

Giới thiệu Thời Gian Cùng Anh Triển Miên

Tên khác:

"Ngoan nào bảo bối, đến đây anh ôm."

"A...không được rồi, em sẽ đến muộn một chút." Giọng cô mềm mại mang theo một tia sợ hãi.

Cuộc gặp gỡ đầu tiên, cô bị anh ăn sạch sẽ.

Lần sau gặp nhau, cô bị người khác đánh thuốc mà anh lại là thuốc giả duy nhất.

Lần thứ ba gặp nhau, anh dẫn cô đi đăng ký kết hôn sau đó đưa thẳng về nhà làm Lục phu nhân. Địa vị mà bất kỳ cô gái nào cũng mơ ước.

Tất cả mọi người đều nói, Thần Thiếu tuy lạnh lùng nhưng đặc biệt sủng ái vợ mình. Nhưng không ai biết rằng, người được anh sủng ái đáng thương thế nào.

"Lục Dục Thần em muốn ly hôn với anh!" Đôi tay nhỏ nhắn xoa xoa eo, vứt tờ giấy ly hôn xuống trước mặt anh.

Sau khi người đàn ông nhận lấy, liền đóng cửa thư phòng lại.

“Anh, anh muốn làm gì... A, không được... Không được trên bàn đọc sách!”

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triển Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Bắt gian

Trong căn phòng ngủ xa hoa, trên chiếc giường lớn kiểu châu Âu đang có một cặp nam nữ vô cùng nhập tâm làm chuyện đó.

Người đàn ông thỉnh thoảng gầm nhẹ, còn tiếng thỏa mãn người phụ nữ, khiến Đường Tâm Lạc chói tai vô cùng.

Cô biết hôm nay Lục Kinh Hạo sẽ trở về thành phố A, cố ý ăn mặc tử tế chạy từ Lục gia về căn nhà tân hôn của hai người.

Nào ngờ sao khi đẩy cửa ra thì thấy cảnh tượng như vậy.

Cười nhau chỉ mới được nửa năm, chồng lại cùng người phụ nữ khác ngủ trên chiếc giường mà họ chưa từng một lần ngủ qua.

Lục Kinh Hạo, sao anh ta có thể nhẫn tâm như vậy...

Mặc dù mắng anh ta trong lòng, nhưng Đường Tâm Lạc không có gan nhảy vào bắt gian tại trận.

Rất cuộc cô vẫn cảm thấy xấu hổ với đối phương, mặc dù tình cảm ban đầu với anh ta không sâu nặng gì nhưng không thể nói là không có, trước khi kết hôn, lúc hai người sống thử thì, cô có chút hảo cảm với Lục Kinh Hạo.

Cha mất sớm, cách đây không lâu mẹ cũng qua đời, cô cho rằng người đàn ông trong phòng là người cô có thể tin tưởng dựa vào cả cuộc đời, nào ngờ...

Nước mắt không kiềm được chảy xuống, hai tay run rẩy.

"Ai?"

Ngón tay vô tình động vào cánh cửa, khiến nó kêu "Ken két", âm thanh rất nhỏ nhưng vẫn bị Lục Kinh Hạo phát hiện.

Không biết từ lúc nào, rõ ràng anh ta không hề sợ cô phát hiện, nhưng vào lúc này lại muốn chạy trốn.

Nghe thấy tiếng bước chân ở ngoài, Lục Kinh Hạo liền đi phòng.

"Kinh Hạo, hình như bên ngoài..."

Bởi vì chuyện đó bị ngắt ngang giữa chừng, người đàn bà trên giường ủy khuất leo lên bờ vai rộng của Lục Kinh Hạo, dùng bộ ngực mềm mại chà chà cánh tay anh ta.

"Nhát như vậy, có lẽ là cô ta." Giọng nói đầy khinh thường khi nói về người phụ nữ đáng ghét nhất.

Ngũ quan của Lục Kinh Hạo tuần tú mà sắc bén, lúc cười có thể khiến người khác say mê nhưng lúc tức giận thì ai ai cũng muốn bỏ chạy.

Người đàn ông như vậy thì bất cứ người phụ nữ nào cũng bị hấp dẫn.

Hoàn mỹ như vậy, vì sao phải cho Đường Tâm Lạc chiếm tiện nghi. Cái gì của cô ta cũng hơn người phụ nữ ngu xuẩn đó, người đàn ông này, cô ta nhất định phải đoạt lại.

"Vậy làm sao bây giờ? Cô ấy vừa mới thấy chúng ta ở chung chỗ... Nếu lần này cô ấy uy hiếp, vậy anh..."

"Đúng lúc, lần này trở về đang kiểm cách để bỏ cô ta, đừng để ý chi nữa... Chúng ta tiếp tục."

Lục Kinh Hạo vừa mới nhịn xuống thì lại bị khiêu khích, anh ta ôm lấy đường cong tuyệt mỹ của người phụ nữ, lần nữa đặt cô ta xuống dưới thân.

Mà người vợ Đường Tâm Lạc đang ở đâu, căn bản Lục Kinh Hạo cũng chẳng để ý tới.

Đường Tâm Lạc hốt hoảng chạy ra khỏi căn nhà đó, vội vã chạy thang bộ xuống dưới.

Cô không dám đi thang máy vì cô chẳng còn tâm trạng gì, nếu Lục Kinh Hạo đuổi theo thì không biết phải đối mặt ra sao.

Đi được mấy tầng, hình như không nghe tiếng gì, cô mới chậm rãi lau nước mắt, đi ra khỏi thang bộ.

Ở đây cũng chẳng biết là lầu mấy, nhưng mà bất kể là lầu mấy thì chỉ cần đi thang máy xuống thẳng là được.

Nước mắt đã khô nhưng tầm mắt càng thêm mơ hồ, Đường Tâm Lạc phát hiện hình như mình làm rớt kính áp tròng lúc khóc rồi.

Bình thường cô thường đeo kính có gọng, nhưng vì một câu nói của Lục Kinh Hạo, nên hôm nay cô cố tình đổi cặp kính hằng ngày thành kính áp tròng, nào ngờ lại xảy ra bi kịch như ngày hôm nay.

Thang máy ở đâu?

Kính áp tròng rớt mất, thị lực đương nhiên giảm đi nhiều. Thế giới vốn rõ ràng lập tức trở nên mơ hồ trong mắt cô.

Đêm tân hôn, Lục Kinh Hạo vì bận công việc, để lại một mình cô rồi đi nước ngoài.

Đường Tâm Lạc dọn vào Lục gia để hầu hạ mẹ chồng, coi như căn nhà này là phòng trọ, trừ đêm tân hôn thì đây là lần thứ hai cô tới.

Cô chỉ có thể dựa theo trí nhớ để tìm thang máy.

Cách đó không xa có một cánh cửa, nhìn rất giống thang máy.

Đường Tâm Lạc bước nhanh tới đó, tìm mò nút để bấm.

Mò một hồi, cô đụng phải một nút nhấn giống như nút thang máy, nhẹ nhàng nhấn một cái, nút sáng lên.

Nhưng sáng lên một lát xong đột nhiên tắt đi.

Cô sốt ruột nhấn thêm hai lần, cánh cửa mở ra.

Đường Tâm Lạc vui vẻ ngẩng đầu, không nghĩ đến, đứng đối diện cô chính là một người đàn ông gần như khóa thân hoàn toàn.

"Cô tới trễ." Người đàn ông nói xong câu này, nắm lấy cổ tay rồi lôi cô vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Anh quá bá đạo

"Àm..."

Tiếng cửa đóng sầm lại truyền từ sau đến, ngay sau đó, cả người Đường Tâm Lạc bị người đàn ông đè lên cánh cửa vừa đóng lại.

Cơ thể người đàn ông ép sát cô, mùi hương nam tính xa lạ tràn ngập trong cổ họng Đường Tâm Lạc

Anh... Anh hôn mình!

"Ngô..." Âm thanh khó khăn phát ra từ cả hai, sau đó tất cả âm thanh đều bị đối phương nuốt trọn.

Kỹ thuật hôn của người đàn ông này rất giỏi, Đường Tâm Lạc căn bản không phải là đối thủ của anh.

Cô không ngăn được nụ hôn của anh, dưới thế tấn công ấy, hai chân cô dường như mềm nhũn ra, cuối cùng không tự chủ được quán quàng người của anh để không bị ngã.

Sau khi nụ hôn kết thúc, Đường Tâm Lạc hít thở thật sâu, không nói được lời nào.

"Nên nhớ, tôi không thích phụ nữ nói nhiều." Người đàn ông nắm chặt cằm của cô, buộc cô ngẩng mặt lên.

Gương mặt phóng đại của anh ngay trước mặt cô, mặt của hai người rất sát nhau, sát đến mức đủ để người đàn ông này thấy được gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo này.

Nhưng thật đáng tiếc, trước mắt của Đường Tâm Lạc vẫn mờ hồ, căn bản cô không hề biết được dáng vẻ của người đàn ông này như thế nào.

Mặc dù giọng nói của anh rất êm tai, trầm thấp rất có sức hấp dẫn.

Dáng người của anh rất cao lớn, dường như còn cao hơn cả Lục Kinh Hạo, hơn nữa vừa rồi hai người mới tiếp xúc thân mật, Đường Tâm Lạc có thể cảm nhận được cơ bắp của đối phương, đây chắc hẳn là một người có yêu cầu rất cao, thường xuyên luyện tập.

Nhưng mà, cho dù vóc dáng anh tốt hơn nữa, cho dù là một soái ca thì sao?!!

Cho dù anh có điều kiện ưu tú gấp mười lần cũng không có nghĩa anh muốn làm gì thì làm!

Bây giờ mới được hít thở mới lưu thông, cô quyết định phải nói chuyện tử tế với đối phương một chút.

"Tiên sinh, tôi nghĩ anh..."

"Tôi nói rồi, tôi không thích người phụ nữ nói nhiều." Người đàn ông dùng sức, gương mặt tinh xảo của cô thoáng vẻ đau đớn.

Người đàn ông không khỏi cắn môi, vừa rồi chỉ là như lệ thường kiểm tra hàng, người phụ nữ lần này lại có thể khiến anh hài lòng.

Anh không muốn nghe thêm bất kỳ điều kiện gì nữa, tóm lại, không có gì mà anh không đáp ứng được. Kiểm tra hàng xong rồi, vậy thì bây giờ tới lượt anh hưởng thụ.

"Ngoan ngoãn im miệng, như vậy mới không khiến bản thân chịu khổ."

Người đàn ông nói xong câu này, không cho Đường Tâm Lạc thêm bất kỳ cơ hội nào nữa, lại cúi xuống hôn môi cô.

"Ngô..."

Cô không nghĩ tới đối phương lại tiếp tục, hơn nữa lần này lại quá đáng hơn, anh dám cạy môi cô ra, đưa lưỡi vào trong khoang miệng cô.

Đường Tâm Lạc trước kia cũng có hôn Lục Kinh Hạo tại hôn lễ, nhưng lúc đó chỉ là hôn hột đựng nhẹ.

Cho đến tận bây giờ cô chưa từng thân mật với người đàn ông nào như vậy.

Nụ hôn bá đạo của người này thiếu chút nữa khiến cô nghẹt thở mà chết.

Lúc cô bị hôn gương mặt đỏ tận mang tai, đầu óc mơ mơ hồ hồ thì có cảm giác chân mình rời khỏi mặt đất.

Đội Đường Tâm Lạc phản ứng kịp, người đàn ông kia đã một tay đỡ eo, một tay đỡ hông cô, nhấc cả người cô lên.

"Này, anh làm gì vậy... Thả tôi xuống!" Đột nhiên lơ lửng khiến cho tay chân của Đường Tâm Lạc hoạt động theo bản năng.

"Cả người tôi chỉ quán mỗi khăn tắm thôi, nếu cô đợi không kịp thì có thể khiến nó rơi ngay bây giờ."

Chương 3: Trả thù

Lời vừa nói ra, Đường Tâm Lạc lập tức hoảng hốt.

Nhìn người phụ nữ trên vai mình ngoan như động vật nhỏ, lạnh lùng trong mắt người đàn ông cũng nhạt dần.

Đường Tâm Lạc biết như vậy rất nguy hiểm, xung quanh mắt cô đều mờ hồ, người đàn ông ôm cô trong ngực, xải bước vào trong.

"Tiên sinh, a..."

"Ba ---"

Cô còn chưa nói xong, người đàn ông đột nhiên không nhẹ không nặng đánh một cái vào mông cô.

"Tôi nói rồi, tôi không thích người phụ nữ nói nhiều, Lấy tiền của tôi rồi thì tốt nhất đừng để tôi thất vọng." Hơi ẩm còn sót lại trong mắt anh đều tan biến, mặc dù vẫn ôm lấy cô nhưng từ giọng nói lạnh lùng đó, có thể thấy rằng anh đang rất bất mãn.

Đường Tâm Lạc đột nhiên phát hiện được chút ít.

Lấy tiền của tôi?

Người đàn ông này, hình như kiếm sai người rồi, nghĩ rằng cô là loại người phụ nữ đó?

Lúc cô đang ngây người thì người đàn ông đã ôm cô tới phòng ngủ.

"Đi tắm đi, tôi đợi cô ở ngoài." Hai chân cuối cùng cũng chạm đất, dưới chân là tấm thảm vừa mềm vừa dày. Người đàn ông lại vỗ nhẹ mông cô, dường như vừa thúc giục vừa gợi tình.

Đường Tâm Lạc bị bàn tay ấy làm đau, chỉ cảm thấy chỗ anh vừa vỗ nhẹ tê rần rần.

Cô muốn giải thích, đột nhiên lại có suy nghĩ khác, lúc cô còn chưa kịp định hình thì cơ thể cô đã kịp phản ứng.

Đường Tâm Lạc không giải thích, ngược lại đi vào phòng tắm.

Đúng rồi, nếu Lục Kinh Hạo có thể lên giường với người phụ nữ khác ở phòng tân hôn của họ, vậy vì sao cô phải thủ thân như ngọc vì hắn!

Mặc dù không thấy rõ tướng mạo của người đàn ông kia, nhưng có thể ở tại khu này, lại có dáng người như vậy, cho dù vẻ ngoài không đẹp bằng Lục Kinh Hạo thì đã sao?

Ít nhất cô cũng không thiệt thòi, ít nhất cô cũng cho Lục Kinh Hạo đội mũ xanh.

Hướng chi, vừa tiếp xúc ngắn ngủi thì có thể cảm nhận được, người đàn ông bên ngoài cao ít nhất một mét chín, so với Lục Kinh Hạo cao một mét tám thì hơn cả cái đầu.

Đối phương chẳng những có vóc người hơn Lục Kinh Hạo mà mị lực tỏa ra cũng hơn, nói không chừng phương diện kia cũng tốt hơn nhiều.

Dùng người đàn ông như vậy để trả thù Lục Kinh Hạo, Đường Tâm Lạc cảm thấy mình lời không ít.

Tâm trạng đau buồn và thất vọng đều bị cảm giác trả thù mãnh liệt lấn át, cô tắt vòi nước, lau khô mình xong rồi bước ra khỏi phòng tắm.

Người đàn ông trên giường sớm đã không nhận được.

Nghe tiếng mở cửa phòng tắm, anh cau mày nhìn qua, đáy mắt không khỏi vui mừng.

Người phụ nữ quấn khăn tắm chậm rãi bước ra, da hơi ửng đỏ, hàng lông mi chớp chớp còn dính nước, thêm đôi mắt đào hoa kia nữa, cả người đều tỏa ra mùi hương quyến rũ.

Người đàn ông này chưa từng gặp người phụ nữ nào như vậy, hay nói đúng hơn, anh chưa từng gặp người phụ nữ nào đẹp như vậy, mặc dù cả người đều dụ dỗ người ta phạm tội nhưng đôi mắt lại hết lần này đến lần khác lộ ra vẻ thuần khiết.

Thuần khiết như vậy, chỉ muốn phá hư, nghiền nát cô.

Không thể không thừa nhận, thuộc hạ lần này tìm người rất đúng khẩu vị của anh.

Môi mỏng hé ra, đôi mắt phượng nghiền ngẫm, dần dần cuốn vào vòng xoáy dục vọng

"Tới đây." Đôi môi mỏng mở ra, đáy mắt có tia dục niệm

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Sợ sao?

Đường Tâm Lạc nghe thấy âm thanh, ngược mắt lên nhìn, mặc dù tầm mắt mơ hồ nhưng vẫn cảm nhận được người đàn ông đang mãnh liệt kìm chế bản thân.

Đến khi Đường Tâm Lạc kịp phản ứng lại thì cô đã bất tri bất giác đi tới mép giường, bị người đàn ông nắm lấy cổ tay, kéo vào trong ngực mình.

Bỏ qua cho cô, cả đời này cô chưa từng chân chính chạm vào cơ thể đàn ông.

"A ---" Cô không nhận được kêu thành tiếng, sau đó chớp mắt ý thức được cái gì đó, liền cắn chặt môi.

Cô không thể để người đàn ông này nhìn ra sơ hở.

"Sợ sao?"

Người đàn ông nhẹ nhàng lấy tay trên choker, ngược mắt nhìn về mặt bất an của cô.

Cặp mắt long lanh kia nhìn về phía anh, đôi mắt anh chợt tốt sầm lại, xoay người đặt cô dưới thân.

"Tiên sinh..." Đôi mắt Đường Tâm Lạc toát mê hoặc, ngón tay to của người đàn ông vuốt nhẹ môi cô, tách đôi môi đang bị cô cắn chặt ra.

"Cô gái, ngoan ngoãn nghe lời, tôi sẽ không bạc đãi cô."

Dứt lời, anh cúi đầu ngậm đôi môi xinh xắn của cô vào miệng, Đường Tâm Lạc theo bản năng muốn giãy giụa nhưng lại bị cơ thể anh kiềm chặt.

Hai người quả thật rất sát nhau, gần như không có khoảng cách, không còn hốt hoảng ban đầu, bây giờ Đường Tâm Lạc chỉ muốn nhanh chóng nhìn rõ gương mặt của đối phương.

Nhưng trong chớp mắt, trên người chợt lạnh, khăn tắm bao quanh người bị kéo xuống.

"A, không muốn..." Cô liền muốn ngăn cản, ngược lại bị người đàn ông cầm cổ tay.

"Cô gái, đừng lộn xộn." Người đàn ông cúi đầu cắn tai cô, hơi nóng phả vào bên tai.

"Thả lỏng, tôi muốn đi vào."

Dứt lời, anh nâng người cô lên, lập tức xông vào.

"A... Đau..."

Khóe môi anh nhếch lên, anh thích phụ nữ sạch sẽ, người phụ nữ này hoàn toàn hợp yêu cầu.

"Không, xin anh... Chậm một chút..."

Nổi đau ban đầu vơi bớt, nhưng người đàn ông lại tiếp tục dùng mãnh tấn công, thể lực của Đường Tâm Lạc dường như bị rút cạn, cuối cùng hôn mê bất tỉnh.

Sáng hôm sau, rèm cửa bị kéo ra, ánh mặt trời chiếu xuống.

Người đàn ông ăn mặc chỉnh tề nhìn về phía người phụ nữ đang ngủ say trên giường, khóe miệng cười cười.

Đã lâu lắm rồi anh không thỏa mãn như vậy, nếu như người phụ nữ đủ khôn khéo, anh không ngại đáp ứng thêm.

"Lục gia, tới giờ rồi." Tiếng thuộc hạ cung kính ở ngoài cửa, phía bên Tân Cảng tạm thời có vấn đề, anh phải tự mình đi một chuyến.

"Biết rồi." Người đàn ông quay đầu liếc nhìn người phụ nữ thêm lần nữa, sau đó tự ý mở cửa phòng rồi đi.

Đường Tâm Lạc dường như vừa mơ một giấc mơ rất dài, trong mơ, cô thấy Lục Kinh Hạo phản bội; trong mơ, cô thấy cô lên giường với một người đàn ông xa lạ; trong mơ, cô rên rỉ dưới thân người đàn ông kia, nhằm trả thù Lục Kinh Hạo, cô cho bản thân mình phóng túng một đêm.

"Ai... Sao lại có giấc mơ kỳ lạ vậy..."

Mơ mơ màng màng, khi cô chậm rãi mở mắt ra, đập vào mắt là căn phòng và cảm giác xa lạ, cô có chút sững sốt, một hồi mới phản ứng được.

Tình huống này, hình như có gì sai sai...

Chẳng lẽ việc tối qua, không chỉ là một giấc mơ?

Đường Tâm Lạc hốt hoảng ngồi dậy.

"Ai da..."

Cảm giác đau đớn ở hạ thân và cả người không một chút sức lực suýt khiến cô ngã xuống, cả người đau đớn khiến cô hoàn toàn tỉnh giấc, cuối cùng cũng nhớ ra mọi chuyện tối qua.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tìm được người người phụ nữ tối qua

Không phải là một giấc mơ, Lục Kinh Hạo thật sự ngoại tình.

Để trả thù anh, cô lại...

Tất cả chuyện hôm qua tua lại như một thước phim quay chậm, cô bị người đàn ông kia đè dưới người, xương quai xanh hấp dẫn tinh xảo, còn có...

Đường Tâm Lạc lắc đầu, buộc mình không suy nghĩ tới nữa.

Không biết nên cười bản thân mình ngu hay là đáng thương, chỉ vì muốn trả thù lại quyết định làm ra loại chuyện này, Nửa bên kia giường ngay cả hơi ấm cũng không còn, nói rõ đối phương đã rời đi lâu rồi.

Cũng đúng, sau khi làm xong thì chẳng còn quan hệ gì, hai bên không gặp cho đỡ lúng túng.

Thở dài một hơi, Đường Tâm Lạc bò dậy khỏi giường, cố nén cơn đau đớn, mặc xong quần áo, nhanh chóng chạy ra khỏi tòa nhà xa hoa mà lạnh lẽo này.

Hoàng hốt rồi đi, cô bắt taxi đi về, may mà ngoại trừ quản gia và người giúp việc thì không có ai, vì vậy cô cũng không cần giải thích gì.

Cúi đầu trốn vào phòng mình, Đường Tâm Lạc nằm trên giường, từng chuyện tua nhanh trong đầu.

Ban đầu là cô chủ động theo đuổi Lục Kinh Hạo, bởi vì mẹ bệnh nặng, hy vọng cuối của bà là thấy cô lập gia đình. Mà lúc đó, Lục Kinh Hạo vừa vặn xuất hiện, phù hợp với tiêu chuẩn chồng tương lai của cô.

Nếu như nói rằng việc tiến đến với Lục Kinh Hạo chỉ để cho mẹ yên lòng thì sau hai lần gặp gỡ, cô đã thừa nhận mình có cảm tình với người đàn ông đẹp trai đó.

Chẳng qua là sau khi kết hôn, bệnh tình của mẹ cô không những trầm trọng hơn, mà Lục Kinh Hạo cũng viện cớ bận rộn biến mất.

Biến mất một cái là nửa năm, dù là lễ tang của mẹ cô, anh ta cũng vì công việc mà không thèm về nước.

Bây giờ nhớ lại, có lẽ từ khi bắt đầu anh ta cũng chưa từng thích mình.

Lục Kinh Hạo... Người đàn ông này, cuối cùng cô đành nhẫn tâm từ bỏ.

Trái tim không nhìn được mà đau đớn, Đường Tâm Lạc tự nói, đây là lần cuối cùng cô được phép đau lòng vì anh ta.

Đột nhiên, một đôi mắt thâm thúy lạnh nhạt xuất hiện trong đầu cô.

Người đàn ông tối hôm qua... Bởi vì cô khóc quá nhiều nên thị lực không được tốt lắm, rõ ràng không thấy được tướng mạo của anh, nhưng trong đầu không thể quên được đôi mắt đen láy đó.

Mặc dù không có cách nào khẳng định, nhưng cô có cảm giác, đôi mắt đen láy kia thuộc về người đàn ông tối qua.

Không thể nghĩ tới anh nữa, tối qua chỉ là cô muốn trả thù thôi. Đường Tâm Lạc lê cơ thể mệt mỏi đi tắm, bây giờ cô chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon.

Đến nỗi những phiền phức của cô và Lục Kinh Hạo, cô cũng gác lại chờ tỉnh dậy mới giải quyết.

Mà bên kia...

"Lục gia, là thuộc hạ sơ sót, xin ngài trách phạt." Người đàn ông đeo kính kia cung kính nửa quỳ xuống.

Người đàn ông cao cao tại thượng ngồi ở trên, trên mép có một nụ cười nghiền ngẫm.

"Ngay cả người cũng nhầm lẫn, việc kiểm tra trước của mấy người giống như đang kể chuyện hài vậy." Đáy mắt người đàn ông lạnh lùng khiến người khác không dám nhìn thẳng.

"Mau đi tìm người phụ nữ tối qua, nếu mà còn sai lầm nữa... Mạnh Trạch, cậu cảm thấy tôi có thể dễ dàng cho qua nữa không?"

Người thư ký tên Mạnh Trạch không nhìn được mà run rẩy.

"Dạ, Lục gia. Xin Lục gia yên tâm, lần này nhất định không có sai lầm nữa."

Mạnh Trạch cẩn thận lùi xuống, đây là tầng cao nhất ở tòa nhà tại Tân Cảng, bởi vì bên đây xảy ra chút chuyện nên cần đích thân Lục gia đến, vì vậy sáng nay bọn họ mới vội vã rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Phụ nữ đánh đá kiếm chuyện

Chẳng qua, khi Lục gia xử lý xong chuyện ở Tân Cảng, sai người đến đón người phụ nữ tối qua thì nghe báo cáo rằng cô đã mất tích.

Người phụ nữ có thể leo lên giường anh, ai mà không khóc lóc dây dưa.

Nhưng tiểu nữ nhân tối qua, lại dám trốn...

"Quả thật rất đặc biệt." Ánh mắt người đàn ông khẽ dao động, trông mắt thâm trầm dường như có chút hứng thú.

Ban đầu anh cảm thấy sinh người thừa kế là một chuyện nhàm chán, nhưng bây giờ, anh đột nhiên cảm thấy, chuyện này có lẽ sẽ rất thú vị đây.

Đường Tâm Lạc bị tiếng gõ cửa dồn dập đánh thức.

"Rầm rầm rầm ---"

"Đường Tâm Lạc cô ra đây cho tôi ---"

"Đường Tâm Lạc, cô đừng tưởng trốn tránh thì chuyện này có thể bỏ qua! Đồ đàn bà không biết xấu hổ, dám đội nón xanh cho Kinh Hạo nhà tôi, cô đừng tưởng trốn là được!"

"Đường Tâm Lạc, mau rút ra đây!"

Cửa phòng ngủ bị đập rầm rầm, tối hôm qua Đường Tâm Lạc quá mệt mỏi, nếu không phải người bên ngoài quá cố chấp, cô tuyệt đối không thức dậy mở cửa.

Ngồi dậy từ trên giường, Đường Tâm Lạc tiện thể lấy mắt kính ở đầu tủ đeo vào, đi ra ngoài mở cửa.

Cửa vừa mở, Cung Tuyết Mị và Lục Chi Nghi về mặt hồng hồng xông vào.

"Tiểu thư... Tôi có ngăn cản, nhưng Lục thái thái và Lục tiểu thư thật sự rất..." Quản gia ở phía sau sốt ruột giải thích.

Hai người một là mẹ chồng của cô, một là em chồng của cô, cả hai đều muốn xông vào, họ thật sự cản không được.

"Không sao, tôi biết cách xử lý." Đường tiên sinh từ lúc cô còn nhỏ đã mất sớm, toàn bộ Đường gia đều do mẹ cô chống đỡ.

Bây giờ mẹ cô không có ở đây, người giúp việc và quản gia đều có tâm tư riêng, nếu bọn họ thật sự trung thành, làm sao không thể ngăn cản người Lục gia tới gây chuyện được chứ.

Nói cho cùng, chỉ là do cô quá trẻ tuổi, không có uy với người dưới được.

Quản gia vừa nghe thấy cô nói không sao lập tức chạy đi.

Từ lúc tiểu thư được gả ra ngoài nửa năm, phu nhân lại dưỡng bệnh ở bệnh viện, lão phu nhân thì ở nước ngoài an dưỡng, trong nhà tất cả đều do quản gia quyết định. Bà ấy đã quen cuộc sống bà chủ này rồi, không muốn nhúng tay vào vũng nước đục này.

Thấy quản gia đi, hai mẹ con Lục gia càng kiêu căng phách lối thêm.

"Đường Tâm Lạc cô đúng là thứ đồ tiện không biết xấu hổ, cô dám đội nón xanh cho anh tôi, cô đừng tưởng mọi chuyện dễ dàng bỏ qua. Nói mau, tối qua cô đi đâu hả? Nhà cũng không về, tìm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng, đừng ngại biện là về bên đây, sáng sớm hôm nay tôi đã gọi rồi, cô căn bản là không có về... Nói đi, rốt cuộc cô lêu lổng ở đâu?!"

Lục Chi Nghi chính là em gái của Lục Kinh Hạo, nói tới nói lui nhưng không hề có khí chất của một tiểu thư nhà giàu.

Nhưng mà cũng không thể trách cô.

Ai bảo Lục Kinh Hạo căn bản chỉ là con riêng của tiểu tam, Lục phu nhân Cung Tuyết Mị trước mắt thật ra là tiểu tam lên chức, Lục Kinh Hạo và Lục Chi Nghi căn bản chỉ là con riêng được nuôi ở ngoài, Lục Kinh Hạo còn đỡ, coi như có chút dã tâm cầu tiến, còn Cung Tuyết Mị và Lục Chi Nghi này chính là kiểu dân đen chính gốc.

Ngay cả mặt người, cũng đều dùng những lời thô tục đánh đá mà Đường Tâm Lạc không bao giờ đụng tới.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Tiểu tiện nhân lại dám trở về

"Lục Chi Nghi, tôi nói cho cô biết, tôi là một người trưởng thành độc lập, cho dù ban đêm không về hay đi đâu cũng không phải báo cáo cho các người."

Không còn chút áy náy với Lục Kinh Hạo, cũng không thích anh ta nữa, vì vậy chẳng cần phải lấy lòng người Lục gia. Nghĩ đến nửa năm nay mình ở Lục gia bị Cung Tuyết Mị và Lục Chi Nghi hành hạ, Đường Tâm Lạc hết sức tức giận.

Tốt lắm, nếu bọn họ đã tự dâng tới cửa, vậy đừng trách cô không khách sáo.

"Áy trời, Đường Tâm Lạc đồ tiểu tiện nhân này, cánh cứng cáp rồi có phải muốn bay đi không? Cô ăn của Lục gia dùng tiền Lục gia, cô gả cho Kinh Hạo rồi, sinh ra là người Lục gia, chết đi là ma Lục gia, hỏi tung tích cô có gì không đúng? Chẳng lẽ cô ra ngoài bôi xấu danh dự, khiến cho Kinh Hạo của chúng tôi phải đội nón xanh là được hả?"

Nếu nói về chợ búa, Cung Tuyết Mị nhận thứ hai thì không ai dám nhận thứ nhất.

Cung Tuyết Mị mắng chửi cả người Đường Tâm Lạc, cô cũng chẳng phải họ Cung!

"Lục phu nhân, hình như có gì nhầm lẫn... Thứ nhất, mặc dù tôi gả cho Lục Kinh Hạo, cho dù là đêm tân hôn anh ta cũng không xuất hiện. Mà khi tôi gả cho anh ta cũng chẳng có tuần trăng mật, ngược lại còn muốn tôi phải về Lục gia hầu hạ các người."

Đường Tâm Lạc vừa nói vừa đi ra ngoài, cô không tính đứng cãi nhau trước phòng ngủ, bèn đi xuống phòng khách.

"Thứ hai, từ ngày đầu tiên kết hôn, bà nói giao mọi chuyện của Lục gia cho tôi quản lý. Phải, là tôi quản, nhưng trước giờ hoàn toàn không đưa tiền cho tôi. Lục gia các người từ trên xuống dưới nửa năm qua đều xài tiền riêng của tôi. Câu vừa rồi các người nói sai rồi, không phải là tôi ăn tiền Lục gia các người mà là Lục gia các người dùng tiền của tôi!"

Nói xong cô đóng mạnh cửa lại, không để ý tới hai người họ nữa, tự ý xuống dưới.

"Cô... Cô đã gả ra ngoài rồi mà còn cái gì Lục gia Đường gia! Cô là con dâu của Lục gia, tiền của cô cũng chính là tiền của Lục gia, coi như xài tiền của cô thì sao, không phải là đang tiết kiệm cho Lục gia chúng ta sao!"

Đường Tâm Lạc lười để ý tới bà ta, người đàn bà Cung Tuyết Mị này ngoại trừ có chút sắc đẹp thì ngay cả đầu óc cũng không có.

Nếu không phải sinh được một đứa con trai tâm cơ sâu nặng thì làm sao có thể phù chính cho Lục Chí Hạ.

Tài sản trước khi cưới và sau khi cưới cũng không phân biệt được, cũng chẳng hiểu làm sao ngồi được vị trí Lục phu nhân.

Cung Tuyết Mị thấy bản thân đã lớn tiếng mà Đường Tâm Lạc chỉ cười khinh bỉ một cái, nhất thời cảm thấy nhục nhã. Bà chưa từng nghĩ tới, Đường Tâm Lạc trực tiếp dám coi thường mình.

Nửa năm ở Lục gia đã khiến cho bà quen với một Đường Tâm Lạc vâng vâng dạ dạ, phục tùng mọi mệnh lệnh không một điều kiện.

Một Đường Tâm Lạc nói đi bên phải cô không dám đi bên trái, nói đi đông không dám đi tây, không nghĩ bây giờ cô lại dám lớn gan như vậy, dám không nghe lời mình.

Mặt Cung Tuyết Mị trang điểm cầu kỳ không nhịn lại được, bà kéo Lục Chí Nghi đang sưng sốt lại: "Mau lên, đi can cô ta lại."

Hừ, dám chạy sao!

Đã vào cửa Lục gia bọn họ, cho dù muốn đi cũng phải để lại tài sản của Đường gia, bằng không, Đường Tâm Lạc đừng hòng rời đi.

Lục Chí Nghi bị Cung Tuyết Mị sai bảo, trong lòng nóng nảy đi can Đường Tâm Lạc.

Khi cô chạy đến bên cạnh Đường Tâm Lạc thì đột nhiên sàn nhà trơn trượt, mắt thấy sắp ngã, Lục Chí Nghi không quan tâm gì cả mà hướng hai tay đẩy về phía Đường Tâm Lạc, dù sao hai tay giờ ra cũng chỉ là bản năng, vừa vịn đẩy về phía Đường Tâm Lạc một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triển Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Cô muốn ly hôn

Đường Tâm Lạc đang đứng ở cầu thang lầu hai, sau lưng đột nhiên bị Lục Chí Nghi đẩy xuống, nhất thời lảo lảo xuống cầu thang.

"Ầm---" Tiếng động lớn như vậy, quản gia và mấy người giúp việc tất cả đều bị dọa sợ.

"Tiểu... Tiểu thư..."

"Trời ơi, giết người! Giết người kia! Mau báo cảnh sát --- Mau gọi xe cứu thương ---"

Lúc Đường Tâm Lạc tỉnh dậy phát hiện cô đang nằm trong phòng bệnh cao cấp.

Bên giường không có một bóng người nhưng ngược lại bên ngoài thì nháo nhào lên, cô miễn cưỡng đưa tay nhấn nút, chốt lát cửa phòng bệnh bị kéo ra.

"Tiểu thư, cô sao rồi... Có cảm thấy khó chịu ở đâu không?" Mặc dù quản gia có hơi lười biếng, nhưng rốt cuộc bà vẫn cầm tiền lương của Đường gia sống qua ngày, Đường Tâm Lạc xảy ra chuyện, bà đương nhiên hết hoảng.

"Không sao... Trên đùi hơi đau." Đường Tâm Lạc nhú mảy, nhúc nhích cả người, đều ổn, trừ cánh tay phải và chân trái hơi đau thì những chỗ khác không có gì đáng ngại.

Trên thực tế, đến tận bây giờ cô vẫn không yên tâm về mẹ con Lục gia.

Khi cô cố ý tiết lộ chuyện cho họ thì cũng đã đề phòng.

Chỉ là, cô thật sự không nghĩ tới, mẹ con Lục gia sẽ ngu xuẩn tới mức này, chỉ có lỗi câu cũng cần.

Bác sĩ đi vào giúp Đường Tâm Lạc kiểm tra xong xuôi, dặn dò vài câu mới đi ra khỏi phòng bệnh.

Trong báo cáo chuẩn đoán có ghi rõ ràng, phần mềm ở cánh tay và bắp đùi bị thương, còn não bộ bị chấn thương một chút, dưới sự yêu cầu của Đường Tâm Lạc, những kiểm nghiệm này sẽ là bằng chứng cô bị Lục gia ngược đãi.

"Bên ngoài sao lại ồn vậy, rốt cuộc có chuyện gì?" Đường Tâm Lạc lúc này tựa vào giường bệnh, hỏi quản gia.

"Là phóng viên... Bọn họ... Bọn họ không biết nghe tin tức từ đâu mà đổ tới." Lục gia là gia tộc hào môn, Lục Kinh Hạo cũng lên báo mấy lần, vì vậy khi vừa nghe tin Lục thiếu phu nhân nhập viện, các phóng viên cũng cảm thấy có chuyện gì đó.

"Còn có.., Còn có.." Về mặt quản gia có chút khó khăn.

"Nói đi, còn có cái gì?"

"Còn có.. Cảnh sát." Cuối cùng quản gia cũng nói thẳng: "Nhưng mà tôi cũng không biết tiểu thư có muốn gặp cảnh sát hay không, dù sao đây cũng là chuyện lớn, có ảnh hưởng không nhỏ tới tiểu thư nên tôi chưa cho họ vào."

À à, đúng là người làm mà thích đóng vai chủ nhân, nếu không phải cô chủ động hỏi, nhìn dáng vẻ dường như không tính nói cho cô biết.

"Đề họ vào." Bây giờ cô không rảnh để quản bà ta, chờ giải quyết xong việc của Lục gia đã.

"Hả... Đề cho ai vào?" Quản gia kinh ngạc, nghi ngờ những điều mình vừa nghe thấy.

Đường Tâm Lạc cắn môi cười một tiếng: "Bà nói xem cho ai vào, chẳng lẽ cho nhà báo vào sao?"

Đầu óc là đồ quan trọng, nhưng hiển nhiên, vị quản gia của Đường gia đây đã lâu năm trốn trong bếp, nhất thời ra ngoài quên đem đầu óc theo sao.

Quản gia thấy Đường Tâm Lạc không vui, lập tức cuối đầu ra khỏi phòng bệnh, trong chốc lát có hai người cảnh sát bước vào.

"Xin chào Đường tiểu thư, chúng tôi ở tổ chuyên án của công an thành phố. Chúng ta vừa nhận tin báo án, chiều hôm nay Đường tiểu thư ở nhà bị người khác đẩy xuống cầu thang, tôi có vài chuyện muốn hỏi Đường tiểu thư..."

Mười phút sau, hai vị cảnh sát rời khỏi.

"Tiểu thư, cô muốn khởi tố sao? Hai người kia, một người là mẹ chồng một người là em chồng cô, nếu như cô truy cứu bọn họ..."

"Bà cũng nói, họ một người là mẹ chồng một người là em chồng của tôi, nhưng bây giờ lại đi hại tôi, Những người như vậy, bà cảm thấy tôi sẽ tiếp tục nhìn sao? Bà nói không sai, tôi chẳng những truy cứu họ mà còn muốn ly hôn với Lục Kinh Hạo!"

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Anh là người đàn ông đêm đó sao?

Dường như quản gia bị lời Đường Tâm Lạc hù đến khiếp sợ, miệng há ra như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi.

Đường Tâm Lạc không để ý tới bà, nằm xuống giường sau đó yên ổn nghỉ ngơi.

Ngoài cửa còn rất nhiều phóng viên, bất kể là người Lục gia hay là Đường gia đều không phải dạng tầm thường, vì vậy họ cũng không dám gây chuyện, bệnh viện Từ Ái từng nhận tiền quyên góp của mẹ cô, mẹ cô lúc trước chữa bệnh cũng là ở đây, vì vậy rất quen thuộc với nhân viên y tế, cho nên cô không sợ có người tới gây chuyện.

Ở chỗ này, nghỉ ngơi thật tốt đi Đường Tâm Lạc.

Mẹ cô cũng không còn nữa, không thể yếu đuối dựa dẫm nữa. Ban đầu cứ nghĩ có thể dựa vào nhà chồng nhưng không ngờ lại tới bước đường này.

Người có thể dựa dẫm chỉ là bản thân mình.

Nhớ tới những lời dạy dỗ ngày xưa của mẹ, Đường Tâm Lạc nằm trên giường bệnh, từ từ mà thiếp đi.

Lúc mở mắt dậy, bên cạnh giường là một người đàn ông xa lạ.

"Anh là ai?" Đường Tâm Lạc kinh ngạc ngồi dậy, tay phải bấm chuông tay trái nhanh chóng cầm lấy kính đeo vào.

Không có mắt kính cô cảm thấy không an toàn.

"Đường tiểu thư không cần hoảng sợ, tôi không phải người xấu." Người nọ mặc một bộ âu phục, cũng giống cô, trên mặt cũng đeo mắt kính.

Chẳng qua là thiết kế của người nọ có khắc vàng.

"Người xấu đương nhiên không thừa nhận rồi." Mặc dù đối phương có vẻ lịch sự nhưng trên mặt Đường Tâm Lạc không chút thả lỏng.

Từ khi mẹ bị bệnh đến nay, quán gia và người làm ở Đường gia lại có những thái độ không tốt. Nhưng ít nhất chỉ là mặt nổi, họ không dám làm quá mức.

Nhưng bây giờ, một người có thể khiến cho quán gia mặc kệ, để anh ta vào phòng.

Đối với loại người này, làm sao cô có thể yên lòng?

"Là tôi hơi đột ngột, khiến cho Đường tiểu thư hiểu lầm." Người đàn ông khẽ mỉm cười, vẻ chân thành trên mặt hoàn toàn không giống ngụy trang: "Tôi họ Mạnh, tên là Mạnh Trạch, lần này tới đây muốn nói với Đường tiểu thư về đêm hôm trước."

"Đêm hôm trước..."

Người đàn ông khóa thân có thân hình cứng cáp bỗng hiện lên trong đầu cô, Đường Tâm Lạc giật mình nhìn về phía đối phương ---

"Anh, anh chính là người chiếm tiện nghi của tôi hôm đó?!"

"Khụ... Khụ..." Đối phương hình như còn hoảng hốt hơn cả cô.

"Đường tiểu thư đừng đùa, tôi chẳng qua là thư ký của Thần thiếu thối, đêm đó người có quan hệ với Đường tiểu thư là Thần thiếu." Mạnh Trạch vội vàng phủi sạch quan hệ, bề ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng anh ta đang hốt hoảng vô cùng.

Lục gia ghét nhất là đồ của mình bị người khác chạm vào. Đừng nói là chạm vào, cho dù là dính dáng một chút cũng không được.

"Trần thiếu?" Đường Tâm Lạc trong đầu thoáng qua tiếng xưng hô này, có thể ở nơi căn nhà sang trọng kia, lại là họ Trần, ở thành phố A hình như không có người này.

"Vâng." Mạnh Trạch hoàn toàn không biết suy nghĩ của Đường Tâm Lạc, tiếp tục gật đầu: "Tôi muốn truyền ý của Thần thiếu rằng ngài ấy rất hài lòng, muốn tiếp tục giữ quan hệ như vậy với Đường tiểu thư."

Đường Tâm Lạc đã dự đoán được yêu cầu của đối phương khi tìm tới đây, nhưng cô thề, lời Mạnh Trạch vừa nói thật sự nằm ngoài tưởng tượng của cô.

"Giữ quan hệ như vậy?" Cô không nhận được lặp lại một lần nữa: "Mạnh tiên sinh, tôi muốn hỏi rõ một chút, vị kia của các người,... Ừ... Trần thiếu, rốt cuộc anh ta muốn giữ quan hệ gì với tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Muốn giữ quan hệ gì?

"Thần thiếu ấy, chắc hẳn là muốn giữ mối quan hệ lâu dài với Đường tiểu thư. Nhưng mà là bao nuôi hay là cho Đường tiểu thư một thân phận thích hợp

thì phải đợi ý của Thần thiếu."

"Nhưng mà, cơ thể của Đường tiểu thư rất sạch sẽ, Thần thiếu hết sức hài lòng. Trước khi tới gặp tiểu thư, chúng tôi cũng xem qua bệnh án của tiểu thư, ngoại trừ chấn thương nhẹ ra, những mặt khác đều bình thường, rất phù hợp với yêu cầu của Thần thiếu."

"Anh... Ai cho phép anh làm vậy, tùy tiện xem bệnh án của tôi! Chẳng lẽ anh không hiểu cái gì là quyền riêng tư cá nhân sao?"

"Xin lỗi Đường tiểu thư, bệnh viện Từ Ái là tài sản của Thần thiếu, nếu như tiểu thư thắc mắc là ai cho phép... Tôi nghĩ chắc là viện trưởng đó."

"Anh..." Đường Tâm Lạc chưa nói xong, cửa phòng bệnh đột nhiên bị người khác kéo ra.

"Đường Tâm Lạc, cô có phải bị điên rồi không, ai cho cô nói với cảnh sát như vậy..."

Cửa phòng bệnh bị kéo ra, Cung Tuyết Mị và Lục Chi Nghi vênh vác nghênh ngang xông vào.

Đường Tâm Lạc cho rằng bên ngoài toàn là phóng viên, bọn họ cũng không dám vào mắng chửi sao?

Hừ, bây giờ những phóng viên kia đã bị vệ sĩ ngăn lại, Cung Tuyết Mị bà hôm nay muốn nhìn một chút, xem còn có ai làm chỗ dựa cho Đường Tâm Lạc không?

Cung Tuyết Mị và con gái Lục Chi Nghi dương dương tự đắc đi vào phòng bệnh, họ mới từ đồn cảnh sát ra, mặc dù bị cảnh sát làm khó một trận nhưng Lục Kinh Hạo gọi điện thoại một chút thì hai người được thả ra.

Đường Tâm Lạc muốn hại họ sao, mơ mộng hão huyền!

"Trời trời trời, nhìn kia, nhìn xem ai đây?"

Cung Tuyết Mị sau khi vào cửa không thấy Mạnh Trạch, lúc này phát hiện bóng người của anh ta thì lập tức giống như phát hiện chuyện gì đặc biệt, kích động kêu to.

"Đường Tâm Lạc, cô quả thật là người đàn bà không biết xấu hổ, mới kết hôn với Kinh Hạo chưa bao lâu đã dám có gian phu! Cô nói coi, có phải cậu ta chính là tình nhân cô bao nuôi ở ngoài không? Nhìn cách ăn mặc của cậu ta kia, nói đi, cô cho cậu ta bao nhiêu tiền rồi hả?"

"Ai ui... Kinh Hạo của chúng ta thật đáng thương, ở ngoài cố gắng kiếm tiền nuôi gia đình, còn người đàn bà như cô ở nhà ăn không ngồi rồi cũng không nói đi, bây giờ còn đội nón xanh cho nó nữa. Lục gia chúng ta đã làm gì sai chứ!"

Trên người Cung Tuyết Mị đang mặc bộ đồ trong bộ sưu tập mới nhất của mùa này, sau khi vào phòng bệnh thì hành động như người phụ nữ đánh đá, quả thật không xứng với bộ đồ trên người chút nào.

Cung Tuyết Mị hát tuồng, Lục Chi Nghi cũng không rảnh rồi.

Cô ta lắc mông đi tới bên người của Mạnh Trạch, muốn xem xem gian phu của Đường Tâm Lạc là ai.

Phát hiện vẻ ngoài của Mạnh Trạch không tệ, mặc đồ đắt tiền trên người, trông mắt đảo đảo, lập tức liền có suy nghĩ.

"Tiên sinh, anh không biết sao, Đường Tâm Lạc là người đã có chồng, cô ta đã gả cho anh trai em từ lâu rồi. Anh có phải bị cô ta lừa không? Nếu có gì thì nói với em đi... Em sẽ giải thích với anh của em."

Lục Chi Nghi vừa nói vừa nghiêng người về phía Mạnh Trạch, cô ta vừa làm bộ vô tình vén tóc, cố gắng để lộ rãnh ngực sâu trước mặt Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch không vui nhàu mày.

"Đường tiểu thư, lời vừa rồi của tôi hy vọng cô cân nhắc kỹ càng." Mạnh Trạch đứng lên, đưa một tấm danh thiếp cho Đường Tâm Lạc.

Đường Tâm Lạc cho rằng đôi phương cảm thấy phiền phức nên chuẩn bị bỏ chạy.

Cô cười cười, lễ phép nhận danh thiếp của Mạnh Trạch, cũng không để trong lòng.

Cũng đúng, nếu như cô là đàn ông, gặp phải loại phụ nữ phiền phức này cũng không muốn trêu chọc làm gì.

"Được rồi, nếu như thân thể của Đường tiểu thư chưa hồi phục, tôi không làm phiền Đường tiểu thư nghỉ ngơi."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Thiếu gia nhà các người là thứ gì?

Mạnh Trạch rời đi khiến cho Cung Tuyết Mị lộ ra vẻ đắc ý, không kịp chờ Mạnh Trạch đi, đã lên giọng mỉa mai: "Đường Tâm Lạc cô đúng là tiện nhân có mắt không trông, Kinh Hạo nhà này tốt như vậy, người chồng tốt như vậy mà cô không biết quý trọng, suốt ngày qua lại với những hạng người chả ra sao. Cô nhìn lại..."

"Đúng rồi, vị phụ nhân này..." Mạnh Trạch đi tới gần Cung Tuyết Mị, chợt dừng bước.

"Sao chứ? Cậu dụ dỗ con dâu tôi, chẳng lẽ còn muốn ức hiếp người lớn như tôi nữa sao? Cậu dám cậu dám... Cậu thử đụng vào tôi xem, cẩn thận tôi kiện cậu đến tán gia bại sản!"

Cung Tuyết Mị ở Lục gia nhiều năm, kiến thức cũng nhiều hơn Lục Chi Nghi một chút.

Bà liếc mắt một cái thì nhận ra bộ âu phục này là của nhãn hàng cao cấp, người có tiền thật sự thì không mặc những thứ này, họ chỉ mặc đồ được thiết kế riêng thôi.

Mặc nhãn hiệu cao cấp, chẳng qua là dư dả mà thôi.

Bà bây giờ đã là phu nhân chính thức của Lục gia. Đối với loại người bình thường không bối cảnh này, bà cần gì phải sợ!

"Vị phu nhân này đừng hiểu lầm, tôi chỉ tới nói một tiếng... Tôi tới đây chỉ thay mặt thiếu gia tôi thăm Đường tiểu thư. Trước khi đi, thiếu gia chúng tôi có nhắc, nếu may mắn đụng phải người của Lục gia thì tôi chuyển lời giúp."

"Hừ, thiếu gia nhà các người là gì?!"

Toàn bộ người ở thành phố A ai mà không biết Lục gia mới là gia tộc quyền thế nhất. Cung Tuyết Mị tự cho là đúng, không quan tâm đến lời của Mạnh Trạch.

"Nếu Lục phu nhân đã nói vậy, tôi hiểu rồi." Khóe miệng Mạnh Trạch cười nhẹ, không chút giận dữ.

Anh ta phát hiện, càng đi theo Lục gia càng lâu, anh lại càng được luyện thành tính tình như vậy - càng tức giận thì càng cười tươi.

Ban đầu anh còn muốn tốt bụng nhắc nhở vị phu nhân này, không nêu rõ tên của Lục gia ra, nào ngờ đối phương dám mắng cả thiếu gia.

Vậy cũng tốt, bọn họ muốn chết, anh ta đương nhiên không can.

Mạnh Trạch không nói thêm câu nào nữa, chỉ gật đầu với Đường Tâm Lạc đang ngồi trên giường một cái rồi ra ngoài.

Nhìn thấy anh ta đi, trong mắt Cung Tuyết Mị chính là chạy mất dép.

"Ha ha ha... Đường Tâm Lạc, cô thấy chưa, bây giờ tình nhân của cô cũng chạy mất rồi, để tôi coi cô còn dựa vào ai!"

Lục Chi Nghi nhìn theo Mạnh Trạch quyền luyến không thôi, sau đó ánh mắt oán hận nhìn về phía Đường Tâm Lạc

Hừ, đều tại người đàn bà vô sỉ này, đồ bạch liên hoa, không giữ đúng khuôn phép, lúc ở trường thì chiếm hết ánh sáng của cô ta, bây giờ gả cho anh cô hơn nửa năm rồi mà vẫn có thể dụ dỗ đàn ông tốt như vậy.

Lục Chi Nghi chỉ cần nghĩ đến lúc ở trường học, những người mà cô để ý thì lại luôn chú ý tới Đường Tâm Lạc, cô ta hận không thể đi rạch nát gương mặt Đường Tâm Lạc.

"Mẹ, đừng nói nhảm với cô ta nữa... Đúng lúc bây giờ không có ai, để cô ta ký giấy chuyển nhượng tài sản với giấy nhận tội đi!"

Đường Tâm Lạc sớm biết hai mẹ con họ tới không đơn giản là mắng chửi cô, nửa ngày trời tới đây, vẫn là vì chuyện khác.

"Giấy chuyển nhượng tài sản? Giấy nhận tội? Ai dà... Không phải hai người đều đồng lòng bảo tôi gả vào Lục gia rồi thì là người Lục gia sao, sao tự nhiên bây giờ lại phải ký thêm giấy chuyển nhượng làm gì?"

Cung Tuyết Mị và Lục Chi Nghi chỉ là hai người không có đầu óc, căn bản không thể nghĩ ra trò này, Đường Tâm Lạc khẳng định, người tính kế sau lưng họ không phải Lục Kinh Hạo thì là Lục lão phu nhân bá đạo đó.

Chương 12: Bao nuôi tiểu thịt tươi

Dưới lầu khu nội trú có một chiếc xe màu đen đang đợi ở ven đường.

Bệnh viện Từ Ái là bệnh viện tư tốt nhất ở thành phố A, vì coi trọng vấn đề nghỉ ngơi ở trong bệnh viện nên cho dù là viện trưởng cũng phải gửi xe ở ngoài.

Nhưng lúc này, chiếc xe Bentley được trực tiếp lái vào trong, dừng ngay phía dưới khu nội trú.

Mạnh Trạch đi xuống, thấy chiếc xe kia thì đi về phía nó.

Người đàn ông nhắm mắt ngồi phía sau không nói gì cả, Mạnh Trạch vội vàng báo cáo.

"Đường tiểu thư mặc dù không nói rõ, nhưng đối với đề nghị của Lục gia thì có lẽ... sẽ từ chối." Cân nhắc một chút, Mạnh Trạch lại nói tiếp: "Nhưng mà đúng theo điều tra của chúng ta, cô ấy và con riêng của Lục Tứ gia quan hệ không tốt, vừa nãy lúc tôi rời khỏi, mẹ chồng và em chồng của cô ấy nói chuyện có chút khó nghe."

"Nói chuyện khó nghe?" Lục Dục Thần cuối cùng đã mở miệng, ánh mắt sắc bén nhìn Mạnh Trạch

Mạnh Trạch không nắm chắc tâm tư của Lục gia, bị ánh mắt lạnh lùng của anh mà hù dọa, chỉ có thể bổ sung: "Đường tiểu thư muốn ly hôn, nhưng Lục Tứ gia chắc hẳn sẽ không đồng ý."

Lục Tứ gia tuy cũng họ Lục, nhưng khác hẳn chủ nhân của Lục gia, chỉ là họ hàng xa.

"Gọi cho Lâm viện trưởng, ông ta sẽ biết phải làm sao." Chỉ chốc lát, Lục Dục Thần lại nhắm mắt: "Nói với Đường Tâm Lạc, không có Lục Dục Thần tôi hỗ trợ, ở thành phố A sẽ không có người đủ can đảm duyệt đơn ly hôn của Lục gia."

Cho dù chỉ là dòng thứ nhưng Lục Kinh Hạo cũng mang họ Lục, ở thành phố A này đương nhiên có thể bành trướng uy quyền, Mạnh Trạch gật đầu, biết Lục gia đang muốn tìm hiểu tính tình của Đường tiểu thư, không nói gì nữa, khom người đi ra khỏi xe, đi xử lý chuyện Lục gia đã phân phó.

Bên trong phòng bệnh, náo nhiệt vẫn còn diễn ra.

"Đường Tâm Lạc, đừng nói nhảm... Bây giờ ký hai hồ sơ này cho tôi. Nếu biết điều, nể tình vợ chồng của cô và Đinh Hạo, tôi sẽ giơ cao đánh khẽ, cho hai người sớm tụ sớm tan. Còn không thì tôi sẽ tố cáo cô gian díu với người khác... Hừ, chờ mà thân bại danh liệt đi!"

Cung Tuyết Mị cao ngạo quăng hai tập hồ sơ lên trên người Đường Tâm Lạc.

Bà ta muốn trực tiếp bỏ rơi Đường Tâm Lạc, nhưng trong nháy mắt bị ánh mắt sắc bén của Đường Tâm Lạc hù dọa sợ hết hồn.

Vì vậy, hai tập hồ sơ đáng lẽ quăng vào người Đường Tâm Lạc thì lại rơi xuống đất.

Đường Tâm Lạc cười lạnh một tiếng, Cung Tuyết Mị đứng là làm việc theo lời người khác.

Cầm hai tập hồ sơ lên, cô nhìn một cái rồi bật cười.

"Cô, cô cười cái gì?!"

"Tôi cười cái gì? Tôi cười Lục gia các người ảo tưởng đó..." Đường Tâm Lạc không do dự ném hai xấp hồ sơ xuống đất.

"Chẳng những muốn 40% cổ phần Đường thị của tôi, lại còn bắt tôi nhận tội. Lục phu nhân, thứ lỗi nói thẳng, Lục gia các người đều như vậy hả? Được voi đòi tiên, không sợ mắc ghen chết à."

Đường Tâm Lạc lúc này thật sự tức giận rồi, còn cái gì mà nhận tội là thừa nhận cô lập quỹ đen, còn có bao nuôi tình nhân, cho dù là ly dị thì cũng đổ hết tội lỗi lên đầu cô.

Gi chứ, hay cho một cái lý do bao nuôi tình nhân, 48 tiếng trước đây Đường Tâm Lạc cô hoàn toàn là chỉ có mỗi tấm thân, cô lấy cái gì đi bao nuôi tình nhân?

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 13: Hai mẹ con bị đuổi ra

Thấy Đường Tâm Lạc không phối hợp, sắc mặt Cung Tuyết Mị trầm xuống.

Bà ta nháy mắt với Lục Chi Nghi, Lục Chi Nghi gật đầu.

Hai người một trái một phải tiến tới giường của Đường Tâm Lạc, chuẩn bị kéo tay Đường Tâm Lạc buộc cô ký tên thì đột nhiên cửa phòng bệnh mở ra.

"Chính là họ, họ trốn từ khoa tâm thần ra, mau bắt về!"

Mấy người nhân viên y tế mặc áo trắng chạy vọt vào phòng.

Cung Tuyết Mị và Lục Chi Nghi hoàn toàn không hiểu đang có chuyện gì xảy ra, nhưng trong vòng mấy giây thì hai người họ đã bị nhân viên y tế khống chế.

"Các người mau buông tôi ra... Tôi là Lục phu nhân Cung Tuyết Mị, không buông ra coi chừng tôi kiện các người tán gia bại sản!"

"Này... Làm gì vậy, các người bắt lầm người rồi! Tôi là Lục gia Đại tiểu thư, không thể làm vậy được... Mau bỏ tay ra, buông tay!"

Một nhân viên y tế đứng đó lạnh lùng nói: "Viện trưởng nói họ là bệnh nhân bị hoang tưởng, bịt miệng lại, còn nữa trời lại luôn, cứ để như vậy sẽ làm phiền nhiều bệnh nhân khác."

Những người còn lại không chút do dự lập tức hành động, giống như kiểu bệnh nhân vậy họ đã gặp nhiều rồi, sớm đã quen mắt.

Sau một trận náo loạn, Cung Tuyết Mị và Lục Chi Nghi trước đó hống hách vạn phần lập tức bị người khác kéo ra ngoài. Bọn họ đã bị vệ sĩ của Mạnh Trạch đem tới khống chế.

Phòng viên lúc đầu bị ngăn cản bây giờ đã thoát, cảm máy chụp hình chụp lia lịa Cung Tuyết Mị và Lục Chi Nghi, sau chuyện này Lục Chí Hạ và Lục Kinh Hạo không tốn một mớ tiền để mua chuộc thì nhất định mặt mũi của Lục Tứ gia sẽ bị dẫm nát.

Phòng bệnh ban đầu ồn ào đột nhiên trở nên yên tĩnh.

"Đường tiểu thư, cô không sao chứ?" Lúc Đường Tâm Lạc cảm thấy kỳ lạ thì bóng dáng Mạnh Trạch xuất hiện ngoài cửa.

"Những người vừa rồi... Là do anh sắp xếp?" Cô không khỏi nheo mắt nhìn.

"Không, không phải tôi, là Thần thiếu sắp xếp. Đường tiểu thư, vừa rồi tôi ra ngoài để báo cáo tình huống cho Thần thiếu, thiếu gia biết cô đang gặp phiền phức thì lập tức sắp xếp người tới."

"Vậy thì... Coi như tôi nợ Thần thiếu của cậu một ân tình, cảm ơn anh ta giúp tôi." Đường Tâm Lạc lạnh nhạt nói, đối với người đàn ông ngay cả mặt mũi không nhớ rõ thì cô không thêm đề ý lắm.

"Đường tiểu thư nghỉ ngơi cho khỏe... Tạm biệt." Lời đã nói đủ, còn lại thì phải đợi Đường tiểu thư tự mình hiểu.

"Ừ, đi thông thả." Mặc dù lòng vẫn còn nhiều nghi vấn nhưng Đường Tâm Lạc không có biểu hiện ra.

Đến khi Mạnh Trạch đi rồi, Đường Tâm Lạc mới lấy điện thoại ra gọi cho người bạn thân của mình Vạn Vi Vi. Cô, Vạn Vi Vui và Tô Tình đều là bạn từ thời học sinh, tình cảm vẫn duy trì tốt cho đến sau khi tốt nghiệp.

Tô Tình đi nước ngoài để nghiên cứu, cô và Vạn Vi Vi một người cưới chồng, một người bận rộn công việc. Lúc trước cô bị Lục gia hành hạ lên xuống, không dám nói cho bạn thân mình nghe. Hôm nay, cô đã quyết tâm ly dị thì chuyện gì cũng không sợ.

Điện thoại đổ chuông rất lâu thì Vạn Vi Vi mới nhận.

"Vi Vi à... Có phải cậu hết thương tớ rồi không. Sao đợi lâu vậy mới bắt máy?" Đường Tâm Lạc cố ý trêu chọc, dùng giọng tức giận nói.

"A... Tiểu Lạc, tớ... Ừ.... Không có... Không làm gì..."

Bên phía bên kia, âm thanh của Vạn Vi Vi có chút kỳ lạ.

Chương 14: Kẻ thứ ba luôn là người thân nhất

Đường Tâm Lạc không nhìn được nhũ mây: "Vi Vi, cậu sao thế? Có phải bạn không, tớ làm phiền cậu hả?"

"Ừ, không... Dĩ nhiên là không... Ừm, không có gì... Cậu tìm tớ... Có chuyện gì?"

Đường Tâm Lạc hết sức tin tưởng Vạn Vi Vi, mặc dù cảm thấy tiếng của cô ấy hơi lạ như nếu cô ấy đã nói vậy thì cô cũng không để trong lòng.

"Vi Vi, tớ gọi là muốn báo cậu, tớ muốn ly dị với Lục Kinh Hạo."

"Gì, thật hả? Cậu với Kinh Hạo... Lục Kinh Hạo xảy ra chuyện gì?"

Đường Tâm Lạc lạnh lùng nói: "Anh ta ở bên ngoài lăng nhăng, chính tận mắt tớ thấy anh ta lên giường với người phụ nữ khác."

"Vậy... Vậy cậu có thấy... Người đàn bà kia... Là ai?"

"Không có."

Bên đầu điện thoại yên lặng một chút, qua một hồi, Vạn Vi Vi mới mở miệng nữa.

"Tiểu Lạc, chuyện này cậu nên suy nghĩ cho kỹ, Lục gia là gia tộc coi trọng mặt mũi, cậu làm như thế bọn họ sẽ không dễ dàng đồng ý. Tớ nghĩ, trừ khi cậu đồng ý nhượng tài sản bồi thường cho họ, bằng không Lục gia sẽ không đồng ý."

"Này, tại sao ngay cả cậu cũng nói vậy? Người làm sai là Lục Kinh Hạo, không phải tớ, dựa vào cái gì mà muốn tớ phải bồi thường?"

"Nhưng bây giờ người muốn ly hôn là cậu mà?" Vạn Vi Vi cảm thấy giọng mình không ổn lắm, lại dịu dàng khuyên nhủ: "Nhưng mà cậu yên tâm, bất kể như thế nào tớ cũng sẽ đứng về phía cậu. Nhưng mà... Đường gia của cậu ngày nay không đoàn kết, Lục gia lại quyền thế che trời, tốt nhất đừng lấy đá chọi đá, có thể sử dụng tiền giải quyết thì đừng làm lớn chuyện."

Đường Tâm Lạc biết Vạn Vi Vi nghĩ cho cô, nhưng lời này cô vẫn cảm thấy kỳ lạ.

"Được rồi, cậu nói cũng đúng, tớ sẽ suy nghĩ cẩn thận. Tuần sau là sinh nhật của Lục lão phu nhân, tới lúc đó... Tớ sẽ đi xin Lục lão phu nhân vậy."

Lục lão phu nhân trong miệng của Đường Tâm Lạc không phải người bình thường, bà ấy là vợ chính thức của chủ nhân Lục gia, Lục Kinh Hạo chỉ là họ hàng xa, thấy người dòng chính của Lục gia đương nhiên phải nịnh bợ.

Hơn nữa, coi như là người phụ nữ như Cung Tuyết Mi, cho dù nịnh bợ người dòng chính Lục gia thì cũng không có cửa vào.

Nếu không phải lúc mẹ Đường Tâm Lạc còn sống có duyên làm bạn với Lục lão phu nhân thì ngay cả Lục Kinh Hạo cũng không có cơ hội được gặp Lục lão phu nhân nữa.

Cúp máy, Vạn Vi Vi để điện thoại lên đầu giường.

"Sao rồi, người phụ nữ kia nói thế nào?"

Một bàn tay vươn đến phần da thịt không mảnh vải của người trước mắt, dùng bàn tay ôm trọn lấy bầu ngực, ngang ngược ôm Vạn Vi Vi vào lòng.

"Cô ta nói phải đi sinh nhật Lục lão phu nhân, nhờ bà ấy giúp đỡ."

Vạn Vi Vi quyến rũ quay đầu hôn đôi phương, người đàn ông đằng sau vừa thỏa mãn lại bắt đầu hưng phấn.

"Em đúng là tiểu yêu tinh..." Bàn tay của người đàn ông lật người của Vạn Vi Vi lại, nếu như Đường Tâm Lạc ở đây, khi thấy cảnh này nhất định sẽ vô cùng ngạc nhiên và chán ghét.

Bạn thân nhất của cô Vạn Vi Vi, lại cả người trần trụi, bị chồng của cô đè dưới người.

Cả phòng ngủ đều tràn ngập mùi hương ****, quần áo của hai người rơi từ cửa phòng tới mép giường, chỉ cần nhìn thấy thì cũng đủ hiểu hai người đã "Giao chiến" kịch liệt như thế nào.

"Đáng ghét, anh còn không biết xấu hổ... Nếu như hôm đó không phải làm chuyện ấy ở chỗ đó thì cũng không phiền phức như vậy. Lần này thấy chưa, chuyện này bị Đường Tâm Lạc phát hiện rồi, sau này cô ta mà biết em ở cùng anh... Cô ta sẽ làm gì!"

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triển Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Dòng chính Lục gia mới là người quyết định

Vạn Vi Vi làm nũng không những không khiến người khác chán ghét mà còn có hương vị riêng.

Hơn nữa lúc này cô ta không mảnh vải che thân nằm dưới người Lục Kinh Hạo, mỗi động tác cũng khiến cho đôi núi trước ngực lung lay, Lục Kinh Hạo thấy vậy cả người đều căng thẳng.

Quả thật đây là một bảo bối!

Nếu Đường Tâm Lạc có nửa phần hấp dẫn của Vạn Vi Vi, anh ta cần gì tìm phụ nữ bên ngoài.

Chỉ cần nghĩ tới dáng vẻ đeo cặp kính dày của Đường Tâm Lạc, trong lòng Lục Kinh Hạo chỉ còn lại bức bối. Nếu không phải cưới Đường Tâm Lạc về thì sẽ được ủng hộ, anh ta cần gì cưới một người phụ nữ ngu ngốc như vậy làm gì.

Lấy tay nắm ngực Vạn Vi Vi một cái, Lục Kinh Hạo đem tất cả giận dữ phát tiết vào người phụ nữ kia.

"Em yên tâm, cô ta không thoát được đâu... Ngày hôm đó, anh sẽ chuẩn bị thay cô ta một phần quà!"

Chỉ trong chốc lát, trong phòng lại phát ra tiếng vận động có tiết tấu.

Chỉ trong vòng một tuần, quan hệ giữa Đường Tâm Lạc và Lục Kinh Hạo trở nên bế tắc.

Lục gia không thừa nhận Lục Kinh Hạo lăng nhăng bên ngoài, Đường Tâm Lạc thì ban đầu có chút xấu hổ với Lục Kinh Hạo, chung quy mình chỉ vì mẹ nên mới gả cho anh ta, nên chưa từng có lòng nghi ngờ gì.

Không có chứng cứ, sau lưng cô cũng không có thân thích, người làm trong nhà thì đều có tâm tư riêng... Nói thật, Đường Tâm Lạc cũng thừa nhận, nếu so sánh với Lục gia thì cô chỉ là hạt cát.

Nhìn Lục Kinh Hạo đi kia, gia sản của Lục gia to lớn vậy, ở thành phố A căn bản địa vị Lục gia không biết vững chắc hơn Đường gia gấp bao nhiêu lần.

Mà Lục Kinh Hạo rất biết làm người, mặc dù không tiếp xúc nhiều nhưng không được tính là không biết đối nhân xử thế. Mà hai mẹ con Cung Tuyết Mị cũng không tính là ăn không ngồi rồi, trước mặt dòng họ, không biết hai người bọn họ đã nói xấu cô tới mức nào.

Khi hai người họ đi ra khỏi bệnh viện tâm thần, càng lúc càng hận cô hơn.

Đường Tâm Lạc nhận được vài lời hỏi thăm của bạn bè, sau đó kể lại những tin thị phi trắng đen mà họ bôi nhọ cô.

"Đường tiểu thư, chiếu theo thủ tục pháp lý, khi cô và Lục thiếu gia ly hôn chỉ cần giải quyết tốt tài sản sau khi kết hôn là được. Nhưng mà... Cô cũng biết đó, Lục gia là gia tộc lớn ở thành phố A, nếu như họ thật sự không đồng ý hay là muốn lấy tài sản của cô, việc ly hôn này thật sự khó giải quyết.

Người đang phân tích tình huống hiện nay cho Đường Tâm Lạc là Trương luật sư, đã hợp tác nhiều năm với mẹ của Đường Tâm Lạc.

Mà Lục gia trong miệng ông ta không đơn giản chỉ là Dòng thứ Lục gia Lục Chí Hạ - cha của Lục Kinh Hạo.

Mà Lục gia này chính là Lục gia nắm giữ kinh tế của đất nước, là Dòng chính Lục gia, người duy nhất có thể ở trong nhà tổ Lục gia, quyết định tất cả mọi chuyện của họ.

"Tôi biết rồi, đề nghị của ông tôi sẽ suy nghĩ kỹ càng."

Đường Tâm Lạc nhanh chóng đi ra khỏi văn phòng luật sư, nói tài xế chở cô đến câu lạc bộ tư nhân quen thuộc.

Nếu như tất cả mọi người đều ngại thế lực của Lục gia mà không giải quyết cho cô ly hôn với Lục Kinh Hạo. Vậy thì tối nay nhân dịp sinh nhật Lục lão

phu nhân, hy vọng bà nể tình xưa với mẹ của cô mà giải quyết vấn đề này.

Lễ phục tối nay đã chuẩn bị xong từ sớm, vì không muốn thất lễ, Đường Tâm Lạc ở câu lạc bộ làm từ đầu tới chân, trang điểm, làm tóc sau đó mới thay lễ phục.

Ngồi lên xe, tài xế chạy đến đường Đế An.

Nơi đó, chính là nhà tổ Lục gia.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Tham gia sinh nhật

Sắc trời tối dần, trên đường Đế An quanh co có một chuỗi xe dài đang nối đuôi nhau.

Trên đỉnh cao nhất của đường Đế An là một ngôi nhà sang trọng, đó là nơi tổ chức mừng thọ cho Lục lão phu nhân.

Đội an ninh cẩn thận kiểm tra thiệp mời của Đường Tâm Lạc, sau đó cung kính dẫn cô vào trong.

Diện tích nhà tổ Lục gia lớn vô cùng, cả khuôn viên bao gồm sân golf, hồ bơi, vườn hoa, hầm trú ẩn, phòng dạ hội, bãi đậu xe, rạp chiếu phim... Tóm lại, tất cả những thứ ấy đều sang trọng.

Xe đi theo hướng dẫn rồi dừng ở ngoài, Đường Tâm Lạc ung dung xuống xe, đột nhiên nghe thấy tiếng hít hơi của người xung quanh...

Không phải lễ phục có vấn đề chứ?

Đường Tâm Lạc cẩn thận kiểm tra cả người, rất tốt, không bị gì cả... Vậy thì vấn đề đó không phải vì vẻ ngoài của cô.

Cô ngẩng đầu lên, không quan tâm tới người khác nữa, đưa quà tặng cho quản gia, cười nhẹ đi vào nhà tổ Lục gia.

Chờ cô rời đi...

"Vừa rồi... Là Đường Tâm Lạc của Đường gia?"

Một người đi sau Đường Tâm Lạc không thể tin được kéo áo bạn thân mình.

"Ừ, hình như vậy."

"Cô ấy đi phẫu thuật thẩm mỹ sao? Chứ về ngoài này..."

"Nhất định là phẫu thuật rồi, nếu không làm sao khác như vậy được..."

"Nói không chừng là do mắt kính của cô ấy, tôi nhớ lúc trước cô ấy luôn đeo mắt kính, nhìn vừa cứng ngắc lại vừa ngu ngốc. Không ngờ sau khi gỡ ra, khác biệt lại lớn như vậy."

"Gỡ mắt kính ra cũng không thay đổi nhiều như vậy được, tôi nghĩ chắc hẳn là đi phẫu thuật thẩm mỹ rồi!"

Đường Tâm Lạc cũng nghe thấy không ít bàn tán của mọi người xung quanh, nhưng cô không hề cảm thấy mất bình tĩnh, ngược lại vẫn thẳng lưng đi tiếp.

Từng bước hào phóng đoan trang, cô không muốn để lại cho người khác ấn tượng không đẹp về Đường gia Đại tiểu thư. Cô càng không muốn để mọi người tiếp tục nghĩ rằng Lục Kinh Hạo cưới cô là thiệt thòi vạn phần.

Cô đã sớm biết lời đồn bên ngoài về mình, ngu ngốc, cứng ngắc, không có chút gợi cảm.

Đường Tâm Lạc thừa nhận, lúc trước vì để cho mẹ yên tâm, cô mới khoác lên mình dáng vẻ cứng ngắc mà một người thừa kế Đường gia nên có.

Nhưng hôm nay, cô không cần ngại ngùng nữa, không cần vì bất kỳ ai mà hạ thấp bản thân nữa.

Gỡ cặp mắt kính quen thuộc xuống, đeo kính áp tròng vào, mặc dù chưa quen lắm, nhưng từ nay về sau, cô phải cho mọi người biết, Đường Tâm Lạc và Lục Kinh Hạo, rốt cuộc là ai không xứng với ai.

Đường Tâm Lạc từng bước vững vàng đi lên bậc thềm khám đá hoa cương, dưới sự hướng dẫn của người hầu đi vào phòng dạ hội.

Bên trong phòng dạ hội sớm đã chật kín, người người khắp nơi.

Trong phòng dạ hội lớn như vậy, ở một góc có mời một nhóm nghệ sĩ đến biểu diễn, ở hai dãy bàn hai bên, các loại nước, bánh ngọt với thức ăn tinh xảo được sắp theo thứ tự.

Đi qua khỏi sàn nhảy, Đường Tâm Lạc thấy Lục lão phu nhân đang được mọi người vây xung quanh.

Bên cạnh cô, ba lớp trong ba lớp ngoài đều toàn là người tới chúc thọ.

Cung Tuyết Mị đang chen chúc ở phía ngoài cùng, dù bà ta là phu nhân dòng thứ của Lục gia, nhưng đứng trước mặt chủ nhân Lục gia, ngay cả nói chuyện cũng không có cơ hội.

"Đường tiểu thư, lão phu nhân có ý dặn dò, nếu thấy cô tới thì đưa cô đến gặp."

Lục lão phu nhân còn cố ý sắp xếp người dẫn đường cho Đường Tâm Lạc, như vậy có thể thấy được mối quan hệ thân thiết giữa bà với mẹ Đường Tâm Lạc, vì vậy tự nhiên rất quan tâm cô.

"Làm phiền rồi." Đường Tâm Lạc khẽ gật đầu, đi theo người dẫn đường.

Cô không biết, dáng vẻ của cô đã rơi vào mắt một người.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Lão phu nhân cưng chiều cô

"Lão phu nhân, Đường tiểu thư đã đến." Người làm nhẹ nhàng nhắc Lục lão phu nhân, những người khác cho dù không cam lòng nhưng nghe thấy vậy vẫn phải tức tối nhường đường.

Ai cũng biết, tổng giám đốc Đường gia mới mất chẳng biết có phúc gì lại lọt vào mắt xanh của Lục lão phu nhân. mấy năm nay nếu không có Lục lão phu nhân trong sáng ngoài tối giúp đỡ, tài sản Đường gia đã sớm rơi vào tay người khác.

Mà khi vị nữ tổng giám đốc kia ra đi, đứa con gái của bà cũng được Lục lão phu nhân sắp xếp gả cho dòng thứ Lục gia.

Chỉ tiếc, gần đây rất nhiều tin đồn vị tiểu thư Đường gia này có quan hệ bất chính.

Mọi người không nhận được đặc ý, chờ lát nữa sẽ châm chọc Đường Tâm Lạc vài câu.

"Bà nội, Tâm Lạc tới rồi, Tâm Lạc chúc bà sinh nhật vui vẻ, phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn."

Âm thanh dịu dàng từ trong đám đông truyền tới, mọi người không nhận được quay đầu, vừa thấy người thì mặt không khỏi ngạc nhiên.

Cái này... Đây là đứa con gái ngu ngốc của Đường gia sao!

"Ấy kìa, là Tâm Lạc à... Lại đây, mau lại đây cho bà nội nhìn một chút, con gái mới trưởng thành, càng ngày càng đẹp hơn."

Lục lão phu nhân vừa thấy Đường Tâm Lạc, trên mặt rốt cuộc cũng cười một cái duy nhất, Bà gọi Đường Tâm Lạc tới bên cạnh mình, vỗ vỗ tay cô, không nhận được quan sát kỹ nữ nhân trước mắt.

Thường ngày, đôi mắt đào hoa luôn bị cặp kính che mắt, tối nay đã được tóa sáng, đêm nay Đường Tâm Lạc mặc một bộ lễ phục đuôi cá màu trắng, đeo thêm chuỗi ngọc trai, mỗi bước đi đều lung linh rực rỡ dưới ánh đèn.

Mái tóc dài được búi gọn ở đằng sau, nhìn vừa lười biếng mà vừa hấp dẫn, chiếc cổ trắng nõn lộ ra, như da thịt được làm từ đồ sứ, nổi bật lên là đôi hoa tai và vòng cổ trân châu, chẳng những không tầm thường mà lại càng trong sáng.

"Tốt quá, càng ngày càng được... Từ ngày con lập gia đình, bà nội rất ít gặp con, nếu không phải lần này tổ chức tiệc, chỉ sợ đứa nhỏ này chỉ lo hiếu thảo với cha mẹ chồng mà quên mất bà nội rồi!"

Lục lão phu nhân hiển nhiên không biết tình trạng của Đường Tâm Lạc, nhưng mà cũng không thể trách được bà, Đường Tâm Lạc luôn cảm thấy có lỗi với Lục gia nên luôn giấu giếm, nhưng hôm nay...

Lục lão phu nhân kéo tay cô nói chuyện một lúc lâu, đáy lòng có chút tiếc nuối. Cháu trai mình không chịu kết hôn, bằng không thì ban đầu đứa nhỏ này đã được gả cho cháu đích tôn của mình rồi.

Hai người chỉ lo nói chuyện riêng, những phu nhân và tiểu thư khắp thành phố A đều thành vật trưng bày. Cung Tuyết Mị đứng ở rìa ngoài nhìn thấy Đường Tâm Lạc như vậy vừa gấp gáp vừa ghen tỵ.

Bà biết lão phu nhân thiên vị Đường Tâm Lạc, chẳng qua không nghĩ sẽ tới mức này.

Đường Tâm Lạc đợi bà nói xong, chuẩn bị nói rõ vấn đề của mình với Lục Kinh Hạo.

Cô vừa chuẩn bị mở miệng thì bị người khác ngắt ngang.

"Tâm Lạc, tốt quá... Thì ra em ở đây."

Thân hình cao lớn của Lục Kinh Hạo xuất hiện trong đám đông, ngoại trừ Lục lão phu nhân ra, những người ở đây đều biết được tình huống hiện nay của Đường Tâm Lạc và Lục gia.

Thấy Lục Kinh Hạo xuất hiện, đám đông chủ động nhường đường, chuẩn bị xem kịch hay.

Đường Tâm Lạc nghe thấy tiếng thì quay đầu, đập vào mắt là Lục Kinh Hạo mặc cả bộ âu phục màu trắng, vô cùng tuấn tú.

Người bạn gái đi kế bên anh ta mặc một bộ lễ phục màu đen.

Lễ phục kia cực kỳ lộ liễu, vài vóc có thể nói là gần như trong suốt, không chỉ vậy, ngực còn cố tình ép lên, tạo thành một tình cảnh sinh động đập vào mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triển Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Mất mặt mũi trước lão phu nhân

Người xung quanh rồi rít chỉ trở người bạn gái của anh a.

Mọi người còn tưởng Lục Kinh Hạo lớn gan đến vậy, dám đem tình nhân tới tham gia tiệc. Nhưng mà nhìn kỹ một chút mới phát hiện là Lục Chi Nghi, em gái của Lục Kinh Hạo.

Ăn mặc diêm dúa lòe loẹt vậy, Lục Chi Nghi giống nữ diễn viên hạng ba, thường xuyên chụp ảnh gọi cảm cho báo lá cải, những người xung quanh đều liên tục lắc đầu.

Người phụ nữ này có bị điên hay không, ăn mặc như vậy tới mừng thọ lão phu nhân, cô ta nghĩ rằng đây là những nơi như vậy sao?

"Hôm nay là đại thọ của bà nội, tôi dĩ nhiên phải tới sớm." Đường Tâm Lạc châm chọc nhìn Lục Chi Nghi một cái, sau đó mới lạnh lùng đáp lời Lục Kinh Hạo.

Cho dù thật sự tức giận nhưng cô tuyệt đối không xé rách mặt nạ của Lục Kinh Hạo, không phải là không dám mà là không muốn. Đây là đại thọ của bà nội, không thể vì tình riêng của cô mà phá hỏng tâm tình của bà.

Có chuyện gì cũng đợi tiệc tàn, cô sẽ nói cho bà biết.

Lục Kinh Hạo nghe vậy thì cười một tiếng: "Anh biết em hiểu thảo, nhất định sẽ tới. Bà nội... Hôm nay là sinh nhật của bà, cháu và Tâm Lạc tới chúc thọ bà, đúng rồi, đây là em gái của cháu, Chi Nghi, còn đây là mẹ cháu... Lần trước, tại hôn lễ của chúng cháu có gặp bà một lần, đến bây giờ vẫn muốn gặp lần thứ hai, muốn thấy được khí chất của bà. Hôm nay có thể gặp được là phúc của con."

Lục Kinh Hạo không cảm thấy mất mặt mà nịnh hót, dựa thế Đường Tâm Lạc giới thiệu Lục Chi Nghi và Cung Tuyết Mị bên cạnh cho Lục lão phu nhân.

Lục lão phu nhân mặc dù có ấn tượng không tệ với Lục Kinh Hạo, nhưng đối với hai mẹ con này thì không nhìn thuận mắt.

Lần này cũng nể mặt Đường Tâm Lạc mà nói vài câu, sau đó vừa đúng lúc có người tới chúc thọ thì đuổi mấy người này đi.

Đường Tâm Lạc còn muốn nói thêm vài câu với lão phu nhân nhưng Lục Kinh Hạo đã thuận thế khoác tay cô, muốn tránh cũng tránh không được.

Cô không tiện xé toạc quan hệ với Lục Kinh Hạo lúc này, chỉ có thể chịu đựng, chờ cơ hội.

Lúc này cô bị Lục Kinh Hạo kéo ra khỏi bên người lão phu nhân, ra khỏi cô lập tức giặt tay lại, cổ tay phải còn bị đỏ lên.

"Đường Tâm Lạc, không nghĩ tới nha... Bỏ mắt kính ra cô cũng coi như không tệ." Lúc này Cung Tuyết Mị và Lục Chi Nghi đứng một góc trong phòng dạ hội, những tiểu thư danh giá khác căn bản không để ý tới họ.

"Tôi không cần Lục thiếu phải phí tâm." Đường Tâm Lạc không muốn phí lời với hạng đàn ông như Lục Kinh Hạo.

"Lục Kinh Hạo, tôi nói cho anh biết. Một là chúng ta ly hôn trong hòa bình, cho dù nếu sau này lão phu nhân biết chuyện, tôi cũng chỉ nói là tính cách không hợp, không truy cứu nữa. Hai là chờ tiệc tan, tôi sẽ đi gặp bà nội nói thẳng chuyện của hai chúng ta và chuyện mẹ anh tham lam muốn nuốt hết cổ phần Đường thị trong tay tôi, cứ thử hỏi xem lão phu nhân có phản ứng hay không."

Cô không có thể lực, chỉ có thể dựa vào tình cảm của Lục lão phu nhân dành cho mình.

Hôm nay bị cả nhà Lục Kinh Hạo dồn đến chân tường, chỉ có thể nhờ lão phu nhân cứu giúp.

"Em.. Em đừng kích động." Gương mặt Lục Kinh Hạo lộ ra vẻ hốt hoảng: "Để anh suy nghĩ một chút."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Bị hãm hại

Chỉ chốc lát sau, anh ta như nhận sự tức giận mà đồng ý: "Được, chúng ta ly hôn trong hòa bình đi, trình tự ly hôn như bình thường. Chuyện này là anh nợ em, em đừng làm phiền lão phu nhân. Sáng mai em đi cùng với luật sư tới phòng làm việc của anh, luật sư của anh cũng có mặt, tới lúc đó thương lượng."

Đường Tâm Lạc không nghĩ ngờ anh ta, Lục Kinh Hạo chỉ là con riêng dòng thứ của Lục gia, lên làm người thừa kế cũng mới được nửa năm.

Vì tiền đồ, anh ta không dám đùa giỡn.

"Được, mai tôi sẽ đến gặp anh."

Nói chuyện xong, hai người lập tức tách khỏi nhau, Lục Kinh Hạo trở lại đám đông vui vẻ trò chuyện, một mình Đường Tâm Lạc từ từ tới chỗ yên tĩnh nghỉ ngơi.

Trên đường đi có bồi bàn bung rượu vang tới, Đường Tâm Lạc vừa giải quyết xong tâm sự nên tâm trạng rất thoải mái, thuận tay uống một ly.

Cả người dựa vào cột, vừa lắc ly rượu trên tay vừa nhìn khách khiêu vũ trong đại sảnh.

Xung quanh náo nhiệt như vậy, nhưng vì sao cô luôn cảm thấy cô độc.

Cắt khoát đi về trước, dù sao cũng chúc thọ xong rồi, cô và Lục Kinh Hạo cũng giải quyết xong. Lão phu nhân lớn tuổi rồi lát nữa có lẽ cũng sẽ đi ngủ sớm, ở lại đến cuối cũng không thể trò chuyện được gì.

Nghĩ như vậy, Đường Tâm Lạc buông ly rượu xuống chuẩn bị đi, ai ngờ vừa đi được hai bước thì cảm thấy tim đập mạnh.

Nóng, nóng quá

Một cảm giác kỳ lạ từ bụng truyền lên, xông thẳng lên não.

Tâm mất trở nên mê mang, đầu óc hỗn loạn, ngay cả hơi thở cũng nóng lên.

Kính áp tròng, lại rơi nữa sao?

Đây là ý nghĩ trong đầu, sau đó cô chỉ còn lại một suy nghĩ.

Đi ra ngoài trước, lên xe đi về.

Đường Tâm Lạc bước chân ra khỏi phòng dạ hội, sớm đã bị người của Lục Kinh Hạo đi theo.

Người đưa rượu cho Đường Tâm Lạc bắt đầu cảm thấy khẩn trương, chuyện tối nay thật sự rất nguy hiểm, nếu không phải Lục thiếu cho gã một số tiền lớn, gã tuyệt đối không dám làm chuyện này ở nhà tổ Lục gia.

Nhưng mà thế giới của người có tiền thật kỳ lạ, Lục thiếu cho gã một số tiền lớn để hạ thuốc vợ mình.

Bỏ thuốc cũng được đi, có lẽ đây là biểu hiện dư tiền của nhà giàu. Nào ngờ Lục thiếu chẳng những sai gã bỏ thuốc mà còn bảo gã tiện tay "Xử lý" người phụ nữ trúng thuốc kia.

Ha ha ha, chuyện này... Gã suy nghĩ một chút thì cảm thấy rất thú vị.

Mặc dù hơi lo lắng nhưng vẫn đi sát sau lưng Đường Tâm Lạc, chờ Đường Tâm Lạc đi tới cầu thang thì gã thuận tay bắt người lên sân thượng.

Phòng khách rất đông, gã chỉ cần đợi người phụ nữ này đến chỗ khuất, đến lúc đó thì có thể... Đùa giỡn tận tình.

Dựa theo lời hứa của Lục thiếu, đêm nay người phụ nữ này là của gã. Đến khi xong chuyện, sáng sớm mai Lục thiếu sẽ đích thân dẫn người đi bắt gian. Lúc đó gã chỉ cần chịu khổ một chút, đóng giả làm gian phu, sau chuyện này thì sẽ được một số tiền lớn.

Đường Tâm Lạc mơ mơ màng màng đi về phía trước, bước chân càng nhanh, càng cảm thấy đầu óc hoang mang, tim đập mạnh hơn.

Lễ phục quá dài, Đường Tâm Lạc không chú ý thì bị vấp. Cơ thể không chịu nổi nữa, thêm lần ngã, cả người không khống chế được ngã về phía trước.

Cảm giác đau đớn trong dự định không truyền tới, cô được một cánh tay mạnh mẽ đỡ lên.

"Úm... Giúp tôi..."

Cả người thật khó chịu, rõ ràng là cầu cứu, nhưng lời từ miệng thoát ra thì giống như một yêu tinh đang câu dẫn người khác.

Người đàn ông cúi đầu xuống, lạnh lùng nhìn người phụ nữ sắc mặt đang đỏ gay trong ngực mình.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Giúp tôi một tay

Anh không thích gặp người lạ, biết hôm nay cô tới nên mới xuống xem thử. Không nghĩ vừa mới xuống thì cô lại cho anh một cái "Bất ngờ đáng mừng" như vậy.

"Dẫn đi."

Lúc ở trên lầu, anh nhìn từ trên cao xuống phát hiện một người lén lút đi phía sau cô.

"Dạ, Lục gia"

Mạnh Trạch nhận mệnh lệnh, đưa kẻ đằng sau xuống dưới.

Lục Dục Thần bế người phụ nữ đang quần lấy anh lên.

"Đừng đi, giúp tôi..." Cả người đột nhiên ở trên không trung, cô vất vả dựa vào khối băng giải nhiệt đang di chuyển, lập tức đưa tay ôm cổ anh.

"Không đi, tôi đưa cô lên." Người đàn ông có kinh nghiệm dày dặn, chỉ nhìn sắc mặt này cũng biết cô đã trúng thuốc.

Biểu hiện lần trước của cô anh rất hài lòng, thân phận cũng rất được, cô càng thích hợp hơn nhưng người Mạnh Trạch tìm cho anh, thậm chí còn thích hợp hơn người bà nội đề nghị.

Lục Dục Thần không chút do dự ôm người lên, anh muốn đưa người vào phòng ngủ của mình ở lầu bốn, thế nhưng mới tới lầu hai thì mỹ nhân trong lòng không nhịn được đã đốt lửa khắp người anh.

Lục Dục Thần không do dự mở cửa một phòng khác ra, để cô gái nhỏ không đứng đắn này lên giường.

"Đừng đi mà, tôi khó chịu quá..."

Khó khăn đột nhiên đi mất, Đường Tâm Lạc hết sức khó chịu.

Lục Dục Thần bị âm thanh mềm mại của Đường Tâm Lạc khiến anh trở nên dịu dàng.

Khóa trái cửa lại, Lục Dục Thần không chút do dự trở lại mép giường.

"Khó chịu..." Từ nhỏ tới giờ Đường Tâm Lạc chưa từng chịu cảm giác này hành hạ lần nào.

"Yên tâm, lát nữa sẽ hết khó chịu ngay." Lục Dục Thần nhẹ nhàng xoa bả vai cô, giống như đang dỗ dành.

"Đừng đi... Giúp tôi..."

Đường Tâm Lạc cái gì cũng không biết, chỉ cảm thấy bàn tay đang vuốt ve mình không đáng ghét chút nào.

Nó giống như một bàn tay rất quen thuộc, rộng lớn và khô ráo, đầu ngón tay hơi to, nhưng cảm giác rất an toàn.

Cô không nhận được dụi mặt vào lòng bàn tay một cái.

Mỹ nhân hoàn toàn mơ hồ, không hiểu vì sao có thể làm động tác đáng yêu như vậy.

Ban đầu Lục Dục Thần cũng không tính nhin, cho cô thời gian cân nhắc chỉ là đúng với vẻ ngoài lịch lãm thôi.

Lục Dục Thần anh trước giờ không phải thiện nam tín nữ gì, đối với người phụ nữ mà mình nhắm tới càng không bao giờ nhường cho người khác.

Đừng nói là cô sắp ly hôn với người khác, cho dù là đang vợ chồng ân ái thì anh cũng sẽ cướp đi.

Không cần chờ nữa...

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Muốn tôi giúp như thế nào hả?

Đây không phải lần đầu tiên gặp nhau, nhưng cô vẫn nhìn không được mà gấp gáp và sợ hãi.

"Vì sao không mặc kệ tôi...?"

Mặt Đường Tâm Lạc dúi vào gối, miệng vô ý thức phàn nàn, mang theo một chút yếu ớt, nũng nịu.

Lục Dục Thần bắt gặp nhếch môi, cảm thấy vật nhỏ thật sự đáng yêu.

Anh cúi đầu hôn lên môi cô, ngăn chặn hơi thở yếu ớt của cô.

Anh chưa từng hôn bất kỳ người phụ nữ nào như vậy, đây là lần đầu tiên, như bị ma quỷ xui khiến mà hôn cô.

Mà càng hôn sâu, anh lại phát hiện, cảm giác này không tệ.

Lần này, anh lại chủ động hôn cô.

Vật nhỏ cũng rất gấp, thân thể không ngừng kêu gào đòi dưỡng khí, nhưng lại không thể mở miệng, chỉ có thể gầy dựa không ngừng.

Đôi môi mềm mại bị anh bá đạo nuốt trọn, những lời kháng nghị hoàn toàn bị môi anh chặn lại, không cách nào phát ra được.

Lúc này, cặp mắt hoa đào xinh đẹp rung rung ướt át, len đeo mắt không biết đã rơi từ lúc nào, trong đầu cô cảm giác choáng váng, không thấy rõ gương mặt của người đàn ông trước mặt nữa, chỉ có thể dựa vào bản năng xin giúp đỡ.

"Cô muốn tôi giúp như thế nào, hả?" Biết rõ còn cố hỏi.

Cô không biết, chỉ có thể bất đắc dĩ dịu dàng nhìn anh, giả bộ đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triển Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Mẹ chồng tới “Bắt gian.”

Sau một đêm, công hiệu của thuốc mất dần, cuối cùng cũng kết thúc.

Đường Tâm Lạc mơ mơ màng màng tỉnh lại, không biết mình đang ở đâu, nhìn xung quanh một chút, chắc là đang ở quán rượu.

Trong lòng cô đang suy nghĩ làm sao rời khỏi, quần áo hôm qua có nên mặc lại hay không, bỗng nhiên trong phòng tắm truyền ra âm thanh.

Anh ta đang ở trong phòng tắm?

Biết đối phương không ở đây, lúc này Đường Tâm Lạc mới quay người dò xét xung quanh.

Đáng tiếc, nhìn hồi lâu, tất cả đều mơ hồ không thấy rõ.

“Biết vậy không thèm đeo len, mỗi lần đeo cái thứ này toàn gặp xui xẻo.”

Chán nản nằm lại trên giường, toàn thân cảm giác dính dính thật khó chịu.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một loạt âm thanh nói chuyện.

Tuy không lớn, nhưng Đường Tâm Lạc vẫn nhận ra người nói chuyện là ai.

Âm thanh sắc lém của Cung Tuyết Mị truyền đến:

“Chắc chắn cô ta ở trong phòng này, lâu hai đã tìm hết, chỉ còn căn phòng này thôi.”

“Nhưng mà Lục phu nhân, quản gia chỉ đồng ý cho chúng ta tìm ở lầu hai, ngài tùy tiện xông vào như vậy không tốt đâu.”

Sau khi trầm mặc một lúc, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

“Mạnh quản gia, ông tới thật đúng lúc. Chắc chắn con dâu của tôi ở trong phòng này, phiền ông lấy chìa khóa mở cửa... Hôm nay tôi cũng không sợ mất mặt, trong nhà không biết quản con dâu, thật đúng là tạo nghiệp mà!”

“Lục phu nhân không cần gấp, bà chủ Lục vừa mới rời giường, tôi đã cho người đi thông báo với bà. Nếu như bà chủ đồng ý, tôi sẽ mở cửa ngay, nhưng nếu như không đồng ý... Tôi cũng đành chịu thôi.” Mạnh quản gia là cha của Mạnh Trạch, phục vụ ở Lục gia đã nhiều năm.

Đương nhiên là ông biết bà chủ yêu thương Đường Tâm Lạc, cũng biết Đường Tâm Lạc là con dâu của Cung Tuyết Mị.

Nếu đổi là người khác, đừng mơ mà vào Lục gia “bắt gian.” Nhưng chuyện này liên quan đến Đường Tâm Lạc, nếu không cho Cung Tuyết Mị vào, về sau bà ta sẽ nói bóng nói gió làm hỏng thanh danh của Đường Tâm Lạc.

Cũng vì vậy, bà chủ mới đồng ý cho bà xét lầu hai.

Mạnh quản gia kiên trì chờ bà chủ Lục đến, cho dù Cung Tuyết Mị sốt ruột cũng phải nhịn, không dám làm cản ở Lục gia. Trong phòng Đường Tâm Lạc nghe thấy hết, biết Cung Tuyết Mị dẫn người chờ ở trước cửa, cuống cuống cầm chiếc áo sơ mi mặc đại vào, đi đến nhà tắm.

Nhất định phải bảo anh ta rời đi!

Trong đầu cô rất loạn, ánh mắt cũng mơ hồ, trên người chỉ mặc hờ chiếc áo sơ mi trắng, để lộ đôi chân trắng nõn thon dài ra ngoài.

Cửa phòng tắm bị mở ra, hơi nước tỏa ra, thân thể của người đàn ông như ẩn như hiện.

Giống như vừa mới tắm xong, bên hông quần khăn tắm, cơ thể còn đầy hơi nước đứng nhìn cô.

“Anh...” Đường Tâm Lạc hơi sững sốt, sau đó vội vàng đi tới nắm lấy tay anh.

Chỉ có lúc này cô mới cảm thấy mắt mình như vậy thật tốt, sẽ không bị ngượng khi gặp đàn ông còi trần.

“Anh đi mau, tình huống bên ngoài rất nguy hiểm. . . Không có thời gian giải thích đâu, nhanh lên, nhảy từ cửa sổ xuống đi.”

Bắt lấy cánh tay rắn chắc của anh, Đường Tâm Lạc dùng sức kéo, nhưng anh vẫn không nhúc nhích như cũ.

Cô nóng nảy đẩy anh:

“Anh. . . Tại sao còn chưa đi, đứng sững ở đây làm gì!”

Anh cúi đầu chăm chú nhìn cô, đáy mắt hiện lên hàn ý:

“Tôi không biết nhảy.”

“VẬY. . . vậy anh tránh mặt một chút. . . trốn dưới gầm giường. . .” Cô còn chưa nói hết câu, anh ta đang đứng im bỗng di chuyển.

“Này này này, anh định đi đâu vậy?”

Lục Dục Thần nghe cô nói thì dừng bước, quay mặt lại hứng thú nhìn cô.

“Đi mở cửa.” Anh nói xong, sải chân bước đến gần cánh cửa.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Tiểu bạch kiểm, mau giao người!

“Anh, anh dừng lại. . .” Đường Tâm Lạc bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, chạy tới tóm lấy cánh tay của anh:

“Anh đừng manh động, tiền hay cái gì cũng được tôi sẽ đáp ứng, anh đừng mở cửa ra!”

Đường Tâm Lạc hoàn toàn hiểu lầm thân phận của Lục Dục Thần, chỉ cho rằng anh chỉ là trai bao. Thấy anh vẫn không quan tâm đi đến cửa, cô quyết tâm nhắm mắt duỗi hai tay ra ôm anh.

“Không được. . . không được mở cửa.”

Thân thể nhỏ bé mềm mại dán ở sau lưng, nhất thời làm anh căng thẳng.

...

Đúng lúc này, cửa phòng bị mở ra.

Lúc Lục Dục Thần và Đường Tâm Lạc đang dây dưa, bên kia bà chủ Lục đã gạt đầu, đồng ý cho Mạnh quân gia mở cửa.

Cửa phòng trực tiếp mở ra, Cung Tuyết Mị cùng người làm xông vào.

“Cô.. cái đồ đàn bà dâm dăng, đâu rồi anh ta đâu, mà anh là ai?!”

Cung Tuyết Mị mang người xông tới, thấy người đàn ông ở trên còi trần, ở dưới quần khăn tắm, lập tức chỉ vào Lục Dục Thần mắng.

“Nói, có phải là gian phu của cô ta hay không! Thật tốt, tôi biết cô ta không đơn giản mà, chắc chắn, nhìn xem, dáng người này, khuôn mặt này. . . Kinh Hạo nhà tôi thật đáng thương, ở ngoài liều mình kiếm tiền, cô ta lại lấy tiền đó đi nuôi thứ trai bao này. Anh mau nói, con dâm phụ kia đâu rồi, nhanh kêu cô ta lăn ra đây cho tôi!”

Cung Tuyết Mị là vợ bé của Lục Chí Hạ, cho dù Lục Chí Hạ cũng khó có thể gặp được Lục Dục Thần chứ đừng nói là một tiểu tam như Cung Tuyết Mị.

Cơ bản, bà ta không biết người đàn ông trước mặt là ai.

Sắc mặt Lục Dục Thần u ám, nhìn ngón tay của bà ta chỉ vào mình, sự lạnh lẽo trong đáy mắt như muốn tiêu diệt mọi thứ trước mặt.

“Mạnh thúc, người này là ông dẫn đến?” Âm thanh lạnh băng phát ra, Mạnh quân gia đang đứng ở ngoài không muốn nhúng tay vào, nghe Lục Dục Thần nói liền thấy hai chân mềm nhũn.

“Đứng, đứng...”

Mạnh quân gia run rẩy đi vào, thấy Lục Dục Thần chỉ quần mỗi khăn tắm liền biết mình đã gây họa.

Cho dù hôm qua thiếu gia ở cùng ai trong phòng, nhưng bị Cung Tuyết Mị dẫn người đến gây sự là một vũ nhục vô cùng lớn đối với thiếu gia.

“Lục phu nhân, mau rời khỏi đây... Đây không phải nơi ngài cần tìm”

Mạnh quân gia hồi hận đến phát điên, nếu sớm biết thiếu gia ở đây, cho ông mười lá gan ông cũng không dám cho Cung Tuyết Mị vào.

“Mạnh quân gia, sao ông lại muốn tôi ra ngoài vào lúc này... Chẳng lẽ ông không thấy nơi này xảy ra chuyện gì sao? Ông nhìn xem, cái giường này cùng với cái mùi buồn nôn này, nhất định con dam phụ kia vẫn còn ở đây! Đứng, chắc chắn là tên trai bao này đã giấu cô ta, anh nhanh chóng giao Đường Tâm Lạc ra đây!”

Cơ bản Cung Tuyết Mị không biết thân phận của Lục Dục Thần, nghe anh gọi Mạnh quân gia là Mạnh thúc, liền tưởng thân phận anh cũng thấp bé như mình có khi còn kém mình.

Những người có địa vị ở Lục gia đều ở lầu 3 lầu 4. Còn lầu hai từ trước đến giờ đều cho khách ở. Người đàn ông này nhìn thì tướng mạo bất phàm, nhưng tuổi còn khá nhỏ, nói không chừng cũng là dòng ngoài thân thích của Lục gia mà thôi.

Bà tới bất gian, hợp tình hợp lý, với còn lâu mới sợ cái dòng ngoài này!

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thay cô giáo huấn

“Lục phu nhân đừng nói nữa, mau theo tôi ra ngoài.” Mạnh quân gia gấp đến sắp khóc, ông nhìn thiếu gia từ nhỏ lớn lên, nên thiếu gia cũng có chút khách khí với ông, ông không thể khiến thiếu gia khó xử được.

Nếu chọc thiếu gia thật sự nổi giận, thì cho dù là bà chủ có ra mặt, thiếu gia cũng không cho thể diện.

Lúc này, nếu đổi thành người khác, thì sớm đã nhận ra có gì không đúng rồi.

Có thể do Cung Tuyết Mị bị cận, nói trắng ra là có mắt như mù, giống như một người đàn bà chanh chua đánh đá, trong mắt chỉ muốn bắt Đường Tâm Lạc.

Chỉ cần Đường Tâm Lạc vượt quá giới hạn, thì có thể chiếm lấy cổ phần Đường gia, cơ bản không chú ý áp suất trong phòng ngày càng giảm xuống.

“Mạnh quân gia, tôi biết ông không muốn làm lớn chuyện, ông yên tâm... Chuyện này nhà chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm, nếu có vấn đề gì, ông cứ trực tiếp gặp tiên sinh nhà tôi.”

Sau khi Cung Tuyết Mị nói hết câu, Lục Dục Thần đang trầm mặc liền mở miệng:

“Không biết, tiên sinh nhà các người là vị nào?”

Giọng nói hời hợt, không nghe ra hi vọng.

Cung Tuyết Mị cho rằng đôi phương sợ khí thế của mình, đặc ý nói:

“Tên trai bao này, hồi hận rồi phải không, nghe cho rõ coi chừng bị hù mất mật thật đấy, tiên sinh nhà tôi là gia chủ Lục gia Lục Chí Hạ. Thế nào, có phải nghe tên như sấm bên tai không? Hừ, tôi cho anh biết... Thức thời thì mau giao Đường Tâm Lạc ra, nếu không, hôm nay đừng hòng rời khỏi đây!”

“Thật sao?” Lục Dục Thần nhếch môi cười lạnh, sắc mặt quân gia từ tái nhợt chuyển qua xanh tím.

Lục Chí Hạ thật không biết cười cái dạng phụ nữ gì về nhà nữa, một chút nhìn người cũng không có, còn nhiều lần đắc tội với thiếu gia.

Lục Dục Thần lạnh lùng nhìn Cung Tuyết Mị, khỏe môi lạnh lùng nhếch lên:

“Lục phu nhân đã nói vậy, để tôi nhìn xem, Lục tiên sinh lợi hại trong miệng Lục phu nhân có bản lĩnh mang Lục phu nhân an toàn về Lục gia không.”

“Lục Thất, vào đây.”

Dứt lời, mười mấy người mặc tây phục đen bước vào xếp thành hai hàng ngay ngắn, tây phục bó sát cũng không thể che lấp được cơ bắp bên trong.

Những người này đều không tầm thường.

“Lục gia, mời ngài ra lệnh.” Người dẫn đầu lãnh đạm, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm gì.

Anh ta là Lục Thất, địa vị ở Lục gia ngang bằng với tứ gia Lục Chí Hạ, nhưng lại như vậy trước mặt Lục Dục Thần, chứng tỏ địa vị của Lục Dục Thần cao hơn.

Lục Dục Thần nhẹ nhàng xoa xoa cằm:

“Dẫn người đi, chuyện còn lại anh tự sắp xếp, xong xuôi nhớ báo cho Lục Chí Hạ.”

Phụ nữ của Lục Chí Hạ ý thế hiếp người, vậy anh muốn xem xem, đến cùng Lục Chí Hạ có bản lĩnh chuộc phụ nữ của mình về không.

“Nhớ kỹ, lúc quan trọng nhớ giúp đỡ Lục tứ gia một chút.” Nếu tiền quá nhiều, thì giúp ông ta tiêu tiền nhiều một chút. Dù sao, phụ nữ lớn tuổi cũng không bán được giá tốt.

“Vâng, Lục gia.” Lục Thất cung kính gật đầu, bắt đầu hành động.

Khỏe miệng anh còn mang theo ý cười tàn nhẫn, đến giờ Cung Tuyết Mị bị mấy người áo đen bắt giữ mới nhận ra tình huống không đúng nhưng đã muộn.

Cho đến khi rời khỏi phòng, bà vẫn không hiểu, không biết người đàn ông đó là ai.

“Thiếu gia...” Người đã đi hết, chỉ còn Mạnh quân gia và Lục Dục Thần.

“Được rồi, ông chỉ làm theo lệnh của người khác, ra ngoài làm việc đi.”

Lục Dục Thần biết Mạnh quân gia muốn ở lại làm gì, ông là tò mò người phụ nữ tối qua anh mang vào. Nhưng chuyện lúc này xảy ra, anh cũng không muốn cho bà chủ Lục biết.

Mạnh quân gia quá quen với tính khí của anh, biết anh không muốn tiết lộ, đành cung kính lui ra.

Đi tới cửa, sau lưng liền truyền đến tiếng cảnh cáo.

“Chuyện ngày hôm nay, không cần phiền đến bà chủ Lục.”

Mạnh quân gia dừng lại, lập tức gật đầu đáp ứng. Đóng cửa, rời khỏi phòng.

...

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Rốt cuộc anh là ai?

Sau khi tất cả mọi người rời khỏi phòng, Lục Dục Thần quay người tiến vào phòng tắm.

Vừa mở cửa ra, một bóng dáng yêu kiều liền xích lại gần.

“Bọn họ đi rồi sao? Làm tôi sợ muốn chết... Tôi còn tưởng rằng họ sẽ xông vào. Anh dùng cách gì vậy, sao họ lại tin tưởng anh..”

Đường Tâm Lạc vỗ vỗ ngực, không hề biết bộ dạng của mình lúc này rất mê người.

Lục Dục Thần híp mắt, rất hài lòng với cảnh trước mắt.

Áo sơ mi quá rộng, cộng thêm cô chỉnh qua chỉnh lại làm cổ áo hơi trễ xuống, xuyên qua cổ áo, từ trên nhìn xuống anh có thể thấy hết cảnh xuân bên trong.

Da thịt trắng như sứ, làm nổi bật đầu hôn hôn qua của anh.

Vừa rồi vật nhỏ còn tỏ ra khấn trương, làm thân thể anh dần dần có phản ứng khác thường.

Một đốm lửa bùng lên trong mắt anh.

“Đường Tâm Lạc.” Đột nhiên anh nói, cắt ngang lời cô.

“Anh...Biết tôi là ai sao?” Đường Tâm Lạc cảnh giác, anh ta biết mình là ai, như vậy chứng tỏ anh cũng không phải hạng đàn ông kia.

“Chẳng những tôi biết cô là ai, tôi còn biết... Rất nhanh cô sẽ là phụ nữ của tôi.” Nhẹ nhàng ép cô vào tường, thuận tiện giữ hai tay của cô, giam cầm cô lại.

Đồng đông đồng!

Trong đầu Đường Tâm Lạc tuôn ra ba từ này.

“Nghe đây.” Âm thanh hồ hững quanh quẩn bên tai:

“Tôi đã cho cô thời gian 1 tuần suy nghĩ, nhưng, trong một tuần này cô lại khiến tôi thất vọng. Cho nên...”

Anh duỗi ngón tay thon dài nâng cằm cô lên:

“Lần này, tôi sẽ không cho cô cơ hội nữa đâu.”

“Anh...” Trong đầu Đường Tâm Lạc trống rỗng, mãi cho đến khi môi anh chạm vào môi cô, cô mới lấy lại tinh thần.

Chuyện tối hôm qua, cô có chút không nhớ rõ.

Sau khi tỉnh lại, gặp việc khấn trương, cơ bản cô không chú ý anh giống người đàn ông kia.

Nhưng bây giờ, ổn định lại tinh thần, cô chợt phát hiện...

Nụ hôn của anh, cách hôn bá đạo không cho cô đến cả hít thở, rất giống với cách hôn của người đàn ông đã cướp đi lần đầu tiên của cô.

“Anh...Rốt cuộc anh là ai?” Sau khi hôn xong, cô mới có cơ hội nói chuyện.

“Thế nào, muốn biết tôi là ai sao?” Trán anh chạm lên trán cô, nhìn cặp mắt anh đào mê hồn của cô.

Vươn tay, vuốt vài sợi tóc của cô qua mang tai:

“Không biết tôi là ai, sao còn trêu vào tôi nhiều lần như vậy hả?”

Cô lắc đầu, bắt đầu dĩ nói:

“Thật có lỗi với tiền sinh, tôi không ngờ hai lần liên tiếp đều...”

Lần đầu là vô tình, nhưng cô cũng thừa nhận là vì trả thù Lục Kinh Hạo nên mới dẫn đến kết quả như vậy. Mà lần thứ hai, rõ ràng là cô uống say.

Mà người này, cũng tham gia tiệc rượu.

Ký ức không trọn vẹn cho cô biết, hôm qua cô rất chủ động. Gần như cô có thể thấy cảnh hôm qua, cô uống say xong trực tiếp kéo người ta vào phòng.

“Tôi, tôi biết chuyện này rất khó tin, nhưng mà... Lần này cũng là ngoài ý muốn thôi, tôi hi vọng anh có thể...có thể quên chuyện này đi.”

Nói xong, cô cảm giác không khí bắt đầu ngột ngạt, cô lại nói:

“Nếu như anh muốn đền bù tổn thất hoặc có yêu cầu khác, có thể nói cho tôi biết, tôi bảo đảm sẽ...cố gắng đền bù cho anh.”

Chương 26: Làm Lục phu nhân của tôi, tôi sẽ không để bất kỳ ai khi dễ cô

“Đền bù tổn thất.” Anh khẽ cười một tiếng, đôi chân thon dài chen vào giữa hai chân cô, thân hình cao lớn bao bọc lấy cô.

“Nếu như tôi nói, lấy cô đền bù tổn thất, cô sẽ tự đóng gói dâng lên cho tôi sao?”

“Tiên sinh... xin anh đừng hoảng một chút.” Mặt Đường Tâm Lạc đỏ lên, anh dựa vào quá gần khiến cô cảm thấy hô hấp có chút khó khăn.

Lục Dục Thần thấp giọng cười:

“Xin lỗi, nhìn thấy cô như vậy... Tôi nghĩ, phàm là đàn ông đều không thể đừng hoảng được.”

“Tiên sinh, rốt cuộc anh muốn làm gì!” Cô thật sự nổi giận, phồng hai má, dùng cặp mắt anh đào trừng anh.

Nhưng cô lại không biết, như vậy càng làm cho anh không thể dòi mắt.

Lục Dục Thần bị khuôn mặt tức giận của cô làm cho tâm tình tốt lên không ít, đột nhiên anh cúi người ôm cô vào trong ngực.

“Anh làm gì... thả tôi ra.” Cô giật mình, vừa muốn giãy dụa thì Lục Dục Thần thả cô ra thật.

Chỉ có điều, cô bị anh đẩy vào nhà tắm.

Thoáng cái, áo sơ mi đã ướt nhẹp, đôi mắt đen như mực của anh hiện lên một chút dị sắc.

Đường Tâm Lạc muốn đi ra, lại bị anh nhấn trở về.

“Anh, anh đừng tay...” Cô ngăn tay anh, trợn mắt nhìn:

“Rốt cuộc anh muốn làm gì, có thể nói thẳng cho tôi biết được không!”

Nhìn thấy vật nhỏ nổi giận, anh liền dừng động tác.

“Tôi nói rồi, tôi chỉ muốn cô đền bù tổn thất.” Anh nhìn vào mắt cô, đôi mắt phượng hẹp dài toát ra vẻ nghiêm túc:

“Còn bây giờ, chỉ đang giúp cô tắm rửa mà thôi.”

Đường Tâm Lạc đỏ mặt:

“Tôi, tôi có thể tự tắm”

“Còn nữa, nếu anh biết tôi là ai, khẳng định cũng biết tôi đã kết hôn. Chúng ta không thể tiếp tục mối quan hệ này nữa, người vừa nãy chính là mẹ chồng.”

Cô còn chưa nói xong, đã bị anh cúi xuống chặn môi.

Anh bá đạo hôn một lần lại một lần, hơi nước mờ nhạt cùng nụ hôn nóng rực của anh, làm cảm giác thiếu dưỡng khí tăng thêm mấy lần.

Cho đến khi môi cô sưng tấy lên, anh mới buông tha.

Nhìn vật nhỏ ở trong nước, mắt anh hơi u ám:

“Tôi không cần biết thân phận cô là gì, tôi chỉ cần cô.”

Cô không thấy rõ nét mặt của anh, nhưng nghe giọng anh không giống nói đùa.

Nhưng mà, cho dù anh nghiêm túc thì đã sao, cô cũng không có ý định tiếp tục mối quan hệ này.

“Thế nhưng anh phải biết, tôi đã kết hôn.”

Anh nghe vậy, nhếch môi cười lạnh:

“Vậy thì ly hôn.”

.....

Lúc Đường Tâm Lạc được Mạnh Trạch cung kính đưa về Đường gia, trong đầu vẫn còn quanh quẩn câu nói của Lục Dục Thần.

Anh nói: “Vậy thì ly hôn.”

Anh nói: “Làm vợ của Lục Dục Thần này, tôi sẽ không để ai ức hiếp cô.”

Anh nói, anh sẽ giúp cô đoạt lại tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Để cô nếm mùi đau khổ

Rất cuộc cô cũng biết “Thần thiếu” là gì.

Anh là một kẻ độc tài chân chính ở Lục gia, cũng là người đàn ông quyền thế nhất.

Thế nhưng, cuối cùng cô vẫn từ chối đề nghị của anh.

Cô muốn ly hôn, nhưng không phải lý do là vì anh.

Không muốn vừa mới thoát ra hang sói lại tiến vào hang hổ, hơn nữa, so với Lục Kinh Hạo, Lục Dục Thần nguy hiểm hơn nhiều.

Bên ngoài Đường gia, Đường Tâm Lạc đứng trước cửa biệt thự nhả chuông, cách đó không xa, một chiếc xe màu đen sang trọng đang đậu.

Trong xe, Mạnh Trạch gọi điện thoại.

“Lục gia, người đã đưa đến... Những người kia cũng ở trong nhà chính Đường gia.”

Sáng hôm nay thuộc hạ của anh đã báo tin tức, bà chủ Đường gia mang theo con gái trở lại thành phố A. Bây giờ sợ là đang chờ Đường Tâm Lạc bên trong rồi.

Những người này đều là Lục Kinh Hạo an bài: “Bất gian” phía trước, nháo sự phía sau, thủ đoạn Lục Kinh Hạo đối phó Đường Tâm Lạc thật là âm hiểm.

Âm thanh lạnh băng của Lục Dục Thần truyền qua điện thoại:

“Cứ để bọn họ gây chuyện, lúc nào cần thì ra tay.”

Vật nhỏ chưa thấy qua lòng người hiểm ác, anh che mưa tránh gió giúp cô thì cô lại cự tuyệt. Đã như vậy, anh không giúp nữa, để cô nhìn hiện thực tàn khốc. Để cho cô biết không có anh thì cô bước đi nửa bước cũng khó khăn.

“Vâng, Lục gia.” Mạnh Trạch cúp điện thoại, xuyên qua cửa sổ nhìn về phía Đường gia.

Đợi một lúc, cửa biệt thự mở ra.

“Tiểu thư, người trở về rồi hả, không phải người...” Mở cửa là một người hầu của Đường gia, hết sức kinh ngạc khi thấy Đường Tâm Lạc.

“Tôi thế nào?” Đường Tâm Lạc nhướn mày hỏi đối phương.

Trên mặt người hầu tỏ ra bối rối:

“Không, không có gì... Tiểu thư trở về thật tốt, bà chủ cùng phu nhân cũng vừa mới về được một lúc.”

Đường Tâm Lạc nhú mày:

“Bà nội cùng đi đã trở về?”

“Vâng, tiểu thư Mật Nhi cũng cùng theo về. Còn có...” Người hầu liền giật mình, thấy bản thân nói quá nhiều bèn im lặng.

Đường Tâm Lạc chỉ chú ý vào lời nói của người hầu, cũng không phát hiện gì bất thường.

“Đã biết, lên lầu lấy mắt kiếng của tôi xuống đây.” Không có mắt kiếng cảm giác thật không an toàn, Đường Tâm Lạc vào nhà thay giày, phút chốc mắt kiếng đã được lấy xuống.

Đeo kính vào, nháy mắt cảnh vật đã rõ ràng hơn, cũng che đi khuôn mặt tuyệt mỹ của cô. Đường Tâm Lạc ngồi thay giày, hít sâu mấy hơi, chờ trong lòng bình ổn mới đi tiến vào nhà chính.

Trong nhà chính không có một ai, không nghe được giọng nói của bà nội, Đường Tâm Lạc cảm thấy có chút kỳ quái.

Cô nhìn người hầu khi nãy:

“Bà nội và đi đâu rồi?”

Người hầu nhìn cô một lát, ấp a ấp úng nửa ngày mới nói ra mấy chữ:

“Sách, phòng sách...”

Đường Tâm Lạc biến sắc, nhanh chóng bước lên lầu hai, vừa trở về liền vào phòng sách, nói bọn họ không có âm mưu tuyệt đối cô không tin.

Vừa đi tới cửa phòng, cô liền nghe được giọng nói cực kỳ đặc sắc của bà nội:

“Khi nào cô ta mới trở về! Tài liệu còn đủ không, có phải đều ở đây hay không?”

Một lát sau, giọng run rẩy của quản gia vang lên:

“Bà chủ, tất cả văn kiện đều ở đây, trước khi phu nhân nhập viện đều giao cho tiểu thư cất kỹ, tôi đều dựa theo lệnh của bà bí mật ghi lại. Còn tiểu thư, rất nhanh sẽ về đến.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Một đám thông đồng

Khó trách cô luôn cảm thấy quản gia có vấn đề, thì ra, sớm đã bị hai mẹ con bà ta mua chuộc.

Trong lòng Đường Tâm Lạc nhanh chóng bốc hỏa.

Lúc mẹ cô còn sống nỗ lực bao nhiêu với cái nhà này, hết tâm hết sức vì cái nhà này. Nhưng hôm nay, mẹ cô mới đi không lâu, vậy mà hai mẹ con bà ta đã động tay động chân, muốn chiếm đồ của mẹ cô, thân là con gái của mẹ mình, Đường Tâm Lạc này tuyệt đối không cho bọn họ toại nguyện.

Đột nhiên cô đẩy cửa phòng sách, chuẩn bị nói rõ ràng với Bà Đường và con của bà.

Cửa phòng bị đẩy ra, Đường Tâm Lạc sững sốt.

Đường Vương Xuân đang ngồi ở bàn sách, trong phòng đặt rất nhiều sofa mà người cũng ngồi đầy.

Chẳng những có đi của cô là Đường Nhược Lan, còn có con gái của bà là Đường Mật, còn có cô bảy đi tám, cùng một số chi nhánh họ hàng xa của Đường gia.

Điều kỳ lạ nhất chính là, người cùng cô chuẩn bị ly hôn Lục Kinh Hạo cũng ở đây, đang ngồi đối diện bà nội của cô.

Mà các loại văn kiện cùng trang sức đá quý đều bị quản gia đem ra hết, hình thành một mớ hỗn độn nằm ở trên bàn.

Cô đứng ở cửa nhìn thấy tất cả, cơ thể vì tức giận mà run nhẹ nhẹ.

Lúc này mọi người cũng phát hiện sự tồn tại của cô, phòng sách vốn đang ồn ào lập tức im lặng, so với sự náo nhiệt lúc này, sự yên tĩnh lúc này có chút quý giá.

Một lúc lâu, vẫn là bà Đường dẫn đầu lên tiếng phá vỡ bầu không khí này.

“Trở về rồi hả.” Lời nói không nhẹ không nặng, tựa như đang nói cái gì rất bình thường.

“Đã trở về rồi, vậy thì thật tốt... Lại đây ký những văn kiện này. Cô đã có người đàn ông khác bên ngoài, như vậy thì đừng có chiếm lấy Lục Kinh Hạo nữa, nhanh ly hôn rồi cách xa Lục Kinh Hạo một chút.”

Bà cầm văn kiện vứt xuống bàn, như bố thí cho người khác, kêu cô ký tên vào.

Không cần nhìn cô cũng biết những thứ này là gì.

Cô nên sớm phát hiện ra bản mặt thật của hai mẹ con bà mới đúng, làm sao lại còn hi vọng từ bọn họ?

Chẳng qua là, cho tới bây giờ cô mới biết, thì ra bà ta cùng Lục Kinh Hạo có quan hệ.

“Bà nội, có người bên ngoài cũng không phải tôi, mà là Lục Kinh Hạo. Bà là bà nội của tôi, gặp chuyện này chẳng những không giúp cháu gái của mình đòi công đạo mà lại đi giúp Lục Kinh Hạo quở trách tôi, bà...”

Cô còn chưa nói xong, Bà Đường đã vỗ lên bàn một cái thật mạnh, cắt ngang lời nói của cô.

“Đồ hỗn xược, tôi là bà của cô, sao có thể hại cô được! Đừng có cãi chày cãi cối, nếu không phải có chứng cứ, tôi cũng không để cô ký tên. Đường Tâm Lạc, cô nhanh ký vào đơn ly hôn, đừng chọc giận Đường thiếu, làm mất mặt Đường gia!”

Sáng sớm Lục phu nhân của Lục gia đã dẫn người qua “bắt gian”, chuyện này đã náo loạn khắp thành phố A ai mà không biết. Chuyện xấu náo loạn lớn như vậy, nếu không phải thật, Lục Kinh Hạo cần gì phải làm bản thân bị đội nón xanh.

Chuyện như vậy, phàm là đàn ông ai cũng không thể nhìn được. Lục gia đích thân đi bắt gian, chuyện này tất nhiên là thật.

Đương nhiên, mọi người đều tin vào tin đồn, còn thực hư ra sao không ai dám đoán, nguyên nhân chủ yếu là vì kiêng kỵ Lục gia.

“Mất mặt... Bà nội, từ nhỏ vì tôi là con gái, bà luôn xem thường tôi. Đến bây giờ, Lục Kinh Hạo nói tôi vượt giới hạn bà liền tin là tôi vượt giới hạn, nói tôi bất trung liền bất trung. Bà là bà nội của tôi, còn đi nữa... đi là đi của tôi.”

Cô nhìn Đường Nhược Lan trên ghế sofa:

“Các người lại đi tin tưởng loại người như Lục Kinh Hạo.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triển Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Bị Đường gia xóa tên

“Anh, Lục Kinh Hạo, rốt cuộc anh còn chiều gì xuất ra luôn đi.” Cô đột nhiên quay người, nhìn khuôn mặt đang đắc ý của Lục Kinh Hạo.

“Từ bỏ thuốc cho đến thông đồng cùng Đường gia, diễn một vở lại thêm một vở, tầng tầng lớp lớp, Lục Kinh Hạo... Lúc trước tôi thật sự bị mù mới coi trọng anh!”

Anh ta cho người hạ thuốc để vu oan cho cô, Lục Dục Thần đã nói cho cô biết.

Mặc dù bà nội và dì luôn nhìn chằm chằm vào tài sản của Đường gia, nhưng trước khi mẹ bệnh nặng, mẹ đã đuổi bọn họ ra nước ngoài, ở bên đó họ cũng an phận không ít.

Nếu không phải Lục Kinh Hạo chủ động mở đường, bọn họ không có khả năng liên lạc được với Lục Kinh Hạo.

Lục Kinh Hạo bị cô chất vấn, chẳng những không cãi lại, còn nhếch miệng cười:

“Đường Tâm Lạc, đừng trách tôi vô tình, cái thế giới này tàn khốc như vậy đó, lưu tình với người khác là tàn nhẫn với bản thân mình. Cô nhìn xem, bọn họ đều là người thân của cô, nhưng vẫn nguyện ý đứng về phía tôi.”

“Bà của cô, dì của cô, còn một đồng thân thích của cô đều làm chứng rằng cô vượt quá giới hạn, cho dù cô có đi kiện, thì nắm chắc bao nhiêu phần thắng?”

Lục Kinh Hạo không che dấu dã tâm của mình: “bắt gian” phía trước, náo loạn nội bộ phía sau.

Tuy nhiên, chuyện bắt gian gặp chút vấn đề, nhưng chỉ cần có nước cờ là Đường gia này trong tay, cho dù Đường Tâm Lạc có chứng cứ anh ta ngoại tình, cũng không làm gì được anh ta.

Hơn nữa, bây giờ người ngoại tình là Đường Tâm Lạc.

“Lục Kinh Hạo, anh khinh người quá đáng!”

“Đủ rồi---Tôi về Đường gia không phải nhìn hai người cãi nhau!”

Bà Đường nhin không được cất ngang lời của Đường Tâm Lạc.

“Cô còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đến đi ký tên! Còn nữa, chờ ly hôn xong, tôi sẽ bàn với luật sư, chuyển đi hết cổ phần còn lại của cô. Loại người như cô mà cũng muốn sản nghiệp của Đường gia, thật không biết xấu hổ...”

Bà Đường hùng hùng hổ hổ nói, bà lớn lên từ nông thôn, cho dù gả vào Đường gia vẫn không bỏ được tật xấu này.

Cơ bản Đường Tâm Lạc không có cơ hội cự tuyệt, sau khi bà Đường lên tiếng, hai bên họ hàng liền trực tiếp đứng lên ép buộc cô ký tên.

Bị ép ký tên, luật sư cũng chuẩn bị sẵn từ trước, chờ cô ký tên xong là đóng dấu ngay tức khắc.

Đơn ly hôn, vì cô ngoại tình mà một nửa cổ phần của cô bị chuyển qua cho Lục Kinh Hạo vì làm trái giao ước hai bên.

Còn một nửa còn lại nằm trong tay bà Đường, bà nói chờ ly hôn xong, sẽ chuyển nhượng tiếp.

Mặc dù cô là con gái của Đường Vạn Sơn, nhưng lại bị đối xử như vậy. Sản nghiệp Đường gia thuộc về Đường gia, còn cô dưới sự chứng kiến của luật sư, chính thức bị xóa tên ra khỏi Đường gia.

“Bà nội, bà làm vậy được sao? Bà không có quyền gì xóa tên tôi ra khỏi Đường gia!”

Thấy bà định xóa tên của mình, Đường Tâm Lạc không nhin được nữa.

“Bốp.” Bà Đường vung tay tát cô một cái.

“Phi, con gái gả đi như bát nước đổ ra ngoài! Cô đáng bị như vậy, đây là sản nghiệp của Đường gia, sao có thể nằm trong tay loại người như cô! Tôi cho cô biết, tất cả người trong Đường gia đều tán thành chuyện này, cô sớm nhanh chóng giao cổ phần của mẹ cô ra. Bằng không thì đừng trách tôi vô tình!”

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Gặp chuyện, ai sẽ giúp cô?

Cả đời Bà Đường luôn hận mẹ cô.

Bà hận mẹ cô xuất thân là tiểu thư đài các, bà hận thủ đoạn không bằng mẹ cô.

Mà bà hận nhất, chính là tin vào tin đồn, mẹ cô khác chết cha cô.

Nhưng mà, Đường Tâm Lạc cô vẫn nhớ kỹ, cha cô chết không liên quan gì đến mẹ cô.

Nếu muốn truy cứu, thì chính hai mẹ con bà ta đã làm cha cô tức chết.

“Không, không thể...” Cô không muốn khóc, nhưng bị người thân phản bội, làm nước mắt không khống chế được ứa ra.

Đường Tâm Lạc quật cường ngẩng đầu ra sau không cho nước mắt chảy xuống.

Từ nhỏ đến lớn, mẹ cô một mực bảo vệ cô. Mặc dù dạy cô kiên cường, dạy cô tự lập, nhưng cũng âm thầm giúp đỡ cô rất nhiều. Lúc trước bà nội và dì cũng không có náo đến như vậy, có thể là có, nhưng khi đó trước mặt cô luôn là tấm lưng kiên cường của mẹ. Đường Tâm Lạc vẫn luôn biết bà nội cùng dì có ý xấu, nhưng lần này, cô mới cảm nhận được hai mẹ con này ác độc đến nhường nào. Thì ra không có mẹ bảo vệ, cô chẳng làm được gì. Không có thực lực, ngay cả cái thân phận tiểu thư của mình cũng không giữ được.

Bỗng nhiên bên tai Đường Tâm Lạc vang lên câu nói của anh: “Làm vợ của Lục Dục Thần, tôi sẽ không để bất kỳ ai khi dễ cô.”

Đúng rồi, những quyền lợi của cô bị cướp đoạt, có phải chỉ cần dựa vào anh là lấy lại được?

Sau khi Lục Kinh Hạo cầm được giấy ly hôn, liền cáo ngạo rồi đi cùng luật sư.

Còn những họ hàng của Đường gia, lúc bà Đường quở trách cô, họ trái một câu, phải một câu, đổ dầu vô lửa chửi mắng cô.

Cuối cùng, sau khi bàn bạc nửa ngày, kết quả chính là Đường Tâm Lạc không xứng làm người Đường gia, đồng ý cho bà Đường trực xuất cô ra khỏi gia tộc, không có tư cách bước vào Đường gia một lần nào nữa.

“Tốt, cứ quyết định như vậy. Ba ngày sau đi gặp luật sư, giao hết cổ phần của Đường thị ra, chuyện quá khứ tôi cũng không chấp nhất với cô nữa.”

Bà Đường không biết xấu hổ mà còn thay Đường Tâm Lạc quyết định, sau đó khoát tay với những người khác nói:

“Được rồi, mau đuổi cô ta đi. Vừa nhìn thấy cô ta là xui xẻo, trách không được hai năm nay Đường gia ngày càng đi xuống, đều là do mẹ con các cô làm hại!”

Có lệnh của bà Đường, những họ hàng kia mừng rỡ, tranh thủ đập cô mấy cái.

Cứ như vậy, Đường Tâm Lạc bị ném ra cửa Đường gia, không mang theo bất kỳ hành lý gì, giấy chứng minh, thẻ ATM, điện thoại di động của cô đều bị Đường gia giữ.

Trước khi đi, Đường Nhược Lan còn đứng trước cửa, mỉm cười:

“Giấy chứng minh, thẻ ATM, cùng điện thoại của cô tạm thời tôi sẽ giữ, ba ngày sau đến gặp luật sư, tôi sẽ trả lại cho cô.”

Còn em họ của cô là Đường Mật, từ đầu đến cuối đều dùng ánh mắt khinh thường nhìn cô.

Giống như, xem cô là một con chó mất chủ.

Mà Đường Tâm Lạc cũng không thể không thừa nhận, giờ phút này cô như một con chó mất nhà, cùng đường bí lối.

Đường Tâm Lạc chậm rãi bước đi, dần dần rời khỏi phạm vi Đường gia. Cô định đi đến nhà bạn thân của cô là Vạn Vi Vi, bây giờ cô không một xu dính túi, phải tìm nhà ở trước.

Bỗng nhiên, một chiếc xe màu đen dừng trước mặt cô.

Cửa sổ xe hạ xuống, mặt Mạnh Trạch lộ ra.

“Đường tiểu thư, lên xe, Lục gia đang chờ cô.”

Đường Tâm Lạc sửng sốt một chút, sau đó không chút do dự kéo cửa xe ra.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Lần đầu tiên nhìn rõ mặt anh

...

Chương 31. Lần đầu tiên nhìn rõ mặt anh.

Xe khởi động, Đường Tâm Lạc bị chở trực tiếp đến cao ốc Hoàng Đình.

Cao ốc Hoàng Đình là tòa nhà lớn nhất nằm ở trung tâm thành phố này, gồm 188 tầng, tất cả đều thuộc quyền sở hữu của tập đoàn Hoàng Đình. Mà nơi này, chính là trụ sở chính của tập đoàn Hoàng Đình.

Ở Hoa quốc hay toàn thế giới, tập đoàn Hoàng Đình luôn đứng đầu về độ giàu có. Người ta gọi tổng giám đốc của tập đoàn này là Thần thiếu, người trong nhà gọi anh là Lục gia. Anh cũng chính là người nắm quyền trong Lục gia, gia chủ Lục Dục Thần.

Đi thang máy đến tầng cao nhất, Mạnh Trạch dẫn Đường Tâm Lạc đến trước cửa phòng làm việc của tổng giám đốc.

“Lục gia, đã mang người đến.” Mạnh Trạch nhẹ nhàng gõ cửa, đứng trước cửa cung kính nói.

“Cho cô ta vào.” Âm thanh lạnh lẽo truyền ra.

Mạnh Trạch nhẹ nhàng mở cửa, khom người mời Đường Tâm Lạc vào.

Chẳng hiểu tại sao, nhìn qua khe cửa, Đường Tâm Lạc lại sinh ra cảm giác sợ hãi.

Cô phải đi vào thật sao?

Một khi bước một bước này, có lẽ, cả đời cũng không dứt ra được.

Nhớ tới cái ôm nóng rực của anh, nụ hôn bá đạo của anh, Đường Tâm Lạc biết, cô đang giao dịch cùng ác ma.

“Mời vào, Đường tiểu thư.” Mạnh Trạch nhẹ nhàng thúc giục cô, Đường Tâm Lạc vô ý thức nhìn anh.

Mặt Mạnh Trạch nghiêm nghị, Đường Tâm Lạc hiểu, có lẽ cô không còn đường lui.

Đúng vậy, cô trốn không thoát.

Bị người thân đuổi ra khỏi nhà, bị chồng cũ tính toán gài bẫy, bây giờ cô không có bất cứ lý do nào khinh thường trợ giúp của người khác.

Cô cần Lục Dục Thần, không phải cần đàn ông, mà là địa vị cùng gia thế của anh.

Cho dù vào hang hổ cũng phải nguyện ý đi vào.

Hít sâu một hơi, Đường Tâm Lạc bước vào.

Diện tích căn phòng cực lớn, không trang trí khoa trương lộng lẫy, nhưng khắp nơi đều trưng bày là tác phẩm quý hiếm.

Mặt đất trải một tấm lông cừu màu xám, ghế sofa màu đậm dùng da thật bọc xung quanh.

Cánh cửa phía xa kia là một mặt tường được trang trí bằng pha lê, gần cửa sổ là bàn công việc cùng kệ để tài liệu.

Sau bàn công việc là một cái ghế da đang quay vào tường.

Đương nhiên, người đàn ông đang dựa vào cô mấy ngày qua, đang ngồi sau cái ghế da đó.

Hai lần trước, tuy quan hệ thân mật với anh nhưng vì mắt cận nên không thấy rõ khuôn mặt của anh.

Lần này...

Đường Tâm Lạc phản xạ có điều kiện nâng kính, thận trọng đi tới.

Nghe tiếng bước chân ngày càng gần, cuối cùng ghế da cũng xoay lại, khuôn mặt tuấn mỹ tinh xảo của anh cứ thể hiện ra.

Người đàn ông ngồi trên ghế da, mái tóc màu đen được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ vuốt ngược ra sau ót, bả vai rộng lớn, xương quai xanh nam tính, gương mặt nghiêm nghị pha chút mỉa mai.

Anh hít mắt quan sát phản ứng của Đường Tâm Lạc, đôi mắt đen kịt không chút che giấu tức giận.

Ánh mắt như vậy, như muốn đốt cháy cô, vô cùng khoa trương.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý trước, nhưng lần đầu tiên nhìn trực diện khuôn mặt tuyệt mỹ của Lục Dục Thần, nhịp tim Đường Tâm Lạc vẫn không khống chế được đập chậm một nhịp.

Lúc trước nhìn không rõ mặt của anh, cô cũng đoán anh có mặt hơn Lục Kinh Hạo, nhưng bây giờ, chính thức thấy rõ gương mặt của anh, cô liền hiểu, cái gì là trời sinh vương giả, đứng ở đỉnh cao quyền lực.

Đường Tâm Lạc nhìn anh một lúc, cuối cùng, nhờ lý trí mà cô thu hồi ánh mắt.

“Thần thiếu.” Cô cố tỏ ra bình tĩnh, ép buộc bản thân nặn ra một nụ cười với anh.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Vật nhỏ đáng thương, làm anh đau lòng

Ai mà biết được, buổi sáng từ chối anh, cô vẫn là đại tiểu thư Đường gia. Vì vô dục vô cầu nên mới không cúi đầu trước anh.

Thế nhưng mấy giờ sau, cô lại trở về gặp anh.

Thấy nụ cười của cô so với khóc còn khó coi hơn, lông mày xinh đẹp của Lục Dục Thần nhíu lại.

“Lại đây.” Anh nói, ngón tay thon dài ngoắc ngoắc về phía cô.

Đường Tâm Lạc sưng sốt một chút, sau đó ngoan ngoãn lại gần anh.

Thấy cô ngoan ngoãn, lông mày Lục Dục Thần càng nhíu chặt hơn.

Mắt cô còn vụn chút nước mắt dù giấu sau kính đen cũng không qua được mắt anh, cô như vậy, không giống lúc trước gây sự với anh, luôn luôn từ chối, một cái nhíu mày, một nụ cười đều khiến người khác thoải mái.

Bỗng nhiên anh có chút hồi hận.

Bê gãy cánh của cô để cô đi vào lồng giam, mặc dù bản thân có được cô, nhưng vô tình lại làm cô mất đi bản tính vui vẻ vốn có.

Cặp mắt anh đào xinh đẹp ngày nào nay đã sưng đỏ, dù mạng kính cũng không che dấu được.

Lục Dục Thần âm thầm thở dài, cô vẫn còn nhỏ mà, nếu như là anh thì không tính là gì, nhưng đối với tiểu thư như cô, chính là biến cố vô cùng lớn.

Nhẹ nhàng kéo cô vào trong ngực, để cho cô ngồi trên đùi anh.

“Chịu ủy khuất?” Âm thanh vừa lười biếng vừa gọi cảm, so với sự lạnh lùng hồi nãy, thì ấm áp hơn nhiều.

Cơ thể Đường Tâm Lạc run một cái, ngay sau đó, anh liền thấy hai hạt châu châu từ mắt cô chảy xuống.

Nhất thời, anh liền mềm lòng.

Quả nhiên là quá sức của cô, vật nhỏ đáng yêu này sao có thể chịu được dày vò như vậy.

Anh đã điều tra Đường Tâm Lạc từ trước, biết cô luôn được mẹ bảo vệ. Nếu không phải như vậy, cô cũng không gả cho tên đàn độn Lục Kinh Hạo kia.

“Ng Sloan, đừng khóc...”

Để đầu cô tựa vào vai mình, Lục Dục Thần cảm thấy khó chịu khi thấy cô khóc.

“Không sao, về sau ai dám khi dễ cô, thì chúng ta sẽ khi dễ lại. Sloan ngoan ngoãn nghe lời, làm vợ của Lục Dục Thần tôi, bảo đảm, sẽ không ai dám khi dễ cô.”

Lục Dục Thần rất ít gặp tình huống như bây giờ, cho nên anh không biết, một khi con gái khóc, càng dỗ, đôi phương càng khóc nhiều hơn.

Đường Tâm Lạc cũng như vậy, ban đầu cô đã dặn lòng phải kiên cường, phải dũng cảm đối mặt hết tất cả.

Từ lúc đi vào phòng, cô đã chuẩn bị tâm lý bị Lục Dục Thần chế giễu thậm chí là sỉ nhục.

Nhưng không ngờ, không có chế giễu cũng không có làm nhục.

Chẳng những người đàn ông bá đạo này không khi dễ cô, ngược lại ngay lúc cô yếu đuối nhất, anh lại ôm ấp, an ủi cô.

Vừa mới bị người thân phản bội nên cô biết mình không nên mềm lòng, nhưng mà, khi người đàn ông này ôm cô, đỡ dành cô, nước mắt liền không kìm được mà chảy ra.

“Oa, oa oa...”

Cô không nên khóc, không nên mềm yếu.

Nhưng mà, cho cô lần này đi.

Cho cô khóc ra hết đi, bao nhiêu ủy khuất cùng ghen uất, cho cô giải tỏa ra hết một lần.

Cô bảo đảm, sau lần này cô sẽ là một Đường Tâm Lạc thật kiên cường.

...

Vốn chỉ là tiếng nức nở nhẹ nhàng, sau khi anh an ủi liền biến thành khóc lớn.

Cô ghé đầu vào vai anh, giống như muốn phát tiết tất cả ủy khuất ra bên ngoài.

“Ngoan, ngoan đừng khóc..”

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Đương nhiên anh cưới cô là có mục đích riêng

Bàn tay anh ấm áp vỗ nhẹ lên vai cô, nét mặt cẩn thận từng li từng tí chính anh cũng không phát hiện được.

Anh an ủi vật nhỏ đang khóc đến đáng thương, tuy không đành lòng, nhưng anh vẫn không thay đổi quyết định của mình.

Anh cần một người thích hợp sinh cho anh người thừa kế, mà Đường Tâm Lạc, chính là người thích hợp nhất.

Vì một số lý do, nên Lục Dục Thần không thể nói cho Đường Tâm Lạc biết mục đích của mình.

Nhưng mà, chuyện này không ảnh hưởng gì tới chuyện anh cưng chiều cô.

Cho cô thứ tốt nhất, cho cô những gì cô xứng đáng.

Anh sẽ làm cô trở thành phụ nữ được hâm mộ nhất.

**

Khóc một hồi, khó chịu trong lòng cũng giảm đi không ít.

Đường Tâm Lạc gạt mình vì sự thất lễ của bản thân, ngẩng đầu nhìn Lục Dục Thần.

Cẩn thận nhìn áo khoác đắt đỏ của anh bị mình làm bẩn, thoáng chút khuôn mặt nhỏ có chút ngượng ngùng.

Lục Dục Thần vờ như không nhìn thấy sắc mặt của cô, nhắc tay lấy kính đen của cô xuống.

Tròng kính bị nhiễm nước mắt cùng hơi nước, chẳng những che đi ánh mắt ngọt ngào của cô, còn làm cho cô có chút buồn cười.

"A..." Đường Tâm Lạc la lên, muốn ngăn động tác của anh.

Lục Dục Thần đã chuẩn bị từ trước, tay kia nhẹ nhàng véo cổ cô, làm thân thể vật nhỏ rụt ra sau.

Anh thuận lợi gỡ kính đen xuống.

"Đừng, không có kính, tôi không thấy rõ."

Quả nhiên như Đường Tâm Lạc nói, mất đi mắt kính, ánh mắt liền trở nên mơ màng.

Có thể cô không biết, cặp mắt đào hoa ướt chút nước mắt cùng chút mơ màng, làm cho người đàn ông nào nhìn vào cũng muốn giằng vò một phen.

Lục Dục Thần giống như đang suy nghĩ nhìn cô:

"Cô cận thị nặng không?"

Anh nhớ rõ, hai lần trước gặp cô, cô đều không đeo kính.

Đường Tâm Lạc lắc đầu:

"Không nặng lắm, nhưng mà đeo kính quen rồi, bỗng nhiên tháo ra, có chút không quen."

Cô cận thị cũng không nặng lắm, nếu lấy kính ra, thích ứng một chút là có thể nhìn rõ.

Nhưng nếu mang kính sát tròng, mà bỗng nhiên lấy ra, thì thấy cái gì cũng mờ mờ.

Sắc mặt Lục Dục Thần hơi đen, anh cần một người thừa kế khỏe mạnh, nếu như thị lực của Đường Tâm Lạc không tốt, thì sẽ không còn là ứng cử viên thích hợp cho vị trí Lục phu nhân nữa.

Thần thiếu có tiếng là vô tình trên thương trường, ở Lục gia thì càng quyết tuyệt ngoan lệ.

Mặc dù Đường Tâm Lạc cho anh cảm giác mới mẻ, nhưng sau khi nghe được câu trả lời của cô, đôi mắt đen liền tụ lên hàn ý.

"Cô bị cận từ lúc mới sinh sao?" Âm thanh của anh không lạnh không nhạt, cơ bản Đường Tâm Lạc không nghe ra được gì.

Âm thanh của cô có chút tiếc hận:

"Dĩ nhiên không phải, lúc còn bé tôi rất thích nằm trên giường đọc sách, xem tivi, dần dần mắt cũng cận luôn."

Nghe cô nói hết câu, hàn ý trong mắt của anh cũng rút đi.

Anh đưa tay xoa xoa đầu cô, giống như khen thưởng.

"Này, lau khô nước mắt đi, xong chúng ta nói chuyện nào." Anh rút khăn giấy đưa cho cô.

Đường Tâm Lạc cảm kích cười với anh một cái, chỉnh lại bản thân một chút.

Lục Dục Thần cũng không buông cô ra, cứ ôm cô vào ngực, không nóng nảy thúc giục, ngược lại còn kiên nhẫn chờ cô.

Vấn đề cuối cùng cũng giải quyết, bây giờ, nói chuyện với vật nhỏ một chút, chuẩn bị thực hiện "giao dịch" rồi.

(*) kính đen là kính gọng đen không phải kính màu đen nha các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Gả cho tôi, cô muốn gì cũng được

Lau sạch nước mắt trên mặt, đeo kính lên.

Đôi mắt anh đào bị che mất, làm khôi phục nét mặt xa cách ban đầu của cô.

Trong lòng một chút bình ổn, Đường Tâm Lạc hít sâu một hơi, ngước mắt:

"Thần thiếu, tôi xong rồi, anh muốn nói với tôi chuyện gì?"

Cô vẫn còn bị anh ôm vào ngực, hai người giống như tình nhân đang thân mật với nhau.

Nhưng sau khi lau khô nước mắt, khôi phục lý trí, cô lại trở về với cái mặt nạ ngây trang lạnh lùng của mình.

Lục Dục Thần cũng không thèm để ý, anh cũng không thích lúc bàn chuyện chính sự bị tình cảm riêng tư chi phối.

Sắc mặt anh hơi u ám, nhìn khuôn mặt nhỏ tinh xảo của cô, nhẹ nhàng mở miệng:

"Có một vấn đề tôi muốn hỏi cô...Cô, muốn báo thù không?"

Đường Tâm Lạc sững sốt một chút, tưởng mình nghe nhầm.

Mục đích cô tìm anh cũng quá rõ ràng, nhưng cô cho là, muốn nói chuyện với Lục Dục Thần có chút khó. Nhưng bây giờ, anh lại chủ động hỏi cô.

"Anh đồng ý giúp tôi?"

Cô cho là, lúc trước anh hứa hẹn, chỉ là bị tình tròng trong não, thuận miệng nói thôi.

Lục Dục Thần gật đầu, ánh mắt không rõ ý tứ nhìn cô:

"Gả cho tôi, trả thù Lục Kinh Hạo cùng với những người đã đuổi cô ra khỏi Đường gia."

"Gả, gả cho anh..."

Lần này Đường Tâm Lạc thật sự ngây người.

Cô tưởng rằng anh sẽ bảo cô làm tình nhân của anh.

Nhưng bây giờ, anh lại bảo cô gả cho anh.

"Nhưng mà, tôi..tôi đã kết hôn một lần rồi."

Lục Dục Thần vẫn còn độc thân, điều này cả thành phố A ai mà không biết.

Bất kể là gia đình Lục Dục Thần, hay vấn đề tình cảm, thậm chí là hôn nhân của anh, đều là tiêu điểm của mọi người.

"Không sao, tôi không để ý." Lúc anh nói, khóe môi hơi nhếch lên, làm khuôn mặt tuấn mỹ của anh càng thêm mê người.

Đường Tâm Lạc cảm thấy hô hấp có chút khó khăn.

Đây là lần đầu tiên cô thấy rõ gương mặt anh ở khoảng cách gần như vậy.

"Thế nào, không đồng ý sao?" Anh nhẹ nhàng tới gần cô, để cô dựa vào bàn.

Động tác rất mập mờ, nhưng trong mắt của Lục Dục Thần bao phủ một tầng lãnh khí.

Bỗng nhiên Đường Tâm Lạc có dự cảm, nếu như cô dám nói chữ "Không", tuyệt đối kết quả sẽ rất thảm.

Cô suy nghĩ ba giây, liền quyết định.

"Đương nhiên đồng ý, thua thiệt cũng là Thần thiếu, không phải tôi."

Lục Dục Thần không lo, cô còn lo gì nữa. Huống chi, mục đích cô tìm anh không phải là vì chuyện này sao?

Mượn thế lực của Lục Dục Thần báo thù, đoạt lại hết tất cả những gì thuộc về cô.

Vốn cho rằng sẽ trở thành tình nhân của anh, đâu biết, vậy mà được gả cho anh, danh chính ngôn thuận làm Lục phu nhân.

"Rất tốt." Anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Theo bản năng cơ thể muốn lui về sau, lại bị mép bàn ngăn chặn.

Sau khi hôn, thái độ của anh cũng ôn hòa hơn trước nhiều.

Lục Dục Thần không hổ là lão hồ ly trong kinh doanh, vậy mà đã chuẩn bị văn kiện từ trước.

"Đây là gì?" Đường Tâm Lạc hoài nghi nhận lấy xấp văn kiện thật dày.

Liếc sơ qua nội dung, ngược lại làm cô bình tĩnh không ít:

"Đây là hợp đồng hôn nhân?"

Phạm là người có tiền có thể đều làm những thứ như này, vì phòng ngừa bất trắc xảy ra, tài sản sẽ bị chia một nửa.

Chỉ tiếc, lúc trước cô quá vội kết hôn với Lục Kinh Hạo, vì muốn mẹ yên tâm, thậm chí ngay cả một tờ hợp đồng cô cũng không làm.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Cho dù là giả, tôi cũng đồng ý

Âm thanh trầm thấp dễ nghe của anh vang lên bên tai.

"Đứng, cô xem đi, nếu có vấn đề thì nói."

Anh nhìn cô, ánh mắt chứa hàm ý sâu xa.

Hợp đồng này là luật sư giỏi nhất viết ra, ngoài anh ra, nếu không phải người chuyên nghiệp thì không có khả năng nhìn ra bất kỳ vấn đề gì.

Quả nhiên, Đường Tâm Lạc chỉ nhìn qua loa rồi lắc đầu:

"Tôi xem rồi, không vấn đề gì, tất cả yêu cầu đều hợp lý."

Hợp đồng này viết rất rõ ràng.

Nếu như bọn họ ly hôn, anh sẽ đền bù cho cô một trăm triệu và một ngôi biệt thự.

Cho dù cô có ngoại tình, thì cô vẫn được bồi thường hai ngàn vạn.

Lục Dục Thần là lão hồ ly, không phải công tử mới lớn, không có chuyện anh sẽ chia cho người khác một nửa gia sản vì chuyện này.

Mặc dù cô có đi quá giới hạn, cũng rộng lượng cho cô hai ngàn vạn tiền chia tay, như vậy cũng hết lòng hết nghĩa rồi.

Lúc này Lục Dục Thần bổ sung thêm một câu:

"Mất trang đầu chỉ là tổng quát, cô xem rồi ký tên. Quan trọng là trang cuối, cô nên đọc kỹ một chút."

Đường Tâm Lạc nghe Lục Dục Thần nói, lập tức lật tới trang cuối hợp đồng.

"Kỳ hạn kết hôn là một năm, sau một năm lấy lý do không hợp nhau ly hôn. Sau khi ly hôn, dựa theo hợp đồng đền bù cho đối phương, về sau, không liên quan gì đến nhau."

Đường Tâm Lạc kinh ngạc, sững sốt thật lâu mới nói:

"Vậy, chúng ta chỉ giả kết hôn?"

Lục Dục Thần nhìn khuôn mặt nhỏ của cô, gật đầu.

Thấy Lục Dục Thần chắc chắn, cô liền lâm vào trầm tư.

Vừa rồi cô còn hoang mang, nghĩ Lục Dục Thần sao có thể cưới một người phụ nữ đã từng kết hôn. Cho dù lần đầu tiên của cô là cho anh, nhưng vấn đề là thanh danh, không dễ nghe chút nào.

Thì ra sự thật là như vậy, ngược lại Đường Tâm Lạc cảm thấy dễ chấp hơn.

Trong giới nhà giàu quyền thế, những bản hợp đồng này xảy ra như cơm bữa, thậm chí có người còn hợp đồng sinh người thừa kế, nhưng đến cuối cùng vẫn làm bạn bè gặp mặt nói chuyện với nhau như thường.

Không phải Đường Tâm Lạc không thể chấp nhận hợp đồng này, chỉ là...

"Trong một năm ngắn ngủi mà tôi ly hôn đến hai lần..." Cô lẩm bẩm, muốn đứng dậy thì bị anh ôm chặt hơn.

"Anh, thả tôi ra... Tôi phải suy nghĩ một chút..."

Anh không thả cô đi, còn giữ chặt cô hơn nữa:

"Không sao, cô cứ từ từ suy nghĩ, không vội."

Giống như muốn mê hoặc cô, Lục Dục Thần ghé sát vào tai cô, dùng giọng trầm thấp dụ dỗ

"Trở thành Lục phu nhân, dù chỉ là hợp đồng, tôi cũng sẽ cho cô tất cả những gì cô muốn, giúp cô đoạt lại Đường gia, giúp cô giáo huấn đám người không thức thời kia."

"Còn Lục Kinh Hạo, chẳng qua anh ta chỉ là một nhánh nhỏ của Lục gia. Nếu như cô gả cho tôi, cô nói xem. Khi nhìn thấy cô, anh ta sẽ làm gì?"

Đường Tâm Lạc ngây ngốc lắc đầu.

Lục gia là gia tộc tồn tại trăm năm, bên trong bọn họ xưng hô thế nào cô cũng bó tay.

Lục Dục Thần câu môi cười tà, nâng cằm cô lên:

"Bọn họ chỉ có thể hèn mọn đứng một bên nhỏ bé như những con kiến hôi, ngay cả tư cách mở miệng cũng không có. Nếu cô vui vẻ, có thể cho bọn họ nịnh nọt lấy lòng. Còn nếu không vui, thì đá văng bọn họ ra là được."

Lục Dục Thần hoàn toàn làm Đường Tâm Lạc động tâm.

Kết hôn một năm, thứ cô nhận được toàn là đau khổ.

Bây giờ có Lục Dục Thần chống lưng, đừng nói là một năm, chỉ nửa năm thôi cũng đủ thời gian cho cô lấy lại tất cả.

Cô sẽ trả thù những người đã khi dễ cô.

Cặp mắt anh đào hơi hơi sáng lên, nhìn thẳng vào đôi mắt đen của anh:

"Được, tôi đồng ý!"

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Nhận hai giấy chứng nhận cùng lúc

Quả nhiên Lục Dục Thần làm việc nhanh chóng quyết đoán, sau khi hai người bàn xong, cô liền bị mang đến cục dân chính.

Trên đường, cô dịu dàng nói với Lục Dục Thần, chứng minh nhân dân, điện thoại cùng thẻ ATM đều bị Đường gia giữ, nếu như muốn lấy lại phải chờ đến 3 ngày sau.

Kết quả Lục Dục Thần làm như không nghe, vẫn tiếp tục dẫn cô đi.

Khi vào cục dân chính, chẳng những có chuyên gia tiếp đón, giấy chứng minh của cô cũng được chuẩn bị ổn thỏa.

Càng kỳ quái hơn là, sau khi Lục Kinh Hạo ra khỏi Đường gia, vậy mà đã làm xong thủ tục ly hôn với cô.

Cho nên, khi Đường Tâm Lạc ra khỏi cục dân chính, trong tay cầm hai cuốn sổ đỏ.

Một quyển là giấy ly hôn, một quyển là giấy kết hôn.

Một lần nhận cả hai cái, nghĩ đến cảnh hồi nãy người ta giúp họ làm thủ tục, vị nhân viên kia đồng tình nhìn Lục Dục Thần, bỗng nhiên Đường Tâm Lạc cười không chút lưu tình.

Cô thì không sao, nhưng mà sắc mặt người nào đó, rất khó coi a.

Thấy Lục Dục Thần đen mặt, Đường Tâm Lạc không dám lố mắng ngoan ngoãn đi theo sau anh. Lúc hai người lên xe, thái độ của Mạnh Trạch đối với cô hoàn toàn thay đổi.

Hồi nãy xuống xe, anh chỉ khách khí mở cửa. Nhưng bây giờ, anh lại cung kính chờ ở cửa, lúc chuẩn bị lái xe cũng không quên nhắc cô một câu "thiếu phu nhân cẩn thận."

Xe lại khởi động lần nữa, Lục Dục Thần ngồi bên trái của cô, khoảng cách rất gần, bầu không khí giữa hai người cũng trở nên xấu hổ.

Từ lúc chuẩn bị kết hôn, cô đã cảm thấy toàn thân anh tản ra khí áp thấp. Lúc tiến vào cục dân chính, dường như anh không nói lời nào.

Ban đầu còn tưởng là vì quyền ly hôn kia, nhưng bây giờ nghĩ lại, hình như lúc đi vào cục dân chính thì anh đã bắt đầu khó chịu.

Do cô không cẩn thận đắc tội anh sao?

Đường Tâm Lạc yên tĩnh nhìn Lục Dục Thần, muốn nhìn ra chút manh mối trên mặt anh.

Lục Dục Thần nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt thâm sâu bí hiểm, rất khó nhìn ra anh đang suy nghĩ gì.

Trong nháy mắt, cô bị Lục Dục Thần thu hút.

Tóc của anh đều vuốt ra sau ót, khuôn mặt tuấn mỹ sắc bén cứ thế hiện ra.

Từ trước đến giờ, đây là gương mặt đẹp nhất mà cô nhìn thấy, so với gương mặt anh tuấn của Lục Kinh Hạo, thì hoàn mỹ tinh xảo hơn nhiều, nam tính mẽ mẽ lúc thế đều có hết.

Vốn Đường Tâm Lạc chỉ muốn suy đoán tâm tư của Lục Dục Thần, không nghĩ tới nhìn một lúc, liền bị anh mê hoặc.

Đến khi Lục Dục Thần nhìn lại, cô mới giật mình lấy lại tinh thần.

Nghĩ đến bản thân vừa rồi ngẩn người, khóe miệng Lục Dục Thần lộ ra ý cười. Chẳng qua chỉ là một giao ước mà thôi, một năm rất nhanh sẽ trôi qua, rồi tất cả chỉ là quá khứ, anh làm sao lại ngẩn người vì chuyện này chứ.

Đường Tâm Lạc hoàn toàn không hiểu nụ cười của anh là có ý gì.

Hiện tại trong đầu cô có chút loạn, bị bắt quả tang nhìn lên người khác làm cô thấy mất mặt, không muốn bị Lục Dục Thần hiểu lầm mình "mê trai", chỉ có thể nói sang chuyện khác:

"Không có chuyện gì..."

Cái khó ló cái khôn, cuối cùng cũng nghĩ ra chuyện khác.

"Chẳng qua em có chút tò mò, tại sao lại là em?... Vì sao anh giúp em...Nếu như anh cần một người kết hôn, thì chắc còn nhiều người tốt hơn mà."

Kết hôn xong mới hỏi tới chuyện này, hình như hơi muộn chút.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Thời gian một năm, bồi dưỡng tình cảm

Chẳng qua chỉ là đề tài nhất thời nghĩ ra.

Chỉ cần có thể đoạt lại tài sản của ba và mẹ của cô, thì cô không quan tâm Lục Dục Thần lấy cô làm gì.

Nghe cô hỏi, khóe miệng Lục Dục Thần càng lộ ý cười:

"Rất đơn giản, vì anh cần em."

"Anh cần một người thân phận trong sạch, xuất thân danh môn nhưng không liên quan đến gia tộc, dã tâm cũng không quá lớn. Mà em, vừa vặn phù hợp với điều kiện này, hơn nữa, em là người được bà nội vừa ý."

Nói đến đây, bỗng anh cúi người, ghé sát vào tai cô.

Đường Tâm Lạc giật mình, chẳng những khuôn mặt phỉếm hồng, mà cổ và xương quai xanh cũng hồng nóng.

"Xấu hổ sao?" Thấy da thịt mịn màng của cô biến sắc, Lục Dục Thần có chút động tâm.

Đường Tâm Lạc không dám trả lời, bị anh ôm lại, nhìn đáng thương giống như cún con bị bắt.

"Yên tâm, chờ sau khi trở về, chúng ta vẫn còn một năm.... Từ từ bồi dưỡng tình cảm."

....

Từ lúc đó cho đến khi trở về biệt thự, Lục Dục Thần không làm chuyện gì quá phận với cô.

Nhưng mà lời cuối cùng của anh lại làm cô không thể nào an tâm nổi.

"Bồi dưỡng tình cảm." Đường Tâm Lạc cá chắc, bốn chữ này không đơn giản như nghĩa đen của nó.

Chỗ Lục Dục Thần mang cô về, không phải là biệt thự Đê An nổi tiếng khắp thành phố, là nhà chính của Lục gia.

Đây là một tòa nhà nằm trong biệt thự Lam Loan Nhã. Mấy năm nay ở thành phố A, biệt thự này trở thành tòa nhà xa hoa nhất, Đường Tâm Lạc biết, mấy gia tộc quyền quý đều muốn một phòng trong tòa nhà này.

Đi theo Lục Dục Thần vào biệt thự, cô còn chưa kịp nhìn kỹ nhà mới thì Lục Dục Thần đã ra lệnh.

"Đi tắm."

Vừa trở về liền kêu cô đi tắm, làm cảm giác bất an của cô tăng lên.

Trên đường, cô đã lo lắng, có phải buổi tối phải cùng Lục Dục Thần làm chuyện đó. Kết quả, bây giờ trời còn chưa tối, anh đã bắt cô đi tắm.

Tuy lo lắng, sợ hãi, nhưng cô biết, chuyện này sớm muộn cũng sẽ xảy ra.

Mặc dù cô và Lục Dục Thần là quan hệ hợp tác, nhưng anh cũng không nói sẽ không đụng vào cô.

Dù sao, Lục Dục Thần cười cô, cho cô mượn thế lực của anh báo thù, sau khi chia tay còn cho cô tiền bồi thường, người chiếm tiện nghi từ đầu đến cuối đều là cô.

Suy nghĩ thông suốt, cô liền ngoan ngoãn đi theo người hầu lên lầu.

Hai người dẫn cô đi rất lạnh lùng, đưa cô vào một căn phòng trống lẽ, liền đứng ở ngoài cửa nói:

"Trong đây cũng có phòng tắm, chút nữa quần áo sẽ đưa tới. Lục gia không thích chờ quá lâu, cũng không thích cùng phụ nữ bị ướt tiếp xúc, cho nên ngài có thời gian 1 tiếng để tắm rửa gội đầu, nhớ phải sấy khô tóc hoàn toàn."

Toàn bộ quá trình, hai người này đều nhìn thẳng cô, mặc dù giọng điệu vẫn lễ độ khiêm nhường, nhưng trong mắt không chút che giấu khinh thường cùng miệt thị.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Vừa gả vào, liền bị đánh đòn phủ đầu

Đường Tâm Lạc thấy bọn họ khinh thường mình, nhưng cô không muốn vừa mới về nhà liền gây chuyện với người hầu.

Cô ở Đường gia có thể thu thập người hầu, nhưng ở Lục gia thì khác. Ngày đầu tiên liền náo loạn cùng người hầu, sẽ làm thanh danh của cô thêm xấu đi.

"Được, tôi đã hiểu." Không muốn dây dưa nhiều, Đường Tâm Lạc đi vào phòng tắm, đóng cửa lại.

Thấy Đường Tâm Lạc vào, một người hầu nữ không nhìn được hừ lạnh một tiếng.

"Hừ, chẳng qua chỉ là làm tình nhân của Lục gia, vậy mà đã dõ dặt tiểu thư!"

"Đúng đấy, còn tưởng rằng ở đây sẽ không đụng vào phụ nữ. Ai dè, thật là xui xẻo, lại phải hầu hạ loại phụ nữ không sạch sẽ này."

Biệt thự này là nơi ở của Lục Dục Thần, cho dù là ở Lục gia hay ở đây, người phục vụ đều là những người lâu năm làm ở Lục gia.

Hai vị này cũng vậy, làm ở Lục gia lâu năm, nên tính tình cũng cao ngạo hơn người bình thường, với Lục Dục Thần cũng chưa từng mang phụ nữ ở ngoài về, do đó bọn họ liền khó chịu với Đường Tâm Lạc.

Tùy ý tìm cho Đường Tâm Lạc một bộ quần áo, hai người liền hờ hững đi làm việc khác.

Về phần Đường Tâm Lạc có ra sao, bọn họ cũng không quan tâm.

Dù sao cũng chỉ là phụ nữ Lục gia tùy tiện đem về, nếu Lục gia vui vẻ, thì nhiều nhất là hai ngày. Nếu không vui, trực tiếp mang cho cấp dưới, rồi không thèm quan tâm chút nào nữa.

...

Trong phòng tắm, Đường Tâm Lạc cởi áo, tiến vào bồn tắm.

Tiếp xúc với nước ấm, toàn thân liền thả lỏng. Thở ra một hơi, ngửa đầu nhìn trần nhà, Đường Tâm Lạc cảm thấy có chút hoảng.

Không nghĩ tới, ngắn ngủi một ngày, số phận của cô đã biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Ngâm mình trong nước, mái tóc đen tản ra, da thịt bị hơi nước làm trở nên óng ánh như bao phủ một tầng hào quang.

Tắm rửa sạch sẽ, Đường Tâm Lạc mặc áo choàng vào, sau đó sấy khô tóc, xong mới đi ra khỏi phòng tắm.

Nhìn thấy trong phòng không có người, hai nữ hầu kia cũng không thấy, cô liền thở ra.

Vừa rồi hai người kia xem thường cô, nếu bây giờ còn trong phòng, cô không thể bình tĩnh thay quần áo trước mặt họ.

Đi đến giường, Đường Tâm Lạc tùy ý cảm nệm y cùng áo ngủ chuẩn bị mặc vào. Ngón tay sợ sệt sờ vài một chỗ nào đó trên áo, cảm giác có chút không đúng, cô liền nâng kính xem lại lần nữa, thì bị dọa xém chút ném áo trong tay ra ngoài.

Đây là một chiếc váy ngủ viền ren trong suốt, cùng một chiếc quần lót to cỡ bàn tay.

Sao Lục Dục Thần có thể cho cô mặc loại áo này!

Đường Tâm Lạc hung hăng ném chiếc áo lên giường, cho dù bán thân một năm, cô cũng không mặc loại áo như vậy!

Sau khi Lục Dục Thần trở lại biệt thự liền tiến vào phòng sách, chờ đến khi cơm tối chuẩn bị kỹ càng, quản gia mới gõ cửa kêu anh xuống.

Ngồi ở bàn ăn, nhìn thức ăn tinh xảo, anh lại nhú mày.

"Sao chỉ có một cái chén? Lấy thêm một cái nữa, gọi phu nhân tới dùng cơm."

Quản gia ở đây chính là người hầu của bà Lục lúc trước, bà Trương. Bà Trương nghe Lục Dục Thần nói vậy, sùng sốt một chút.

Bà xem như cũng là một trong những người nhìn anh trưởng thành, đi theo mẹ của Lục Dục Thần, vì vậy địa vị khá cao ở Lục gia.

"Thiếu gia, đêm nay phu nhân đến dùng cơm sao? Trước đó không nghe phu nhân nói qua, nếu biết phu nhân sẽ tới, tôi đã làm thêm mấy món yêu thích của phu nhân rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Cô là nữ chủ nhân của cái nhà này

Sắc mặt Lục Dục Thần càng lạnh hơn, nhìn bà Trương nhàn nhạt mở miệng:

"Hôm nay, Đường tiểu thư sẽ là nữ chủ nhân của cái nhà này, nếu như bà không quen gọi phu nhân, vậy thì gọi thiếu phu nhân đi."

Bà Trương nghe anh nói, sùng sốt thật lâu mới trả lời:

"Vâng, vâng. Tôi đã biết, tôi sẽ đi gọi thiếu phu nhân ra dùng cơm."

Lúc này, cơ bản bà Trương không nghĩ lại thân phận của vị thiếu phu nhân kia, chuyện kết hôn của Lục Dục Thần là tâm bệnh của Lục gia, bây giờ anh

nguyện ý kết hôn đối với Lục gia mà nói chính là chuyện vui vô cùng lớn.

Thiếu gia kết hôn, a di đà Phật, đúng là phật tổ phù hộ mà!

Bà Trương vội vàng bước lên lầu, chỉ muốn gọi cô nhanh xuống ăn cơm, sau đó sẽ thông báo chuyện vui này cho phu nhân cùng bà chủ.

Ai ngờ bà chạy lên phòng ngủ, lại không thấy Đường Tâm Lạc đâu cả.

Xuống lầu nhìn thấy hai nữ hầu dẫn đường cho Đường Tâm Lạc hồi này, lập tức tra hỏi.

Sau khi hỏi xong, sắc mặt bà Trương tái mét.

"Các cô cái đồ ngu xuẩn, đó là thiếu phu nhân, hai người các cô sao có thể tự ý dẫn đến phòng khách!"

Nghe thân phận của Đường Tâm Lạc, hai cô hầu gái đang vui vẻ bỗng chốc bị dọa đến tái mặt.

"Bà Trương...Chúng tôi không biết, chúng tôi tưởng là..."

Bà Trương hất tay:

"Các người đừng có cầu xin tôi, không ai có thể cứu được các cô đâu!"

Thật là hai đứa ngu ngốc, bà Trương nhìn bọn họ, âm thầm nhắc nhở bản thân không mắc lỗi ngu xuẩn như vậy.

Hai người này đúng là mắt cao hơn đầu, không biết nhìn người thì cũng phải hỏi người ta một câu chứ, vậy mà tự ý dẫn Đường Tâm Lạc đến phòng dành cho khách.

Tuy thiếu gia chưa từng mang phụ nữ đến nơi này, nhưng cũng có người không chịu nổi đưa phụ nữ đến đây nịnh nọt thiếu gia. Mà phòng khách kia, chính là nơi chứa mấy phụ nữ như vậy.

Dù sao cũng là phụ nữ bên ngoài đưa vào, tuy thiếu gia không muốn, nhưng những lúc không có thiếu gia, họ vẫn phải giữ mấy người kia lại, chờ ngài về quyết định.

Thế là, căn phòng kia trở thành phòng ngủ của những người phụ nữ được đưa đến.

"Cho thiếu phu nhân ở phòng kia, hai người các cô cũng thật to gan! Tôi nói cho biết, chuyện này đừng hi vọng tôi sẽ giúp, các cô tự gặp thiếu gia thú tội đi!"

Bà Trương lười quản hai cô, sợ bị liên lụy, dựa theo tính tình của thiếu gia, không đuổi việc mới lạ, có khi còn thanh tẩy cả Lam Loan Nhã này.

Tuy bà hầu hạ bên cạnh phu nhân, nhưng cũng chỉ là một người hầu thôi.

Bà Trương quyết định không quan tâm đến hai cô, bảo vệ bản thân vẫn là quan trọng nhất.

Bà vội vàng qua phòng kia gõ cửa, định mời phu nhân xuống ăn cơm, sau đó dẫn hai người kia tới nhận tội.

Nhưng mà, gõ cửa một hồi cũng không ai trả lời.

Kiêng dè thân phận của đối phương, bà Trương không dám trực tiếp cầm chìa khóa xông vào, ở ngoài cửa đợi nửa ngày, không thấy thiếu phu nhân ra, ngược lại thấy Lục Dục Thần mò lên.

"Bà Trương, này giờ làm gì vậy?"

Lục Dục Thần đợi nửa ngày ở dưới lầu, không thấy Đường Tâm Lạc xuống, liền trực tiếp lên lầu xem Đường Tâm Lạc dở chứng gì.

Anh định đi đến phòng ngủ chính ở lầu ba, nhưng khi qua lầu hai nghe tiếng gõ cửa không lớn không nhỏ của bà Trương liền đi đến.

"Thiếu, thiếu gia." Bà Trương giật mình, không nghĩ tới Lục Dục Thần sẽ lên đây.

Lục Dục Thần hí hóp mặt, nhìn biểu hiện của bà Trương.

Bà Trương là người làm lâu năm ở Lục gia, nhìn sơ đã biết Lục Dục Thần đang nổi giận, không dám dấu diếm, lập tức nói mọi chuyện không sót chữ nào.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Lúc ngủ, không cần thận gọi tên người khác

Nghe xong lời của bà Trương, khuôn mặt tuấn mỹ của Lục Dục Thần phủ một tầng sương lạnh:

"Lục gia không chứa loại người hèn hạ thường chủ nhân, đuổi hai bọn họ đi, triệu tập tất cả mọi người chờ ở nhà ăn."

Bà Trương thấp thòm đáp ứng, vừa định đi làm chốt nhớ đến Đường Tâm Lạc vẫn ở trong phòng.

"Thiếu gia, thiếu phu nhân..."

"Lấy chìa khóa tới."

Được Lục Dục Thần cho phép, bà Trương mới dám cầm chìa khóa đến.

Bà đưa chìa khóa cho anh, liền vội vã xuống lầu làm theo lệnh của Lục Dục Thần.

Lục Dục Thần trực tiếp mở cửa, cửa đang đóng chặt lập tức bị mở ra.

Quả nhiên, Đường Tâm Lạc ở trong phòng, nhưng cô vẫn không đi ra mở cửa.

Khi tiến vào, Lục Dục Thần nghĩ ra rất nhiều chuyện, nhưng lại không nghĩ tới, cô đang nằm chèo queo trên giường đắp chăn ngủ mê say.

Cô đang làm gì vậy?

Lông mày Lục Dục Thần chau lại, bước nhanh đến giường.

Ánh sáng của đèn chiếu vào khuôn mặt kiều mị động lòng của cô, cả cơ thể đều quấn trong chăn, chỉ chừa mỗi khuôn mặt lộ ra ngoài.

Lục Dục Thần yên lặng dò xét xung quanh, trên tủ đầu giường đặt kính gọng đen.

Mà ở dưới chân, chiếc áo làm Lục Dục Thần nheo mắt lại.

Cúi người nhìn Đường Tâm Lạc ngủ, anh chống hai tay hai bên người cô.

Vật nhỏ trong chăn không hề động đậy, hôm nay cô trải qua quá nhiều chuyện, một phần là vì chuyện anh kêu cô đi tắm rửa.

Nhưng cô không biết, anh chỉ đơn thuần là muốn cô tắm thôi, rồi nghỉ ngơi một chút.

Chờ đến tối, sẽ kêu người gọi cô xuống ăn cơm.

Chỉ là không nghĩ tới, người trong biệt thự lại hiểu lầm thân phận của cô, dẫn cô tới căn phòng này, còn đem loại quần áo này đưa cho cô.

Mắt phượng hẹp dài chăm chú nhìn cô ngủ say, ánh mắt từ từ di chuyển đến đôi môi anh đào của cô.

Kim lòng không được, liền cúi đầu xuống hôn lên đôi môi của cô, thừa cơ cô ngủ, nhắm nháp đôi môi ngọt ngào của cô.

"Ừm, Putte...Đừng náo loạn..." Theo bản năng Đường Tâm Lạc đẩy anh ra.

Nhưng mà, vì không mặc quần áo, nên trước khi ngủ, cô đã quấn chăn thật chặt. Lúc này muốn duỗi tay cũng khó khăn, không tài nào thoát ra được.

Lục Dục Thần nghe cô nói, đôi mắt thâm thúy hiện lên hàn quang.

"Putte là ai? Là đàn ông trước kia của em sao?"

Cô từng bị đàn ông làm như vậy sao?

"Ừm, Putte... Putte là..." Đường Tâm Lạc mơ màng tỉnh dậy, mở miệng trả lời câu hỏi của Lục Dục Thần, mở mắt ra liền thấy khuôn mặt quen thuộc.

"Anh...aaa, sao lại là anh!" Nhất thời con buồn ngủ bay mất, theo bản năng muốn lui về phía sau nhưng phát hiện mình không thể động đậy.

Đương nhiên cô không thể cử động được, cả người bị quấn trong chăn, thêm Lục Dục Thần lấy cùi chỏ ép chặt chắn, toàn bộ cơ thể cũng đè trên cô, bây giờ cô nhìn như con nhộng, Lục Dục Thần không buông tay, cô cũng không thoát ra được.

Cái gọi là mua dây buộc mình, xem như hôm nay Đường Tâm Lạc được lĩnh hội.

"Nói cho anh biết, Putte là ai?" Lục Dục Thần không để ý tới vấn đề của cô, ngược lại còn ép chặt hơn.

Chóp mũi hai người đụng nhau, khuôn mặt tinh xảo phóng đại trước mặt cô.

Tuy cô không thấy rõ, nhưng lại cảm giác toàn thân anh toát ra khí tức nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Lục phu nhân bớt giận, Lục tiên sinh làm chỗ dựa

Đường Tâm Lạc nuốt nước miếng, dưới khí thế đáng sợ của Lục Dục Thần thành thật trả lời: "Là, là con chó mẹ em nuôi..."

Tròng mắt đen của người đàn ông sắc bén, cái này là nghĩ hấn ngu như chó sao?

Âm thanh mềm mại vẫn còn tiếp tục giải thích: "Nhưng mà, sau khi mẹ qua đời không lâu thì nó không ăn không uống, sau đó cũng..."

Câu kể tiếp cũng không cần nói nữa, rõ ràng rồi.

Đôi mắt thâm thúy của Lục Dục Thần thoáng qua vẻ dịu dàng, nhìn chóp mũi của cô gái nhỏ trong đôi mắt ửng đỏ lên, giống như đang đau lòng.

Thôi, không làm khó cô nữa.

Anh dùng một tay chống trên giường, lùi về sau, kéo Đường Tâm Lạc ra khỏi chăn.

Đường Tâm Lạc vừa mới tỉnh dậy, hồn nhiên quên mất trước khi ngủ mình không mặc gì. Lúc này bị Lục Dục Thần kéo ra thì cảm thấy người hơi lạnh.

Lập tức cúi đầu xuống, phát hiện có gì đó không đúng.

Cô lập tức dùng hai tay che ngực.

"Anh, anh quay đầu qua chỗ khác đi---" Cô muốn kéo chăn lên nhưng lại bị một bàn tay ngăn cản.

"Không phải lần đầu thấy, sợ gì chứ." Bàn tay to lớn đè lên đôi tay nhỏ nhắn mềm mại của cô, âm thanh lười biếng hơi khàn khàn, đây là biểu hiện khi dục vọng bị khơi dậy.

"Lục Dục Thần... Bây giờ là ban ngày, anh đừng có..." Đường Tâm Lạc dùng giọng mềm mại khuyên anh, nhưng cô không biết đáng về mềm mại, dễ bị khi dễ này càng dễ dàng khiến cho đàn ông không chịu được.

Anh cúi đầu, giọng trầm xuống: "Bây giờ tối rồi."

Lúc này Đường Tâm Lạc mới phát hiện, trong phòng mở đèn, ánh sáng ban đầu có thể len lỏi chút ít qua rèm cửa đã biến mất hoàn toàn.

"Huống chi..." Lục Dục Thần nhẹ nhàng hôn lên môi cô: "Là em ở trên giường dụ dỗ anh trước."

"Em không có..."

Anh không nhắc tới chuyện này thì tốt, vừa nhắc tới thì Đường Tâm Lạc cảm thấy xấu hổ.

Đôi mắt đào hoa trừng anh một cái, có chút oán trách: "Nếu không phải anh cho người đưa loại quần áo đó cho em, em cũng đâu đến mức... Không có đồ để mặc."

Cô nói xong thì quay mặt sang một bên, không nhìn anh nữa.

Lúc ở trong phòng tắm đi ra thì cô mặc áo choàng tắm, nhưng áo choàng ướt rồi, trong phòng lại không có đồ thích hợp để thay.

Loại quần áo trong suốt xấu hổ kia thì không thể, cô chỉ có thể chui vào trong chăn.

"Sao vậy, sao tự nhiên tức giận?" Bàn tay to nắm lấy chiếc cằm xinh xắn của cô, nhẹ nhàng hỏi.

Đường Tâm Lạc bị ngón tay anh chọc cảm giác ngứa ngáy, không nhận được tránh qua một bên: "Không dám, dù sao em cũng là người phụ nữ mà Thần thiếu mua về, anh muốn sao mà chả được."

Dù nói như vậy nhưng trong lời nói vẫn không che được tính tình của cô.

Cô đang oán trách anh.

Xoa nhẹ tóc cô, Lục Dục Thần kiên nhẫn giải thích: "Cho dù là người phụ nữ Lục Dục Thần mua về thì cũng là phu nhân của Lục Dục Thần anh. Lục phu nhân, anh nói rồi, chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, trong một năm, anh nhất định sẽ cho em thể diện."

Vừa rồi cô chỉ hơi tức giận nên mới than phiền, nói xong rồi cô mới thấy hối hận.

Dù sao thì Lục Dục Thần chịu cho cô danh phận Lục phu nhân là tốt lắm rồi, cho dù vừa rồi bị hai người kia chọc giận, cô cũng không nên nổi giận với anh.

Nhưng mà câu trả lời của Lục Dục Thần lại khiến Đường Tâm Lạc ngẩn người.

Nhìn người phụ nữ đang sừng sờ, vừa yếu ớt vừa đáng yêu, anh hiếm khi cười thành tiếng: "Dày vò lâu vậy rồi, Lục phu nhân đói chưa? Đi thôi, chúng ta xuống dưới ăn cơm."

Hình như còn sợ cô không yên tâm lại nói thêm một câu: "Ngoan ngoãn nghe lời, có Lục tiên sinh làm chỗ dựa, nhất định sẽ lấy lại thể diện cho Lục phu nhân đây."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Lục tiên sinh giúp cô lập uy

Thể diện của Lục phu nhân?

Đường Tâm Lạc không hiểu rõ ý của Lục Dục Thần cho lắm, nhưng anh cũng không giải thích nữa, ngược lại về mặt bình tĩnh, đứng ở mép giường.

Thật may mà thị lực Đường Tâm Lạc không tốt lắm, không thấy được một màn lúng túng của anh.

Lục Dục Thần đương nhiên hiểu, nhưng mà sau khi người phụ nữ bọc chăn kia ngây ngô mở to đôi mắt đảo hoa ra nhìn anh.

Anh cố nhịn suy nghĩ đen tối đang bay phát phối xuống, về mặt không thay đổi: "Anh sai người đem quần áo tới cho em, em thay xong thì ra ngoài, anh đợi em."

Đường Tâm Lạc không biết được rằng, sau khi Lục Dục Thần ra ngoài đứng một hồi mới dặn người đưa quần áo lên cho cô.

Cô xác nhận cô cảm thấy hơi đói rồi, dù sao cả ngày nay cô cũng chưa ăn gì.

Vì vậy sau khi người giúp việc đưa quần áo vào thì cô nhanh chóng sửa soạn.

Lúc cô ra ngoài thì thấy Lục Dục Thần đang đứng ở hành lang, sắc mặt như đang chờ cô.

Thân hình cao lớn này đã để lại cho cô một bóng ma, Lục Dục Thần một mét chín đứng bên cạnh cô chỉ có một mét sáu, quả thật rất kỳ lạ.

Đột nhiên anh giơ bàn tay ra, đưa ra trước người cô: "Tới đây, Lục phu nhân của anh."

Đường Tâm Lạc ngược mắt nhìn anh, thật ra cô không hiểu nổi, rõ ràng lúc đi ra từ cục dân sự, anh rất lạnh lùng hơi hột, nhưng vì sao lúc này lại giống một người khác thế.

Nhưng mà Đường Tâm Lạc cũng không nói nghi vấn này ra.

Nhẹ nhàng đặt tay vào trong bàn tay anh, bàn tay ấm áp dường như an ủi, bao bọc cô trong đó.

Lục Dục Thần nắm tay cô, giống như là trân bảo quý nhất, dẫn cô tới phòng ăn.

Vừa đi vào phòng ăn, Đường Tâm Lạc bị bốn hàng người hù hết hồn.

"Sao tập trung nhiều người quá vậy, có chuyện gì sao?" Đường Tâm Lạc nhỏ giọng hỏi anh.

Đường gia cũng có người giúp việc, nhưng tính luôn quản gia thì chỉ có năm người.

Còn bên đây, chưa phải là nhà tổ Lục gia mà lại có bốn hàng người làm, lút mắt sơ thì cũng khoảng ba mươi người.

"Chờ lát nữa sẽ hiểu." Lục Dục Thần không nói rõ, chỉ dặt tay cô qua phía bàn ăn.

Ngay trước mặt mấy chục người làm, anh lại quan tâm kéo ghế cho Đường Tâm Lạc.

Những người giúp việc cũng là do vú Trương gọi tới, cũng không biết có chuyện gì xảy ra.

Lòng mọi người đều đang thấp thỏm, đột nhiên thấy Lục Dục Thần tự tay kéo ghế cho Đường Tâm Lạc, cả mặt đầy kinh ngạc.

Là ai vậy, Lục gia còn kéo ghế cho cô ta!

Người như Lục gia, đến tận bây giờ còn không thèm để ý tới người phụ nữ nào, sao có thể hành động ân cần như vậy!

Người làm ở Lục gia trước giờ đều rất cao ngạo.

Cũng không có cách nào, địa vị của Lục gia ở thành phố A, thậm chí ở toàn bộ Trung Quốc đều quá cao.

Cũng vì như vậy, những người làm này đều có thói quen mắt ngẩng cao hơn đầu.

Cứ tưởng rằng Đường Tâm Lạc chỉ là đồ chơi qua đường của Lục gia, người làm cũng chẳng tôn trọng gì, nhưng lúc này mới cẩn thận đánh giá lại thân phận, địa vị của Đường Tâm Lạc.

Mà Đường Tâm Lạc lại hồn nhiên không hay biết gì, cô chỉ ngồi yên đó chờ Lục Dục Thần lên tiếng.

Lục Dục Thần cứ lười biếng như vậy, tùy ý ngồi cạnh cô.

Trông mắt tối đen ngược lên, quét qua những người đang đứng, mọi người ngay cả thở mạnh cũng không dám.

"Nghe cho kỹ." Âm thanh lạnh lùng vô tình vang lên.

"Đây là vợ chính thứ của Lục Dục Thần tôi, cũng là chủ nhân của căn nhà này. Bắt đầu từ hôm nay, lời của thiếu phu nhân cũng chính là lời của tôi. Nếu sau này có người khiến thiếu phu nhân khó chịu... Tôi lúc đó, đừng trách Lục Dục Thần này không cảnh cáo trước."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Thẻ này em xài tùy ý

"Dạ thưa thiếu gia. Tôi sẽ coi chừng bọn họ cẩn thận, tuyệt đối không khiến thiếu phu nhân tức giận." Vú Trương là người nhanh trí, cũng là người duy nhất hiểu rõ tính tình người trước mặt.

Hai người hầu kia bà định đuổi ra ngoài, không nghĩ tới thiếu gia lại tự xử lý họ.

Mang đi đâu thì bà không biết, nhưng có thể khẳng định, hai người họ không có kết quả tốt.

Những người khác thấy vú Trương lên tiếng, nhưng bởi vì quy định ở Lục gia, lúc này cũng không dám ba mồm bảy miệng nhao nhao lên.

Chỉ dám gật đầu bày tỏ quyết tâm của mình.

Lục Dục Thần hài lòng thu mắt, nhìn về phía Đường Tâm Lạc.

"Tâm Lạc, đây là người làm ở biệt thự, người cao nhất là vú Trương, sau này có bất cứ vấn đề gì thì nói với bà ấy."

Âm thanh của Lục Dục Thần trầm thấp mà du dương, nghe hai chữ "Tâm Lạc" trong miệng anh, Đường Tâm Lạc cảm thấy cả hai tai mình nóng lên.

Cô gật đầu, không nghĩ gì nhiều: "Được rồi, em hiểu rồi."

Trông mắt đen sâu không lường trước được dời khỏi mặt cô, lúc này Đường Tâm Lạc mới thở phào nhẹ nhõm.

Người làm nhanh chóng trở về vị trí, vú Trương tự mình chuẩn bị đồ ăn, vừa rồi thức ăn bị nguội, bây giờ đã được hâm nóng.

Vú Trương cũng lấy lòng Đường Tâm Lạc, thái độ của thiếu gia đối với cô không bình thường, người làm các cô đương nhiên phải nịnh hót thiếu phu nhân. Nhưng mà, quy định ở Lục gia rất nghiêm khắc, bà cũng không dám nhiệt tình quá mức.

Chẳng qua là lúc Đường Tâm Lạc không để ý thì lên quan sát, thừa dịp báo cho bà phu nhân biết.

Đường Tâm Lạc cũng không biết mình đang bị người khác quan sát, chỉ quy củ ngồi ăn cơm.

Thấy Lục Dục Thần không nói thêm gì nữa, cô cũng không hỏi nhiều, ngoan ngoãn ngồi ăn cơm một bên.

Hôm nay, cô cũng hiểu được Lục Dục Thần muốn làm gì.

Anh giúp cô lập uy.

Nhưng mà, cô vẫn không hiểu rõ vì sao thái độ của anh lại chuyển nhanh như vậy.

Đường Tâm Lạc lặng lẽ quan sát Lục Dục Thần ngồi kế bên, ánh mắt anh trầm thấp, đường nét tinh xảo tuấn tú đã bớt đi phần lạnh lùng so với lúc dạy dỗ người làm.

Nhưng chỉ trong chốc lát, khí chất lạnh lùng vô tình của anh cũng bao phủ cô.

Thật không thể công nhận, không thể rèn luyện được, đây là thói quen của thế gia trăm năm.

Đường Tâm Lạc thấy tầm mắt nhìn thẳng của Lục Dục Thần, trong lòng có rất nhiều nghi vấn nhưng không dám nói ra.

Trong phút chốc, bữa cơm với bầu không khí ngột ngạt buồn tẻ này kết thúc.

Sau khi ăn xong, Lục Dục Thần dẫn cô tới phòng sách ngồi.

Đường Tâm Lạc đoán được đại khái anh muốn nói gì với cô.

Tới phòng sách, Lục Dục Thần đề cô tùy ý ngồi, anh thì ngồi ở ghế salon bọc da thật.

Đường Tâm Lạc ngồi đối diện anh.

Lục Dục Thần thấy cô giống như nàng dâu nhỏ ngồi đối diện mình, môi không nhịn được mỉm cười.

Anh vỗ vào chỗ trống bên cạnh mình: "Qua đây, chỗ đó xa quá."

Đường Tâm Lạc do dự mấy giây, hay là thuận ý anh qua đó ngồi, mà trong lòng không nhịn được mắng, đúng là lạ đời, rõ ràng bảo cô tùy ý ngồi.

Ngồi cạnh Lục Dục Thần, đáy mắt Đường Tâm Lạc có chút thâm sâu cảnh giác.

Lục Dục Thần chỉ nhìn một cái thì biết cô đang nghĩ gì.

Nụ cười ở khóe miệng anh sâu hơn, cả người lười biếng dựa vào phía sau một chút, đôi chân dài bắt chéo lên, đôi mắt thâm sâu khó lường.

Lấy một chiếc thẻ đen ném lên người Đường Tâm Lạc.

"Mặt khẩu là sinh nhật anh, sáu chữ số, tiền trong đó em cứ xài thoải mái."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Đưa cô thẻ ngân hàng

Đường Tâm Lạc theo bản năng cầm tấm thẻ đen lên, nói nhỏ: "Nhưng mà, tôi không biết sinh nhật của anh là ngày nào."

Đôi mắt sâu không thấy đáy của Lục Dục Thần xuất hiện một tia giận dữ, nhưng trên mặt lại không có biểu hiện gì.

Chẳng những không có biểu hiện mà trong mi mắt lạnh lùng có mang theo ý cười.

Anh từng chữ từng chữ chậm rãi nói, gương mặt tuấn tú cao quý: "Thân là Lục phu nhân, hiểu rõ thông tin cơ bản của Lục tiên sinh là một nhiệm vụ. Chuyện này em đi hỏi Mạnh Trạch, cậu ta sẽ nói cho em biết."

Nói xong, đôi mắt đen híp lại, trong mắt lạnh lẽo: "Lần sau anh không muốn nghe những lời này từ miệng của Lục phu nhân nữa."

Trái tim đập mạnh này giờ cũng bình tĩnh lại.

Đường Tâm Lạc nhìn người đàn ông trước mắt, thức thò gật đầu.

"Em hiểu rồi, Thần thiếu."

Nhiệm vụ, anh nói, đây chẳng qua chỉ là nhiệm vụ mà thôi.

Thông tin của anh, những trường hợp của anh, cô cũng nên đi tìm hiểu. Nhưng nguyên nhân chỉ bởi vì anh là "Khách hàng" của cô.

Anh cho cô địa vị Lục phu nhân tốt nhất, như vậy đối với anh, cô phải hoàn thành tốt bốn phận Lục phu nhân.

Không trách vì sao vừa rồi trước mặt người ngoài, thái độ của anh lại như vậy.

Thì ra, tất cả mọi thứ này chỉ là đóng kịch thôi.

Lông mày Lục Dục Thần nhíu lại, nghe thấy cô gọi mình là Thần thiếu, quả thật không lọt tai chút nào.

"Sau này không được gọi là Thần thiếu nữa."

Đường Tâm Lạc sáng tỏ gật đầu, cũng đúng, bọn thư ký Mạnh bình thường không gọi anh như vậy.

Thần thiếu, đó là cách người ngoài gọi.

"Biết rồi, Lục gia, còn cần dặn gì không?" Đường Tâm Lạc khôn khéo sửa lại, ai ngờ lại chọc giận người đàn ông này thêm lần nữa.

"Cần dặn?" Anh cần môi, khóe miệng cười có chút tà khí.

"Hôm nay là ngày đầu tiên đi nhận giấy chứng nhận, em nói xem, là vợ của Lục Dục Thần này, chúng ta nên làm gì?" Nói tới đây, anh đã đổi tư thế, ban đầu còn lười biếng như một con báo, bỗng nhiên đề về phía cô, giam cầm cô ở ghế salon.

"Em.. Không biết." Cô hốt hoảng quay đầu sang một bên, trốn tránh ánh mắt khiếp người của anh.

Dĩ nhiên cô đang nói dối, nhìn ánh lửa trong đáy mắt người đàn ông này đương nhiên hiểu rồi.

Lục Dục Thần trầm giọng cười khê: "Nếu như Lục phu nhân không biết, vậy thì để Lục tiên sinh dạy cho."

Đường Tâm Lạc còn không kịp ngăn cản một tiếng, cả người đều bị Lục Dục Thần ôm ngang.

Chờ cô kịp phản ứng thì mặt cô đã áp vào ngực Lục Dục Thần, cả người cô bị ôm trong ngực, mà bàn tay nóng bỏng của anh đang sờ mó trong áo của cô.

Sắc mặt Đường Tâm Lạc đỏ rực, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ của bàn tay kia.

Dựa sát như vậy, cô không thể nào hô hấp bình thường.

"Anh, anh bỏ em xuống đi!" Cô phản đối.

"Em chắc chứ?" Người đàn ông cúi đầu, ngược lại ôm chặt hơn.

Đường Tâm Lạc bị dọa tới cứng người, không dám lộn xộn nữa.

Lục Dục Thần đương nhiên không tính bỏ qua dễ dàng cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Đưa cô ra ngoài

Không biết mình đã ngủ bao lâu, Đường Tâm Lạc chỉ cảm thấy xương cũng muốn nứt ra từng mảnh.

Cô quay người kéo chăn, trên đầu tiếng hấp dẫn của người đàn ông truyền tới: "Tỉnh rồi?"

"Ừ." Cô đáp theo bản năng, bỗng nhiên cảm thấy không đúng lắm.

Dưới giường, có gì đó cứng cứng, không thoải mái chút nào.

Cô đưa tay lục lọi.

Không giống giường, hình như là...

"Em mà còn sờ nữa coi chừng anh làm em ở trên máy bay đó." Âm thanh trong trẻo của Lục Dục Thần hơi khàn khàn, rõ ràng đã bị người nào đó khiêu khích.

Nhất thời Đường Tâm Lạc tỉnh dậy.

Ngước người lên muốn nói gì đó, lại là "A" một tiếng rồi chui vào trong ngực Lục Dục Thần lại.

"Quần áo của em đâu!"

Cô sợ muốn chết.

Tự nhiên cô lại không mảnh vải che thân nằm trên người Lục Dục Thần, vừa rồi cái cứng cứng chính là cơ bắp của anh.

Đánh giá một hồi, ít nhất Lục Dục Thần cũng còn chút lương tâm, còn đắp chăn che cho cô.

"Công ty có chuyện, cần bay tới nước M. Gọi hoài em không tỉnh, đành phải ôm em lên máy bay."

"Cho dù em không dậy thì anh cũng nên mặc đồ cho em chứ!"

Lục Dục Thần lạnh nhạt nói: "Thời gian gấp quá, không kịp."

Đường Tâm Lạc: "..."

Trừ khi cô là đứa ngu mới đi tin lời giải thích của anh.

Huống chi giọng của Lục Dục Thần còn vui vẻ như vậy, người đàn ông tội tệ này chắc hẳn là cố ý.

Trêu chọc cô, rất vui sao?

Nhìn thấy Đường Tâm Lạc tức giận như vậy, Lục Dục Thần biết, cô gái nhỏ này giận thật rồi.

Chuyến bay đường dài rất nhàm chán, sợ một mình cô ở lại thành phố A bị mẹ làm phiền nên mới đưa cô đi.

Bây giờ nhìn lại, cô gái nhỏ này, còn có thể dùng để đỡ nhàm chán.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Được nhân vật lớn chú ý

Lục Dục Thần hiếm khi vui vẻ được chút, cũng có kiên nhẫn dỗ dành cô.

"Ngao, ngủ chút nữa đi."

Anh vỗ lưng cô, hai cánh tay ôm chặt cô hơn: "Tối qua em mệt rồi, tới nơi anh gọi."

Thật ra thì Đường Tâm Lạc cũng không muốn nghe lời Lục Dục Thần, nhưng bây giờ tay chân cô không có sức, cả người mệt mỏi, hoàn toàn không đủ sức để tranh cãi với anh.

Tính ra trong một năm nay thì cô là người của anh, nếu anh không ngại ôm cô mệt thì cứ để cho anh ôm.

Không bướng bỉnh nữa, Đường Tâm Lạc tìm một tư thế dễ chịu, vùi đầu vào ngực anh, hai tay ôm eo anh, chẳng mấy chốc thì ngủ say.

Đôi mắt nhìn thấy người phụ nữ trong ngực ngủ say, đôi mắt sâu không thấy đáy của Lục Dục Thần có chút dịu dàng.

Đến nước M, Đường Tâm Lạc cho rằng anh sẽ đưa cô đi cùng, kết quả là Lục Dục Thần đưa cô vào bệnh viện.

"Anh sẽ ở đây khoảng một tuần, nhân cơ hội này em đi giải phẫu mắt đi. Lục phu nhân phải có bề ngoài đẹp đẽ, anh không thích em đeo mắt kính, xấu lắm."

Được rồi, anh là "khách hàng", anh được quyền quyết định.

Lúc này Đường Tâm Lạc hết sức phối hợp, không nói hai lời lập tức vào bệnh viện. Phẫu thuật rất đơn giản, chừng mười phút là xong.

Nhưng bởi vì sau khi phẫu thuật phải đeo kính mát, không thể thấy ánh sáng mạnh, Lục Dục Thần cũng bận rộn nên để cô nghỉ ngơi ở bệnh viện luôn.

Ở bệnh viện đương nhiên thoải mái hơn ở chung với Lục Dục Thần, Đường Tâm Lạc đương nhiên không phản đối, lập tức ở lại.

Cô nghỉ ngơi trong bệnh viện rất thoải mái, nhưng hai người đàn bà đang ở thành phố A lại gấp tới mức dậm chân.

"Mẹ, vì sao cô ta lại không tới, có khi nào cô ta đổi ý không?" Một người đáng đáp diễm lệ, ăn mặc không tầm thường ngồi cạnh Đường lão phu nhân, cô ta chính là cô ruột của Đường Tâm Lạc Đường Nhượng Lan.

"Không thể nào, Tâm Lạc nhất gan như vậy, từ nhỏ tới giờ có bao giờ dám cãi lời đâu? Hơn nữa giấy chứng minh, điện thoại di động đều ở chỗ chúng ta, bên Lục gia lại phát tán tin đồn bôi nhọ nó xong hết, nó không ngoan ngoãn về đây thì có thể đi đâu?"

Đường Vương Xuân Phụng, chính là bà nội của Đường Tâm Lạc, lúc nhắc tới Đường Tâm Lạc thì vẻ chán ghét trên mặt không hề giấu được.

"Mẹ, cứ chờ như vậy không phải là biện pháp tốt... Chờ mấy tiếng rồi mà ngay cả bóng dáng của con bé chết tiệt kia cũng không thấy. Mẹ nói thử, chứng minh thư đều ở đây, mẹ có muốn..."

Câu kế tiếp Đường Nhượng Lan còn chưa nói xong, nhưng mà ánh mắt của hai mẹ con đều hiểu được ý đối phương.

Cũng đúng lúc, luật sư của Đường gia cũng nên thay đổi rồi, luật sư Trương trước giờ luôn bênh vực hai mẹ con Đường Tâm Lạc, ở lại tập đoàn thì là một tai họa ngầm.

Vì vậy, Đường lão phu nhân và con gái mình Đường Nhượng Lan giả một hồ sơ rằng Đường Tâm Lạc đồng ý chuyển nhượng cổ phần. Sau đó nhờ quan hệ, thuận lợi công chứng chuyển hết cổ phần của Đường Tâm Lạc sang tên mình.

Chuyện Đường Tâm Lạc không kiểm điểm bản thân nên bị đuổi khỏi Lục gia đã bị lan truyền khắp thành phố A rồi.

Lúc này nghe thấy Đường Tâm Lạc chuyển nhượng cổ phần của Đường thị, người khác cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ cho là Đường Tâm Lạc tự biết danh tiếng không còn, không chống đỡ nổi giá cổ phiếu của công ty nên quyết định vậy.

Sau đó, ở trong một buổi tiệc, lúc một đám phu nhân trò chuyện, không biết ai nhắc tới chuyện này, còn biến nó thành trò cười để tám chuyện.

Người nổi bật nhất trong đám phu nhân đó, nghe người khác nhắc tới ba chữ "Đường Tâm Lạc", mí mắt không tự chủ được giật một cái.

"Mọi người cứ trò chuyện, nhà tôi có chút chuyện, xin phép." Vị phu nhân thanh lịch quý phái kia đứng dậy muốn rời đi, đám phu nhân lập tức ngừng trò chuyện, quay sang nhìn hốt tiền bà ra ngoài.

Đội vị phu nhân kia lên xe, nụ cười nhẹ mới chậm rãi biến mất.

Bà cầm điện thoại lên, âm thanh mất kiên nhẫn: "Vú Trương, người phụ nữ lần trước bà nói có phải Đường Tâm Lạc hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Lạnh lùng kỳ lạ

Chuyện xảy ra ở thành phố A, Đường Tâm Lạc đang ở nước M xa xôi đương nhiên không biết.

Ban đầu Lục Dục Thần chỉ định ở nước M một tuần, cuối cùng vì công việc quá nhiều nên kéo dài thêm một tuần nữa.

Lúc này cô đang ngồi máy bay tư nhân về thành phố A, Lục Dục Thần với cô cũng đã gần hai tuần không gặp nhau.

Len lén quan sát người đàn ông bên cạnh, chẳng biết vì sao Đường Tâm Lạc cảm thấy Lục Dục Thần có chút khác lạ.

Dung nhan tuấn tú đang cau mày nhìn vào máy tính xách tay, ánh sáng nhẹ nhàng hắt lên mặt anh, cả người bao bọc bởi sự quý phái.

Chẳng qua là anh lạnh lùng hơn hai tuần trước rất nhiều.

Thị lực của cô đã hoàn toàn hồi phục, dù là thay đổi một chút cũng không thoát khỏi mắt cô.

Sáng nay, Lục Dục Thần đột nhiên cho người đến đón cô, không chào hỏi, không thông báo, lạnh lùng cứng rắn giống như đối xử với người xa lạ.

Lúc tới sân bay, sau khi thấy cô, biểu hiện của Lục Dục Thần cũng lạnh nhạt khiến người khác cảm thấy kỳ lạ.

Rõ ràng lúc còn ở thành phố A, anh còn... Đối xử với mình như vậy.

Nhưng lúc thấy cô, anh chỉ lạnh lùng gật đầu một cái, sau đó thì cúi đầu vào làm việc, từ đầu tới cuối không thèm nhìn cô một cái.

Thật ra là vì sao chứ?

Đường Tâm Lạc chống cằm, gò má nhìn về phía anh, đôi mắt sống động lờn vờn trên mặt anh.

Mới "tàn hôn" hai tuần, cô lập tức bị "chồng" hắt hủi. Có khi nào đáp máy bay xuống thành phố A, người đàn ông này đột nhiên nói anh đổi ý, muốn ly hôn với cô không?

Đến lúc đó, cho dù là có tiền bồi thường cô vẫn thiệt thòi

Nếu không thể trả thù những người coi thường cô, không thể giành lại Đường gia, cho dù có nhiều tiền hơn thì cô vẫn không cần.

Vén tóc sang một bên, cời dây an toàn ra, Đường Tâm Lạc đứng lên.

Máy bay rất vững vàng, nhưng không hiểu sao khi cô vừa đứng lên thì máy bay lắc nhẹ.

Căn bản cô muốn đi xem về kỳ lạ của Lục Dục Thần, máy bay bỗng chao đảo, Đường Tâm Lạc không chút do dự thuận theo ngã về phía Lục Dục Thần, vừa vịn được một bàn tay đỡ.

Cuối cùng Lục Dục Thần đã ngược mắt, đây là lần đầu tiên anh nhìn thẳng mặt cô trong hai tuần nay.

"Cẩn thận chút." Anh nói, âm thanh trong trẻo lại lạnh lùng hơi hột.

Có chút kỳ lạ, rất kỳ lạ.

Ban đầu Đường Tâm Lạc đang được anh đỡ, có thể đứng vững nhưng lại vì giọng lạnh lùng này, cô cũng chẳng biết vì sao lại lệch người sang phía anh.

Trọng tâm không vững, thuận thế té vào trong ngực anh.

"Xin lỗi... Trượt chân."

Đường Tâm Lạc nằm vừa vịn trong lòng anh, mà gương mặt nhỏ lại vùi trong ngực anh.

Một mùi nước hoa nhàn nhạt, không thuộc về anh mà cũng chẳng phải của cô vờn vẩn ở mũi.

Là mùi nước hoa phụ nữ, hương đầu là hoa lê, hương giữa là hoa lan, cuối là oải hương.

Lỗi mũi Đường Tâm Lạc rất nhạy, vì lúc trước thị lực không được tốt, đồ được người qua thì sẽ không quên mấy.

Giả chai nước hoa này cô nhớ, là mẫu mới nhất của một thương hiệu cao cấp, một chai khoảng 3000\$.

Người phụ nữ có thể sử dụng ở giá đó rất ít, mà bây giờ trên cổ áo của Lục Dục Thần dính mùi nước hoa như vậy.

Vì vậy... Cô đứng lên, nhìn về phía Lục Dục Thần.

Đây chính là nguyên nhân anh lạnh nhạt với cô sao?

Đường Tâm Lạc cảm thấy có chút buồn cười, chưa cưới được bao lâu đã đi tìm người khác. Người của Lạc gia quả thật nhiệt tình.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Đời người như vở kịch

"Ôm đủ chưa?" Âm thanh trong trẻo lạnh lùng của người đàn ông truyền tới, ánh mắt không chút thân thiện nhìn Đường Tâm Lạc.

Đường Tâm Lạc thuận thế cười một nụ cười thâm sâu: "Anh yêu, anh đang chê người ta sao?"

Ban đầu cô toàn ở thế bị động, nhưng bây giờ lại trở nên chủ động.

Âm thanh của Đường Tâm Lạc mềm mại, mặc dù cô đã cưới hai lần nhưng cũng chỉ mới chừng hai mươi, chẳng những âm thanh mềm mại mà cả người như một đóa hoa mới nở, xinh đẹp mà quyến rũ.

Lục Dục Thần đang lạnh lùng bỗng bất giác gấp đôi mắt trong veo của cô.

Ánh mắt sâu xa lướt qua dung nhan ấy.

Đôi mắt đào hoa ngập nước, môi anh đào, biết rõ là cô đang diễn trò, cố tình làm vẻ ủy khuất nhưng vẫn không nhận được thương tiếc.

Anh ôm đầu cô ở ngực, xoa xoa tóc cô: "Không phải."

Ban đầu tính điều chỉnh tâm trạng xong sẽ nói chuyện với cô, không nghĩ tới người phụ nữ này lại nhạy cảm như vậy, lạnh nhạt một chút lại khiến cô bất an.

"Nhưng mà, em cảm thấy... Mấy ngày không gặp, hình như anh ra ngoài gặp người khác." Đầu cô còn vùi trong ngực anh, âm thanh có chút buồn bã.

Ánh mắt thâm sâu của Lục Dục Thần có chút sắc bén, đường cong trên gương mặt lạnh lùng.

"Sao đây, em đang hỏi hành động của anh hay là chất vấn anh lạnh nhạt với em?"

"Không có." Đường Tâm Lạc không nghĩ nhiều lập tức chối, âm thanh vẫn buồn bã.

Lục Dục Thần nâng gương mặt nhỏ nhắn của cô lên, ép buộc cô đối mặt với mình.

"Lục phu nhân, anh hy vọng em hiểu rõ." Khóe miệng anh có chút lạnh lẽo, khiến người khác muốn đóng băng: "Tôi cưới cô chỉ là một cái giao dịch. Trong một năm nay, tôi đạt được thứ tôi cần, cô đạt được thứ cô cần, chúng ta không nợ gì nhau, không nên can thiệp chuyện của đối phương."

"Nghe rõ chưa?" Một chữ cuối cao giọng hơn, có chút gọi cảm, nhưng vẫn không khiến trái tim Đường Tâm Lạc rung động.

"Hiểu rồi." Cô gạt đầu, không biết rõ là vui mừng hay thất vọng.

Cô thăm dò thành công, ít nhất câu này thì cô cũng hiểu được Lục Dục Thần muốn gì.

Hôn nhân giữa bọn họ trong một năm nay sẽ không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ người phụ nữ nào.

Cô có thể sử dụng thân phận Lục phu nhân để làm chuyện mình muốn, nhưng trừ việc này thì cô không có quyền can thiệp vào chuyện của Lục Dục Thần.

Đi nhiên anh cũng không quản chuyện của cô.

Chuyện này rất tốt, đúng như hợp đồng họ đã ký, nhưng mà...

Vì sao đáy lòng có chút kỳ lạ?

Đường Tâm Lạc ép mình không suy nghĩ nhiều, cố nặn ra một nụ cười với Lục Dục Thần.

"Lục tiên sinh yên tâm, sử dụng tiền và danh tiếng của anh, chúng ta đã ký hợp đồng rồi, đương nhiên tôi sẽ không khiến Lục tiên sinh khó chịu. Mà câu hỏi vừa rồi chỉ hỏi theo đúng danh phận Lục phu nhân thôi. Tôi còn tưởng... Lục tiên sinh sẽ thích Lục phu nhân như vậy."

"Nhưng bây giờ tôi hiểu rồi, thì ra Lục tiên sinh không thích Lục phu nhân hỏi nhiều chuyện. Anh yên tâm, tôi đảm bảo sẽ không có lần sau."

Đường Tâm Lạc nói xong thì đứng dậy, thoát khỏi lòng của Lục Dục Thần.

Lần này đứng vững về chỗ, giống như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục xem chương trình yêu thích của mình.

Ảnh mặt Lục Dục Thần thâm sâu nhìn sắc mặt bình tĩnh của cô gái kia.

Rõ ràng đó là mẫu Lục phu nhân mà anh cần, nhưng vì sao trong nháy mắt, khi cơ thể mềm mại của cô đi khỏi lòng anh, anh lại cảm thấy có chút mất mát?

Ngón tay xoa xoa mi tâm, có lẽ anh bận rộn quá, đầu óc không tỉnh táo nữa.

Nhạc đệm ngắn ngủi này trôi qua rất nhanh, sau khi máy bay đáp cánh xuống thành phố A, Lục Dục Thần khôi phục lại thái độ cung chiều đối với Đường Tâm Lạc.

Nhưng mà Đường Tâm Lạc cũng không bị gạt nữa.

Bởi vì cô biết đòi người như vớ kịch, bắt đầu từ bây giờ mới là thời điểm kiểm tra trình độ đóng kịch của Đường Tâm Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Tiểu tam hẹn gặp

Rạng sáng thứ hai, Mạnh Trạch đến đón Lục Dục Thần đi tới công ty, tiện tay đưa cho Đường Tâm Lạc một điện thoại mới.

Số điện thoại cũng không đổi, là số lúc trước cô sử dụng. Đó chính là bản lĩnh của Lục gia, Đường Tâm Lạc không có hỏi Mạnh Trạch làm sao lấy được số điện thoại này, chỉ nói một câu cảm ơn.

Trước hết Đường Tâm Lạc nhắn tin báo bình an cho Vạn Vi Vi và Tô Tinh.

Tình cảm giữa ba người rất tốt, một tuần ít nhất sẽ gọi điện thoại một lần, thời gian này cô hơi bận rộn nên quên mất.

Tin nhắn gửi chưa được bao lâu thì Vạn Vi Vi gọi điện thoại lại.

"Này, Tâm Lạc, là cậu sao?" Nhận được điện thoại, âm thanh dịu dàng của Vạn Vi Vi truyền tới.

"Ừ."

"Tâm Lạc, hù chết tớ rồi... Hai tuần nay cậu đi đâu vậy, tớ không liên lạc được với cậu, tớ sợ cậu gặp chuyện gì."

Đường Tâm Lạc thấy bạn thân lo lắng, đáy lòng cảm thấy ấm áp: "Ngốc à, tớ đâu bị gì đâu, tớ rất ổn."

"Cậu còn nói nữa, bây giờ cả thành phố A đều toàn là tin đồn bậy bạ, cậu, à, cậu đang ở đâu, đúng lúc tới đang dạo phố ở quảng trường Hằng Phong, hay là chúng ta gặp ở đây đi."

Vạn Vi Vi hình như còn nhiều chuyện muốn nói, Đường Tâm Lạc biết bạn thân lo cho cô, không từ chối, hẹn một tiếng nữa gặp mặt.

Cúp máy, Đường Tâm Lạc chợt nhớ, lúc cô ra khỏi Đường gia không có đem theo quần áo thích hợp. Lúc ở nước M thì cấp dưới của Lục Dục Thần có mua trang phục cho cô, sang trọng thì sang trọng nhưng không thoải mái chút nào.

"Vú Trương, gần đây có cửa hàng nào không?" Đường Tâm Lạc hỏi vú Trương, cô muốn mua vài bộ đồ gọn nhẹ, ít nhất cũng phải có quần jeans để thay.

Mặt vú Trương kinh ngạc: "Thiếu phu nhân, cô tìm cửa hàng làm gì?"

"Mua quần áo đó."

"..."

Thấy sắc mặt vú Trương không tự nhiên, Đường Tâm Lạc cau mày: "Sao thế, có gì không ổn sao?"

"Không không không, không có gì hết." Vú Trương lật đật nói.

"Chẳng qua là... Thiếu phu nhân, thiếu gia có dặn dò chúng tôi phải thỏa mãn mọi yêu cầu của thiếu phu nhân. Cho tôi lỡ mồm hỏi một câu, có phải có chỗ nào chúng tôi làm không tốt, chọc thiếu phu nhân giận nên cô mới muốn tự mình đi mua quần áo không?"

Đường Tâm Lạc hoàn toàn không hiểu được vú Trương đang nói gì, cô lắc đầu một cái: "Vú Trương, tôi chỉ muốn ra ngoài mua một bộ quần áo thôi, cũng không phải trách cứ gì các người. Bà cũng biết đó, lúc tôi tới đây không có đem theo quần áo, bây giờ chỉ còn ba bộ quần áo thôi, tôi..."

"Thiếu phu nhân, cô chưa xem qua... Trang phục của cô hả?"

"Trang phục... Của tôi?"

Lúc vú Trương dẫn Đường Tâm Lạc đi xem phòng quần áo, cô mới biết mình đã bị hớ nặng.

Ai nói cô chỉ có ba bộ đồ thôi chứ, căn bản cô có cả một căn phòng đầy quần áo.

Ngay bên cạnh phòng của cô, một phòng lớn cỡ một trăm mét vuông, ba mặt đều treo đầy quần áo, ở chính giữa còn có một chiếc gương lớn.

Ba tủ ở ba bức tường có các dạng lễ phục, trang sức, quần áo thường ngày, còn có đồ lót, đồ ngủ, đồ mặc ở nhà, còn cả hàng giày dép và túi xách cao cấp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Thứ Lục Dục Thần cho cô đều là đồ Tốt nhất

"Thiếu phu nhân, những thứ này đều là những thứ thiếu gia dặn dò mua, dựa vào tuổi tác và vóc người của cô."

Vú Trương đưa cho cô một danh sách để cô nhìn rồi giới thiệu.

"Thiếu gia còn dặn, chờ khi nào Thiếu phu nhân rảnh rỗi thì sẽ nhà thiết kế sẽ tới đo kích cỡ của thiếu phu nhân để thiết kế lễ phục riêng cho cô, lúc đó sẽ đưa cho thiếu phu nhân lựa chọn."

Đường Tâm Lạc nghe lời đồn, cuộc sống của nhà giàu hết sức xa hoa.

Hôm nay tận mắt chứng kiến, quả thật là động tâm.

Lúc mẹ cô còn sống luôn hết sức yêu thương cô, ăn mặc không thiếu thứ gì. Nhưng Đường gia mới nổi so với Lục gia giàu có trăm năm thì không chỉ thua kém nửa phần.

Chỉ cần nhìn vào những trang phục này, tất cả đều là mẫu mới nhất, nghe vú Trương nói, nếu như có mẫu mới thì sẽ thay thế vào, chỉ có những bộ cô thích thì mới có thể giữ lại.

Trình độ xa hoa như vậy, nhà giàu mới nổi nhất định sẽ không chịu được.

Mặc dù trong lòng cảm thấy Lục gia xa xỉ lãng phí, nhưng nhìn thấy nhiều trang phục như thế, còn có những mẫu giới hạn, cô không thể không công nhận, là một người phụ nữ, cô bị thuyết phục hoàn toàn.

Đường Tâm Lạc mau chóng tìm được trang phục phù hợp.

Đầu mùa thu, thời tiết khô ráo có chút ẩm áp.

Đường Tâm Lạc mặc áo màu đen, mặc quần jeans, dưới chân mang đôi giày cao gót mới nhất.

Bởi vì hôm qua bị Lục Dục Thần gặm ở cổ, cô cố ý chọn khăn lụa màu cam.

Chiếc khăn lụa quấn trên cổ, lập tức tôn lên chiếc áo màu đen, cả người đều hài lòng.

Cô tìm được một chiếc túi xách trong đồng hồ đó, vừa đủ nhét ví tiền và điện thoại di động, Đường Tâm Lạc mặc vậy đi ra ngoài.

Lục Dục Thần đặc biệt chuẩn bị một tài xế cho cô, ngôi nhà này không lớn bằng nhà tổ Lục gia nhưng vẫn chứa đủ sáu chiếc siêu xe.

Tất cả xe ở đây, trừ chiếc xe màu đen Bentley Lục Dục Thần thường đi, anh nói cô có thể chọn tùy ý.

"Lấy chiếc kia đi." Tài xế hỏi cô muốn ngồi xe nào, cô lập tức chỉ chiếc xe màu trắng kia.

Tài xế sừng sốt, trong đầu nghĩ, ánh mắt thiếu phu nhân tốt thật, chọn bừa một cái là chiếc đắt tiền nhất.

Đường Tâm Lạc đối với xe cộ không hiểu gì hết, cô rất đơn giản, trong một đồng xe thì chọn chiếc màu trắng.

So với màu đen, cô càng thích màu trắng hơn.

Tài xế mà Lục Dục Thần sắp xếp cho cô hết sức chuyên nghiệp, chẳng những lái xe vững vàng, có thân thủ tốt càng không nhiều lời, chỉ có lúc Đường Tâm Lạc hỏi thì anh ta mới lễ phép đáp.

Đến quảng trường Hằng Phong, tài xế đưa số điện thoại cho cô rồi đi đậu xe.

Đường Tâm Lạc xác nhận vị trí với Vạn Vi Vi xong, cô trực tiếp đi vào trong quảng trường Hằng Phong, đi đến cửa hàng Vạn Vi Vi đang mua sắm.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Bạn thân là một người có mưu mô

"Tâm Lạc, cậu tới rồi."

Đường Tâm Lạc vừa mới bước vào tiệm, một âm thanh nữ ngữ truyền tới.

Nhìn về phía âm thanh, Vạn Vi Vi mặc một bộ trắng từ đầu tới chân, đang đứng ở hàng lễ phục vẫy vẫy cô.

Vạn Vi Vi cũng giống hệt trên tivi, thuần khiết nhưng vẫn không mất đi vẻ gợi cảm.

Cùng lúc đó, Vạn Vi Vi cũng phát hiện sự thay đổi của Đường Tâm Lạc.

Cô ta đã sớm biết dáng vẻ của Đường Tâm Lạc rất xinh đẹp, lúc trước bị gọng kính đen che mắt, bây giờ gỡ kính ra, đôi mắt đào hoa kia dường như biết nói chuyện.

Đáy lòng Vạn Vi Vi có chút tức giận, một lát nữa phải dụ dỗ Đường Tâm Lạc đeo kính lại.

"Xin lỗi, trên đường kẹt xe nên tới trễ." Đường Tâm Lạc cười đi về phía Vạn Vi Vi

Cô không biết rằng lúc cô đi về phía Vạn Vi Vi thì Vạn Vi Vi đang đánh giá đồ trên người cô.

Áo màu đen, nhìn không ra thương hiệu.

Quần jeans thông thường, chắc chắn, nhìn qua không phải là đồ tốt gì.

Giày cao gót dưới chân, chưa từng thấy qua.

Túi xách trên vai, cũng chưa từng thấy qua, lại không có nhãn hiệu, chắc cũng không phải đồ tốt.

Vạn Vi Vi quan sát từ đầu tới chân Đường Tâm Lạc, chỉ có thể phân biệt được khăn lụa cô đang đeo, là sản phẩm của H.

Nhưng mà khăn lụa của H cũng chỉ từ mười nghìn trở xuống, trên cổ Đường Tâm Lạc chỉ có dưới mười nghìn.

Vạn Vi Vi không nhịn được mỉm cười trong lòng.

Quả thật đã bị Đường gia đuổi, Đường Tâm Lạc ơi Đường Tâm Lạc, cả người chỉ có một chiếc khăn lụa đáng giá, cô cũng có ngày hôm nay.

"Ghét quá, tớ còn nghĩ cậu không thêm tớ chứ!" Vạn Vi Vi cố làm ra vẻ thân mật bám tay Đường Tâm Lạc: "Lại đây, nhìn giúp tớ xem... Lễ phục này thế nào, tớ đang chọn trang phục để tuần sau đi họp lớp."

"Họp lớp gì?" Đường Tâm Lạc vừa nhìn lễ phục của Vạn Vi Vi vừa hỏi.

"Chính là bạn học chung đại học đó, thông báo trong nhóm, cậu không biết sao?"

Đường Tâm Lạc mới phản ứng lại: "Hai tuần trước tớ làm mất điện thoại, vừa rồi mới làm lại thẻ nên không kiểm tra."

Nói xong cô lập tức tìm điện thoại.

Quả nhiên vừa mới kiểm tra thì có cả trăm tin nhắn.

"Lâu rồi không coi, tin tức nhiều quá." Đường Tâm Lạc cất điện thoại vào túi, Vạn Vi Vi thấy động tác này của cô thì hết sức thất vọng.

Đáng ghét, cô không nhận được muốn tận mắt xem sắc mặt của Đường Tâm Lạc khi thấy những lời đó sẽ ra sao.

Nhưng mà, trước sau gì cô cũng thấy, hay là nắm chặt thời cơ này để làm nhục cô một lần.

Vạn Vi Vi chọn cửa tiệm lễ phục đắt tiền nhất này, mấy ngày trước mới nhập đồ từ mỹ sang.

Cô cố tình chọn ở đây, chính là muốn cho Đường Tâm Lạc biết, Vạn Vi Vi của hôm nay cũng có năng lực để mua đồ ở đây.

Nhưng mà Đường Tâm Lạc nhìn bộ lễ phục này một hồi rồi lắc đầu: "Bộ này không hợp với cậu lắm, hơi gọi cảm."

Bề ngoài của Vạn Vi Vi rất thuần khiết, ở trong giới giải trí cô ta cũng đóng vai ngọc nữ, bộ này quả thật không hợp với cô ta.

"Vậy sao? Tớ không nghĩ vậy... Tớ rất thích bộ lễ phục này."

Vạn Vi Vi làm bộ không thể từ bỏ được, hỏi nhân viên: "Các cô thấy tôi mặc bộ này được không? Bạn tôi thấy không hợp kìa!"

Âm thanh của cô ta nũng nịu, nhìn qua rất giống nhờ người khác giúp đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Cô mua nổi không?

Bộ lễ phục đắt tiền như vậy, nhân viên ở đây chỉ muốn Vạn Vi Vi mua liền.

Nghe thấy Đường Tâm Lạc nói Vạn Vi Vi không hợp cũng quay sang ghét bỏ cô, thấy Vạn Vi Vi quay sang hỏi ý kiến cô thì lập tức nhảy ra khuyên.

"Vạn tiểu thư, đây chính là bộ lễ phục nổi tiếng nhất tiệm của chúng tôi, vừa rồi cũng giới thiệu với cô đó, đây là nhập từ Mỹ. Khí chất của Vạn tiểu thư xuất chúng, mặc bộ lễ phục này hết sức sang trọng. làm sao không hợp được chứ!"

"Đúng vậy, Vạn tiểu thư sang trọng như thế, lễ phục bình thường sao xứng với cô được. Cô xem... Màu này hết sức tôn màu da của cô lên."

Một nhân viên khác sờ lên da tay cô.

Thấy Đường Tâm Lạc còn muốn khuyên nhủ lập tức đổi giọng: "Đường Đại tiểu thư hình như dạo này hơi khó khăn? Cho dù cô không mua nổi thì cũng đừng thấy Vạn tiểu thư mặc đẹp, ghen tị rồi ngăn cản chứ!"

"Đúng vậy, lúc trước Đường Đại tiểu thư là khách quen của cửa hàng chúng tôi, lễ phục ở đây như thế nào cô cũng biết mà. Trước kia có tiền thì cô mua, bây giờ khó khăn lại cản Vạn tiểu thư mua. Đường Đại tiểu thư không nên làm vậy chứ..."

Hai nhân viên mỗi người một lời, nâng cao Vạn Vi Vi và chê bai Đường Tâm Lạc.

Hôm nay ở thành phố A, chi cần là giới thượng lưu, ai mà không biết hoàn cảnh của Đường Tâm Lạc chứ.

Không những vì hành động xấu hổ bị Lục thiếu đuổi khỏi cửa, còn vì làm mất mặt mũi của Đường gia nên bị cắt đứt quan hệ.

Nghe nói cổ phần cuối cùng cũng mất hết đi.

Hoàn cảnh như vậy, hừ, cũng dám tới cửa hàng cao cấp sao?

Đường Tâm Lạc bị lời của hai nhân viên khiến cho hoang mang, cô không hề biết chuyện cổ phần của Đường thị đã bị chuyển nhượng, càng không biết trong hai tuần cô đi khỏi thành phố A, Đường gia và Lục Kinh Hạo đã hợp tác bởi nhọ cô như thế nào.

Nhưng cho dù không biết, cô cũng cảm nhận được sự khinh thường của hai người nhân viên.

Đường Tâm Lạc đột nhiên thấy buồn cười, cô trước mặt người ta cản trở việc làm ăn, khó trách người ta nổi giận.

Thấy Vạn Vi Vi yêu thích không nổi buông tay, Đường Tâm Lạc lắc đầu, thôi, cô cũng không xen vào chuyện người khác nữa.

"Vi Vi, nếu cậu thật sự thích thì mua đi. Nhưng mà cậu nên mặc thử coi xem hợp không."

Dù sao Vạn Vi Vi cũng là bạn thật của Đường Tâm Lạc, cô vẫn không nhận được khuyên nhủ cô ta.

Cô biết tình trạng của Vạn Vi Vi, tuy rằng trong một hai năm nay, cô ta trong giới giải trí cũng tiến lên không ít... Những loại lễ phục này hờ một tí cũng hơn mấy triệu, mua về cũng chỉ mặc được một hai lần.

Đường Tâm Lạc biết Vạn Vi Vi tự mình trả tiền, sợ sau này cô ta hối hận nên không nhận được khuyên thêm.

"Được rồi, tớ biết..." Vạn Vi Vi cắt lời Đường Tâm Lạc, cao hứng nói: "Tớ vào trong mặc thử."

Vạn Vi Vi chỉ mong mình mặc bộ lễ phục này trước mặt Đường Tâm Lạc, cô không đợi được muốn thấy vẻ mặt hâm mộ của Đường Tâm Lạc.

Vạn Vi Vi vào trong phòng thay đồ, lúc đó Đường Tâm Lạc cũng tùy ý đi xem một chút.

Giá cả này quả thật không phải phong cách của cô, lúc trước vì muốn mẹ vui nên cô mới mặc những bộ đồ sang trọng vậy, bây giờ không cần thiết, giá tiền này đối với cô quả thật rất lãng phí.

Hơn nữa vừa rồi chìm đắm trong một đồng trang phục xa xỉ, bây giờ tới đây quả thật có chút nhàm chán.

"Không mua nổi thì đừng nhìn khắp nơi, cho dù thích thì cô có tiền mua sao?" Một nhân viên không nhận được khi thấy hành động của Đường Tâm Lạc, không nhận được lên tiếng giễu cợt.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Phượng hoàng rụng lông không bằng gà

Phản ứng đầu tiên của Đường Tâm Lạc là không ngờ đối phương đang nói chuyện với mình.

Chờ khi cô thấy đáy mắt đầy khinh miệt của nhân viên thì mới khẳng định, không sai, đối phương đang nói mình.

Vậy là, bây giờ cô đang bị "chê" sao?

Đường Tâm Lạc cảm thấy buồn cười, nhìn nhân viên bán hàng: "Cô là người mới tới à, tôi nhớ lúc trước ở đây phục vụ rất chu đáo, bây giờ sao lại tùy tiện nhận người như vậy?"

Đường Tâm Lạc cô cho dù sa sút cũng không tới lượt một nhân viên bán hàng khinh thường. Huống chi, bây giờ cô còn có danh phận là Lục phu nhân, cho dù không nể mặt Đường gia thì cũng không nên làm xấu mặt Lục tiên sinh.

"Áy, Đường Đại tiểu thư, tôi khuyên cô bớt ra về khách quen đi. Trước kia phục vụ cô đẳng hoàng cũng chỉ vì nể mặt thân phận Đại tiểu thư của Đường gia. Bây giờ? Hừ, cô có tiền mua đồ trong cửa hàng chúng tôi hay không, ai mà chẳng biết chứ!"

Người nhân viên bị Đường Tâm Lạc nghi ngờ không đạt tiêu chuẩn kia không những không biết lỗi mà còn xem thường Đường Tâm Lạc hơn.

Ở trong mắt cô ta, Đường Tâm Lạc sa sút nhưng vẫn còn tính tình Đại tiểu thư, cho nên dù không mua được cũng tới đây dòm ngó cho oai phong.

Nào ngờ, thành phố A lớn như vậy mà tin đồn của cô thì không ai là không biết.

Đường Tâm Lạc bị một nhân viên nhỏ bé như vậy chọc giận, trong lòng đương nhiên mất hứng, nhưng thân phận của cô đâu thể ở ngoài đường cãi nhau với đối phương.

Như vậy cho dù thoải mái một lúc cũng làm mất đi giá trị của bản thân.

Cho nên cô không thêm đề ý tới nhân viên trẻ tuổi không hiểu chuyện đời này, quay qua phía bên quầy, muốn làm việc với quản lý.

Khách hàng gặp vấn đề gì, bình thường đều khiếu nại với quản lý ở đây.

Nhưng khi cô nói rõ với vị quản lý kho, đối phương chỉ liếc mắt nhìn cô một cái.

"Đường tiểu thư, không phải chứ, bây giờ đã là lúc nào rồi, cô đừng có ngạo mạn như vậy được không. Nếu như cô còn là Đại tiểu thư của Đường gia, chúng tôi tuyệt đối không nói thêm gì mà trút giận giúp cô, đuổi nhân viên đó đi. Nhưng bây giờ, cô nhìn kỹ một chút đi..."

Nói tới đây, quản lý còn khinh thường quan sát cô.

"Cả người cô cũng chỉ có một chiếc khăn lụa H rẻ tiền, ngay cả khăn choàng rẻ tiền nhất của chúng tôi cũng có giá đó, hay là cô đừng làm lớn chuyện nữa, nếu không một lát nữa người mất mặt chính là cô."

Đường Tâm Lạc đứng ở bên ngoài quầy khiếu nại với quản lý, đối phương nhìn cô một lúc, đánh giá cả người cô.

Ban đầu Đường Tâm Lạc không tức giận lắm, chẳng qua coi chuyện này là một chuyện khó chịu. Ngay cả một nhân viên nhỏ bé như vậy cũng dám nói chuyện kiêu đó với cô, nếu cô không nổi giận thì cô chắc phải là Thánh mẫu.

Cô hí dôi mắt đảo hoa lại, nhìn bản tên của đối phương: "Cô là quản lý Trương?"

Đối phương nghe thấy vậy, lập tức xụ mặt: "Đúng đó, tôi là quản lý Trương, người nhân viên kia họ Triệu, cô muốn khiếu nại thì khiếu nại đi. Hừ, phượng hoàng rụng lông không bằng gà, tôi khuyên cô đừng cố làm lớn chi nữa!"

Đường Tâm Lạc nghe thấy vậy thu hồi tầm mắt, lấy điện thoại từ trong túi xách ra.

Cô đương nhiên không gọi điện thoại trước mặt những người này, cầm điện thoại sang một bên.

Nhân viên sau quầy cũng tụ tập lại, cô một câu tôi một câu cổ vũ cho quản lý Trương.

"Chị Trương yên tâm, cô ta đã bị Đường gia cắt đứt quan hệ từ lâu, cho dù có lên mặt khiếu nại cũng chẳng ai quan tâm."

"Đúng đó, em nói thật, chị Trương làm thật tốt. Sớm biết cô ta như vậy thì đã đuổi từ lâu rồi."

"Cũng không thể làm vậy, dù sao cô ta cũng là bạn của Vạn tiểu thư."

"Hừ, bạn bè gì chứ! Giá trị con người không xứng, bây giờ cô ta xách giày cho Vạn tiểu thư cũng không xứng nữa."

Mọi người nói xấu Đường Tâm Lạc một chút rồi ngừng lại, đúng lúc này có một nhân viên trong số đó đột nhiên kinh ngạc chỉ Đường Tâm Lạc, la lên: "Túi xách của cô ta... Cái đó, cái đó có phải là 'Diamond Forever' của C không?!"

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Túi của cô ta nhất định là đồ Giả

"Diamond Forever là cái gì?"

Người lên tiếng chính là tiểu Triệu đã khinh bỉ Đường Tâm Lạc lúc nãy, cô ta chỉ mới bắt đầu làm việc ở nơi cao cấp, đương nhiên không hiểu rõ.

"Diamond Forever cũng có thể gọi là Kim Cương vĩnh hằng, là một mẫu túi xách kinh điển của C. Trên thế giới chỉ có 13 chiếc, trong đó 5 chiếc ở nước M, còn lại 8 chiếc chẳng biết ở đâu. Bề ngoài cũng giống những chiếc túi xách khác nhưng trên thực tế nó được làm từ da cá sấu, có 334 viên kim cương đính lên, ngay cả dây đeo cũng làm từ bạch kim."

Quản lý Trương là người có mắt nhìn nhất ở đây, đối với những món hàng hiệu đương nhiên hiểu rõ,

Cô ta vừa giải thích vừa nhìn sang Đường Tâm Lạc đang gọi điện thoại.

Cách đó quá xa, túi xách bên người bị Đường Tâm Lạc che hơn nửa, dưới tình huống như vậy, cô ta căn bản không nhìn ra đó có phải là hàng thật hay không.

"Nhất định là nhầm rồi, không thể nào là túi xách đó được. Diamond Forever bán hơn một triệu sáu nhân dân tệ, cô ta bị Đường gia đuổi khỏi nhà, lại ly dị với Lục thiếu, tiền đâu ra mà mua chiếc túi như vậy."

Người nhân viên chú ý tới chiếc túi đầu tiên thấy sắc mặt của quản lý Trương căng thẳng lập tức hủy bỏ lời của mình.

"Đúng đó, chị Trương đừng lo lắng, cho dù giống cái túi xách gì mà... mà chị nói, cũng không thể là hàng thật. Bên ngoài thị trường thiếu gì túi giả, nhớ lần trước chúng ta bắt gặp một người đeo túi giả tới đây không? Túi đó làm thật như vậy, cuối cùng còn không phải là đồ giả sao."

Quản lý Trương được người khác khuyên mấy câu, cũng cảm thấy năng lực của Đường Tâm Lạc không thể mua được hàng thật.

Đừng nói cô đã bị đuổi khỏi cửa, cho dù cô vẫn còn là Đại tiểu thư của Đường gia, dựa vào địa vị của họ cũng không thể mua được chiếc túi kia.

Quản lý Trương không muốn bị cấp dưới coi thường, cố gắng bình tĩnh nói: "Đúng vậy. Loại người phụ nữ tham hư vinh này nhất định vì không thể mua hàng thật nên mới mua hàng giả để ra oai."

"Hừ, chỉ tiếc cô ta đã tới nhầm chỗ. Trong quảng trường Hằng Phong này đều hàng cao cấp, ánh mắt không thấp, đương nhiên sẽ nhận ra được.:

Nói xong câu này, vừa đúng lúc Đường Tâm Lạc đi về phía họ.

"Chắc chắn, sao rồi, tìm được chỗ dựa của cô rồi sao?" Quản lý Trương liếc mắt khiêu khích, không che giấu được vẻ khinh thường ở đáy mắt.

Đường Tâm Lạc cười nhẹ: "Các cô đợi đi thì sẽ biết."

Cô cũng chẳng muốn đi xem đồ ở cửa hàng này nữa, nói xong chỉ ngồi ở ghế salon chờ Vạn Vi Vi ra.

Đúng lúc này, Vạn Vi Vi cũng thay lễ phục xong.

Hai người nhân viên nâng lễ phục giúp cô, Vạn Vi Vi trong bộ lễ phục màu đen cố gắng tạo dáng vẻ quý phái nhất, đi ra khỏi phòng thử quần áo.

"Trời ơi, đẹp quá, tôi chưa từng thấy người nào đẹp như Vạn tiểu thư đây!"

"Đúng vậy đúng vậy... Lễ phục này rất hợp với Vạn tiểu thư. Cả người cô quả thật là ung dung tao nhã, sang trọng vạn lần!"

Lời của nhân viên đều lọt vào tai Vạn Vi Vi không sót một chữ, cô không kìm được mỉm cười, hết sức hưởng thụ sự nịnh bợ của người khác.

Chờ cô ta cười xong mới cố gắng kiềm chế lại, nhìn qua phía Đường Tâm Lạc, quay đầu hỏi cô: "Thế nào Tâm Lạc, đẹp không?"

Đường Tâm Lạc rất muốn nói thẳng, quá hớ hang, nhưng mà...

Hình như Vạn Vi Vi rất thích bộ lễ phục này, khuyên cũng không được, vậy thì không để cô bạn thân mất hứng nữa.

"Ừ, đẹp lắm." Cô gật đầu.

Vạn Vi Vi bắt được một chút giả dối trong mắt cô, nhất thời cảm thấy Đường Tâm Lạc đang ghen tị với mình.

Hừ, cuối cùng thì Đường Tâm Lạc cũng ghen tị với Vạn Vi Vi này.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Cảm nhận được sự kỳ lạ của Vạn Vi Vi

Đáy lòng Vạn Vi Vi cực kỳ đặc ý, cô ta đợi bao nhiêu năm nay, cuối cùng cũng chờ được ngày mình đạp đầu Đường Tâm Lạc.

Ngay cả lễ phục cũng không coi ra, hất cằm nói với nhân viên: "Bộ lễ phục này tôi mua, các người sửa eo lại một chút đi, rộng quá."

Nói xong, cô ta đưa một tấm thẻ vàng cho quản lý Trương.

Quản lý Trương nhận được thẻ vàng, sắc mặt cười tươi: "Vạn tiểu thư yên tâm, cửa hàng chúng tôi là chuyên nghiệp nhất, nhất định sẽ khiến cô hài lòng."

Vạn Vi Vi gật đầu một cái, không quan tâm nữa nhìn về phía Đường Tâm Lạc: "Tâm Lạc, cậu có thích gì không, dù sao cũng phải trả tiền, tớ tặng cậu một bộ."

Cô ta có tình chi chi tấm thẻ trong tay của quản lý Trương, rất sợ Đường Tâm Lạc không thấy tấm thẻ vàng trên tay cô.

"Không cần." Đường Tâm Lạc lắc đầu, khéo léo từ chối ý tốt của Vạn Vi Vi, hoàn toàn không để ý tới tấm thẻ màu vàng kia.

Điều kiện gia đình Vạn Vi Vi không tốt, từ khi học đại học đã phải dùng tiền của chính mình, cô đau lòng còn không kịp, sao mà dùng tiền của cô ấy được.

Vạn Vi Vi bị Đường Tâm Lạc từ chối, sắc mặt tối sầm lại.

Nhân viên đứng một bên đều giỏi nhìn sắc mặt, cũng nhìn ra được thái độ của Vạn Vi Vi không đúng lắm.

Bây giờ là lúc nịnh nọt, thấy sắc mặt Vạn Vi Vi không tốt lập tức hiểu ý.

"Vạn tiểu thư, cô hiền lành như vậy kéo sau này thua thiệt. Có người đầu thai tốt, cô coi chừng người ta tự cho mình là thiên kim đại tiểu thư. Tôi nói này, Vạn tiểu thư không cần phải nhìn sắc mặt người khác nữa, tình hình bây giờ thế nào mà còn giả bộ làm Đại tiểu thư, giả bộ cho ai xem chứ!:"

"Đúng vậy, Vạn tiểu thư trả tiền cho mình là được rồi, quan tâm cô ta làm gì. Người không có tài sản như vậy, cho dù được đồ xa xỉ thì ngay cả tiền giặt khô cũng không có, cho dù đem đồ ở đây về, cô ta cũng không nuôi nổi, còn làm nhục nó nữa."

Mấy người vây xung quanh Vạn Vi Vi mỗi người một câu nịnh bợ, thuận tiện chửi xéo Đường Tâm Lạc mấy câu.

Đường Tâm Lạc tỉnh táo nhìn, từ lời nói của Vạn Vi Vi, cuối cùng đã thấy không đúng.

Vạn Vi Vi... Biểu hiện hôm nay của cô ấy, căn bản không chút nào giống người bạn thân đứng cạnh cô.

Trong lúc đó, ngoài cửa xuất hiện vài bóng người, ngay sau đó, hai người đàn ông mặc đồ tây dẫn một đám người vào.

"Tổng giám đốc Lý, tổng giám đốc Trần, sao hai người lại tự mình xuống kiểm tra? Thật là vinh hạnh quá. Tổng... Tổng thanh tra Trịnh, ông cũng tới sao? Có chuyện gì thì ông cứ dặn dò là được, cần gì tự mình đi chứ."

Quản lý Trương thấy mấy người đi vào, trên mặt toàn là vẻ lấy lòng. Không chỉ có quản lý Trương mà những nhân viên khác cũng đứng dậy chào đón.

Những người lúc đầu đang xum xuê bên người Vạn Vi Vi bỗng nhiên đi hết.

Không trách được bọn quản lý Trương lạnh nhạt với Vạn Vi Vi, chỉ là thân phận ba người đi vào quá cao quý.

Tổng giám đốc Lý và tổng giám đốc Trần là tổng giám đốc và phó tổng của quảng trường Hằng Phong, mặc dù thỉnh thoảng cũng tự đi kiểm tra, nhưng trong một năm nhiều nhất cũng chỉ gặp được một hai lần, bình thường không thể thấy được.

Còn vị tổng thanh tra Trịnh kia, mặc dù không có thân phận lớn hơn hai người họ, nhưng đó là cấp trên chân chính của các cô.

Đó là tổng thanh tra của công ty, quản lý tất cả cửa hàng ở thành phố A.

Quản lý Trương nhiệt tình chào đón cũng không khiến ba người cười được một chút.

Bọn họ lạnh lùng đi vào, cho đến khi thấy Đường Tâm Lạc mới đổi sắc mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Quả báo tới sớm

"Đường tiểu thư, thì ra cô ở đây, Đường tiểu thư đại giá đến chơi, thật sự là vinh hạnh của quảng trường Hằng Phong chúng tôi... Tôi là tổng giám đốc ở đây, còn đây là phó giám đốc Trần Sách Kiệt, đây là danh thiếp của chúng tôi."

Hai vị giám đốc thấy Đường Tâm Lạc rồi cung kính đưa danh thiếp của mình.

Đường Tâm Lạc bình tĩnh nhận lấy, gật đầu: "Giám đốc Lý, giám đốc Trần."

Từ đầu tới cuối, Đường Tâm Lạc cả người không nhúc nhích, ngồi ở đó lại nhận được sự ân cần của hai vị giám đốc.

Hai vị giám đốc thấy Đường Tâm Lạc không thêm động đậy, không những không tức giận mà nụ cười trên mặt càng rõ hơn.

Đừng đùa, vị trên cao kia tự mình gọi điện thoại bảo họ chăm sóc tốt cho cô, bọn họ làm sao dám chọc giận cô chứ.

Huống chi, giọng của vị đó trong điện thoại, giám đốc Lý bây giờ nhớ tới còn thấy sợ.

Chỉ nghe sơ nhưng ông cũng cảm nhận được sự lạnh lùng trong giọng người đó, nếu không biết nhân cơ hội này mà lấy lòng Đường tiểu thư, đền bù chút gì đó, chỉ sợ ghế tổng giám đốc này không ngồi được nữa.

Nghĩ tới đây, giám đốc Lý không còn lạnh nhạt nữa, lập tức nhìn sang đám người đứng ngây ngốc kia, nổi giận quát: "Các cô, ai là quản lý ở đây!"

"Là... Là tôi." Quản lý Trương đã hoàn toàn ngẩn người, thấy hai vị giám đốc nọ Đường Tâm Lạc, trong lòng đã lạnh hẳn.

"Thì ra là cô." Giám đốc Lý liếc nhìn lạnh lùng, tầm mắt liếc sang biển tên ở trước ngực quản lý Trương: "Họ Trương, thì ra là cô..."

Nếu là bình thường, có thể được tổng giám đốc của quảng trường Hằng Phong nhớ tên, quản lý Trương nhất định sẽ vui vẻ không ngừng. Nhưng bây giờ, cô ta nguyện mình không phải họ Trương.

Lúc cô ta đang lo sợ không ngừng, âm thanh lạnh lùng của giám đốc Lý lại truyền tới.

"Cửa hàng của các người phục vụ quá kém, làm tổn hại danh tiếng của tập đoàn. Tập đoàn quyết định cắt hợp đồng với các người. Tính từ hôm nay, cho các người ba ngày dọn dẹp, sau ba ngày thì trả lại cửa hàng cho chúng tôi."

Nói cách khác, chính là cắt mọi hợp đồng giữa tập đoàn Kỳ Hạ với họ.

Tổng thanh tra Trịnh nhất thời luống cuống.

Ông nhận được cú điện thoại của giám đốc Lý, cổ tình chạy tới đây, chỉ nghĩ là sai lầm của nhân viên, chỉ cần nói xin lỗi là được, không ngờ mọi chuyện lại lớn như vậy.

"Giám đốc Lý, có gì thì từ từ nói, ông có bất mãn gì với cửa hàng chúng tôi thì cứ nói. Chuyện này... Cửa hàng của chúng tôi ở quảng trường Hằng Phong là cửa hàng lớn nhất, việc này rất quan trọng với chúng tôi... Ông, ông trước hết bớt giận đã, ngàn vạn lần đừng..."

"Tổng thanh tra Trịnh, chúng ta quen biết đã lâu." Giám đốc Lý cắt lời tổng thanh tra Trịnh, lạnh lùng nhìn ông: "Lần này nghe lời tôi, đừng hỏi nhiều, mau dọn dẹp đồ đạc đi."

Tổng thanh tra Trịnh một mực dùng danh nghĩa của nhân hiệu nói chuyện với giám đốc Lý, giám đốc Trần, thấy biểu hiện của họ thì cũng hiểu rõ chút ít, nghe tới vậy, cả người lập tức ừ rừ.

Ông hiểu, giám đốc Lý đã nói như vậy thì năn nỉ thêm cũng không được gì.

Đang chuẩn bị buông tay, ánh mắt tự nhiên quét lên ghế sa lon.

Đường Tâm Lạc ngồi yên ổn từ đầu đến cuối, lúc bọn họ vào cũng chẳng bắt ngờ gì, lập tức thu hút sự chú ý của ông.

Nhiều năm kinh nghiệm đã mách bảo ông, người duy nhất có thể giải quyết chuyện này chỉ có thể là Đường Tâm Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Nghi ngờ bạn thân

"Các cô các cô, còn đứng ngây người ra đó làm gì, còn không mau xin lỗi Đường tiểu thư! Tôi nói cho các cô biết, nếu lần này công ty bị các cô liên lụy, tôi nhất định sẽ kiện các cô. Cho dù các cô tán gia bại sản cũng không đền được tổn thất của công ty!"

Tổng thanh tra Trịnh liếc mắt qua đã hiểu được vấn đề mấu chốt, mặc dù không hiểu vì sao Đường Tâm Lạc bị đồn đãi lại có khả năng như vậy, thế nhưng vẫn cúi đầu ân cần với Đường Tâm Lạc.

Quản lý Trương và nhân viên đã sớm thấy rõ sự nghiêm trọng, đối mặt với Đường Tâm Lạc ngồi tại kia cũng mất vẻ phách lối.

"Đường tiểu thư, vừa rồi là chúng tôi không đúng, chúng tôi có mắt không trông, cô là người lớn, đừng chấp nhất với tiểu nhân."

Bọn họ tới trước mặt Đường Tâm Lạc, cúi người xin lỗi.

"Đúng đó, Đường tiểu thư... Chúng tôi thật sự biết lỗi rồi, chúng tôi đều là tục nhân, là người đê tiện, chúng tôi không đáng khiến cô tức giận, cô tha cho

chúng tôi lần này đi."

"Đường tiểu thư..."

Trước mặt các nhân viên, quản lý Trương đã hèn mọn tới mức sắp quỳ xuống trước mặt Đường Tâm Lạc.

Thế nhưng, cho dù là vậy, Đường Tâm Lạc cũng không bày tỏ gì.

Thấy thái độ của Đường Tâm Lạc, giám đốc Lý và giám đốc Trần cũng hiểu ý.

Lại nhớ tới người trên kia tự mình gọi điện thoại, giám đốc Lý và giám đốc Trần đều là người thông minh, đương nhiên phải nắm chặt cơ hội nịnh bợ.

"Được rồi, Đường tiểu thư không muốn nghe các cô nói nhảm nữa, các cô đi chỗ khác đi, đừng đứng đây cản trở." Giám đốc Trần đứng ra, gọi an ninh kéo bọn họ ra.

Tổng thanh tra Trịnh còn muốn nói chuyện thì bị giám đốc Lý cản lại.

"Tổng thanh tra Trịnh, ba ngày sau tôi dẫn người tới kiểm kê. Các ông tốt nhất nắm chặt thời gian, bắt đầu từ bây giờ, nhân hàng của các người đã mất tư cách kinh doanh ở quảng trường Hằng Phong.

Nói tới đây, ông liếc nhìn sang Vạn Vi Vi đứng ngây như gỗ, từ đầu tới cuối không ai để ý.

Vạn Vi Vi nhìn tổng giám đốc quảng trường Hằng Phong, lập tức vuốt tóc, cười một nụ cười vô hại đơn thuần.

Nhưng mà cô không biết, cô mặc lễ phục màu đen này, cười lên chẳng có chút đơn thuần nào, ngược lại giống cô bé mặc trộm đồ của mẹ.

Lời thôi lách thếch, chẳng có chút hảo cảm nào.

Lông mày giám đốc Lý run lên, bình thường ông gặp rất nhiều người phụ nữ, đương nhiên sẽ không ăn nhảm hàng thứ phẩm này.

"Tổng thanh tra Trịnh, lễ phục đó các người cũng không được bán. Bắt đầu từ bây giờ, bất kỳ món đồ nào của các người cũng không được bán ở đây.

Giám đốc Lý thu hồi tầm mắt trên người Vạn Vi Vi, vừa rồi ông nhìn cô ta, cũng chỉ là đánh giá lễ phục đó thôi.

Ừ, thoát nhìn cũng không phải là rẻ.

Có thể khiến đối phương tổn thất thêm, cũng là giúp vị đại nhân kia vui thêm một chút.

Trong chốc lát, những an ninh đang bắt quản lý Trương và nhân viên bắt tay vào dọn dẹp. Tổng thanh tra Trịnh cầu xin không được, ném cho quản lý Trương một câu "Chờ thư tòa án đi", rồi đi trong tức giận.

Còn Vạn Vi Vi...

Lễ phục ưa thích bị quảng trường Hằng Phong cưỡng ép buộc cởi xuống, cô ta đi tìm quản lý Trương để lấy lại thẻ ngân hàng thì xảy ra tranh chấp.

Hai người cãi nhau ở chỗ không xa Đường Tâm Lạc cho lắm, cô loáng thoáng nghe quản lý Trương nói: "Tại vì cô nên tôi mới đắc tội với Đường tiểu thư."

Trong đầu nhớ lại lời nói, cử chỉ của Vạn Vi Vi.

Lúc này Đường Tâm Lạc chợt phát hiện, cô bạn thân này, dường như không đơn giản như mình nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Đường Tâm Lạc khiến cô ta phát điên vì ghen tị

"Này, Tâm Lạc, cậu chờ tớ chút!"

Vạn Vi Vi còn đang tranh chấp với quản lý Trương, thấy Đường Tâm Lạc muốn đứng dậy rồi đi, lập tức muốn đuổi theo.

"Vạn Vi Vi cô không thể đi... Cô hại tôi mất công việc này, bây giờ còn bị kiện, cô không được đi!"

Quản lý Trương gắt gao kéo lấy quần áo của Vạn Vi Vi, nói gì cũng không buông tay.

Nếu không phải Vạn Vi Vi ám chỉ trước, cô làm sao có thể vô duyên vô cớ đi công kích Đường Tâm Lạc.

"Cô bỏ ra!"

Vạn Vi Vi biến sắc, chợt phát hiện đây là nơi công cộng, bên cạnh còn có an ninh của quảng trường Hằng Phong đang nhìn mình.

Không chỉ có vậy, hai người cãi vã nên thu hút không ít sự chú ý của người khác, Vạn Vi Vi quét mắt qua, còn có vài người đang lén lút đưa máy ảnh về phía bên này.

Thấy tình hình như vậy, cô thay đổi sắc mặt.

Nữ nhân rặn ra hai giọt nước mắt, nhu nhược nói với quản lý Trương: "Tôi biết cô mất việc nên rất tức giận, nhưng mà... Tôi không có cách nào khác. Chuyện này tôi không quyết định được, nhưng cô yên tâm, tôi sẽ đỡ lời với Tâm Lạc."

"Vạn Vi Vi, cái gì mà cô không có cách chứ, nếu không phải cô..."

"Tôi, tôi biết... Cũng vì bạn của tôi nên các cô mới mất việc. Nhưng mà, cô đừng lo, Tâm Lạc không phải người nhẫn tâm như vậy, chuyện này chắc chắn có nguyên nhân, tôi... Tôi cũng không biết vì sao cậu ấy lại như vậy... Nhưng mà tôi sẽ cố gắng khuyên cậu ấy..."

Vạn Vi Vi càng nói, tâm trạng càng khó kiềm chế, nói xong câu cuối thì bật khóc.

Tiếng khóc của cô ta không lớn, cúi đầu nhỏ giọng thút thít, bóng dáng cô đơn cực độ khiến người khác thương tiếc.

Người không hiểu rõ sự việc, thấy hai người đứng chung chỗ thì đều nghĩ rằng quản lý Trương đang hung hăng bắt nạt Vạn Vi Vi.

"Này, các cô bên kia, bỏ qua đi chứ. Vừa rồi người ta là khách hàng trong cửa hàng của các người, vì các người mà lễ phục bị bắt cởi ra, các cô còn không biết xấu hổ đi bắt nạt cô ấy? Nhanh thu dọn đồ đạc đi, không thì chúng tôi cũng đuổi các cô ra!"

Có nhân viên an ninh không nhận được, chạy tới đuổi quản lý Trương ra ngoài.

Quản lý Trương có chuyện khó nói, chỉ có thể nhìn Vạn Vi Vi giả vờ yếu đuối đi ra ngoài.

Vạn Vi Vi vừa đi ra thì lập tức đuổi theo Đường Tâm Lạc.

Cô ta dọc theo đường Đường Tâm Lạc đi, đến cửa thì thấy bóng dáng của Đường Tâm Lạc.

Đường Tâm Lạc đứng bên ngoài, dường như đang đợi người.

Vạn Vi Vi bước nhanh tới đó, vừa được mấy bước, bỗng nhiên nhìn thấy một chiếc xe Bentley dừng ngay trước mặt Đường Tâm Lạc.

Ngay sau đó, cô nhìn thấy Đường Tâm Lạc mở cửa xe, trực tiếp ngồi vào trong.

"Đường Tâm Lạc... Sao cô ta có thể..."

Vì góc độ nhìn nên cô ta không thể thấy được biển số xe, thế nhưng chiếc xe Bentley này Vạn Vi Vi đã từng thấy trên tạp chí.

Thiết kế riêng, chi phí đắt tiền, chế tạo theo yêu cầu riêng, không phải người thường có thể mua được.

Vạn Vi Vi bị sự ghen tị và không cam lòng đánh chìm, mà Đường Tâm Lạc bên kia, vừa lên xe thì phát hiện bầu không khí không ổn lắm.

Rõ ràng cô không đi trêu chọc người khác, nhưng đối mặt với Lục Dục Thần lại có chút chột dạ như thời đi học bị giáo viên bắt gặp.

Đường Tâm Lạc cảm thấy cô nên nói gì đó, nhưng nhiều lần muốn nói lại bắt gặp ánh mắt của Lục Dục Thần, tất cả lời trong miệng đều nuốt lại.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Người đàn ông này, lúc lạnh lúc nóng

Yên lặng một hồi lâu, âm thanh trầm thấp của Lục Dục Thần cuối cùng cũng vang lên.

"Xử lý xong chuyện đó chưa?"

"Rồi, xử lý tốt rồi."

Đường Tâm Lạc không biết vì sao mình lại khấn trương, nhưng mà, khi nghe thấy âm thanh lạnh lùng của Lục Dục Thần, cô lập tức không tự chủ được.

Lại là bầu không khí yên lặng đáng sợ, cho đến khi âm thanh của Lục Dục Thần lại vang lên,

"Anh giúp em giải quyết một chuyện, tiếp đó, đến lượt em giúp anh."

Nghe thấy vậy, Đường Tâm Lạc không tự chủ được ngược lên: "Gi cơ... em giúp anh?"

Cô chỉ là ngược mắt theo bản năng, nhưng không nghĩ tới, ánh mắt suýt bị giam trong gò má tuyệt đẹp của anh.

"Sao, có vấn đề à?" Anh cúi đầu nhìn, ánh mắt hơi trầm xuống.

"Không, không có. Anh cứ nói đi, phải giúp anh thế nào?"

Vừa rồi, cô dùng danh phân "Lục phu nhân" gọi cho Lục Dục Thần, cô cũng biết rõ Lục Dục Thần là người như thế nào, dĩ nhiên không giúp người vô cớ.

Huống chi, quan hệ giữa cô và Lục Dục Thần, vẫn chưa công bố ra ngoài.

Mới vừa rồi nhìn phản ứng của hai vị giám đốc cũng hiểu, Lục Dục Thần không có nói quan hệ giữa bọn họ ra.

Cho nên, Lục Dục Thần giải quyết chuyện này, đối với anh có lẽ cũng là một phiền phức không nhỏ.

Đường Tâm Lạc thật ra không hiểu được Lục Dục Thần đang nghĩ gì, nhưng mà, họ ở cùng phe, nếu như anh không định công bố quan hệ, cô dĩ nhiên cũng không ý kiến,

Lục Dục Thần không biết trong đầu Đường Tâm Lạc đang suy nghĩ nhiều vậy, anh nhìn Đường Tâm Lạc, đột nhiên cảm thấy hôm nay cô càng xinh đẹp hơn.

Mái tóc đen mềm mại phủ trên vai, da thịt như trong suốt, quan trọng hơn hết là đôi mắt đào hoa biết nói kia, từ khi khôi phục thị lực thì càng thêm linh động, bình thường cũng hút hồn hơn.

"Lại đây." Anh đột nhiên mở miệng, trong giọng có chút kỳ lạ.

Đường Tâm Lạc cảnh giác, cảm nhận được biến hóa trên người của anh.

Đang lạnh nhạt, thái độ của anh đột nhiên biến thành mập mờ.

"Anh không phải cần em giúp gì sao? Giúp cái gì thì anh nói đi?" Đường Tâm Lạc ngồi vững, không hề nhúc nhích.

Cô không ngờ tới mức tự chui đầu vào lưới đâu.

Nhưng mà, cô đánh giá thấp sự bá đạo và cố chấp của Lục Dục Thần.

Cô không qua, thì anh lại đó.

Lục Dục Thần bỗng nhiên tới gần cô, cả người đè về phía cô, thân hình cao lớn bao phủ Đường Tâm Lạc trong đó.

Hai tay luồn dưới đầu gối cô, bế cả người cô lên.

"Lục Dục Thần, anh làm gì vậy..." Cô muốn chạy, nhưng lại bị anh ôm trên đùi, đẩy vào trong ngực.

"Anh không phải đang cần em giúp gì sao? Cuối cùng là chuyện gì thì anh nói đi, đừng như vậy."

Nhìn thấy dáng vẻ hốt hoảng của anh, đôi môi mỏng của anh cười ả ỷ.

Đột nhiên anh cắn lấy tai cô, nhẹ nhàng thổi vào tai: "Anh đột nhiên cảm thấy, để cho em dập lửa giúp anh, còn tốt hơn nhờ em làm chuyện khác."

"Anh..." Đường Tâm Lạc cắn môi, bị lời của anh đùa đến mức không dám nói.

Hai tròng mắt của Đường Tâm Lạc mở to, ánh nắng chiếu đỏ rực cả gương mặt: "Anh... Đừng mạnh động."

Thư ký Mạnh với tài xế còn ngồi đó, cô không muốn biểu diễn xuân cung cho họ xem đâu!

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Ngoan đi, về nhà thưởng cho em

Lục Dục Thần thấy cô giống như động vật nhỏ bị hù sợ, tâm trạng muốn chọc cô càng mãnh liệt hơn.

Ban đầu anh chỉ muốn hù cô một chút, ai nghĩ tới, đã trải qua nhiều lần rồi nhưng cô vẫn sợ như ban đầu.

Đến nỗi thân thể đang phản ứng kia cũng chỉ vì bất ngờ.

Bầu không khí mập mờ càng rõ hơn, bàn tay ấm áp chụp sau ót cô, kéo mặt cô gần lại.

Chóp mũi hai người đụng nhau, âm thanh trầm thấp của anh vang lên: "Không cần sợ, bây giờ em là Lục phu nhân, làm gì với anh cũng không cần xấu hổ."

Đường Tâm Lạc: "..."

Thấy cô giả ngu không nói gì, Lục Dục Thần không nhịn được mà hôn cô một cái.

Một giây kế tiếp, Đường Tâm Lạc giống như một chú thỏ bị hù hoảng sợ, mở đôi mắt ửng đỏ, suýt nữa văng ra.

Xong rồi, cô cảm thấy mình sắp thất thủ rồi.

Khoảng cách gần như vậy, từ lúc khôi phục thị lực lại, đây là lần đầu tiên cô đối mặt với Lục Dục Thần sát như vậy.

Đường Tâm Lạc cảm thấy tim đập càng lúc càng nhanh, khoảng cách như vậy, cô không thể tránh né được.

Hai tròng mắt đen thâm thúy của anh, phẳng phát như một hang động sâu không đáy, cuốn hút cô vào. Khí chất hấp dẫn trên người Lục Dục Thần chẳng những khiến cô mặt đỏ tim đập, ngay cả hơi thở cũng rối loạn.

Đôi lông mi run lên, một giây kế tiếp thì bị Lục Dục Thần hôn lên.

"Ừ..."

Đôi môi lạnh như băng áp lên.

Tấm bảng ngăn cách trước sau bị kéo lên.

Nhiệt độ trong xe đột nhiên tăng cao.

Vừa hôn xong, Lục Dục Thần ôm cô vào ngực, chẳng qua ánh mắt nhìn cô không trong trẻo như bình thường.

Anh nhẹ nhàng hôn cô một cái rồi mới mở miệng: "Ngoan một chút, về nhà thưởng cho em."

Âm thanh của người đàn ông khàn khàn, rõ ràng đang kiềm nén gì đó.

Nếu không phải sắp về đến nơi, anh nhất định sẽ ăn cô ngay trên xe.

Đường Tâm Lạc không hiểu "ngoan" trong lời Lục Dục Thần là gì, cho đến khi tài xế lái xe vào nhà tổ Lục gia, Lục Dục Thần kéo tay cô vào, bấy giờ cô mới hiểu vì sao anh lại nói vậy.

Hèn chi, anh nói, muốn cô giúp anh một chuyện.

Hèn chi, anh nói, cô ngoan một chút.

Nhìn phòng khách rộng lớn của Lục gia đầy thân thích, đáy lòng Đường Tâm Lạc có dự cảm không lành.

"Hôm nay đưa em về nhà chào hỏi mọi người một chút."

Lục Dục Thần cảm nhận được sự bất an của cô, anh nghiêng người, ôn nhu, quan tâm dỗ dành cô.

Cuối cùng còn hôn tai cô một cái.

Ấn ái trước mặt nhìn người như vậy, cả người Đường Tâm Lạc cứng ngắc, cô không tưởng tượng được vì sao Lục Dục Thần lại dịu dàng đến vậy.

Mà cảnh này đương nhiên cũng rơi vào mắt mọi người.

Không biết có phải ảo giác hay không, Đường Tâm Lạc cảm thấy, vị phu nhân ngồi chính giữa nhìn cô với ánh mắt ăn tươi nuốt sống.

Lục Dục Thần kéo tay cô đi vào trong.

Họ hàng thấy Lục Dục Thần xuất hiện, rồi rít nịnh hót hỏi thăm sức khỏe Lục Dục Thần. Còn Đường Tâm Lạc, bọn họ không thèm để ý tới sự tồn tại của cô.

Đi theo Lục Dục Thần vào trong, Đường Tâm Lạc nghe thấy, những người này phần lớn đều là trưởng bối của Lục Dục Thần. Nhưng khi họ đối diện với anh, ngược lại không có chút uy nghi nào.

Lục Dục Thần không để ý tới họ, đưa Đường Tâm Lạc đi thẳng vào trong.

"Mẹ, đây là Đường Tâm Lạc, vợ mới cưới của con."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Cô không xứng với Dục Thần

Cho đến giờ phút này, Đường Tâm Lạc mới biết, vị phu nhân sang trọng trước mắt là mẹ của Lục Dục Thần.

Mẹ của Lục Dục Thần quả thật là một người đẹp, chẳng những đẹp hơn những phu nhân xung quanh, ngay cả khí chất cũng hơn một bậc.

Dưới sự so sánh, những vị phu nhân bên cạnh, bất luận là dung mạo hay khí chất đều kém bà rất nhiều.

Lục Dục Thần giới thiệu xong thân phận của Đường Tâm Lạc, cô lập tức hiểu chuyện chào hỏi bà: "Chào mẹ, con là Đường Tâm Lạc."

Âm thanh cô nhẹ nhàng, thái độ cung kính lại có chút xấu hổ, nhìn qua vừa dịu dàng vừa khôn khéo.

Lúc bà Đường còn sống dạy cô rất nhiều lễ nghi, Đường Tâm Lạc nghĩ rằng, khi đối diện với người lớn, thái độ và lễ nghi của cô tuyệt đối tốt nhất.

Nhưng mà, cái gọi là "tốt" cũng phải tùy người.

Giống như mẹ và em gái của Lục Kinh Hạo vậy, ban đầu họ không thích cô, cho dù biểu hiện cô khá cỡ nào thì cũng là tật xấu trong mắt họ.

Đường Tâm Lạc không biết vị phu nhân trước mặt đối với cô thế nào, chỉ có thể đợi đối phương trả lời.

Nhưng mà, mẹ của Lục Dục Thần còn chưa mở lời thì một giọng nói chanh chua truyền tới.

"Cái gì mà mẹ chứ, Nhã Dung của chúng tôi không nhận nổi đâu."

Người nói chuyện là một phu nhân ngồi kế mẹ Lục Dục Thần, Nhã Dung trong miệng bà ta chính là tên của mẹ Lục Dục Thần. Lục phu nhân họ Trác, tên là Trác Nhã Dung.

"Đường tiểu thư thật có bản lĩnh, có thể lừa được Lục Dục Thần nhà chúng tôi cưới cô về... Chắc chắn, bản lĩnh như vậy, cần gì lễ phép với chúng tôi? Ở Lam Loan Nhã Uyển làm thiếu phu nhân không phải tốt hơn sao, dù sao trong mắt cô, trưởng bối chúng tôi chỉ là một đám già nua thôi."

"Con không có..."

Đường Tâm Lạc vừa muốn giải thích, Lục Dục Thần lập tức đỡ lời.

"Mẹ, chuyện này là tôi an bài, không liên quan tới Tâm Lạc."

Thái độ của Lục Dục Thần rõ ràng là thiên vị, cố tình là cho người phụ nữ đó khó chịu.

Tuy bà là mẹ của Lục Dục Thần, nhưng trước mặt đứa cháu ngoại này còn cảm thấy sợ. Chỉ cần thấy sắc mặt lạnh lùng của Lục Dục Thần thì bà không dám nói tiếp.

Chỉ là hôm nay, Tống Tú Lan ít nhất cũng phải chăm chọc vài câu.

Rõ ràng đứa cháu ngoại này là bà chọn từ trước, muốn gả đứa cháu cho anh.

Ai ngờ mới đề cập với cô em chồng Trác Nhã Dung được vài ngày, Lam Loan Nhã Uyển bên kia lập tức truyền tin, nói rằng đứa cháu ngoại luôn từ chối kết hôn này chẳng những đưa phụ nữ về, mà người phụ nữ này luôn lấy bộ dạng nữ chủ nhân.

Tống Tú Lan đã sớm điều tra chuyện của Đường Tâm Lạc, ấn tượng không tốt của Trác Nhã Dung đối với Đường Tâm Lạc cũng là do công của bà ta.

Dù sao, bà nhất định phải khiến Trác Nhã Dung coi thường đứa con dâu này, khiến cho Lục Dục Thần mau chóng đuổi cổ cô ta đi.

"Chắc chắn... Nhã Dung nhìn đi, Lục Dục Thần nhà em vừa cưới vợ đã không để trưởng bối này trong mắt. May mà chưa sống chung bao lâu, chỉ sợ ngay cả em và lão phu nhân cũng bị người mới vào cửa đè trên đầu!"

"Hay lắm Tú Lan, miệng của cô càng ngày càng không có giới hạn... Còn dám bàn tán cả lão phu nhân.:

Trác Nhã Dung la rầy Tống Tú Lan một câu, nhưng nhìn sắc mặt của bà, lời này chỉ làm cho có mà thôi.

Ngay cả Lục phu nhân, mẹ của Lục Dục Thần khi nghe Lục Dục Thần đồng ý kết hôn, bà nhất thời vui sướng không thôi.

Sau đó, bà lập tức đắm chìm trong đau đớn.

Lục Dục Thần nhà này điều kiện tốt như vậy, cho dù cưới công chúa cũng được.

Nhưng vì sao nó lại cưới một người phụ nữ đã một đời chồng rồi, còn là người lăng nhăng nên bị bỏ?

Đường Tâm Lạc đó có gì tốt đẹp, chẳng những là tái hôn, gia thế cũng bình thường. Đứng cạnh Lục Dục Thần của bọn họ nào chỉ là trào cao, thật là lãng phí!

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Sự bảo vệ của anh khiến tim cô đập không ngừng

Trác Nhã Dung nghĩ tới đây, ánh mắt nhìn Đường Tâm Lạc càng thêm bất mãn.

"Mẹ của Dục Thần là vậy, luôn nói thẳng thắn, không nói vòng vo... Đường tiểu thư, cô đừng để trong lòng." Giọng của Lục phu nhân hào phóng nhưng lại chứa châm chọc.

Đường Tâm Lạc đương nhiên nghe được thâm ý trong lời nói, trong lòng cô nhói một cái, nhưng cũng không có cách nào.

"Không sao, đều là người một nhà." Cô cười nhẹ, khéo léo đáp lời.

Dường như rất hài lòng với câu trả lời của cô, Lục Dục Thần thay cô chặn lời của Trác Nhã Dung.

"Mẹ, Tâm Lạc lần đầu về nhà, mẹ đừng làm cô áy sọ." Nói xong, lập tức ôm Đường Tâm Lạc vào người, ngồi xuống ghế salon kế bên.

Động tác liền mạch như muốn nói anh hết sức bảo vệ và cưng chiều Đường Tâm Lạc.

"Dục thần, sao con dám nói với mẹ con như vậy! Mẹ con một câu nặng lời cũng không nói, sao khiến cô ta sợ được? Cô ta chỉ là một người phụ nữ tái giá nên mới có nhiều thủ đoạn như vậy!"

Lời vừa nói ra, không khí bỗng lạnh hẳn.

Lục Dục Thần nhìn về phía Tống Tú Lan, ánh mắt càng thêm lạnh lùng.

Tống Tú Lan còn không biết điểm dừng, chuẩn bị nói tiếp thì bị Trác Nhã Dung đoạt lời.

"Được rồi... Dục Thần cũng lớn rồi, chuyện của con mẹ không quản được. Bà nội con ở trên lầu, con dẫn cô ta lên đi, bà đợi con lâu rồi."

Nghe vậy, Lục Dục Thần thu hồi ánh mắt lạnh lùng trên người Tổng Tú Lan lại, đứng dậy đưa Đường Tâm Lạc lên.

Chờ hai người rời đi, Tổng Tú Lan mới không nhịn được mở miệng.

"Nhã Dung, sao cô lại... Lại không cho tôi nói tiếp chứ? Không phải nói ra thì sẽ cho người đàn bà kia một đòn phủ đầu sao, cứ như vậy bỏ qua cho cô ta, thật quá dễ dàng."

Trác Nhã Dung tức giận nhìn bà ta một cái: "Cô cũng không nhìn rõ đây là đâu, cho dù muốn dạy dỗ cô ta cũng không thể nói những lời đó trước mặt Dục Thần."

"Tôi... Tôi nói gì?" Đầu óc của Tổng Tú Lan vẫn mơ hồ.

"Cô nói gì?" Trác Nhã Dung tu dưỡng tốt cũng bị chị dâu này chọc giận: "Cô trước mặt Dục Thần nói người phụ nữ nó cưới về là người tái hôn. Cô thân là mẹ của Dục Thần, nói ra như vậy, cô nói tôi sao đáp lời, mặt mũi Dục Thần để đâu?"

Tổng Tú Lan nhìn thấy Trác Nhã Dung thật sự tức giận, mặc dù cảm thấy bản thân không sai nhưng cũng không dám nói tiếp.

Tuy bà là chị dâu của Trác Nhã Dung, nhưng Tổng gia so với Lục gia và Trác gia thì kém xa.

Ban đầu Tổng Tú Lan cũng tốn hết hơi sức mới có thể gả cho anh của Trác Nhã Dung, mặc dù nhờ ba Trác Nhã Dung mà mới có địa vị vững chắc ở Trác gia, nhưng rốt cuộc cũng không phải là nhà giàu chân chính, cho nên cách nói chuyện vẫn có chút thiên cận.

"Tôi hiểu, Nhã Dung nói đúng, vừa rồi là tôi lỗ mồm... Nhưng mà Nhã Dung yên tâm, chờ lát nữa, tôi sẽ có biện pháp khiến cho người phụ nữ kia biết khó mà lui."

Bên kia, Lục Dục Thần đưa Đường Tâm Lạc lên trên lầu.

Phòng của Lục lão phu nhân ở lầu ba, đi tới lầu hai, Đường Tâm Lạc kéo Lục Dục Thần lại.

"Sao vậy, có chuyện gì?"

Lục Dục Thần nhìn về phía Đường Tâm Lạc đang nhìn mình.

Hai tròng mắt đen của anh đã khôi phục dáng vẻ lạnh lùng bình thường, không có chút tình cảm, khác hẳn về bảo vệ, thâm tình vừa rồi.

Bởi vì ánh mắt đó, sự hoài nghi trong tim Đường Tâm Lạc càng lúc càng sâu hơn.

"Lục Dục Thần, anh nói cho tôi biết... Vừa rồi là anh cố ý sao? Sao trước mặt họ hàng, thái độ của anh lại khác với lúc ở một mình quá vậy?"

Bình thường, Lục Dục Thần đối xử với cô không tệ nhưng cũng không tới mức độ đó.

Cô biết mình không nên hỏi, nhưng mà, nếu như không hỏi, lòng cô không được yên.

Nghe thấy lời của cô, tròng mắt trong trẻo của Lục Dục Thần nổi lên một tầng băng, anh nắm lấy cổ cô, kéo cô lại gần.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Thái độ của anh khiến người khác nghi ngờ

Bầu không khí giữa hai người đột nhiên nguy hiểm khác thường, Đường Tâm Lạc không tránh được, chỉ đành nhìn thẳng vào đôi mắt khiến người khác lạnh giá kia.

"Đường Tâm Lạc, em nghe đây..." Anh đề thấp giọng, lời đầy ý uy hiếp.

"Anh nói rồi, anh không thích người phụ nữ nhiều lời. em chỉ cần đóng tốt vai trò Lục phu nhân, những chuyện khác... Em không cần xen vào."

Nói xong, anh buông cầm Đường Tâm Lạc ra.

Đường Tâm Lạc theo bản năng lùi về sau, bởi vì đau đớn nên đôi mắt đào hoa ngập nước hơi sợ hãi và phòng bị anh.

Ngực thoáng qua một chút đau đớn.

Giống như bị điện giật.

Lục Dục Thần nhìn sâu Đường Tâm Lạc một cái, thấy cô theo bản năng lại lùi lại, sự kháng cự trong mắt càng rõ ràng hơn.

Anh đột nhiên cảm thấy, ánh mắt đó quá chướng mắt.

Chỉ là cảnh cáo cô vài câu, cô có cần phải tránh xa vậy không?

Lục Dục Thần cố đề suy nghĩ kỳ lạ trong lòng xuống, xoay người bước lên lầu.

Đường Tâm Lạc điều chỉnh lại hô hấp, đi theo.

Đường Tâm Lạc và Lục Dục Thần được quản gia Mạnh dẫn vào, lúc này Lục lão phu nhân đang ngồi xem tivi trên ghế salon.

Thấy Đường Tâm Lạc tới, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười.

"Tâm Lạc, thật sự là con... Tôi đây, tới bên cạnh bà nội này."

Đường Tâm Lạc thấy Lục lão phu nhân vẫn cười như vậy với cô, lo lắng trong lòng cuối cùng cũng buông xuống. Cô một mực lo lắng, giả cho Lục Dục Thần có thể khiến Lục lão phu nhân khó chịu.

Nhưng bây giờ nhìn lại, Lục lão phu nhân không có chút nào không thích cô.

"Bà nội Lục." Đường Tâm Lạc chào hỏi lão phu nhân, bị kéo ngồi xuống bên cạnh bà.

"Thật là, gì mà bà nội Lục chứ, đổi thành bà nội đi..." Lục lão phu nhân nắm tay Đường Tâm Lạc, vui mừng không nỡ bỏ ra.

Lục Dục Thần thuận thế ngồi đối diện, cố ý trêu: "Bà nội, bà thiên vị quá. Có cháu dâu thì không thương con nữa."

Lục lão phu nhân khinh bỉ anh một cái: "Đứa nhỏ này, thương con mấy chục năm rồi... Bà nội thương cháu dâu hộ con. Bây giờ nhìn con cũng không thương nổi rồi... Hai đứa yêu thương nhau, sớm cho bà ôm cháu, đó mới là việc cần thiết nhất."

Lời của Lục lão phu nhân khiến cho mặt Đường Tâm Lạc đỏ rần rần.

Cô ngược lại không phải vì xấu hổ mà là hổ thẹn với Lục lão phu nhân.

Lục lão phu nhân đối xử với mình tốt như vậy, mà hôn nhân của cô với Lục Dục Thần chỉ là một vụ buôn bán.

Vừa nghĩ đến đây, Đường Tâm Lạc cảm thấy ray rứt.

Bởi vì trong lòng có tâm sự, đối với câu hỏi của Lục lão phu nhân, Đường Tâm Lạc có chút không yên lòng. Cô biết vậy là không được, Lục lão phu nhân đang hỏi việc sinh hoạt của cô với Lục Dục Thần, nếu không ổn định thì rất có thể sẽ lộ lời.

Vì vậy, cô mượn cớ vào phòng vệ sinh, chỉnh trang lại một chút.

Lúc Đường Tâm Lạc rời đi, nụ cười trên mặt Lục lão phu nhân buông xuống.

"Nói đi, vì sao con lại cười đứa bé Tâm Lạc kia? Sao tự nhiên nghĩ thông suốt vậy?"

Lục lão phu nhân nghiêm mặt nhìn cháu đích tôn của mình. Cháu của bà là người như thế nào đương nhiên bà hiểu rõ.

Trước kia uy hiếp dụ dỗ như thế nào cũng không chịu, đột nhiên lại đồng ý kết hôn, sau đó lại đưa một người phụ nữ không quen biết trước về.

Nếu không phải người anh đưa về là Đường Tâm Lạc, Lục lão phu nhân đã đuổi người phụ nữ này ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Cười chết anh rồi

"Bà nội, bà nghĩ gì vậy. Con cưới Tâm Lạc đương nhiên là vì con yêu cô ấy." Anh vừa nói vừa nhìn thẳng Lục lão phu nhân đang dò hỏi.

Đôi mắt không chút gọn sóng lại có chút thâm tình, giống như là anh thật sự động tâm với Đường Tâm Lạc.

"Thật không?" Lục lão phu nhân hoài nghi nhìn anh.

"Đương nhiên." Lục Dục Thần gật đầu: "Hơn nửa tháng trước, trong tiệc sinh nhật của bà, Tâm Lạc bị chồng trước bỏ thuốc hãm hại, đêm đó, con ở cùng chỗ với cô ấy."

"Cái gì? Tâm Lạc bị chồng trước hại? Đứa trẻ nhà Lục tứ gia kia không ngờ lại vô liêm sỉ như vậy!" Lục lão phu nhân đập bàn, lời của Lục Dục Thần làm bà nhớ tới người phụ nữ nhà Lục tứ gia chạy tới đòi bắt gian.

Chẳng lẽ, gian phu kia chính là cháu đích tôn của bà?

Lục Dục Thần nhìn thấy phản ứng của lão phu nhân, cảm thấy bà thật sự yêu thương Đường Tâm Lạc. Thật may, anh kết hôn với người phụ nữ này, có quả nhiên là thí sinh tốt nhất.

"Bà nội, bà đừng kích động, ngồi xuống trước..." Mặc dù lão phu nhân bị lừa, nhưng Lục Dục Thần cũng sợ bà kích động hại sức khỏe, vừa dụ dỗ vừa đỡ bà ngồi xuống.

Lục Dục Thần đứng sau lưng lão phu nhân, bên ngoài là một Lục gia cao cao tại thượng, nhưng trước mặt Lục lão phu nhân thì lại là một đứa cháu hiếu thảo.

Vì vậy, hai bà cháu ngồi lại một chỗ, Lục Dục Thần nói quá trình từ "biết" tới "yêu" của họ cho lão phu nhân nghe.

Dĩ nhiên, tất cả chuyện này đều được hoa mỹ lên, anh kể xong, trong mắt Lục lão phu nhân cũng rom róm nước mắt.

"Lục tứ gia quả thật tạo nghiệt, Tâm Lạc là đứa trẻ tốt như vậy mà họ dám... Dám đối xử với nó như vậy. Lúc trước bà nội còn dương dương tự đắc làm mai cho Tâm Lạc với nó, còn tưởng kiếm cho Tâm Lạc một chỗ dựa tốt, ai dè là hại đứa trẻ kia!"

"Được rồi, bà đừng để trong lòng. Bà yên tâm, bây giờ không phải có cháu sao? Cháu sẽ chăm sóc tốt cho Tâm Lạc."

Lục Dục Thần kiên nhẫn dỗ dành bà nội mình, từ đầu tới cuối bộ dạng như dỗ đứa trẻ.

Đường Tâm Lạc trở lại đúng lúc này, vừa vào cửa thì thấy nét mặt dịu dàng của Lục Dục Thần, lòng chững lại.

Gương mặt của Lục Dục Thần tinh tế, bình thường lúc không cười giống như có một lớp băng bao phủ, cao quý như đế vương, lạnh như băng không có tình cảm. Nhưng bây giờ, khóe miệng nhếch lên, đôi mắt có tia sáng, mi mắt thường ngày lạnh lùng cũng sinh động hẳn lên.

Đường Tâm Lạc không cẩn thận nhìn ngây người.

Xã hội thượng lưu, trai đẹp nhiều vô số, cô không thể không thừa nhận, Lục Dục Thần chính là người nổi bật nhất mà cô từng gặp.

"Tâm Lạc... Con đứng ở cửa làm gì?" Lão phu nhân và Lục Dục Thần cũng đã phát hiện sự tồn tại của Đường Tâm Lạc.

"Tới đây, mau tới đây... Nhìn lại bản thân mình đi, cho dù thích Lục Dục Thần cũng không thể ngây người ở cửa mà nhìn nó chứ!" Lão phu nhân đau lòng đứng dậy, kéo tay Đường Tâm Lạc ngồi lên ghế.

Thấy ánh mắt Đường Tâm Lạc nhìn Lục Dục Thần, nghi ngờ trong lòng bà cũng biến mất.

Bà là người từng trải, cứ nghĩ rằng cháu trai của mình cưỡng ép người ta. Bây giờ nhìn lại, Tâm Lạc chắc hẳn cũng có cảm tình với nó.

Nếu không, làm sao có thể nhìn đến mức ngây người.

"Bà nội, bà nhìn lầm rồi... Con không có..."

"Được rồi được rồi, là bà nội nhìn lầm. Bà nội phải nói rằng, Tâm Lạc của chúng ta xinh đẹp như vậy, phải là Dục Thần ngây người mới đúng."

Đường Tâm Lạc bị lời nói của lão phu nhân trêu chọc, chỉ có thể quay sang cầu cứu Lục Dục Thần. Ai ngờ vừa quay đầu thì thấy đôi mắt đầy ý cười.

Lục Dục Thần... Anh cũng có thể cười với cô như vậy...

Chương 65: Cảm giác đối với anh có chút kỳ lạ

Gặp Lục lão phu nhân xong, thời gian cũng không sớm nữa, lão phu nhân lập tức giữ Lục Dục Thần và Đường Tâm Lạc ở lại qua đêm.

Phòng ngủ ở lầu bốn là của Lục Dục Thần, mặc dù anh không ở lại đây, nhưng anh là chủ nhân Lục gia đời này, cho nên phòng ngủ trên lầu chỉ anh mới có thể sử dụng.

Lúc Đường Tâm Lạc đi ra khỏi phòng tắm thì thấy Lục Dục Thần đang cầm điện thoại trên ghế salon. Tư thế ngồi của anh rất tùy ý, áo choàng vắt nửa người, cơ bụng săn chắc cũng lộ ra.

Người này, sao lại tùy tiện như vậy, ở đây cũng không phải chỉ có mình anh!

Đường Tâm Lạc thu hồi tầm mắt, làm bộ không chú ý tới anh.

Cô dùng tư thế của đà điều đi tới mép giường, sau đó cẩn thận không tiếng động leo lên giường.

Thật ra Đường Tâm Lạc hơi sợ Lục Dục Thần.

Cô còn nhớ rõ ánh mắt lúc đó của anh.

Cao ngạo vô tình, cô giống như một con kiến không xứng để anh liếc mắt một cái.

Trong nháy mắt, Đường Tâm Lạc hoàn toàn hiểu rõ.

Giữa cô và anh chỉ là trao đổi, không có tình cảm, không thể đem tình cảm vào.

Dù là... Cô rất rõ tiếng động của trái tim.

Đúng vậy, suýt chút nữa thì cô động lòng với Lục Dục Thần.

Cũng không biết vì sao trong nháy mắt, hoặc là bởi vì đôi mắt phượng nhìn cô đó, hoặc là lúc anh đè cô dưới thân, hoặc là lúc ở cùng với lão phu nhân, nụ cười chân thành của anh.

Có lẽ, mỗi người phụ nữ đều có tình cảm đặc biệt với người đàn ông đầu tiên của mình.

"Haizzz..." Bất tri bất giác thở dài, Đường Tâm Lạc tự nhủ bản thân phải kiềm chế, lại không phát hiện được, tiếng thở dài của cô đã bị người đàn ông chú ý.

Phía bên cạnh bỗng nhiên lún xuống, sau đó, cả người nóng bỏng đột nhiên dính vào cô.

Đường Tâm Lạc đang quay người ra bên ngoài, ngủ ở phía trên.

Vì cố gắng kéo dài khoảng cách với Lục Dục Thần nên cô chỉ cần lẩn người một chút thì có thể tới cuối giường.

Cô cứ nghĩ rằng, trải qua sự việc ở cầu thang, tối nay Lục Dục Thần sẽ không có hứng thú nói chuyện với cô.

Dù sao, anh cũng nói rồi, anh không thích người phụ nữ nói nhiều.

Nhưng mà bây giờ, cô đã né tới mép giường nhưng anh vẫn lẩn tới.

Chẳng lẽ, anh thật sự đói khát như vậy, đối với người phụ nữ chọc giận anh nhiều lần như cô vẫn có thể chịu được.

Trong đầu Đường Tâm Lạc đang suy nghĩ miên man, âm thanh trầm thấp của Lục Dục Thần truyền tới.

"Một người nên không ngủ được sao?"

Đường Tâm Lạc bị nhột ở cổ, không có trả lời, chỉ lắc đầu.

Động tác này rất rõ ràng, bây giờ cô không muốn nói chuyện với anh.

Cô nghe được một tiếng cười khẽ sau lưng, sau đó, cả người cô bị Lục Dục Thần ôm vào ngực.

Đường Tâm Lạc định giãy giụa, lại nghe thấy anh nói: "Yên tâm, tối nay anh không đụng vào em."

Cô dĩ nhiên không tin tưởng lời của người này, nhưng mà, tứ chi của Lục Dục Thần khỏe mạnh, hai tay như gọng kìm, ôm chặt cô vào ngực.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Chỉ là ôm cô ngủ

Đường Tâm Lạc sau khi tắm xong thì mặc váy ngủ tơ lụa mà Lục gia chuẩn bị.

Tơ lụa quả thật rất tốt, mặc lên người giống như không mặc vậy.

Sau lưng, Lục Dục Thần đã cởi áo choàng xuống, ôm cô trong ngực, cô có thể cảm nhận được sức nóng phía sau.

Đường Tâm Lạc cũng không biết mình như thế này, có lẽ vì giận anh, dù kháng cự nhưng cũng không nói câu nào.

Trong nháy mắt, tình cảnh giữa cô và Lục Dục Thần trở nên rất kỳ lạ.

Cô không muốn nói chuyện, muốn thoát khỏi anh nhưng lại không dám giãy giụa.

Anh ôm cô, dùng thái độ cứng chiu giam cô trong vòng tay.

Vừa mở miệng là nói chỉ muốn ngủ với cô, không đụng cô, nhưng giây kế tiếp thì thân thể có phản ứng.

Tình cảnh một lần nữa lại vô cùng lúng túng.

Qua hơn nửa phút, cô mới nghe thấy âm thanh khàn khàn động tình của Lục Dục Thần: "Mau ngủ đi, đừng nghĩ lung tung."

Nghĩ lung tung!

Ai suy nghĩ lung tung?

Rõ ràng người suy nghĩ lung tung là anh mà?!

Đường Tâm Lạc cảm thấy mình hơi bệnh, nếu không, làm sao suýt thì động lòng với người đàn ông như Lục Dục Thần.

Cô nhắm mắt khinh bỉ Lục Dục Thần.

Anh nói không động cô, cô dĩ nhiên không tin.

Nhưng mà, con buồn ngủ ập tới, mặc dù sau lưng vẫn còn uy hiếp, nhưng cô mặc kệ. Dù sao cô vẫn đang giao dịch với Lục Dục Thần, điều ràng buộc duy nhất là anh vẫn còn hứng thú với cơ thể này, nếu như anh muốn làm gì, cô cũng không cản được.

Suy nghĩ vậy, Đường Tâm Lạc cũng yên tâm, dựa vào lòng ngực Lục Dục Thần, từ từ tiến vào giấc ngủ.

Nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của Đường Tâm Lạc, Lục Dục Thần đang căng thẳng cuối cùng cũng thả lỏng.

Cô gái đáng chết này, ngủ thật sao.

Lục Dục Thần không nhịn được thở ra một ngụm khí, anh vừa rồi chỉ là thuận miệng nói "không đụng cô", cô thật sự tin vậy, hơn nữa còn ngủ yên.

Đối với cô, anh là người đáng tin vậy sao?

Lục Dục Thần rõ ràng đang hiểu lầm Đường Tâm Lạc, nếu anh biết suy nghĩ của cô, anh nhất định sẽ đè cô xuống dưới người mình.

Nhưng mà...

Cô gái trong ngực mềm mại, lúc ngủ khoe miệng còn hơi cong lên.

Nhìn thấy gò má tỉnh xảo của cô, ma xui quỷ khiến, anh lại cúi đầu hôn lên đó một cái.

Lục Dục Thần trước giờ không hề nghĩ đến cảm nhận của bất kỳ ai mà lại cố gắng nhịn dục vọng xuống, ôm cô ngủ.

Sáng sớm thứ hai, Đường Tâm Lạc còn thức dậy sớm hơn Lục Dục Thần.

Lúc cô phát hiện quần áo mình vẫn còn nguyên, thiếu chút nữa nghĩ rằng mình còn đang nằm mơ.

Giật mình muốn đứng dậy, nhưng lại phát hiện Lục Dục Thần vẫn đang ôm mình ngủ.

Lục Dục Thần... Anh thật sự không đụng vào cô, lại còn ôm cô ngủ cả đêm! Không ngờ anh lại có thời điểm tu dưỡng tốt vậy?

Lúc Đường Tâm Lạc còn đang hiệp sợ, bàn tay ở thắt lưng cô đột nhiên di chuyển.

Bàn tay kia động một hồi, luồn vào trong váy ngủ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Lục Dục Thần khác thường

Đường Tâm Lạc bị dọa hết lên.

Vừa định chạy xuống giường, một giây sau lại bị ôm về giường, trực tiếp giam trong ngực.

Tay chân của Lục Dục Thần dài, cô bị anh ôm trong người, căn bản không có cơ hội chạy trốn.

Người đàn ông đáng giận này, nói không đụng vào cô, làm cô vừa rồi có chút cảm động, nào ngờ kết quả lại như vậy.

"Bảo bối à... Dậy rồi sao?" Sau lưng đột nhiên truyền tới âm thanh lười biếng của Lục Dục Thần.

Không có vẻ cao cao tại thượng ngày thường, Lục Dục Thần lúc này hình như tâm trạng rất tốt, đặt cằm ở vai của cô, còn thổi vào tai cô nữa.

Bảo bối, ai là bảo bối của anh chứ!

Đường Tâm Lạc không muốn nói chuyện với Lục Dục Thần, Lục Dục Thần bây giờ quả thật rất kỳ lạ.

Chẳng những thân mật kêu cô là "bảo bối", còn dịu dàng đến kỳ lạ.

Gương mặt tuấn tú kia một mực rúc vào người cô, hai bàn tay cũng không thành thực.

Bị anh chọc nhột, cuối cùng Đường Tâm Lạc cũng phải gạt tay anh ra, quay đầu tức giận: "Lục Dục Thần, tôi không phải bảo bối của anh, anh đừng có sáng sớm mà táy máy tay chân!"

Cô vừa gào lên xong thì bị anh đè dưới thân.

"Anh..." Hít một hơi, Đường Tâm Lạc nghi ngờ nhìn người đàn ông đối diện.

"Bảo bối, em thức dậy nên có sức sao? Mới sáng sớm đã "cay" như vậy." Gương mặt tinh tế đột nhiên phóng đại trước mắt cô, Đường Tâm Lạc nhìn thấy anh cúi người, hôn lên môi mình.

Kỹ thuật hôn của Lục Dục Thần quả thật rất tốt.

Đường Tâm Lạc bị anh hôn một trận, tới mức môi sưng lên, đầu mơ hồ vẫn không hiểu vì sao Lục Dục Thần lại trở nên như vậy.

"Thơm quá..." Hôn môi cô, anh còn xúc động nói.

Cả người Đường Tâm Lạc cứng lại, đối với Lục Dục Thần kỳ lạ như vậy nói không nên lời.

Nhưng bị anh hôn như vậy, con tim kháng cự từng chút buông lỏng, tới cuối cùng lại yên tĩnh, đắm chìm trong bầu không khí này.

Lúc ánh mắt cô dần mê ly, đầu óc thiếu không khí, Lục Dục Thần mới kết thúc nụ hôn này.

Anh chống nửa người, nhẹ nhàng nâng cằm cô, cúi đầu hỏi: "Thích không?"

Đường Tâm Lạc nằm ngửa dưới người anh, nhìn vào tròng mắt đen láy kia, dưới giọng nói cung chiều, tim không tự chủ đập mạnh.

Trực giác mách bảo, không thể tiếp tục như vậy, cô phải giữ khoảng cách với Lục Dục Thần.

"Tôi... Tôi..." Đường Tâm Lạc lúng cuống trả lời, nhưng đầu lưỡi tê lại, không nói được gì.

Lục Dục Thần đang đè trên người cô đột nhiên đứng dậy.

Anh không để ý tới từng tấc da thịt của mình sẽ bị cô thấy, chỉ đứng ở mép giường, từ trên cao nhìn xuống.

Cơ ngực săn chắc và cơ bụng bằng phẳng, lúc anh rời khỏi giường cũng không sót.

Đường Tâm Lạc không dám nhìn loạn, chỉ có thể ngược nhìn tròng mắt của anh, tầm mắt hai người đụng nhau.

Đường Tâm Lạc chợt phát hiện, đáy mắt cung chiều dịu dàng vừa rồi đã biến mất, thay vào đó là sự lạnh lùng, vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triển Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Lục Dục Thần anh ta có bệnh

Lục Dục Thần, trở về người đàn ông quen thuộc trước kia.

Đáy mắt đen láy mang lại cảm giác áp bức mãnh liệt.

Anh nhìn chăm chăm mặt cô, từng chữ từng chữ nói: "Đường Tâm Lạc, đừng trách tôi không nhắc nhở cô, quản lòng mình cho tốt, ngàn vạn lần đừng nên yêu tôi."

Nói xong câu này, Lục Dục Thần không nhìn cô nữa mà đi vào phòng tắm.

Còn Đường Tâm Lạc, ngồi trên giường, trong đầu nghĩ về lời anh vừa mới nói, trong lòng chỉ còn một ý nghĩ.

Người đàn ông này có phải cao ngạo quá rồi không... Là ai khiêu khích mình, động thủ trước, sao bây giờ lại đi cảnh cáo cô.

Anh thật sự không có vấn đề chứ?

Bởi vì chuyện buổi sáng, đáy lòng Đường Tâm Lạc có chút kỳ lạ đã bị cô ép xuống.

Thức dậy thay quần áo xong, Lục Dục Thần đã đi trước, Đường Tâm Lạc cố tình đánh răng rửa mặt chậm để kéo dài khoảng cách giữa họ ra.

Chờ cô từ phòng ngủ đi ra, vừa vặn gặp quán gia Mạnh ở cửa.

Bởi vì có hảo cảm với Mạnh Trạch, Đường Tâm Lạc cũng có hảo cảm sang bác Mạnh. Thấy đối phương lập tức chào hỏi ông.

"Bác Mạnh, chào buổi sáng."

"Thiếu phu nhân, chào buổi sáng." Bác Mạnh đáp lễ với cô, nhưng không tính nhường đường, rõ ràng là có lời muốn nói.

"Bác Mạnh, ông có chuyện tìm tôi sao?"

Bác Mạnh nhìn hai bên, rồi nhìn về phía Đường Tâm Lạc: "Thiếu phu nhân, có chuyện tôi muốn mạo muội hỏi cô. Cô với thiếu gia... Buổi sáng có gây gổ sao?"

Đường Tâm Lạc chớp mắt một cái, vừa rồi lúc Lục Dục Thần rời đi, cô với Lục Dục Thần cũng không tính là gây gổ, nhưng cũng không phải là bình thường.

Gật đầu một cái, cô nhỏ giọng: "Cũng... có thể coi là vậy."

Quản gia Mạnh gật đầu, thấp giọng nói: "Thiếu phu nhân, chuyện này cô tuyệt đối đừng cho người khác biết. Dù sao, đây cũng là... Một chút tính tình của thiếu gia, người ngoài biết thì không tốt."

Nghe quản gia Mạnh nói vậy, Đường Tâm Lạc gật đầu một cái.

"Tôi chăm sóc thiếu gia từ nhỏ tới giờ, từ khi thiếu gia còn nhỏ, chúng tôi phát hiện được tật xấu này. Cô là phu nhân của người, chuyện này đương nhiên cũng phải nói cho cô biết, hồi nãy tôi thấy sắc mặt thiếu gia không được tốt lắm, nên quyết định đi tìm cô."

"Quản gia Mạnh, rốt cuộc ông muốn nói gì?" Đường Tâm Lạc cảm thấy có chút mơ hồ.

Quản gia Mạnh thở dài, nói với Đường Tâm Lạc: "Là vậy, thiếu phu nhân, cô nhất định đã nghe tới việc bức bội lúc thức dậy đúng không?"

Đường Tâm Lạc gật đầu một cái: "Ý của quản gia Mạnh là, Lục Dục Thần có thói quen bức bội khi tỉnh dậy sao?"

Nghĩ đến hành động vừa rồi của Lục Dục Thần, cô cảm giác có chút không giống.

Quản gia Mạnh lắc đầu: "Không, thiếu gia không bức bội... Mà là có chút đáng yêu khi thức dậy."

"Gi... Đáng yêu khi thức dậy?" Đường Tâm Lạc cho rằng mình nghe nhầm, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy loại bệnh vậy.

"Đúng, thức dậy đáng yêu." Quản gia Mạnh gật đầu: "Vì cái bệnh này, khi thiếu gia còn cũng khiến phu nhân với lão phu nhân tự hỏi nhiều lần. Bởi vì biểu hiện kỳ lạ của ngài ấy, sau đó bác sĩ tư gia tình cờ phát hiện ra."

Theo lời của quản gia Mạnh, Lục Dục Thần mỗi lần tỉnh dậy thì rất dễ chịu.

Chẳng những dễ chịu mà còn đặc biệt dính người.

Khi còn bé, không ít lần bám dính phu nhân với lão phu nhân, nhưng khi tỉnh dậy sẽ trở mặt không nhìn người, còn xua đuổi người ta nữa.

Cũng bởi vì thế, anh vô hình chung đã tổn thương lão phu nhân và phu nhân vài lần, sau này mới biết đây là một loại bệnh, hai vị nữ chủ nhân mới chấp nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Đường Tâm Lạc, em có muốn phục hôn không?

Đường Tâm Lạc nghe xong trợn mắt, liên tưởng tới dáng vẻ Lục Dục Thần thân mật gọi cô là "bảo bối", sau đó nghĩ tới dáng vẻ lạnh lùng, bỗng nhiên thông cảm cho tâm tình của Lục lão phu nhân và Trác Nhã Dung.

Một khắc trước còn được gọi là bảo bối, một khắc sau bị kêu là tránh xa ra. Cho dù là bất kỳ ai cũng không thoải mái.

"Bác Mạnh, tôi hiểu rồi. Bác yên tâm, chuyện này tôi sẽ không nói với ai hết, nếu Lục Dục Thần phát bệnh tôi cũng sẽ không để tâm, cảm ơn đã nói cho tôi biết chuyện này."

Đường Tâm Lạc nói xong thì xuống lầu, bác Mạnh đứng ở cửa phòng, đưa mắt nhìn cô rời đi.

Nhìn thấy bóng lưng ngày càng xa của cô, không nhịn được thở dài.

"Thức dậy đáng yêu" cũng không thể coi là bệnh nặng, nhưng đối với thiếu gia lại là một "nhược điểm".

Nếu người khác biết, không biết sẽ dựa vào đó thiết kế thiếu gia làm những gì.

Vì vậy, từ sau khi thiếu gia hiểu chuyện thì đã không giữ người ở bên cạnh mình qua đêm.

Bây giờ, lão phu nhân tự mình dặn bảo cho Đường Tâm Lạc thư biết chuyện, xem ra, đã thật sự coi cô là người trong nhà.

Ăn sáng ở Lục gia xong, Đường Tâm Lạc lên xe đi cùng với Lục Dục Thần.

Hai người vừa mới lên xe, điện thoại của cô vang lên.

Số không được lưu, nhưng mà, nhìn có chút quen mắt.

Đường Tâm Lạc nhìn Lục Dục Thần một cái, thấy anh đang tập trung nhìn vào tài liệu trên tay, suy nghĩ một chút, hay là nghe điện thoại.

Mà âm thanh đối diện truyền tới, cô lập tức hồi hận.

"Đường Tâm Lạc, cô đang ở đâu? Cô mau ra đây, bây giờ tôi phải thấy cô!" Giọng Lục Chỉ Nghi the thé truyền tới, không chỉ khiến Đường Tâm Lạc chói tai mà ngay cả Lục Dục Thần bên cạnh cũng nhíu mày.

Đường Tâm Lạc dù muốn hay không cũng phải cúp máy.

Bệnh thần kinh, cô thật không hiểu vì sao lại nghe điện thoại của Lục Chỉ Nghi thần kinh nữa!

"Sao lại cúp máy?" Đột nhiên lúc này, âm thanh của Lục Dục Thần truyền tới.

Đường Tâm Lạc sững sốt, không nghĩ Lục Dục Thần vừa rồi đang chăm chú coi tài liệu lại để ý tình huống của cô.

"À... Có người điện gọi nhầm."

"Thật không?" Anh cau mày.

"Thật mà." Đường Tâm Lạc nói xong, sợ đối phương không tin, còn nặng nề gật đầu một cái.

Nhưng mà, giây kế tiếp, tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Đường Tâm Lạc: "..."

Lục Dục Thần liếc nhìn cô, nói: "Nghe đi, sao lại không nghe?"

Dưới cái nhìn soi mói của Lục Dục Thần, Đường Tâm Lạc không thể không nghe trước mặt Lục Dục Thần.

Cô chuẩn bị nhấn nút, âm thanh lạnh lùng của Lục Dục Thần truyền tới: "Bật loa lên."

Đường Tâm Lạc kinh ngạc nhìn anh một cái, trong đầu nghĩ, hay là Lục Dục Thần nghi ngờ cô ra ngoài lảng nhãng nên mới không dám nhận điện thoại trước mặt anh.

Thôi kệ, để cho anh bớt nghi ngờ, nếu như anh nguyên ý nghe lời mắng chửi đường phố của Lục Chỉ Nghi, vậy thì cho anh toại nguyện.

Đường Tâm Lạc nhận điện thoại, mở loa lên.

Sau đó, âm thanh cằn cằn chua chua khắc nghiệt của Lục Chỉ Nghi vang lên, từ trong loa vang vọng ra.

"Đường Tâm Lạc đồ tiện nhân không biết xấu hổ, cô dám cúp máy của tôi! Cô đừng nói là không muốn phục hôn với anh tôi? Ngay cả điện thoại tôi cũng dám cúp!"

Lúc Lục Chỉ Nghi nói nửa câu đầu, sắc mặt Lục Dục Thần đã trầm xuống. Chờ nghe được nửa câu sau, gương mặt đã đóng băng, khiến cho không khí trong xe lạnh hẳn đi.

Thấy sắc mặt Lục Dục Thần khó coi, Đường Tâm Lạc không muốn nghe Lục Chỉ Nghi nói bậy bạ ngược lại có chút hứng thú.

Cô cũng không cúp điện thoại, chờ Lục Chỉ Nghi không chút hình tượng mắng chửi xong mới ung dung nói: "Lục Chỉ Nghi, cô kiếm tôi chi? Có chuyện thì nói, không thì tôi cúp máy."

Hình như sợ cô cúp thật, âm thanh lo lắng của Lục Chỉ Nghi truyền tới: "Cô,... Cô đừng cúp điện thoại. Tôi nói cho cô biết Đường Tâm Lạc, nếu cô còn thích anh tôi, muốn phục hôn thì bây giờ lập tức đi gặp tôi, còn không..."

Chương 70: Người phụ nữ của tôi

Âm thanh của Lục Chi Nghi phát ra từ trong loa, cách một khoảng cô cũng cảm nhận được sự vênh vào nghênh ngang trong lời nói.

Cũng không biết từ đâu ra, cô ta có thể tự tin, đến bây giờ vẫn nghĩ mình thích anh cô ta.

Đường Tâm Lạc không nhịn được cười nhẹ, nói với Lục Chi Nghi đối diện: "Lục tiểu thư, nếu đầu óc cô không được bình thường, tôi đề nghị cô nên đi khám ở khoa tâm thần. À đúng rồi, lần trước không phải cô và mẹ cô đã đi một lần sao, nghe nói thần kinh không dễ trị tận gốc, cô và mẹ cô nhớ thường xuyên tới tái khám nha, bằng không ngày nào cũng phát điên, tổn hại đến mặt mũi các người."

"Cô, cô, đồ phụ nữ hạ tiện này, cô nói gì! Đường Tâm Lạc, tôi nói cho cô biết, đừng giả vờ trước mặt tôi, tôi biết cô vẫn còn thích anh tôi, nếu cô muốn tái hợp với anh ấy thì mau cút ra đây cho tôi."

Đường Tâm Lạc quả thật cạn lời với Lục Chi Nghi, cô quả thật không tiếp lời được, không để ý tới Lục Dục Thần nữa, chuẩn bị cúp máy.

Nhưng mà, ngón tay còn chưa chạm màn hình, Lục Dục Thần tự nhiên nhích lại gần cô.

"Đồng ý đi." Anh dán sát vào tai cô, thấp giọng nói.

Đường Tâm Lạc nghi ngờ nhìn anh, nhưng lại quên mất khoảng cách giữa hai người.

Đôi môi anh đào lướt qua gò má anh, gần đến mức ngay cả hơi thở cũng nghe rõ.

"Đường Tâm Lạc, nếu cô không đi ra gặp tôi, có tin tôi sẽ về nhà nói cho anh tôi biết, cô ở ngoài được lão già bao nuôi không! Tôi nói cho cô biết, nếu anh tôi mà biết, tuyệt đối không thể phục hôn với cô!"

Bên điện thoại, Lục Chi Nghi vẫn tiếp tục chửi rủa, nhưng Đường Tâm Lạc với Lục Dục Thần đã không nghe được lời cô ta.

"Đồng ý với cô ta, hẹn ở lầu một quán rượu Thất Tinh Quân Ngự." Lục Dục Thần nhỏ giọng, âm thanh trầm thấp hấp dẫn khiến lỗ tai cô nóng lên.

Đường Tâm Lạc không hiểu ý của Lục Dục Thần cho lắm, nhưng từ trong giọng nói của anh, tâm trạng của người đàn ông này hiện tại vô cùng... Không tốt.

Thôi, nếu Lục Dục Thần muốn cô đi, vậy thì đi.

Đường Tâm Lạc không để ý tới lời thô tục của Lục Chi Nghi, nói qua điện thoại: "Lầu một quán rượu Thất Tinh Quân Ngự, nửa tiếng sau gặp, cô tốt nhất đừng tới trễ, tôi sẽ không đợi lâu."

Cúp điện thoại, Đường Tâm Lạc không hiểu nói: "Vì sao phải đồng ý với cô ta? Cô ta bị điên đó."

Bỗng nhiên Lục Dục Thần đưa tay kéo cô gần lại, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt cổ cô, trầm giọng nói: "Cho dù cô ta bị điên, cũng không thể để cô ta chửi bới người phụ nữ của anh. Cô ta nói em muốn phục hôn với Lục Kinh Hạo, thật không?"

"Dĩ nhiên không phải." Đường Tâm Lạc không nghĩ ngợi nhiều phản bác.

Lục Dục Thần gạt đầu một cái, trông mắt đen sẫm nhìn cô: "Đã như vậy, anh đi cùng em. Người phụ nữ của anh, không thể mang danh người đàn ông khác."

Vì vậy, bởi vì hành động không rõ ràng của Lục Dục Thần, Đường Tâm Lạc không thể không đi cùng anh tới gặp Lục Chi Nghi.

Cô đi theo Lục Dục Thần vào quán rượu Thất Tinh Quân Ngự, còn chưa vào phòng khách thì có mấy người mặc âu phục đen mau chóng bước tới.

"Thần thiếu."

"Thần thiếu."

Một đường đi vào trong, những quản lý kia không ngừng cúi đầu với Lục Dục Thần.

Lục Dục Thần ôm eo cô, chợt dừng bước.

"Tất cả giải tán, hôm nay tôi chỉ tới uống cà phê, không cần đi theo."

Lục Dục Thần nói xong, tiếp tục ôm Đường Tâm Lạc đi vào.

Đường Tâm Lạc quay đầu, phát hiện những người đó khi nghe được lời của Lục Dục Thần, tất cả đều đứng tại chỗ lau mồ hôi, thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Ngoài miệng thì nói không nhưng cơ thể lại thành thật hơn. Cô tò mò hỏi: "Bọn họ..."

Lục Dục Thần nghe thấy lời cô, ánh mắt nhướng lên, đáy mắt thoáng qua có ẩn ý cười: "Quán rượu này anh có cổ phần, lần trước đuổi việc bốn mươi người, em nói xem, sao bọn họ không sợ anh?"

Đường Tâm Lạc nghe thấy vậy, lập tức gạt đầu.

Bên ngoài đồn đãi, con người của Lục Dục Thần cay độc, đối với cấp dưới lại vô cùng nghiêm khắc, thì ra đều là sự thật.

Cô không nói nhiều nữa, đi theo Lục Dục Thần vào phòng cà phê.

Thất Tinh Quân Ngự là quán rượu cao cấp nhất ở thành phố A, đương nhiên phòng cà phê này cũng là tốt nhất.

Buổi trà chiều ở đây hết sức nổi tiếng, bây giờ vẫn là buổi sáng nên không có nhiều người. Đến sau buổi trưa, ở đây rất dễ bắt gặp các vị phu nhân hoặc là đại minh tinh.

Lục Dục Thần đích thân tới, cho dù đã dặn giải tán nhưng không thiếu sự ân cần phục vụ của giám đốc.

"Tìm một chỗ yên tĩnh." Anh phân phó một câu, giám đốc tự mình dẫn đường cho họ, lập tức dẫn hai người họ vào vị trí tuyệt nhất.

Yên tĩnh, khuất bóng, xung quanh thậm chí không có khách, quan trọng nhất là phía trước hướng ra sông, nhìn yên tĩnh mà thanh nhã.

Trong chốc lát, trà chiều giới hạn ở đây được giám đốc cung kính mang lên.

Hiển nhiên Lục Chi Nghi lại tới trễ, mỗi lần cô ta hẹn Đường Tâm Lạc đều vậy, rất thích tới trễ.

Đường Tâm Lạc không muốn ngồi chờ cô ta, nhưng Lục Dục Thần không tính đi, cô chỉ có thể ngồi xuống ăn bánh ngọt.

May mà bánh ngọt của Thất Tinh Quân Ngự hợp khẩu vị cô.

Lần trước ăn là đi với bà Đường, từ sau khi gả vào nhà Lục Kinh Hạo, cô lập tức không có cơ hội thưởng thức trà chiều mỹ vị.

Cô liên tục ăn ba miếng bánh ngọt, Lục Dục Thần bỗng đưa tay qua nắm cầm cô.

"Hửm?" Cô bị anh buộc quay đầu sang, chớp chớp mắt.

Lục Dục Thần không đáp lời, chỉ là dùng cặp mắt đen tròn kia một chút háo hức nhìn cô hồi lâu, sau đó mới chậm rãi mở miệng: "Rất thích bánh ngọt ở đây sao?"

Đường Tâm Lạc sững sốt một chút, cô còn tưởng rằng mình vô tình chọc giận anh.

Thì ra, anh chỉ hỏi việc này.

Cô gạt đầu một cái: "Đúng vậy, rất ngon."

Tròng mắt tối om của Lục Dục Thần dường như không hiểu rõ, ngón tay quét qua môi cô, lấy chút bánh ngọt còn dính ở môi cô xuống.

Rồi sau đó đưa vào miệng.

Một giây sau, Đường Tâm Lạc nghe thấy anh nói: "Cũng bình thường thôi."

Giọng nói kia đầy ý chê bai.

Cô muốn nói, là anh không biết thương thức, sau đó nghe thấy Lục Dục Thần nói với giám đốc bên kia.

"Gói tất cả bánh ngọt còn dư lại, đem lên xe đi."

Đường Tâm Lạc sững sốt một chút, đây quả thật là mạnh miệng đó nha!

Giám đốc cũng sững sốt, giải thích: "Thần thiếu, bánh ngọt này tổng cộng có ba mươi miếng, mỗi ngày đều giới hạn."

Ông cũng không biết thân phận của Đường Tâm Lạc, chẳng qua cảm thấy, nếu Thần thiếu vì đồ mỹ nhân vui, cách làm này quả thật lãng phí.

Danh tiếng của quán rượu rất quan trọng.

Nếu như Thần thiếu chỉ muốn tán gái, ông tin tưởng, đưa tiền còn có hiệu quả hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triển Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Lục Chi Nghi thô tục không thể chịu được

Không nghĩ giám đốc lại dám lên tiếng cản, Lục Dục Thần ngược lại nhìn thẳng đối phương.

"Lời của tôi, không muốn nhắc lại lần thứ hai." Đang nói chuyện, sắc mặt anh đã lạnh xuống.

Giám đốc thấy Lục Dục Thần đã tức giận, đương nhiên không dám khuyên nữa, chỉ có thể cúi đầu yên lặng thở dài rồi đi. Còn chưa đi được hai bước, phía sau âm thanh của Lục Dục Thần vang lên.

"Sáng mai tới trụ sở chính tập đoàn Hoàng Đình báo cáo, người dám nói thẳng như vậy không nên lãng phí ở quán cà phê này."

Người nọ cứ tưởng mình nghe lầm, ngây ngốc quay đầu. Phải biết rằng, trụ sở chính tập đoàn Hoàng Đình là thiên đường làm việc của cả nước Trung Quốc.

Nhưng mà, Lục Dục Thần đã cúi đầu nhìn tài liệu, không thèm liếc nhìn ông thêm chút nào.

Giám đốc tung tăng rồi đi nhưng Đường Tâm Lạc không có tâm tình đi nghiên cứu, bởi vì, ngay lúc giám đốc đi thì cô thấy một bóng người quen thuộc trước cửa.

Lục Chi Nghi mặc chiếc đầm cổ chữ V khoét sâu.

Hôm nay mặc dù nắng nhưng vẫn là mùa thu, người đi đường cho dù không mặc hai chiếc áo cũng mặc áo tay dài.

Nhưng Lục Chi Nghi hết lần này đến lần khác lại không mặc như vậy, trang phục của cô ta bao gồm áo đầm, phía trên ngực chữ V khoét sâu, phía dưới dài đến chân, trên người đeo một đồng trang sức, giống như sợ người khác không biết cô ta là nhà giàu mới nổi vậy.

Lúc Đường Tâm Lạc thấy cô ta thì cô ta cũng thấy Đường Tâm Lạc.

Lục Chi Nghi cao ngạo hất cằm lên, đi đôi giày cao gót 12 tấc, lác người đi sang bên họ.

Vừa đi được một nửa thì bị nhân viên phục vụ ngăn cản.

"Xin lỗi tiểu thư, vị trí bên kia tạm thời không phục vụ, mời cô..."

"Cái gì mà không phục vụ, cô bị mù rồi sao, không thấy có người ngồi bên kia à? Tôi tới tìm người, chị dâu tôi ngồi bên kia, cô mau tránh ra!"

Phòng cà phê mở nhạc cổ điển, thanh nhã, sau khi bị Lục Chi Nghi gào lên thì không khí có chút kỳ lạ.

Ngay cả Lục Dục Thần cũng phải nhíu mi.

Người nhân viên phục vụ bị dọa sợ, cô phục vụ ở đây cũng được mấy tháng rồi, chưa từng gặp vị khách hàng vô lý, không có tư chất như vậy lần nào.

Cô nhân viên không biết phải làm sao, chỉ có thể đi theo Lục Chi Nghi phách lối, giám đốc đã đi ra ngoài, nếu mà phát hiện vị khách này không phải tìm người mà là quấy rối, cô nhất định sẽ báo an ninh đuổi cô ta ra.

Cũng may, đối phương dường như thật sự biết khách bên trong.

Cô tò mò nhìn hai vị khách mà giám đốc tự mình tiếp đãi, so sánh khí chất giữa hai bên, thật sự không hiểu được sao bọn họ lại quen nhau.

"Kêu cô ra ngoài, cô lập tức ngoan ngoãn ra. Đường Tâm Lạc, cô quả nhiên còn tình cảm với anh tôi!" Lục Chi Nghi tự mình ngồi xuống, khinh miệt liếc qua Đường Tâm Lạc.

"Com có thể ăn bậy nhưng lời không thể nói bậy đâu, Lục Chi Nghi, phiền cô nhớ rõ chút. Tôi đã hết hứng thú với anh cô rồi, còn nữa, vừa rồi tôi nghe thấy cô gọi tôi là chị dâu, tôi với anh cô đã ly hôn rồi, tôi cũng không phải chị dâu cô, đừng bôi xấu tôi."

"Trời, bây giờ cô mới biết cái gì gọi là tiếng xấu sao, vậy trước kia cô vụng trộm bên ngoài sao không nghĩ tới tiếng xấu?"

Nói tới đây, cô ta liếc nhìn sang Lục Dục Thần một mực không nói gì, nhất thời cả người đều khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triển Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Lục Dục Thần bị coi là tiểu thịt tươi

Cái này... Sao trên đời này lại có người đàn ông đẹp như vậy.

So với anh trai cô Lục Kinh Hạo còn đẹp hơn nhiều, dáng người cao lớn, hệt như người mẫu, mặc dù đang mặc quần áo nhưng cô có thể tưởng tượng được dáng vẻ sau khi cởi đồ.

"Đường Tâm Lạc... Cô, cô cảm tiền của lão già, còn dám bao nuôi tiểu thịt tươi, cô dám làm vậy với anh tôi sao?!"

"Lục Chi Nghi, tiểu thịt tươi này, cô không biết sao?" Đường Tâm Lạc nhìn sang Lục Dục Thần, suýt chút nữa cười thành tiếng.

Đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Hoàng Định, chủ nhân của Lục gia, trước mặt dòng thứ không chẳng những người ta không nhận ra, mà đối phương còn nghĩ rằng tiểu thịt tươi.

"Thế nào, không đúng sao?" Lục Chi Nghi khinh thường trợn mắt nhìn Đường Tâm Lạc, quay lại thèm thuồng nhìn Lục Dục Thần: "Chắc chắn, vừa đẹp trai lại đáng người tốt... Anh à, anh bao nhiêu tiền một đêm?"

Lục Dục Thần nghe thấy vậy, ngẩng đầu, dùng ánh mắt chết người nhìn cô ta.

Lục Chi Nghi mờ mắt, hoàn toàn không nhận ra sát ý trong mắt Lục Dục Thần, thấy anh nhìn chăm chăm cô, còn tưởng rằng đối phương đã bị sắc đẹp của mình mê hoặc.

Đắc ý hất tóc, làm bộ lơ đãng dùng tay ép ngực ra.

Cô ta nhìn Lục Dục Thần: "Anh đừng đi theo Đường Tâm Lạc nữa, dứt khoát đi với em đi, em càng trẻ đẹp hơn cô ta. Bây giờ cô ta còn được người khác bao nuôi mới có tiền cho anh, em không giống vậy, anh trai em có tiền, anh đi theo em, đảm bảo tốt hơn đi với cô ta nhiều."

Thời gian ngắn ngủi vậy mà Lục Chi Nghi có thể nghĩ ra một tuồng kịch như vậy, Lục Dục Thần là tiểu thịt tươi mà Đường Tâm Lạc không nhận được quyền rũ, mà cái loại tiểu thịt tươi này cũng chẳng có tiền gì, tất cả đều là ăn bám.

Điều kiện của cô ta tốt hơn Đường Tâm Lạc nhiều, đối phương nhất định sẽ theo mình.

Đường Tâm Lạc nhìn ra Lục Dục Thần đã bên bờ của con thịnh nộ... Không, phải nói, anh hoàn toàn đã nổi cơn thịnh nộ.

Nhưng mà bây giờ chưa tới thời cơ để Lục Dục Thần giận dữ, cô chưa biết được chuyện gì đang xảy ra cả.

"Lục Chi Nghi, cô bớt nói nhảm, tìm tôi làm gì? Nếu cô không nói thì chúng tôi đi." Cô làm bộ đứng dậy, quả nhiên kéo sự chú ý của Lục Chi Nghi lại.

Lục Chi Nghi: "Cô... Cô chờ chút, mượn giùm tôi một triệu rồi cô mới được đi."

Đường Tâm Lạc bỗng nhiên cười: "Mượn? Cô viết giấy nợ chưa?"

Lục Chi Nghi liếc mắt khinh thường: "Giấy nợ gì chứ, cô không phải là chị dâu của tôi sao? Trước kia tôi mượn tiền cô làm gì có chuyện giấy nợ."

Đường Tâm Lạc cười một tiếng: "Lục Chi Nghi cô có phải trí nhớ không tốt không, tôi đã nói rồi, tôi với anh cô đã ly hôn từ lâu. Tôi không phải chị dâu cô, bây giờ không, sau này cũng không."

"Thôi, cô bớt giả vờ đi, cô yêu anh tôi tới mức cam tâm tình nguyện làm tình nhân của lão già khác, đây là chuyện ai cũng biết, cô giả vờ làm gì?"

Lục Chi Nghi không hề tin lời của Đường Tâm Lạc, chỉ cho là cô muốn che giấu.

"Hơn nữa, cô được lão già bao nuôi chắc kiếm được không ít tiền, vừa có tiền đi giải phẫu thẩm mỹ, vừa có tiền bao tình nhân... Mượn giúp tôi một triệu thì sao? Cô nếu không đưa, cẩn thận tôi nói xấu cô trước mặt anh tôi, đến lúc đó dù cô làm cách nào để quay lại cũng vô ích!"

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Mọi người đều nói cô được bao nuôi

"Lục Chi Nghi, cuối cùng cô đang nói gì vậy?" Lần này Đường Tâm Lạc thật sự tức giận, trước kia chỉ biết Lục Chi Nghi bất chấp lý lẽ, bây giờ còn cảm thấy cô ta bị điên nữa.

Nhưng mà Lục Chi Nghi dương dương tự đắc nói: "Đường Tâm Lạc, nếu mà không muốn người khác biết, trừ khi mình đừng làm. Cô cho rằng giấu kỹ thì sẽ không ai biết sao. Tôi nói cho cô biết, cõi đời này không có bức tường nào kín gió cả."

"Lục Chi Nghi, nói tiếng người." Cô thấp giọng, trong lời nói có chút uy hiếp

Lục Chi Nghi bị cô dọa nên ập a ập ứng: "Cô... Cô tự mình xem tin tức của trường đại học chúng ta thì biết. Cô vì níu kéo anh tôi cho nên cam tâm tình nguyện làm tình nhân của người khác... Dừng tiền... Đi... Đi phẫu thuật thẩm mỹ để níu kéo anh tôi."

Hôm qua từ khi rời khỏi quảng trường thì lập tức đi về Lục gia, không có xem qua tin tức, nghe thấy Lục Chi Nghi nói vậy lập tức mở điện thoại lên.

Nhìn một chút, không ngờ cả trăm tin tức hiện lên, suýt nữa khiến điện thoại đứng máy.

Cô coi từng cái một, càng coi càng thấy họ bất chấp lý lẽ.

Những tin đồn đó đều là từ tối hôm qua, bạn học chung thời đại học đều góp phần dựng chuyện.

Cô bình thường không để ý tới lời của họ nói lắm.

Lúc này mở điện thoại lên, không ngờ lại có nhiều tin đồn ác ý tới vậy.

"Tôi nói cho mọi người nghe, hôm qua ở quảng trường Hằng Phong tôi bắt gặp Đường Tâm Lạc. Cô ta bị nhà chồng đuổi đi mà, kết quả tôi thấy cô ta ngồi lên một chiếc xe Bentley số lượng có hạn, tôi điều tra được, cái xe đó ít nhất cũng hơn mười triệu, người có tư cách mua không nhiều, đều là đại gia hơn tám mươi tuổi."

- Ý cô là Đường Tâm Lạc được một lão già bao nuôi.

- Tôi không có nói vậy nha, các người đừng đồ oa cho tôi tung tin bậy bạ chứ!

- Ai da, các người nói vậy, tôi cũng nhớ ra một chuyện.

- Sao sao, nói mau!

- Tôi nói cho mọi người nghe, tuần trước tôi đi họp lớp. Có một cô bạn làm ở một bệnh viện thẩm mỹ lớn nhất thành phố A. Tôi nghe cô ấy kể, tuần trước có một bệnh nhân tới hỏi ý kiến, giải phẫu từ đầu tới đuôi hết mấy triệu, còn mời chuyện gia nước ngoài về làm cho cô ta. Người này nói là hôn nhân tan vỡ, muốn níu kéo chồng trước... Có khi nào là Đường Tâm Lạc không?

- Tán thành... Tuyệt đối là cô ta.

- Tôi cũng thấy vậy, ở bệnh viện danh tiếng của thành phố A, vừa sa sút, đúng lúc lại ly dị... Nào có chuyện trùng hợp vậy, chắc chắn là cô ta.

- Nhưng mà tôi cảm thấy cô ta không nhất thiết phải đi bơm ngực chứ... Tôi nhớ là cho dù không phải D thì cũng là C, cần gì bơm nữa?

- Ai da, cô không hiểu rồi, đàn ông mà... Thích lớn. Nào có người đàn ông nào chê ngực phụ nữ lớn quá chứ? Cô ta ly dị, muốn níu kéo chồng trước, dĩ nhiên hận không thể biến mình thành vưu vật. Nhưng mà, cô ta bị Đường gia đuổi đi, vừa không có tiền, không làm tình nhân cho người khác thì lấy đâu ra tiền mời chuyên gia. Tôi thấy, hợp lý đó, chắc chắn là cô ta!

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Lần đầu tiên công khai thân phận của cô

Cố nén tức giận, xem hết những tin đồn kia.

Cô để ý, những người tung tin, có một ít là có quan hệ với Lục Chi Nghi, nhưng phần lớn đều có quan hệ không tề với cô, cho dù không phải thân thiết nhưng cũng không gây thù.

Cô không hiểu, từ khi nào cô chọc bọn họ mà bọn họ lại liều mạng bôi đen cô.

Cắt điện thoại vào, cô mặt lạnh nhìn về phía Lục Chi Nghi: "Xong rồi, đây là lý do cô uy hiếp tôi?"

"Uy hiếp? Đường Tâm Lạc, chẳng lẽ những lý do này chưa đủ hay sao?"

Lục Chi Nghi hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt lại di chuyển lên Lục Dục Thần: "Tôi biết, bị lão già ôm ấp cô nhất định là không cam lòng, chứ không cũng đâu cần tìm một người đẹp trai vậy mà bao nuôi đâu. Đường Tâm Lạc, cô yên tâm, cho tôi một triệu, tôi đảm bảo... Chờ khi cô phẫu thuật xong, nếu muốn phục hôn với anh tôi, tôi nhất định..."

"Đủ rồi." Người đàn ông lạnh lùng nói.

Đây là lần đầu tiên Lục Dục Thần mở miệng kể từ lúc Lục Chi Nghi bước vào.

Anh nói: "Tôi để phu nhân của tôi ra gặp cô không phải để nghe những lời nhảm nhí này. Chuyện rất đơn giản, cô chỉ cần biết hai chuyện."

Đôi mắt thờ ơ liếc nhìn Lục Chi Nghi, trong nháy mắt khiến cô ta cảm thấy áp lực.

"Thứ nhất, Tiểu Lạc là phu nhân của tôi, cô ấy không bị bất kỳ ai bao nuôi, nếu như tôi mà nghe bất kỳ tin đồn nào về việc này, tin đi, các người sẽ phải hối hận. Thứ hai, liên quan tới anh cô, cũng là chồng trước của Tiểu lạc, tôi nhắc lại lần cuối. Tôi với Tiểu Lạc đã kết hôn, cô ấy với anh cô không có quan hệ, đừng tạo sự chú ý nữa."

Đây không phải lần đầu tiên Đường Tâm Lạc nghe thấy giọng nói trầm thấp và nguy hiểm này của Lục Dục Thần, nhưng đây là lần đầu tiên anh nói nhiều như vậy.

Mà lời vừa rồi, cũng là cho cô một chỗ dựa.

Đường Tâm Lạc không khỏi quay đầu về phía Lục Dục Thần, từ hướng này có thể nhìn thấy gương mặt dịu dàng của anh dưới ánh đèn vàng.

Mặc dù biểu hiện lạnh lùng, nhưng Đường Tâm Lạc cảm thấy, anh rất ấm áp.

Đặc biệt là khi anh nói, cô là phu nhân của anh.

Không có cách nào phủ nhận, trong khắc kia, cô rất cảm động.

"Anh... Anh chỉ là một tiểu thị tơi ăn bám, anh thật sự cho rằng... Anh có thể làm gì tôi sao? Tôi nói cho anh biết, cho dù anh thật sự kết hôn với Đường Tâm Lạc, cô ta bây giờ sa sút như vậy, tôi... Tôi chẳng sợ các người!"

Lục Chi Nghi bị khí thế của Lục Dục Thần chèn ép, coi như trong lòng biết rằng tên tiểu thị tơi này đang phô trương thanh thế, vẫn không tự chủ được phát run.

Lục Dục Thần cười lạnh, đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Lục Chi Nghi.

Loại dốt nát này ngay cả vị trí của mình ở đâu cũng không hiểu. Anh không rảnh rồi mà đi cãi nhau với đối phương.

Không để ý Lục Chi Nghi nữa, Lục Dục Thần cúi đầu nhìn Đường Tâm Lạc: "Đi thôi, chúng ta lãng phí quá nhiều thời gian ở đây rồi."

Đường Tâm Lạc hết sức phối hợp với Lục Dục Thần, cô thân mật khoác tay anh, điềm tĩnh nói: "Chồng à, chúng ta đi thôi, em muốn mua đồ ở Hằng Phong."

"Được, anh đi cùng em." Ngay trước mặt Lục Chi Nghi, Lục Dục Thần cung chiều hôn cô một cái, sau đó đưa Đường Tâm Lạc đi.

Lục Chi Nghi dĩ nhiên không dễ yên, lập tức la lên muốn đuổi theo.

Phục vụ nhanh tai lẹ mắt đã sớm thông báo cho giám đốc và đội an ninh, Lục Chi Nghi vừa la hét thì lập tức ba bốn bắt cô ta lại.

Còn thuận tay nhét giẻ lau vào miệng cô ta.

Lục Chi Nghi ngu xuẩn, thân là một nhánh trong Lục gia, coi như là con gái bên ngoài, nhưng không hề biết mình đã đắc tội với chủ nhân Lục gia.

Người phụ nữ không có kiến thức như vậy, thật là gây họa khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Anh bắt đầu làm chỗ dựa cho cô

Ra khỏi cửa, thấy Lục Chi Nghi không đuổi theo, Đường Tâm Lạc lập tức buông tay.

Vừa rồi diễn xuất trước mặt Lục Chi Nghi, cô biết Lục Dục Thần không thích thân mật với người khác quá mức, vì vậy tới cửa tự động tách ra.

Lông mày Lục Dục Thần không tự chủ nhíu lại, anh không nói buông tay, sao cô gái này lại buông chứ.

Cô có phải quá tự giác rồi không?

Cánh tay bị người ta buông ra thấy hơi lạc lõng, anh nhìn Đường Tâm Lạc một cái, ánh mắt thâm trầm của đối phương khiến Đường Tâm Lạc nghĩ rằng mới bị chuyện kia chọc giận.

Lên xe, cô thấp thỏm giải thích: "Xin lỗi, Lục Chi Nghi là bạn thời đại học của em, lại là em gái của Lục Kinh Hạo. Cô ta được nuôi ở ngoài, cho nên... Phương diện đối nhân xử thế cũng không đúng đạo. Dù sao, lời cô ta vừa nói, anh đừng để trong lòng."

Thân phận Lục Dục Thần như vậy, bị hiểu lầm là tiểu thịt tươi. Đổi lại là cô cũng rất tức giận.

"Làm sao, em còn giữ quan hệ với người phụ nữ kia?" Âm thanh anh lạnh nhạt, ánh mắt có chút kiêu ngạo.

Đường Tâm Lạc lắc đầu: "Dĩ nhiên là không."

"Vậy được rồi. Nếu không có quan hệ thì cần gì em nói cho cô ta?"

Lúc này Đường Tâm Lạc mới phản ứng được, đúng vậy, là thói quen nửa năm qua của cô, luôn phải thu thập hậu quả của Lục Chi Nghi.

Thói quen không tốt này phải bỏ ngay!

Lục Dục Thần thấy sắc mặt cô không ngừng biến đổi, có chút đáng yêu, thần sắc không nhịn được câu dẫn: "Quảng trường Hằng Phong em đừng đi, anh đưa em tới chỗ này."

"Đi đâu?"

Anh nhìn cô một cái, ánh mắt thâm thúy: "Đi rồi em sẽ biết."

Sau đó, Đường Tâm Lạc được Lục Dục Thần dẫn tới văn phòng của đại luật sư nổi tiếng nhất ở thành phố A, luật sư Phạm.

"Đường tiểu thư, những thứ này là tài liệu tôi chuẩn bị cho Lục gia, cô có thể xem trước, nếu có gì thắc mắc tôi sẽ giải thích cho cô."

Luật sư Phạm khoảng năm mươi tuổi, nhưng lúc nhắc tới Lục Dục Thần vẫn cung kính gọi một tiếng "Lục gia".

Đường Tâm Lạc biết, người ngoài gọi Lục Dục Thần là "Thần thiếu", chỉ có những người của anh hoặc là những người quen thân thì mới có thể kêu anh là "Lục gia".

Thật ra cô cũng không hiểu được vì sao Lục Dục Thần lại đưa cô tới đây, không yên lòng mở tài liệu ra, một giây sau suýt bị nội dung bên trong làm mù mắt.

"Cổ phần của tôi... Từ khi nào tôi chuyển nhượng chứ? Luật sư Phạm, chuyện này là sao?"

Cô nhớ tới nhân viên ở quảng trường Hằng Phong, còn có đám người bán tán trên diễn đàn. Bọn họ đều cho rằng cô sa sút, cô vẫn cho rằng bởi vì cô và Lục Kinh Hạo ly dị, lại còn bị cắt đứt quan hệ với Đường gia.

Không nghĩ tới lại là chuyện này.

Ban đầu trong tay cô có 40% cổ phần của Đường thị.

Cô là đại cổ đông của Đường thị, cho dù bà nội đuổi cô ra khỏi Đường, liên kết với những người khác đoạt quyền điều hành thì cuối năm, Đường thị vẫn phải chia hoa hồng cho cô.

Nhưng bây giờ cô mới biết, thì ra lúc cô rời khỏi thành phố A, bà nội cô lại bắt chấp thủ đoạn, chiếm toàn bộ tài sản cha mẹ cô để lại.

"Đường tiểu thư yên tâm, chỉ cần Đường tiểu thư nói một câu, tôi nhất định sẽ kiện giúp Đường tiểu thư, đòi lại toàn bộ cổ phần của cô."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Hiếm khi cô chủ động

Cổ phần Đường thị, Đường Tâm Lạc dĩ nhiên không vô duyên vô cớ nhượng cho người khác.

Đó là tài sản cha mẹ để lại cho cô, huống chi, ban đầu khi cô bị đuổi khỏi Đường gia không hề có đường lui, đành giao quyền điều hành công ty cho người khác.

Nhưng mà bây giờ, mọi chuyện không giống nhau.

Từ chỗ của luật sư Phạm rời đi, Lục Dục Thần đưa cô về Lam Loan Nhã Uyển.

Vừa đi vào biệt thự, cả người cô bị Lục Dục Thần bế lên, dưới ánh nhìn lúng túng của vú Trương đi vào phòng.

Cô bị Lục Dục Thần đặt lên giường, anh đè tới, thân thể của hai người chui vào trong chăn.

"Sao rồi, đề nghị vừa rồi của anh, em có hứng thú không?" Giọng người đàn ông trầm thấp khàn khàn, vô cùng gợi cảm.

Đường Tâm Lạc nhớ tới lời vừa rồi của anh.

Căn cứ theo hợp đồng của họ, cô gả cho anh, anh giúp cô đoạt lại tất cả.

Cho nên vừa rồi, anh đưa cô đến đó, còn bảo luật sư Phạm kiện giúp cô, đoạt lại 40% cổ phần Đường thị.

Nhưng mà, trên đường về, anh lại đưa ra một đề nghị mê người hơn.

Không chỉ giúp cô đoạt lại 40% cổ phần, anh cũng sẽ giúp cô giành lại quyền kiểm soát tập đoàn, Nếu như cô biểu hiện tốt, thậm chí còn giúp cô đuổi bà nội cô ra khỏi hội đồng quản trị.

Nhưng mà, giống như buôn bán với quý dữ, loài người vĩnh viễn không chiếm được lợi ích.

Đề nghị của Lục Dục Thần cũng bổ sung thêm một điều kiện hà khắc.

Anh muốn cô "yêu" anh, giống như một người vợ thật sự "yêu" anh.

Vì đạo này phản ứng của cô thỉnh thoảng lạnh nhạt và có chút chống đối, anh không hài lòng nên mới đưa ra điều kiện này.

Trong thời gian ký kết, cô phải thật sự nhập vai một người vợ của anh. Chẳng những lừa gạt người bên ngoài, thậm chí nếu cần, ngay cả Mạnh Trạch biết rõ mọi chuyện cũng phải gạt.

Nhưng mà, yêu cầu duy nhất là cô không được thật sự động tâm với anh.

Bởi vì anh không muốn có phiền phức, đặc biệt khi hết thời hạn, anh không muốn dây dưa với cô nữa.

Đường Tâm Lạc không hiểu vì sao Lục Dục Thần lại đi giải thích những điều này, nhưng mà, cô không chút nghĩ ngợi, lập tức gật đầu đồng ý.

Chủ động xoay người, nằm lên trên anh.

Ngồi trên cơ bụng săn chắc, cô hôn vào yết hầu của anh.

"Lục tiên sinh, đề nghị của anh rất tốt..." Cô vừa hôn vừa nói: "Em không thể chờ để thấy được bà nội và cô của em bị đuổi ra khỏi Đường thị."

Cô hiếm khi chủ động khiến cho ánh mắt của Lục Dục Thần dao động.

Không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng ra thần thái mê người hiện nay của cô.

Chẳng qua, trái với đôi mắt đào hoa quyến rũ, kỹ thuật của cô rất tệ.

Bởi vì anh không có động tĩnh, cô cảm thấy mất kiên nhẫn.

Nụ hôn ôn nhu trở nên hỗn loạn.

Cảm giác như vậy khiến cho anh có ảo giác mình đang nuôi một con mèo hoang.

Không tự chủ cười thành tiếng, Đường Tâm Lạc nghe thấy lập tức mất hứng.

Má, cô cố gắng nửa ngày trời, đại gia bỏ tiền như anh nên phối hợp một chút chứ.

Kết quả, anh không những không phối hợp mà còn cười nhạo cô!

Cho dù đang ở thế dưới, Lục Dục Thần vừa đồng ý giúp cô, nhưng bản chất thiên kim tiểu thư rất nhanh bộc lộ.

Đường Tâm Lạc ngồi dậy, trợn mắt nhìn anh.

Sau đó mắt hững hờ về góc giường.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Chồng à, em yêu anh

Lục Dục Thần đang hưởng thụ sự chủ động của cô.

Kết quả, cô gái này không những không "chuyên nghiệp", không biết đã chọc phải dây thần kinh xấu hổ nào, bỗng nhiên quăng anh sang một bên, đáng vẻ đau lòng.

Lục Dục Thần không hiểu nổi, quả đúng là một cô gái được nuông chiều.

Anh hiếm khi chủ động đi dỗ một người phụ nữ, thấy cô đang co rút lại ở góc giường, không nhìn được tới gần, ôm cô vào ngực.

"Sao tự nhiên lại giận?"

Cô giận dữ, sau đó nghe được một giọng buồn buồn: "Ai dám giận Lục gia đâu chứ, dù sao mọi chuyện đều là anh quyết định, tôi chỉ là một người thấp bé thôi."

Còn không nói là giận, âm thanh này cũng sắp ngập nước rồi.

Lục Dục Thần ngược lại không giận, ôm chặt hơn, cúi đầu hôn gáy cô.

"Còn nói không giận. Mới nói xong, phải nhập vai cho tốt, sao lại gọi là Lục gia?" Anh vừa nhẹ nhàng dụ dỗ, vừa nhẹ nhàng hôn gáy cô.

Mịn màng như da trẻ sơ sinh, dưới nụ hôn của anh dần đỏ ửng lên.

Đường Tâm Lạc bị anh hôn đến mức tay chân mềm nhũn ra, so với anh kinh nghiệm dày dặn, cô chỉ là một tượng sáp.

Biết rõ anh cố tình khiêu khích mình, nhưng hết lần này tới lần khác lại không có ý chỉ phản kháng.

Dù sao cũng không làm được gì, cô dứt khoát vùi đầu trong ngực anh, lẩm bẩm: "Không gọi là Lục gia, vậy gọi sao? Gọi Thần thiếu à?"

Thật ra trong đầu cô cũng có một ý tưởng, nhưng mà... Không dám tùy tiện nói.

Đừng cho rằng bây giờ Lục Dục Thần đối xử với cô tốt, nhưng mà, cô biết rõ. Giữa hai bên chỉ có giao dịch, cho dù hai người càng tìm hiểu sâu, ít nhiều gì cũng có cảm giác, nhưng ranh giới vẫn còn.

Giống như Lục Dục Thần nói vậy, không thể yêu anh, cho dù anh hết sức hấp dẫn cũng không thể yêu anh.

Cho nên, dù trong lòng biết, Lục Dục Thần muốn cô nói gì, nhưng cô vẫn giả ngu.

Nhưng mà, hiển nhiên Lục Dục Thần có ý định riêng của mình, cô nghe thấy âm thanh lưỡi biếng của anh vang lên: "Ngoan, gọi là chồng."

——

Dù trong lòng đã chuẩn bị sẵn, nhưng khi nghe thấy giọng nói cung chiều của anh, Đường Tâm Lạc vẫn có chút hoảng hốt.

Cô đã bị tổn thương một lần, từng thật tâm hy vọng vào cuộc hôn nhân đó, kết quả rơi vào một kết cục chật vật, người đàn ông kia cũng chưa từng dùng giọng như vậy nói với cô.

Hết lần này tới lần khác, điều châm chọc.

Hôm nay, biết rõ tất cả là giả, nhưng người đàn ông này có thể dùng giọng cung chiều như thế để gọi cô.

Suy nghĩ chợt mình bạch, coi như là một giấc mơ, một giấc mơ đẹp.

Cô cũng là người phụ nữ thích được hưởng thụ tình yêu, cho dù biết tất cả là giả, cô cũng muốn chìm đắm trong giấc mơ này một năm.

Ban đầu Đường Tâm Lạc được Lục Dục Thần ôm từ phía sau, đột nhiên quay đầu sang.

Cô xoay mình ngồi lên trên anh, tay níu cổ áo, cầm cả vạt cời giúp anh.

Từ ánh nhìn của anh, cô gái đang xấu hổ này, mỗi lần giờ tay nhát chân đều đẹp là thường.

Động tác trên tay không ngừng, cặp mắt đào hoa ngập nước kia tập trung trên mặt anh.

Lúc cô cời xong, anh thấy cô cúi người hôn lên môi anh.

Cô nói...

"Chồng à, em yêu anh."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Sáng sớm ngọt ngào

Hiển nhiên Lục Dục Thần rất thích lời cô nói.

Vì vậy, tối hôm đó.

Lục tiên sinh cũng sẽ khiến cho Lục phu nhân yêu thích.

Nhưng mà, kiểu yêu thích này chỉ là ý của Lục tiên sinh.

Sáng sớm thứ hai, khi tỉnh dậy, Đường Tâm Lạc cảm thấy cả người rời rạc.

Tức giận quay sang đánh vào hông người sau lưng, bây giờ cô chỉ muốn giết người.

"Ừm, dậy rồi"

Người sau lưng bị động tác của cô đánh thức, sát lại gần.

Lục Dục Thần xoay người cô lại, để cô đối diện mình.

"Ngoan, còn sớm... Ngủ thêm chút nữa."

Giọng nam tính có pha chút lười biếng khi buồn ngủ.

Từ giọng nói này, có thể nhận ra, tâm trạng Lục Dục Thần rất tốt.

À, tình huống này cô hiểu, đây là triệu chứng "Thức dậy đáng yêu".

Đường Tâm Lạc chống hai tay ở ngực anh, không phối hợp: "Em, em hôm nay có hẹn với luật sư Phạm... Không thể tới trễ, anh đừng..."

Còn chưa nói dứt lời, cô đã bị Lục tiên sinh hôn.

"Chờ một chút..."

Đường Tâm Lạc ngước đầu, có chút chống đối nộ hôn của Lục Dục Thần.

Cô không muốn chơi đùa với một Lục Dục Thần "Thức dậy đáng yêu", trời sáng rồi, cô đã hy sinh nhiều rồi nha!

Sở dĩ cô nguyện ý hy sinh cũng là thù lao cho việc mà Lục Dục Thần giúp cô.

Vì biểu hiện khôn khéo của cô, Lục Dục Thần đã tự mình gọi điện thoại cho luật sư Phạm, hôm nay sẽ giúp cô kiện lên tòa án.

Chẳng những vậy, anh còn sắp xếp những việc khác, thay cô trải đường giành lại Đường thị.

Bây giờ Đường Tâm Lạc chỉ muốn sửa soạn nhanh để đi làm chính sự.

Cô không muốn chơi với Lục Dục Thần, cái người lúc tỉnh dậy thì lập tức trở mặt.

Nhưng mà, hiển nhiên, ý tưởng của cô và Lục Dục Thần hoàn toàn khác nhau.

Lục tiên sinh "thức dậy đáng yêu" rất sẵn lòng làm chuyện này.

Dần dần, Đường Tâm Lạc hết chống đối, mặc kệ anh muốn làm gì thì làm.

Lúc Đường Tâm Lạc tưởng rằng mình sắp chết ngạt, Lục Dục Thần cuối cùng cũng kết thúc nộ hôn này.

"Hmm..." Hai tay chống lên ngực anh, thở hắt ra.

Lục Dục Thần ung dung bỏ tay khỏi ót cô, cười tự nhiên.

Đường Tâm Lạc không nhịn được hít sâu một hơi, hơi thở vừa bình tĩnh lại thì lại loạn lên.

Đáng yêu như vậy, tuyệt đối không phải là trạng thái "thức dậy đáng yêu".

Cô ngẩng đầu, quả nhiên phát hiện hai tròng mắt mê ly của Lục Dục Thần đã khôi phục đáng vẻ ác liệt thường ngày.

Chỉ là, trong ánh mắt đó vẫn còn một ánh lửa đang được kiềm chế.

Không ổn, trái tim của Đường Tâm Lạc run lên.

Đối mặt với Lục Dục Thần như vậy, cô không dám trực tiếp từ chối, suy nghĩ một chút, nên làm nũng thì tốt hơn.

Cô chủ động ôm cổ anh, chà chà đầu vào người anh.

Cô nũng nịu nói: "Chồng à, em còn việc phải giải quyết."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Oan gia ngõ hẹp (1)

Lúc Đường Tâm Lạc được tài xế chở đến dưới văn phòng luật sư Phạm vẫn còn cười.

Không nghĩ tới Lục Dục Thần bình thường không có nhân tính, nhưng lúc nọ lại dễ chịu như vậy.

Nghĩ tới vừa rồi cô chà chà đầu vào người anh, rồi kêu thêm tiếng "chồng", trên mặt người đàn ông kia vô cùng hưởng thụ... Cô cảm thấy, mình giống như vừa phát hiện ra một chân trời mới.

Nụ cười ở khóe miệng còn chưa dứt, Đường Tâm Lạc chạy băng băng trên đôi giày cao gót bảy phân về phía thang máy đang sắp đóng cửa.

May quá, đuổi kịp rồi.

Văn phòng của luật sư Phạm ở tầng 88. thang máy lên được tới đó cũng chỉ có hai cái, lúc trước cô đi với Lục Dục Thần, cũng phải chờ rất lâu.

Khi cô đuổi kịp thang máy, trong lòng còn đang mừng.

Chờ đến khi thấy hai người còn lại trong đó, lại chính là Lục Kinh Hạo và Cung Tuyết Mị, cô lập tức hồi hận.

Sớm biết vào đây sẽ gặp hai người này, cô thà chờ còn hơn.

Nhưng mà, đã vào rồi, ai đi ra thì là người đó cảm thấy xấu hổ.

Đường Tâm Lạc không muốn mất mặt, vì vậy cô xoay người về phía thang máy, coi Lục Kinh Hạo và Cung Tuyết Mị phía sau là không khí.

Lúc cửa thang máy đóng lại, đưa tay lên nhấn số lầu.

Nút lầu 88 mà cô muốn nhấn đã sáng từ trước.

Rút tay lại, Đường Tâm Lạc không nghĩ tới, thì ra hai người họ cũng tới cùng lầu với mình.

Tầng này không có nhiều công ty, hy vọng lát nữa không chung đường với họ.

Cô đang suy nghĩ giữa chừng, âm thanh của Cung Tuyết Mị đột nhiên vang lên.

"Hừ, thật là không biết xấu hổ, cho dù biết Kinh Hạo nhà này hôm nay đi ngang đây cũng không cần phải bám theo chứ? Kinh Hạo, loại đàn bà này tâm cơ sâu nặng, con đừng bao giờ mềm lòng!"

Cung Tuyết Mị không có chỉ đích danh, nhưng dựa vào lời bà ta nói, Đường Tâm Lạc cũng biết rằng đang nói mình.

Sở trường của Cung Tuyết Mị từ trước tới nay là đôi trắng thay đen mà.

Nhưng mà hôm nay, cô không định để ý tới người đàn bà tục tĩu sau lưng.

Từ khi cô ly dị với Lục Kinh Hạo, cô đã không còn liên quan tới người nhà của anh ta.

Cả gia đình độc ác như vậy, ai thích thì lấy đi, nếu không cần thiết, ngay cả liếc mắt cô cũng lười.

Cung Tuyết Mị đằng sau đâm chọt mấy câu, không thấy Đường Tâm Lạc đáp trả thì càng lúc càng quá quắc.

Ai cũng đồn rằng, người đàn bà này từ khi ly dị với Lục Kinh Hạo thì được lão già bao nuôi, cũng không biết là leo lên cành cao nào, lúc nào cũng được ngồi xe sang.

Thật ra, sau khi cô kết hôn cầu kết với ai không liên quan tới Lục gia bọn họ.

Nhưng hết lần này đến lần khác, mấy ngày trước nghe người ta nói, cô chuẩn bị tiền để đi giải phẫu thẩm mỹ, muốn đẹp lên để đi quyến rũ Kinh Hạo nhà họ.

Nghe thấy vậy, Cung Tuyết Mị không vui chút nào.

Kinh Hạo nhà họ rất ưu tú, người theo đuổi nó cũng rất nhiều.

Hơn nữa, bây giờ nó cũng không phải là con riêng, nó chính là người thừa kế Lục gia, đương nhiên có thể lựa chọn thiên kim hiển hách về làm vợ.

Đường Tâm Lạc đã bị Đường gia đuổi đi, dựa vào cái gì mà muốn trèo lên nó.

Bà suy nghĩ một chút, dù có tâm tư cũng không được.

Cung Tuyết Mị là người từng trải, đương nhiên biết danh phận vợ trước này vẫn có sức ảnh hưởng tới con mình.

Vì để diệt sạch âm mưu của Đường Tâm Lạc, chỉ cần Lục Kinh Hạo ra khỏi cửa, bà nhất định phải đi theo.

Hôm nay, không phải vừa mới tới thì gặp phải Đường Tâm Lạc sao.

Trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, Cung Tuyết Mị suy diễn một hồi, cảm thấy những lời đồn đãi kia đều là sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Oan gia ngõ hẹp (2)

Thực ra, Cung Tuyết Mị sẽ nghĩ như thế cũng không trách bà ta. Chỉ trách, sau khi Lục Chi Nghi trở về, không có nói rõ ràng.

Lúc trước Lục Chi Nghi mất mặt ở Thất Tinh Quân Ngự, bị bảo vệ ấn ở trên mặt đất, miệng lại bị nhét khăn lau.

Bị thiệt thòi lớn như vậy, cô ta lại không dám nói với nhà.

Cô ta không dám nói nguyên nhân cho nhà biết, không phải cảm thấy không hợp đạo lý, mà là sợ sau khi nói, để cho mọi người biết, cái video clip nóng trên mạng nữ chính là cô Lục Chi Nghi.

Nói đến thật sự là trùng hợp, ngày đó ở trong quán rượu, đúng lúc có người đi đường đem cô ta hồ nháo như thế, lại làm sao bị bảo vệ giữ trên mặt đất một màn nhét khăn lau quay video gắn tung lên mạng.

Tiêu đề được lấy vẫn lại là “Thất Tinh Quân Ngự, nói ‘không’ với nhà giàu mới nổi!”

Chuyện này thực sự râm rang ở trên mạng sôi động, các loại trang sức ở trên người cô ta, quần áo mặc trên người cô ta vương vãi không chịu nổi khuôn mặt cũng chật vật.

May mà Lục Chi Nghi vùng vẫy có vẻ kịch liệt, sắc mặt và tóc rối loạn không nói, góc độ quay chụp lại vẫn vừa vặn không chụp được chính mặt của cô ta.

Chỉ cần cô ta không nói, cho dù là Cung Tuyết Mị nhìn, nhất định cũng khó có thể nhận ra nữ chính đó là cô ta.

Cho nên, vì trên thể diện của cô ta, đương nhiên Lục Chi Nghi nói cái gì cũng không dám đem chuyện phát sinh ngày đó nói cho người khác.

Cũng bởi vậy, Cung Tuyết Mị cũng không biết Đường Tâm Lạc đã lập gia đình, lại cho rằng những lời đồn đại đều là sự thực.

...

Cung Tuyết Mị sau khi châm chọc chế giễu Đường Tâm Lạc một hồi, gặp Đường Tâm Lạc vẫn không trả lời, còn tưởng rằng là cô chột dạ.

Cung Tuyết Mị sớm đã có thói quen quở trách Đường Tâm Lạc, lúc này lưu loát trách móc, lại trực tiếp vươn ra một ngón tay trỏ, bắt đầu chỉ vào gáy Đường Tâm Lạc phun thò tục.

Lục Kinh Hạo toàn bộ lạnh lùng thấy mẹ anh ta chửi rủa Đường Tâm Lạc, ngay cả mắt cũng không nháy một cái.

Nếu không phải thời gian địa điểm không hợp, như vậy cảnh tượng giống như trở lại trước khi bọn họ ly hôn.

Ở trong nhà Lục Kinh Hạo, Cung Tuyết Mị đối với Đường Tâm Lạc như thế này, mà Lục Kinh Hạo lại thờ ơ lạnh nhạt như vậy.

Thực sự Cung Tuyết Mị là thói quen vênh mặt hất hàm sai khiến với Đường Tâm Lạc, bà ta mắng được nên càng hăng say, nhất thời không phản ứng kịp, thấy Đường Tâm Lạc không quay đầu lại quan tâm đến bà ta, lại thuận tay hung hăng nhéo một cái lên cánh tay Đường Tâm Lạc.

“A--”

Cuối cùng Đường Tâm Lạc cũng không thể chịu đựng được nữa, bản năng bỏ qua cánh tay, cũng thuận thế để cho quần áo dài giày cao gót về sau của Cung Tuyết Mị lật chuyển.

Cô quay đầu, nghiêm mặt lạnh nói với Cung Tuyết Mị: “Bác gái đây, tôi xem bà tuổi lớn mới có lòng tốt không so đo với bà, bà cũng đừng thấy cho chút mặt mũi mà lên mặt!”

Vốn là Lục Kinh Hạo đứng ở trong thang máy không có cảm giác tồn tại, lúc này không tự nhiên di chuyển đến.

Tay trái anh ta tiếp được Cung Tuyết Mị lui về sau, tay phải thuận thế đi phía trước, cầm cổ tay phải vung lên của Đường Tâm Lạc với Cung Tuyết Mị.

“Đường Tâm Lạc, cô đừng có quá đáng!”

Khi mà anh ta nói những lời này, hàm răng đều cắn chặt, giống như nếu không phải là phụ nữ, anh ta hận không thể một quyền đánh vào mặt cô.

Môi Đường Tâm Lạc gọi lên trào phúng, “A, tôi quá phận? Bà ta là bề trên... Huống chi, nếu là anh không muốn bị người khác chê trách, liền chú ý một chút lời nói và việc làm của mình. Anh làm nhiều chuyện xấu xa ghê tởm như vậy...”

Nói này, đột nhiên dừng lại, tầm mắt dừng lại trên tay phải anh ta.

Bàn tay phải kia, chính là đang hung hăng bắt lấy cổ tay phải Đường Tâm Lạc.

“Người phụ nữ như cô... Tôi ngại hẳn.” Nói xong, vậy mà thực sự anh ta buông lỏng tay cầm tay phải Đường Tâm Lạc ra.

Đúng là, trên cổ tay cô sớm đã bị nắm đến xuất hiện dấu vết xanh tím.

Đường Tâm Lạc nhìn chằm chằm Lục Kinh Hạo, bỗng nhiên phát ra một tiếng cười lạnh

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Oan gia ngõ hẹp (3)

Quá khứ của cô là không phải mất bị mù, bằng không làm sao có thể nhìn tới người như Lục Kinh Hạo.

Bỗng nhiên đáy lòng sinh ra cảm giác đau lòng, vì chính mình trước đây.

Đường Tâm Lạc nhìn Lục Kinh Hạo, người đàn ông trước mặt này, là người mà cô đã toàn tâm toàn ý muốn gả sao?

Vì anh ta, cam nguyện bị giam ở cái áp lực lớn, bị lão bà nham hiểm Lục gia, giống như người đàn bà chanh chua, còn có cô em chồng châm chích cô khắp nơi.

Khóe môi cười lạnh từ từ mở to ra, dần dần Đường Tâm Lạc cười lên tiếng, đã không có kính đen che, khuôn mặt quyền rũ của cô ở trước mặt Lục Kinh Hạo phác họa hình đẹp rực rỡ.

“Vị tiền sinh này...” Cô nhìn Lục Kinh Hạo, một chữ một chữ nói.

“Trước khi nói người khác bản, mời anh nên xem lại chính mình trước. Tôi làm sao lại bản, ít nhất không mang người đàn ông khác về phòng tân hôn, ở bản thân một nửa kia cũng chưa ngủ qua trên giường cưới, làm cái loại chuyện ghê tởm này, mà đi cố ý tiếp cận thiết kế một một bé gái, làm hôn nhân bị chôn vùi. Lục Kinh Hạo...”

Ánh mắt đào hoa của cô dừng lại ở trên người anh ta, khuôn mặt tươi đẹp cất giấu khinh miệt và kiêu căng.

Đây là lần đầu tiên Lục Kinh Hạo ở trên mặt Đường Tâm Lạc, nhìn đến cảm xúc như vậy.

“Lục Kinh Hạo... Tôi khinh thường anh!”

...

“Phi... Cô là đồ dê tiện không biết xấu hổ, cô dựa vào cái gì mắng Lục Kinh Hạo nhà chúng tôi? Bà già này liều mạng với cô!!!”

Lục Kinh Hạo chính là niềm tự hào của Cung Tuyết Mị, là sinh mệnh của Cung Tuyết Mị, Cung Tuyết Mị bỏ lên ngai vàng nhà giàu là quan trọng nhất là thể diện và lợi thế.

Không có bất cứ kẻ nào, không có bất cứ kẻ nào ở trước mặt bà ta bôi đen niềm tự hào của bà ta.

Ngay khi Lục Kinh Hạo bị lời nói chấn trụ trong nháy mắt của Đường Tâm Lạc, bỗng nhiên Cung Tuyết Mị xông đến Đường Tâm Lạc.

Vốn Cung Tuyết Mị là người phụ nữ pha trộn phổ phùng, chửi bóng chửi gió khóc lóc om sòm đối với bà ta mà nói sớm là com thường.

Tuy Đường Tâm Lạc có phòng bị, nhưng vẫn lại là bị Cung Tuyết Mị đột nhiên bổ nhào người qua đánh trong thang máy.

Cô còn không có đứng vững, giương mắt nhìn đến Cung Tuyết Mị lại muốn bổ nhào về phía cô, tư thế kia vẫn còn muốn lôi kéo tóc cô, Đường Tâm Lạc không chút nghĩ ngợi giờ chân lên, một cước đã vào cẳng chân Cung Tuyết Mị.

Cẳng chân xương không thịt, đá nơi đó đau yếu nhất.

Chỉ nghe một tiếng “Ai ôi”, Cung Tuyết Mị ôm chân ngồi ở trên mặt đất.

Lúc này Lục Kinh Hạo cũng phản ứng kịp, thấy mẹ mình bị Đường Tâm Lạc đánh, liền giơ tay lên chuẩn bị tát lên mặt Đường Tâm Lạc.

Nguyên tắc gì không đánh phụ nữ, trong lúc này tất cả đều bị quăng ra sau đầu.

Tay phải anh ta giơ lên cao, lộ ra vẻ mặt hung dữ, Đường Tâm Lạc cảm thấy cả kinh.

Mẹ ơi, cô mới vừa nhìn thấy thang máy nhanh đến tầng 88 mới dám chơi đùa như vậy, nhưng mà thang máy luôn chậm chạp, hôm nay có lẽ là cô chơi không thoát đi!

Chính vào lúc này, chỉ nghe một tiếng “Ting”, cuối cùng cũng đến tầng 88, lúc này cửa thang máy cũng tự động mở ra.

Ngoài cửa thang máy, vài người đứng ngoài, xem ra đều là đang đợi thang máy.

Cửa thang máy mở ra, người bên ngoài nhao nhao lộ ra vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm.

“Mấy người, mấy người đang làm gì... Mau, mau gọi bảo vệ!”

Đúng lúc, cùng tiếng khóc lóc thảm thiết rung trời từ trong thang máy truyền ra, bộ dạng quý bà ngồi dưới đất, khóc lóc om sòm ôm chân của mình khóc lớn.

“Ôi này, ai nhanh tới cứu giúp tôi đi... Nhanh tôi bị người phụ nữ này đánh chết!”

:Thật sự là không có lương tâm, đến bề trên đều có thể đánh... Con trai, con mau giúp mẹ nhìn xem, chân của mẹ có phải bị gãy hay không? Ôi, ôi... Trái tim tôi đau quá... Có phải hay không tôi phải chết!”

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Bà già nhà giàu cũng ăn vạ

“Ai ôi, ai ôi... Đây là tôi tạo ra cái nghiệt gì, làm sao có thể để cho con tôi cưới vào cửa cái người phụ nữ như vậy... Ai ôi, Kinh Hạo... Mẹ đau đầu quá, ngực cũng đau, mẹ bị người phụ nữ này tức chết...”

Đội bảo vệ bên kia tòa nhà nhanh chóng phái người đi lên, thậm chí sau khi biết tình huống lại vẫn thuận tiện mang theo tám cánh đi lên.

Mọi người xung quanh vốn là muốn đi đỡ Cung Tuyết Mị, tuy Cung Tuyết Mị ăn mặc rất có khuôn cách bà già nhà giàu, nhưng nửa nằm ở trong thang máy khóc lóc om sòm bộ dạng lẫn lộn thực sự có chút...

Mọi người sợ gặp phải phiền toái, chỉ có thể vây xem ở xung quanh.

Ngộ nhờ vị kia bà già thực sự bị nội thương nghiêm trọng, bọn họ đi đỡ nói không chừng sẽ đem chính mình góp thêm vào.

Cuối cùng đội bảo vệ cũng đi lên, Cung Tuyết Mị một bên vừa kêu đau vừa mắng người, hận không thể đem tất cả mười tám đời tổ tông nhà Đường Tâm Lạc mắng cùng nhau.

Có thể toàn bộ mọi người trên tòa nhà 88 tầng này là xã hội tinh anh, với thành phố A về điểm này nhà giàu tự nhiên sẽ hiểu.

Nghe được Cung Tuyết Mị mắng Đường Tâm Lạc, chẳng được bao lâu liền đem quan hệ ba người trong thang máy đoán ra một ít.

“Không nghĩ tới, vị kia là thiên kim nghèo túng Đường gia a... Trách không được bị bà chủ Đường đuổi ra khỏi nhà, hóa ra thật đúng là cái tâm không dài.”

“Chính là, dù nói thế nào Lục phu nhân cũng là mẹ chồng trước của cô, thì cũng không còn là con dâu bà nữa, tốt xấu cũng coi như là bề trên. Chắc, người phụ nữ này đúng là quá nhẫn tâm, đến bề trên cũng đánh.”

Mọi người xung quanh mỗi người một câu, toàn bộ coi như không có Đường Tâm Lạc, đến lúc bên trong một người đội trưởng đội bảo vệ đi ra bộ dạng tìm cô hỏi han, cô mới thoải mái nói: “Các người tới vừa đúng lúc, trong thang máy có theo dõi, phiên các người điều tra đến xem. Có chứng cứ, vừa lúc tôi có thể cáo bà ta đụng chạm thân thể lừa bịp tổng tiền.”

Nghe nói như vậy, vốn đang bị người nâng ra, nhìn qua Cung Tuyết Mị đau đớn không chịu nổi nháy mắt ngồi dậy từ trên cang.

“Cô tiện chủng này, cô nói ai động chạm thân thể ai lừa bịp tổng tiền! Rõ ràng cô vừa mới đập tôi một cái, cô vẫn lại đá vào tôi...Đá vào trên ngực tôi...Giẫm phải tôi thờ ơ thờ không được, cô cũng dám nói tôi lừa bịp tổng tiền cô...”

Cung Tuyết Mị nói được một nửa, dường như bỗng nhiên phát hiện chính mình “Dừng mãi” quá mức, vì thế nói đến nửa câu sau, lại che ngực, làm động tác ôm ngực.

Nhưng mà, mọi người ở đây đều có mắt, ai cũng không mù quáng, xem tư thế của bà ta cảm thấy được vị quý bà này diễn quá phô trương rồi.

Nếu nói vừa rồi, mọi người lại vẫn nhất trí không đổi cho rằng chuyện này là Đường Tâm Lạc, nghe Đường Tâm Lạc nói như vậy, lại nhìn biểu hiện của Cung Tuyết Mị...Bất cứ một người có đầu óc nào, đều cảm thấy được trong sự việc này đâu có khó hiểu.

Đương nhiên, cho dù có nhiều điểm đáng ngờ trước mặt như thế, hiện trường vẫn lại có một người vẫn đứng như cũ ở bên cạnh Cung Tuyết Mị.

Lúc này Lục Kinh Hạo đi tới, nói với đội trưởng đội bảo vệ: “Xin chào, tôi là phó giám đốc Lục Kinh Hạo tập đoàn Trí Hòa, đây là danh thiếp của tôi. Vừa rồi ở trong thang máy, tôi đã nhìn thấy rất rõ ràng, đúng thật là vị tiểu thư này động tay trước. Chuyện bây giờ ảm ỉ thành như vậy, tiền thuốc men của mẹ tôi cũng không truy cứu với cô ấy, các người dẫn cô ấy đi thì tốt.”

Lục Kinh Hạo cao 1m8 mấy, bộ dạng tuấn tú lịch sự. Mặc đồ Tây đen, nghiêm mặt lạnh, đứng ở kia có một loại khí thế không gian.

Đội trưởng đội bảo vệ nghe được lời nói của anh ta, lại nhìn dáng vẻ đường đường khí chất của anh ta, lập tức nhìn không được gật đầu: “Được được được, Lục tổng mà nói chúng tôi tin tưởng...Lại đây, mấy người các anh mau tới đây, đem vị tiểu thư này dẫn đi.”

Không chút nghĩ ngợi, nhưng người bảo vệ này đã bị khí tràng của Lục Kinh Hạo với tập đoàn nổi tiếng Trí Hòa chấn trụ.

“Chờ một chút!” Đúng lúc này, một giọng nói uy nghiêm từ đoàn phía sau tới.

Mọi người tránh ra một lối, người đàn ông trung niên chậm rãi đi tới.

“Lục phu nhân là khách của tôi, ai cho các người lá gan đi gây chuyện với khách quý của tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Cho người đàn bà đánh đá mẹ chồng trước hạ bộ

“Luật sư Phạm...Hóa ra bà chủ đây là khách của luật sư Phạm, chúng tôi có mắt như mù, luật sư Phạm đừng nóng giận đừng nóng giận...”

Đội trưởng đội bảo vệ nhìn thấy luật sư Phạm tự mình xuất hiện, lập tức một mặt nịnh nọt nghênh đón qua.

Ở họ uy quyền của Luật sư Phạm trong tòa nhà lớn này cũng không phải là khoa trương, nghe nói quan hệ giữa luật sư Phạm với mọi người trong tòa nhà vô cùng tốt, trong tòa nhà lớn này mọi người ở đây đặc tội ai cũng không có thể đặc tội đại luật sư Phạm.

Đội trưởng đội bảo vệ lập tức tiến lên trấn an, những người khác khi thấy luật sư Phạm xuất hiện cũng anh một lời tôi một câu lấy lòng, lúc này Cung Tuyết Mị cũng không nao loạn, ngồi ở trên cang ưỡn thẳng lưng, ngẩng cằm, lấy hai cái lỗ mũi quay về Đường Tâm Lạc, một bộ dạng vênh vào tự đắc.

Hừ, hôm nay bà ta và Lục Kinh Hạo đến là tìm luật sư Phạm.

Vốn nghe nói luật sư Phạm rất khó hẹn gặp, còn tưởng rằng hôm nay đến nhất định không thể gặp luật sư Phạm, không nghĩ tới danh Lục gia đúng là tốt, đây là lần đầu tiên gặp, người khác cũng “Lục phu nhân” trước, phía sau “Lục phu nhân” bảo vệ bà.

Cung Tuyết Mị ngồi ở trên cang, chỉ cảm thấy năm đó bà ta chủ động thông đồng với Lục Chí Hạ, bỏ lên trên giường của ông, sinh ra Lục Kinh Hạo ngồi lên bà chủ Lục gia thực sự quyết định là vô cùng sáng suốt.

Mà Đường Tâm Lạc đây, bị gia tộc chán ghét mà vứt bỏ, bị con trai của bà ta đuổi ra cửa, giống như một bãi bùn lầy, không bức tường đỡ, còn muốn đấu với bà ta!

“Luật sư Phạm ông yên tâm, khách của ngài chúng tôi nhất định sẽ an bài ổn thỏa. Tiểu Lý, đi...Đem người phụ nữ nháo sự dẫn đi, thông báo cho cục cảnh sát.”

Đội trưởng đội bảo vệ một mặt lấy lòng luật sư Phạm, một mặt phân phó thủ hạ làm việc.

Tên bảo vệ Tiểu Lý bị anh ta gọi đến tên, lập tức đi đến trước mặt Đường Tâm Lạc, thấy Đường Tâm Lạc tóc có chút rối loạn, nhưng gương mặt xinh đẹp thanh tú, lại ăn mặc ngay ngắn chỉnh tề, cũng không thể đi xuống nặng tay có lòng tốt khuyên nhủ: “Tiểu thư, theo tôi đi xuống...Nếu còn tiếp tục nháo loạn như vậy, người mất mặt chính là cô.”

Đường Tâm Lạc nhú mi nhìn anh ta một cái, không nhúc nhích.

Lúc này, bỗng nhiên phía sau truyền đến giọng nói thúc giục của đội trưởng đội bảo vệ: “Tiểu Lý anh lại vẫn cùng cô ta nói phí lời làm gì, nhanh lên, bắt đi xuống...Đừng ở chỗ này lãng phí thời gian của luật sư Phạm.”

Tiểu Lý bị đội trưởng đội bảo vệ thúc giục, không còn cách nào, nói nhỏ giọng một câu với Đường Tâm Lạc “Tôi xin lỗi”, chuẩn bị dẫn người đi.

Ai ngờ, tay vừa mới vươn ra một nửa, ở giữa không trung bị cản lại.

“Các người bắt khách của tôi làm gì, tôi cho các người đưa những người quấy rối khác đi, không cho các người động tay với Lục phu nhân.” Luật sư Phạm xanh mặt chặn trước người Đường Tâm Lạc.

Bảo vệ trong tòa nhà thực sự là ngày càng không có năng lực phân biệt, nếu thực sự đem Lục phu nhân mời đi xuống, đừng nói là bọn họ, chính bản thân ông ta cũng xui xẻo theo.

“Đây...Đây không phải vừa rồi ngài nói, Lục phu nhân mới là khách của ngài hay sao? Như thế nào...” Đội trưởng đội bảo vệ nhìn thấy tình huống không đúng, khẩn trương muốn giải thích.

Để không bị luật sư Phạm hiểu lầm, lại vẫn cố ý đem thân phận của Cung Tuyết Mị và Lục Kinh Hạo nói ra.

Ai ngờ, sau khi luật sư Phạm nghe được lại nghiêm mặt lạnh lẽo: “Tôi nói Lục phu nhân là vị này, đây mới là Lục phu nhân chân chính.”

Ông giới thiệu thân phận Đường Tâm Lạc, ở mọi người không thể tưởng tượng nổi nhìn kỹ về hướng Lục Kinh Hạo và Cung Tuyết Mị.

“Còn như các anh nói hai vị...phó tổng giám đốc tập đoàn Trí Hòa, tôi và cha của anh ta trái lại đã gặp mặt vài lần, nhưng...không tính là quen biết. Mà vị Lục phu nhân này, thực sự tôi không biết, tôi nhớ rõ phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Trí Hòa đã qua đời nhiều năm, không biết vị này lại là vị ấy?”

“Tôi...Đương nhiên tôi là vợ của Chí Hạ, tôi chính là Lục phu nhân!”

“A...hóa ra Lục tổng đã kết hôn lần nữa, xem ra là kiến thức tôi hạn hẹp rồi...Vậy vị này, là con trai của bà Lục?”

Thái độ của luật sư Phạm bỗng nhiên chậm dần, Cung Tuyết Mị cho rằng đối phương kiêng kỵ thân phận, đặc ý nói: “Đương nhiên, đây là con tôi Lục Kinh Hạo.”

“Như vậy.” Luật sư Phạm gật gật đầu, giống như đang suy nghĩ: “Tôi nhớ rõ phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Trí Hòa mất cũng vài năm, không nghĩ tới, con trai của ngài đều đã lớn như vậy.”

Lời này vừa nói ra, toàn bộ đều xôn xao.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Hóa ra là Tiểu Tam lên ngôi

Xung quanh truyền đến tiếng thảo luận bàn tán xôn xao.

Đường Tâm Lạc không tránh khỏi nhìn người đàn ông trung niên trước mặt, không hổ là kim bài lớn, câu nói đầu tiên đánh vào Cung Tuyết Mị và Lục Kinh Hạo.

“Hóa ra là Tiểu Tam lên ngôi?”

“Thực ra là con riêng, tôi vẫn còn cho là Lục tổng Trí Hòa con trai của vợ chết.”

Luật sư Hoàng cười nhìn Lục Kinh Hạo và Cung Tuyết Mị mắt mặt ở trước mặt mọi người, lúc này mới nói với đội trưởng đội bảo vệ: “Tôi còn có việc, trước đưa Lục phu nhân vào trong. Bộ phận theo dõi ghi hình trong thang máy đợi lát nữa đưa đến văn phòng tôi, nếu Lục phu nhân chuẩn bị khởi tố, là luật sư của Lục phu nhân, đương nhiên tôi phải giúp Lục phu nhân xử lý tốt sự tình.”

Nói gần nói xa, tất cả bảo vệ đều là Đường Tâm Lạc.

Mà lời nói này, cũng để cho ánh mắt mọi người nhìn vào trên người Đường Tâm Lạc có chỗ bất đồng.

“Chờ... Chờ một chút... luật sư Phạm, có phải hay không ông nghĩ sai ở đâu rồi?” Lục Kinh Hạo chưa từng bị mắt mặt như vậy, không nhận được gọi luật sư Phạm lại.

Cho dù trước kia là con riêng của Lục gia, anh ta cũng không có chịu nhiều khuất nhục như vậy.

“Luật sư Phạm, ông nói cô ấy là Lục phu nhân... Nhưng mà, tôi và cô ấy, sớm đã ly hôn rồi.” Ánh mắt anh ta nhìn về phía Đường Tâm Lạc mang theo xem thường và khinh thường.

Giống như là vô cùng muốn thanh minh quan hệ, tầm mắt cũng không nguyện dừng lại một giây trên người Đường Tâm Lạc.

Đường Tâm Lạc và luật sư Phạm vốn rất nhanh đi vào cửa lớn văn phòng luật sư, lúc này nghe được lời nói của anh ta mới dừng bước lại.

Luật sư Phạm đang muốn nói tiếp, Đường Tâm Lạc ngăn cản ông ta.

Cô xoay người, nhìn về phía Lục Kinh Hạo, hơi nâng cằm lên mang theo khinh mạn và kiêu căng, giống như đối phương mới vừa rồi chẳng thềm ngó tới bụi bặm.

“Quả thực chúng ta đã ly hôn, nhưng mà anh cho là, trên đời này chỉ có Lục Kinh Hạo là một người họ Lục sao? Lục tiên sinh có lòng thanh thành đi quan tâm người khác như vậy, chẳng bằng lo lắng nhiều hơn cho mẹ của mình đi. Dù sao, luật sư Phạm làm luật sư đại diện của tôi, danh tiếng của ông ấy cũng không phải là hư danh.”

Lúc này, cuối cùng Lục Kinh Hạo mới nhớ tới lời luật sư Phạm vừa nói qua.

Ông ta nói, sau khi lấy máy quay sẽ thay Đường Tâm Lạc khởi tố bọn họ.

Danh hiệu của Phạm Tàn Nghị là “Tướng quân Thường Thắng” ở giới tư pháp không ai không biết, Lục Kinh Hạo còn muốn nhiều lời, bóng dáng của luật sư Phạm và Đường Tâm Lạc lại sớm biến mất.

“Ai ôi ai ôi, trái tim tôi đau quá... Kinh Hạo, con mau giúp mẹ thông báo bác sĩ tư nhân, thực sự mẹ chịu không nổi rồi... Đau quá đi!”

Tuy Cung Tuyết Mị nguy xuân, nhưng năng lực tùy mặt gửi lời vẫn có.

Thấy sắc mặt người xem xung quanh bà ta đã khác với vừa rồi, lập tức ngồi xuống đất khóc lớn.

Đội bảo vệ thấy bà ta như vậy, đương nhiên lại không đưa đi báo cảnh sát, vừa là kiêng kỵ thân phận của Lục gia, thứ hai cũng sợ hãi đụng chạm quý bà gồm sử này.

Tuy nhiên, đụng chạm bà già gồm sử bọn họ gặp qua không ít, phải đụng chạm quý phu nhân vẫn lại là lần đầu tiên gặp, nhưng chuyện quái lạ trên thế gian, việc này bảo vệ không cho phép quý phu nhân này là người không biết xấu hổ.

Cuối cùng, Lục Kinh Hạo mang theo Cung Tuyết Mị xám xịt ra về, anh ta nhét không ít tiền bạc lên trên, đội bảo vệ bên kia cũng làm bộ dạng sẽ đồng ý với anh ta, sau khi cất nổi biên tập lại bản cũ giao cho luật sư Phạm.

Mà Đường Tâm Lạc và luật sư Phạm cùng nhau vào văn phòng, căn bản không để chuyện video clip ở trong lòng.

Vừa rồi là cô thuận miệng nói, Cung Tuyết Mị không hề bị oan uổng. Bây giờ cô còn có chuyện nghiêm chỉnh muốn giải quyết nhanh, mới không rảnh vì việc nhỏ này đi quản mẹ con Lục Kinh Hạo.

“Lục phu nhân, mời ngồi.” Trước mặt người khác không ai bị nổi, luật sư Phạm kiêu căng tài giỏi, đối mặt với Đường Tâm Lạc, lại cẩn thận khác thường.

“Lục phu nhân, đây là ba phương án sau khi tôi nhận được sự phân phó của Lục gia, suốt đêm chuẩn bị tốt. Lục phu nhân trước xem một chút, vừa ý một phương án, chúng ta dùng một phương án.”

Lục Dục Thần với luật sư Phạm có on huệ giúp đỡ lẫn nhau, mặc dù giờ phút này ông ta đã có địa vị, đối với chuyện Lục Dục Thần dấn dò cũng không muốn nhờ người khác làm hộ, toàn bộ tự thân tự lực.

Đường Tâm Lạc nhận lấy ba phần văn kiện, nhìn nhìn, lại nhẩn mày lại.

Một phần so với một phần ngoan độc, đây là muốn đưa chết bà nội cô Đường Vương Xuân Phương và di Đường Nhược Lan nhíp nhàng a!

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Đánh cho Lục Dục Thần cầu cứu

Đường Tâm Lạc không chút do dự lựa chọn phương án thứ ba.

Đoạt lại 40% cổ phần công ty cô nên được thì không nói, còn thuận thế đá bà nội và di ra khỏi Hội Đồng Quản Trị, thu mua cổ phần trong tay bọn họ về tay cô.

Đường Tâm Lạc nhanh chóng bàn bạc xong phương án với luật sư Phạm.

Lúc cô và luật sư Phạm bàn bạc xong, ngồi trên xe chuẩn bị về Lam Loan Nhã Uyển, bỗng nhiên nhận được cuộc điện thoại làm cô hơi bất ngờ.

“Mẹ.” Nhận được điện thoại, Đường Tâm Lạc sững sờ chỉ trong chớp mắt.

Lần trước gặp mặt, thái độ của Trác Nhã Dung đối với cô không tốt lắm, cô còn tưởng rằng đối phương sẽ không tìm cô.

“Tâm Lạc, bây giờ con ở đâu?”

“Con ở trên xe.”

“Con có rảnh không? Đi dạo phố với mẹ.”

Đường Tâm Lạc chỉ do dự một giây, liền gật đầu đồng ý, “... Vâng.”

Lục Dục Thần vừa giúp cô chuyện lớn như vậy, làm vợ ‘yêu’ của anh, đương nhiên cô phải tích cực bồi đắp quan hệ với mẹ chồng.

Trác Nhã Dung gửi địa chỉ cho cô, liền tắt điện thoại.

Đường Tâm Lạc bảo lái xe đổi hướng đi, trong lòng đắn đo, vẫn không gọi điện thoại cho Lục Dục Thần.

Người phụ nữ thấp hèn như Cung Tuyết Mị cô còn có thể hầu hạ được, tuy mẹ Lục Dục Thần cao ngạo nhưng tố chất cũng không thấp, tối đa là dùng ngôn ngữ đâm cô một nhát, không cần vì chút việc nhỏ ấy mà nói với Lục Dục Thần.

Trác Nhã Dung hẹn cô đi dạo phố ở quảng trường Hằng Phong, chẳng qua cửa hàng này khác cửa hàng lần trước, Trác Nhã Dung hẹn cô ở cửa hàng tiểu thư Đường gia như cô chưa từng đến.

Tất cả cửa hàng ở quảng trường Hằng Phong là lễ phục tư nhân cao cấp nhất được đặt riêng, từ Italy cổ xưa đến gia tộc Gardner ở Trung Quốc mở duy nhất một cửa hàng đặt may, thẻ hội viên.

Vì nguyên nhân này, lúc Đường Tâm Lạc tiến vào cửa hàng, bị nhân viên nam đứng ngoài cửa hàng vô cùng lễ phép ngăn cản, “Xin chào khách quý, mời cô đưa thẻ hội viên của cô ra.”

“Tôi đến tìm người.”

“Ngại quá, cửa hàng chúng tôi có chế độ nghiêm khắc với hội viên, cho dù là bạn bè giới thiệu, không có thẻ hội viên cũng không thể tiến vào.”

So với nhân viên cửa hàng trước đó, thái độ của nhân viên nam này lễ phép hơn, không có chút coi thường nào, nhưng có thể nói là nghiêm khắc không có một chút tình cảm.

Bỗng nhiên Đường Tâm Lạc nhếch môi nở nụ cười, trong lòng không khỏi bày tỏ thái độ phục thù đoạn của mẹ chồng cô rất cao.

Khác với Cung Tuyết Mị kêu đánh kêu giết, không đánh mà thắng như vậy khiến cho người ta ăn buồn bức thiết thòi, mới là phong phạm của bà chủ nhà giàu chân chính.

Bây giờ cô có thể xoay người rời đi, chỉ là sau này sẽ bị mẹ chồng trách mắng không lễ phép.

Nếu lúc này cô gọi điện thoại cho Trác Nhã Dung, Đường Tâm Lạc dám khẳng định, cô sẽ bị mẹ chồng chế ngạo một phen.

Thôi, xem ra chỉ có thể tìm Lục Dục Thần rồi.

“Này, Lục Dục Thần, anh có biết cửa hàng Gardner đặt may không?”

“Làm sao vậy? Có việc gì à?” Đầu bên kia điện thoại, giọng nói từ tính dễ nghe của người đàn ông vang lên.

Đường Tâm Lạc nói với di động, nói ra vấn đề mình gặp phải.

Hiếm khi Lục Dục Thần kiên nhẫn nghe cô nói chuyện, cách ông nghe, giọng nói kiểu my của cô cũng mềm mại thêm một tầng.

Cô nói vô cùng rõ ràng, nói vấn đề cô gặp phải, nguyên nhân dẫn đến vấn đề một lần.

Lục Dục Thần cũng không thúc giục cô, cứ nghe cô chậm rãi nói như vậy.

Còn quản lý cấp cao bị anh cho leo cây, ngồi đầy trong phòng họp, nhưng không ai dám thở mạnh nhìn BOSS lớn khác thường.

Phòng họp vốn lặng ngắt như tờ, lúc này yên tĩnh càng thêm quý dị.

Ai cũng chưa từng thấy Boss lớn như vậy.

Phòng họp cấp cao, Thần thiếu là người không chấp nhận được một chút tạp âm nào quấy rầy nhất, nhưng bây giờ vậy mà anh dẫn đầu đảo ngũ trong hội nghị cấp cao.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Bị bắt gặp nói xấu sau lưng người khác

Quản lý cấp cao vốn đang giải thích báo cáo, đã câm miệng lại từ sớm.

Trong phòng hội nghị, ngoại trừ thỉnh thoảng truyền đến một hai tiếng tao nhã trầm thấp, thì chỉ còn tiếng nói truyền ra trong điện thoại, không rõ giọng nữ lắm.

Không nghĩ tới, thực sự là phụ nữ!

Kết thúc cuộc gọi, mọi người thấy Thần thiếu tắt điện thoại, khóe môi còn cong lên độ cong quý dị.

Mẹ nó, vậy mà Thần thiếu nghe điện thoại của người khác phái, lại nở nụ cười.

Đây tuyệt đối là chuyện trăm năm khó có được!

Chỉ là, càng làm bọn họ không thể tin còn ở phía sau...

“Nghỉ ngơi 10 phút, mười phút sau tiếp tục.” Lục Dục Thần đứng dậy, đi ra khỏi phòng họp.

Anh cần ra ngoài sắp xếp chút chuyện giúp người phụ nữ nhỏ.

Trong phòng hội nghị có âm thanh hít khí lạnh, vừa rồi Thần thiếu nói cái gì thế? Bọn họ không nghe lầm đấy chứ! Vậy mà Thần thiếu bảo bọn họ nghỉ ngơi 10 phút!

OMG, lần trước một hoi mở hội nghị 5 tiếng đồng hồ, trong lúc đó có một quản lý nam lớn tuổi muốn đi vệ sinh cũng không dám mở miệng, khi kết thúc hội nghị mặt đã trưởng thành màu gan heo, chuyện cũ vẫn rành rành trước mắt!

Nhưng mà bây giờ, vậy mà tổng giám đốc đại nhân chính miệng nói, bảo bọn họ nghỉ ngơi!

Mọi người lập tức thảo luận sôi nổi, vô cùng muốn biết người phụ nữ vừa gọi điện thoại đến là ai.

Chỉ là sau khi Lục Dục Thần vừa ra đến trước cửa lại ném một ánh mắt sắc bén như dao, phòng hội nghị lại rơi vào trong yên tĩnh.

...

Đường Tâm Lạc đứng đợi bên ngoài cửa không lâu, liền nhìn thấy một người phụ nữ trung niên đi từ trong cửa hàng ra.

“Lục thiếu phu nhân, tôi là quản lý cửa hàng này... Ngại quá, nhân viên cửa hàng chúng tôi không biết thân phận của cô, để cô đợi lâu. Cô đi theo tôi, tôi làm thủ tục ra vào cho cô.”

Đường Tâm Lạc được dẫn vào, nhanh chóng có được một tấm thẻ hội viên của cửa hàng.

Lúc ký tên vào trong bảng, cô nhìn lướt qua, trên thân phận của cô có ghi ‘Phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Hoàng Đình’.

Nhìn thấy xưng hô này, nghĩ đến vừa rồi khi Lục Dục Thần gọi điện thoại không lạnh nhạt giống bình thường, Đường Tâm Lạc từ chối cho ý kiến nhếch môi lên.

“Tôi và phu nhân Trác Nhã Dung có hẹn, làm phiền bà dẫn tôi đi tìm bà ấy.” Làm xong thủ tục, cô nói với quản lý cửa hàng.

Mẹ chồng cô, tất nhiên là Trác Nhã Dung, quản lý cửa hàng biết quan hệ của hai người, mang cô đi lên tầng.

Cửa hàng này nhìn rất khiêm tốn, thực tế là chiếm trọn vẹn không gian ba tầng. Mà Trác Nhã Dung đang ở phòng khách quý tầng ba.

Tầng ba có tổng cộng bốn phòng khách quý riêng biệt, mỗi phòng khách quý có có gương ba mặt dài chấm đất, có thể làm khách quý nhìn bộ dạng mình mặc lễ phục không sót thứ gì.

Đường Tâm Lạc đi theo cửa hàng trưởng vào phòng khách quý của Trác Nhã Dung, quản lý cửa hàng nhẹ nhàng gõ cửa, vặn mở cửa chuẩn bị đưa Đường Tâm Lạc vào.

Mà bên trong phòng khách quý, lúc này mọi người đang nói chuyện, không ai nghe thấy tiếng quản lý cửa hàng gõ cửa.

Cửa vừa mở ra một khe hở nhỏ, Đường Tâm Lạc nghe thấy giọng nói quen thuộc, khoa trương cười lớn: “Nhã Dung, Đường Tâm Lạc đó đến bây giờ còn chưa gọi điện thoại cho bà, chắc chắn là bị người ta ngăn ở cửa tức giận không chịu nổi chạy về nhà rồi. Người không phóng khoáng như vậy, sao xứng với Dục Thần, phải nói là, vẫn là Gia Ni nhà chúng tôi tốt, vừa hào phóng lại khôn khéo.”

Nghe người bên trong nói, tươi cười chuyên nghiệp trên mặt quản lý cửa hàng, cuối cùng lộ ra một chút sợ hãi.

Bà ta xấu hổ dừng động tác trong tay lại, muốn quay đầu bảo Đường Tâm Lạc tránh đi một lát, nhưng Đường Tâm Lạc lại nở nụ cười trấn an với bà ta, đẩy cửa lớn phòng khách quý ra.

“Mẹ, ngại quá, trên trường bị kẹt xe nên con đến muộn.” Thái độ của cô thoải mái đi vào, nhìn thấy Tổng Tú Lan sững sốt cô còn chào hỏi bà ta, “Hóa ra mẹ cũng ở đây, chào mẹ nhỏ.”

“Cô...” Tổng Tú Lan giơ tay chỉ vào Đường Tâm Lạc bỗng nhiên đi vào, trên mặt là hoảng sợ, sau đó là xấu hổ khi bị bắt gặp nói xấu sau lưng người khác.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Trưởng bối không có lòng tốt

“Tú Lan, còn không nhanh giới thiệu cho Tâm Lạc một chút. Còn thất thần làm gì!” Trác Nhã Dung lấy khuỷu tay chọc vào eo Tổng Tú Lan.

Lúc này Tổng Tú Lan mới phản ứng kịp, vội vàng ngoắc ngón tay với Đường Tâm Lạc.

Nhà giàu chân chính kiêng kỵ nhất là giới ngôn trò với người khác, động tác của Tổng Tú Lan làm Trác Nhã Dung không thích nhử mày lại.

“Đừng vậy, xem em hồ đồ này... Đến đây, để em giới thiệu cho hai người trẻ tuổi quen nhau một phen.” Bà ta đặc ý đẩy cô gái bên cạnh lên phía trước, “Đây là cháu gái của tôi, Tổng Gia Ni.”

“Gia Ni, đây là Đường tiểu thư Đường Tâm Lạc.” Chỉ giới thiệu tên của cô, không giới thiệu thân phận, rõ ràng là Tổng Tú Lan cố ý.

Cô nhìn cô gái đối diện.

Đáng người cao gầy, khí chất tao nhã thanh tú, tuy diện mạo tự nhiên hơi nhạt một chút, nhưng toàn thân có lễ phục phụ trợ, coi như thanh lịch quý phái.

Đường Tâm Lạc nắm tay Tống Gia Ni, khách sáo nói: “Xin chào Tống tiểu thư, tôi là Đường Tâm Lạc, vợ của Lục Dục Thần.”

Sau khi Tống Gia Ni nghe đến thân phận của cô, đôi mắt khẽ nhúc nhích, trên mặt hiện lên bi thương không thể chấp nhận nổi.

Đường Tâm Lạc không để ý đến cô ta, thu tay lại, nói với Trác Nhã Dung: “Mẹ, mẹ đến đây chọn lễ phục, là muốn tham gia yến tiệc sao ạ?”

“A... Là bữa tiệc nhỏ của đám bạn, buổi tối trong nhà một bạn già có bữa tiệc tư nhân... Nếu con đến đây rồi, đi cùng chúng ta đi.”

Trác Nhã Dung vừa soi gương nhìn lễ phục trên người, vừa không để ý lắm nói.

“Được ạ, buổi tối con đi cùng mẹ.” Cô vô cùng nhu thuận gật đầu, sau đó liền nhìn thấy ánh mắt thần nhiên của Trác Nhã Dung và Tống Tú Lan.

Trong đáy lòng Đường Tâm Lạc rung mình, có một dự cảm không tốt lắm.

Lại làm con dâu, cho dù Trác Nhã Dung muốn gây khó dễ cho cô, cô không có biện pháp từ chối.

Cô bị hai ‘trường bối’ Trác Nhã Dung và Tống Tú Lan sai mặc thử vài bộ lễ phục liên tục, hai người liên tục dùng đi động giúp cô so sánh.

Nhưng cuối cùng, cô cảm thấy một bộ đẹp nhất, lại bị Tống Tú Lan lấy lý do không hợp với cô, tặng cho Tống Gia Ni.

Mà cô, bị Trác Nhã Dung chỉ bữa một bộ lễ phục, là bộ lễ phục màu vàng nhạt kiểu dáng bình thường.

Thực ra Đường Tâm Lạc đã chuẩn bị tâm lý từ sớm, cũng không tranh cãi với hai vị ‘trường bối’ này, một buổi chiều chọn lễ phục với hai người biểu hiện ra mười phần tính nhẫn nại và hiếu thuận.

Trác Nhã Dung là bà chủ nhà giàu, không phải người da mặt dày, thấy cô nghe lời như vậy, sau đó cũng xấu hổ không tiếp tục sai cô làm thế này làm thế kia.

Mãi cho đến khi bốn người ngồi hai chiếc xe đi tham gia yến tiệc, cũng không nói một câu nặng lời với cô nữa.

Trên đường, Trác Nhã Dung và Tống Tú Lan ngồi trên một chiếc xe, tất nhiên là hai tiểu bối ngồi chiếc xe phía sau.

Dọc theo đường đi, cả một buổi chiều Đường Tâm Lạc và Tống Gia Ni đều khách sáo với nhau, mãi đến khi đi động của cô rung lên, là Lục Dục Thần gửi tin nhắn đến.

Mở tin nhắn ra, Đường Tâm Lạc nhìn thấy hình ảnh mình mặc lễ phục đuôi cá màu lam, trên ảnh chụp cô tóc dài uốn xoắn nhẹ mặc áo choàng, thoa son nước màu hồng, lễ phục đuôi cá màu xanh ngọc làm nổi bật vẻ tao nhã của cô.

Dưới ảnh chụp, Lục Dục Thần có ghi mấy chữ - - [Lễ phục vô cùng tôn em lên, hi vọng đêm nay có cơ hội mời Lục phu nhân nhảy cùng.]

Hóa ra Trác Nhã Dung gửi ảnh chụp của cô cho Lục Dục Thần... Đêm nay, Lục Dục Thần cũng đến sao?

Đường Tâm Lạc trả lời lại một câu ‘vĩnh hạnh của em’, nhân tiện còn thêm icon hôn gió.

Tắt đi động, nhìn về phía Tống Gia Ni ngồi bên cạnh, bây giờ, ánh mắt của cô trở nên kỳ lạ.

Tống Gia Ni, vốn mái tóc đen dài thẳng được nhà tạo hình xử lý biến thành tóc dài quăn, mà cô thì được Trác Nhã Dung và Tống Tú Lan nói, sửa tóc thành đen dài.

Bôi son môi màu hồng, vì Trác Nhã Dung nói không hợp với lễ phục màu sáng của cô, mà biến thành màu khác.

Trái lại, Tống Gia Ni vốn bôi son nước hồng nhạt, trái lại bôi son nước màu hồng.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Cô mới không cho Lục Dục Thần dọa người

Trong tấm ảnh một bộ lễ phục đuôi cá màu xanh ngọc, bây giờ đang mặc ở trên người Tống Gia Ni.

Nếu là không nói, ở sân nhảy ánh đèn mờ mờ, có lẽ làm cho người cho rằng, Tống Gia Ni mới là người phụ nữ trên ảnh chụp.

Đôi mắt Đường Tâm Lạc rũ xuống, lại không nhìn về phía Tống Gia Ni.

Nếu nói vừa rồi đề phòng chính là Trác Nhã Dung và Tống Tú Lan, bây giờ, cô lại khẳng định trăm phần trăm, các bà ấy trong tiệc tối muốn làm cái gì.

Không nghĩ tới, mẹ chồng cô thân phận cao quý như vậy, để đôi một con dâu vừa ý, vậy mà cũng có thể làm ra loại việc xấu này.

Rất nhanh xe dừng lại bên ngoài một cái biệt thự nào đấy, tiệc tối tư nhân đêm nay được tổ chức ở trong này.

Đường Tâm Lạc cũng không chuẩn bị nhiều làm gì, cũng không tính toán thông báo biến cố bên này cho Lục Dục Thần. Dù sao, khi Lục Dục Thần nhìn thấy Tống Gia Ni, anh thông minh như vậy, đương nhiên có thể đã hiểu mọi thứ.

Nhìn ra được cô ta, Tống Gia Ni vô cùng thích Lục Dục Thần, nếu không hai quý bà cũng sẽ không phối hợp, tự hạ giá trị con người diễn tuồng như vậy.

Nhưng mà, nếu trước kia Lục Dục Thần không cưới cô ta, hiển nhiên về sau cũng sẽ không cưới cô ta.

Anh chọn Đường Tâm Lạc cô, đã nói lên, căn bản anh chường mắt Tống Gia Ni.

Đường Tâm Lạc nhớ lại chuyện trong lòng, cùng đi vào đại sảnh với Trác Nhã Dung, mới vừa đi vào, vài phu nhân ăn mặc đẹp để quý phái liền xúm lại.

“Lục phu nhân, cuối cùng bà cũng đến... Chúng tôi đều chờ bà!”

“Là a, vừa rồi chúng tôi còn đang nói, bữa tiệc đêm nay nếu là không có lục phu nhân, thật sự là không thú vị lắm. A, Lục phu nhân, trang phục trên người bà là Gardner một quý mới ra... Tôi đã nói, quả nhiên vẫn là Lục phu nhân lợi hại, lễ phục mới nhất Gardner người khác đều phải nửa năm mới có thể mặc trên người, nhưng mà chỉ vài ngày bà có thể mặc vào rồi.”

Đường Tâm Lạc đi theo bên cạnh Trác Nhã Dung, phát hiện gần như Trác Nhã Dung trở thành trung tâm của bữa tiệc.

Cho dù là chủ nhân và phu nhân bữa tiệc, có so sánh với bà, cũng cần phải hổ thẹn.

Lúc này, rốt cuộc có người đem ánh mắt dừng lại ở trên người Đường Tâm Lạc đứng bên cạnh Trác Nhã Dung.

Cái quý bà chú ý đến trang phục trên người Đường Tâm Lạc, tuy hình thức có chút già, nhưng chất lượng và chế tác vừa nhìn thấy là sản phẩm của Gardner.

Đương nhiên bà ta cho rằng Đường Tâm Lạc là tiểu bối thân thích của Trác Nhã Dung, có lòng muốn coi trọng: “Lục phu nhân, rất ít khi nhìn thấy bà mang cháu gái đến. Ngược lại vị tiểu thư này rất lạnh lợi, luôn luôn theo bên cạnh bà, thật sự là hiểu chuyện... Cũng không biết là tiểu thư nhà ai?”

“Cô ấy a...” Ánh mắt Trác Nhã Dung lóe ra, làm như không nguyện ý cùng người khác nhắc tới Đường Tâm Lạc.

Bà đưa Đường Tâm Lạc đến đây, đều là nghe chủ ý của Tống Tú Lan.

Một là, muốn để cho cô nhìn xem những nhân vật nổi tiếng tầng lớp trên, để cho cô có thể tự hổ thẹn, chủ động rời bỏ Dục Thần.

Thứ hai, nhưng lại an bài như vậy.

Tống Tú Lan đã mang theo Tống Gia Ni đi đến cửa, chỉ cần Dục Thần tỉnh sai người, có thể cùng Gia Ni nhảy một khúc, như Đường Tâm Lạc người phụ nữ xuất hiện cửa nhỏ như vậy, tuyệt đối sẽ không đồng ý náo loạn một trận.

Đến lúc đó, nói không chừng bởi vậy sẽ làm Dục Thần buồn bực, làm cho bọn họ ly hôn.

Đương nhiên, việc này đều là Tống Tú Lan lên nói với bà, lúc đấy Trác Nhã Dung cảm thấy được, nhưng bây giờ... bỗng nhiên lại hối hận.

Đường Tâm Lạc ăn mặc khó coi như vậy, người ngoài hỏi thân phận của cô, bà nên giải thích như thế nào.

Nếu là nói thẳng cô là con dâu Lục gia, Trác Nhã Dung cảm thấy trên mặt không ánh sáng.

Ai ngờ, bà con không có nghĩ ra như thế nào nói, bên cạnh đã truyền đến một giọng nói thanh lệ dễ nghe.

“Chào bác gái, cháu là vợ Dục Thần... Hôm nay là đặc biệt đi theo mẹ đến để mở mang kiến thức, không nghĩ đến vận khí tốt như vậy, lần đầu tiên đến đã gặp nhiều nhóm phu nhân có khí chất xinh đẹp xuất chúng như vậy, thực là vinh hạnh của cháu.”

Sau lưng Đường Tâm Lạc thẳng tắp, cùng vài vị quý bà, tiểu thư danh viện can thiệp khi đó, trên mặt lại vẫn vừa vặn mỉm cười.

Như vậy cô, cũng không bị lễ phục lễ phục không hợp thời liên lụy khí chất của bản thân, ngược lại bởi vì giữ lại phong cách này, để phụ trợ cho cô

khuôn mặt vốn có chút kiều mỹ thanh lịch cao quý vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Nghe được âm mưu

Vài vị quý phu nhân bị lời nói của cô lừa được vui vẻ, lại xem thân phận của cô ở Lục gia là thiếu phu nhân, lại càng không ngừng ở bên tai Trác Nhã Dung nói tốt Đường Tâm Lạc.

Nói xong lời cuối cùng, có lẽ Trác Nhã Dung chính mình không nhịn nổi nữa, lấy cớ đau đầu, để cho Đường Tâm Lạc đỡ bà ta lên phòng nằm nghỉ ngơi một lúc.

Yến hội có quy cách, đều trang bị cho khách phòng nghỉ ngơi.

Trác Nhã Dung dựa nửa người vào trên ghế, nhìn Đường Tâm Lạc chỉ cảm thấy đầu càng đau.

Lúc này vừa đúng lúc âm thanh nhạc khiêu vũ du dương ngoài cửa truyền đến, bà tính thời gian như vậy qua, nếu là thành công thì hiện tại Tổng Gia Ni đã nhảy một điệu nhảy đầu tiên với Dục Thần.

Nghĩ vậy, bà ta nói với Đường Tâm Lạc: “Không cần ở đây giúp mẹ, mẹ và bà Lý nói chuyện một chút, con đi xuống phía dưới chơi đi.”

“Được, con đây trước tiên đi xuống.” Đường Tâm Lạc vô cùng nghe lời đứng dậy, ra đến cửa lại nói với bà Lý, “Bà Lý, nếu mẹ cháu vẫn không thoải mái, làm phiền đi cho người gọi cháu, cháu ở đâu bậc thang gần đây... Cảm ơn đi.”

Nói xong, cũng không ở lâu, thẳng ra ngoài.

Không nghĩ đến Đường Tâm Lạc còn một câu quan tâm đến bà, nhìn đến bóng lưng Đường Tâm Lạc rời đi, bỗng nhiên Trác Nhã Dung cảm thấy được đáy lòng có một chút tư vị không nói nên lời.

Con dâu này, giống như... Cũng không có cho rằng bà không khó chịu như vậy.

*

Đường Tâm Lạc ra khỏi phòng nghỉ, đứng ở trên hành lang tầng hai nhìn xem sân nhảy ở dưới tầng.

Giữa sân nhảy, đã có rất nhiều cả trai lẫn gái bắt đầu nhảy múa theo nhạc, trong đám người cô tìm kiếm, không có phát hiện bóng dáng Lục Dục Thần, cũng ngoài ý muốn không có phát hiện Tổng Gia Ni.

Chẳng lẽ Lục Dục Thần không có tới?

Cô suy nghĩ, quyết định xuống dưới lầu chờ, vị trí đầu bậc thang ngay sau khi từ ngoài cửa tiến vào cổng vòm, nếu là Lục Dục Thần đến, nói không chừng cô có thể cản Tổng Gia Ni nhìn thấy anh.

Mặc dù vừa rồi có hứa với nhau, Tổng Gia Ni muốn thông đồng với Lục Dục Thần mặc cho cô ta thông đồng, dù sao cô ta thông đồng không thành. Nhưng đến chỗ này, không biết vì sao, cô cảm thấy tim đập có chút loạn.

Có lẽ là âm thanh trong sân nhảy quá nhanh, nhịp trống nhẹ nhàng ổn định, để cho lòng của cô đều rối loạn.

Đường Tâm Lạc đi dọc theo hướng đầu cầu thang, đang chuẩn bị xuống tầng, dựa vào cầu thang trong gian phòng nghỉ bỗng nhiên truyền đến lời đối thoại của hai người phụ nữ.

Giọng nói này không tính là nhỏ, nhưng bởi vì phòng ngoài đang từng trận nhảy múa lay động, mà đem giọng nói kia che lấp kín.

Quá khứ thị lực của Đường Tâm Lạc không tốt, đây để cho cô có được thính lực so với người khác tốt hơn.

Cô nhận ra giọng nói của hai người phụ nữ kia, đó là vợ nhỏ Tổng Tú Lan của Lục Dục Thần và người phụ nữ Tổng Gia Ni hi vọng có được Lục Dục Thần.

Đường Tâm Lạc bước chân nhẹ, tiến gần đến phòng nghỉ.

“Dì, làm sao dì có thể để cho cháu làm loại chuyện này! Dì không thấy sao? Anh Lục Dục vừa mới nhìn thấy cháu liền lạnh mặt, nói cũng không có phản ứng cháu liền đi, cháu...Cháu làm sao hạ được được anh ấy!”

Không nghĩ tới vừa mới đi đến gần, liền nghe được dữ liệu lớn.

Nhưng mà, không lẽ Lục Dục Thần đã đến đây, chỉ là cô không phát hiện?

“Gia Ni, cháu đừng lo lắng...Thuốc tiêm này là không màu không vị, dĩ phí không ít tiền bạc làm ra. Cháu lặng lẽ đem ống tiêm này cho vào trong chén rượu, lại bụng chén rượu đi tìm anh Lục Dục Thần. Nói là mình không hiểu chuyện, muốn nhận lỗi với anh. Cháu yên tâm, anh Dục Thần cháu từ nhỏ đã quen biết cháu, Dục Thần thích cháu cũng không kíp, làm sao có thể sinh giận giữ với cháu.”

“Nhưng mà...Dì, dì cũng thấy đấy, anh Dục Thần đã kết hôn, Người phụ nữ kia... Bộ dạng của cô ta dung tục như vậy, làm sao mà xứng đôi với anh Dục Thần...”

Vốn Đường Tâm Lạc lại cảm thấy Tống Gia Ni cũng không tính hư hỏng, là Tống Tú Lan quá đáng ghét, liền tiếp thu xếp người làm chuyện xấu.

Kết quả nghe được câu, lập tức ấn tượng đối với Tống Gia Ni kéo thấp không ít.

Mẹ kiếp, giờ bộ dạng cô là xinh tươi, nếu không mẹ cũng liền tiếp không đem cô hướng cách ăn mặc người lớn. Có thể khuôn mặt cô như vậy, là điểm quyến rũ tới đa, cũng không thể gọi là dung tục đi?

Chẳng lẽ đều phải giống như cô ta Tống Gia Ni, một bộ dạng thanh đậm cạnh sông quả nước, mới được cho là đoan trang?!

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Cô sắp bị “Giết người diệt khẩu rồi!”

"Gia Ni nói đúng, khuôn mặt của cô ta rất tầm thường, gia thế cũng phẩm hạnh cũng giống như vậy, vô cùng khó coi...Loại phụ nữ như cô ta, làm sao xứng với anh Dục Thần của con được. Con cứ yên tâm, chuyện lần này mẹ của Lục Dục Thần cũng biết, mẹ đã bàn xong, con cứ làm theo mẹ, bảo đảm có thể ngồi lên vị trí Lục phu nhân."

"Nhưng mà....Làm gì bây giờ!"

Đường Tâm Lạc thầm kêu một tiếng hồng hét, cô nghe Tống Tú Lan nói, mẹ chồng cũng biết chuyện này, còn đồng ý nữa.

Nhất thời không cam tâm, hai tay hung hăng nắm chặt cửa, nhưng cửa phản chủ, chẳng những không đóng chặt được mà còn bị đẩy ra ngoài.

Trong phòng nghỉ, Tống Tú Lan và Tống Gia Ni thấy Đường Tâm Lạc xuất hiện ở sau cửa, liền sửng sờ.

"Tôi..." Đường Tâm Lạc muốn nói gì đó, nhưng khi thấy thứ trong tay Tống Tú Lan, liền im lặng.

Trong tay Tống Tú Lan cầm một ống tiêm, bên trong ống tiêm là dịch thể màu trắng.

Cô chợt nhớ tới lời vừa nãy của Tống Tú Lan...

Cũng không biết vì sao lại sợ hãi, khi cô nhìn thấy ánh mắt âm tàn của Tống Tú Lan, theo bản năng Đường Tâm Lạc quay người chạy về phía bậc thang.

Không tốt, cô thấy ý "Giết người diệt khẩu" trong mắt Tống Tú Lan.

"Đường Tâm Lạc, đứng lại...Mau quay lại đây, mẹ sẽ giải thích..." Phản ứng của Tống Tú Lan cực nhanh, cất ống tiêm vào tay áo rồi đuổi theo Đường Tâm Lạc.

Hôm nay bà cố ý mặc một bộ lễ phục dài tay, để dấu ống tiêm sau tay áo, vốn muốn tiêm dịch thể này vào rượu của Lục Dục Thần, nhưng bây giờ, Tống Tú Lan đòi ý.

Chuyện đã bị phá hư, lời của Đường Tâm Lạc chắc chắn sẽ không ai tin, nhưng nếu Lục Dục Thần nghe thấy, tuyệt đối anh ta sẽ đề phòng mình và Gia Ni.

Đã như vậy, một là không làm, hai là phải làm cho dứt khoát.

Chỉ cần tiêm cái này vào người Đường Tâm Lạc, lột đồ của cô ta rồi ném cô ta vào phòng nào đó..

Đến lúc đó, chỉ cần để Trác Nhã Dung và Lục Dục Thần thấy cảnh Lục phu nhân dây dưa cùng người đàn ông khác, khi đó, cho dù cô ta có một trăm cái miệng, cũng không ai tin cô ta.

Hôm nay Đường Tâm Lạc mang giày cao gót, làm chân cô rất đau.

Trong lòng cô bối rối, mỗi bước đều vô cùng khó khăn.

Vừa chạy ra ngoài một chút, đã bị Tổng Tú Lan bắt được. Thấy ông tiêm dấu sau tay áo Tổng Tú Lan, cô hoảng sợ đến mặt trắng bệch.

Mất thấy ông tiêm sắp đâm vào tay mình, Đường Tâm Lạc liều mạng nghiêng người qua một bên, khó khăn lắm mới tránh được.

Tổng Tú Lan không nghĩ tới cô né được, bà nhanh chóng nhìn xung quang một chút, thấy trên hành lang không có ai, liền không dám ông tiêm vào người Đường Tâm Lạc nữa.

Tổng Tú Lan nhanh tay cất ống tiêm lại, hai bàn tay trống không bắt lấy áo của Đường Tâm Lạc, hung hăng đẩy cô va vào lan can.

Miệng uy hiếp:

"Tôi khuyên cô tốt nhất đừng nói chuyện này ra...Cô nên biết? Người chết sớm nhất trong một gia tộc, thường là người biết nhiều bí mật nhất."

Tổng Tú Lan xuất thân từ một gia tộc nhỏ gả vào Trác gia, lúc nhỏ, vì gia tộc rất nhiều chị em, nên thường xuyên đánh nhau tranh giành tình cảm, vì vậy thể lực vô cùng tốt.

Một đời thiên cận, âm mưu quỷ kế cũng không am hiểu bằng người khác, nhưng nói về động tay động chân, so với Đường Tâm Lạc, một tiểu tư được nuông chiều lớn lên mà nói, thì mạnh hơn nhiều.

Đường Tâm Lạc bị đẩy, bụng trực tiếp va mạnh vào lan can.

Chớp mắt, một cơn đau nhức từ bụng truyền đến, cô chưa bao giờ thấy đau như vậy, cảm thấy thứ gì đó đang điên cuồng chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Đừng sợ, có chồng ở đây

"Mợ, mợ bình tĩnh một chút...Mợ yên tâm, tôi sẽ không nói với ai đâu....Buông tôi ra đi...Đau quá..."

Đường Tâm Lạc cảm thấy Tổng Tú Lan bị điên rồi, tuy cô nghe nói trong đại gia tộc có rất nhiều quỷ kế âm hiểm, nhưng không nghĩ tới, bản thân lại gặp nhanh như vậy.

"Bình tĩnh, được...Vậy tôi bình tĩnh một chút. Nhưng cô nhớ kỹ cho tôi, không được phép nói lung tung, nếu dám hé ra một chữ, tôi sẽ trừng trị cô!"

Tổng Tú Lan thấy gương mặt nhỏ nhắn của Đường Tâm Lạc bị dọa đến trắng bệch, liền biết uy hiếp của mình có tác dụng, đắc ý buông lỏng tay.

Bà khinh thường lắm lắm:

"Hừ, đúng là tiểu thư cành vàng lá ngọc, mới chút đã sợ hãi."

Đường Tâm Lạc không quan tâm bà nói gì, khi Tổng Tú Lan buông cô ra, cô chỉ muốn tránh xa ra chút, không muốn ở đây nữa.

Cô cắn răng ổn định cơ thể, lập tức một trận đau đớn từ dưới bụng truyền xuống.

Đường Tâm Lạc không biết vì sao lại cảm thấy như vậy, hai chân đã không đứng vững, chỉ có thể miễn cưỡng dựa vào lan can.

Cô cố nén đau đớn, chậm rãi đi xuống cầu thang.

"Tâm Lạc..."

Đúng vào lúc này, dưới cầu thang truyền đến âm thanh quen thuộc.

Đường Tâm Lạc nhìn theo âm thanh, thấy Lục Dục Thần đứng ở dưới cầu thang.

"Dục Thần.." Trong nháy mắt nhìn thấy Lục Dục Thần, trong lòng luôn lo lắng cuối cùng cũng yên tĩnh.

Mũi Đường Tâm Lạc chua xót, vành mắt bắt đầu hồng hồng.

Ngay lúc cô mất cảnh giác, một lực mạnh mẽ đẩy lưng cô, làm cô hung hăng ngã xuống.

Tổng Tú Lan, bà vậy mà dám..

"Tâm Lạc..."

Lục Dục Thần trơ mắt nhìn Đường Tâm Lạc ngã từ trên lầu xuống, thân thể nhỏ nhắn của cô cứ thế va chạm vào từng bậc thang.

Nhất thời ngừng thở, theo bản năng Lục Dục Thần muốn chặn Đường Tâm Lạc lăn xuống, nhưng cho dù anh phản ứng kịp thời thì cô cũng đã lăn được nửa cầu thang.

"Lục Dục Thần..."

Vừa nãy, cô đã tưởng mình chết chắc rồi.

"Ngoan, không sao, anh đỡ được em rồi."

Ôm thân thể chẳng chịt vết thương của cô, dù trong lòng đã tức giận muốn nổ tung, nhưng đối mặt với cô, vẫn cẩn thận trấn an dỗ dành.

Trán của cô bị va vào bậc thang, máu chảy ra cuộn cuộn. Còn cánh tay và cùi chỏ cũng rướm máu.

Nhìn thấy máu của cô làm trái tim anh co thắt, Lục Dục Thần ôm chặt cô, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo nay đã nhuộm đầy máu.

Đường Tâm Lạc sợ hãi vô cùng khản trương, âm thanh đứt quãng phát ra.

"Lục Dục Thần, em đau quá..."

Nước mắt như dây trân châu bị đứt chảy xuống không ngừng, dù hai mắt rung rung, đau đến muốn ngất, nhưng đôi mắt hoa đào kia vẫn nhìn chăm chăm Lục Dục Thần.

Ở trong mắt tràn đầy tin tưởng anh.

Lục Dục Thần nhẹ nhàng xoa mặt cô, cúi đầu, hôn lên trán cô.

"Đừng sợ, có anh ở đây, anh sẽ không để em xảy ra chuyện."

".. Không nghĩ tới, lúc này anh vẫn nói với cô như vậy."

Chuyện xảy ra cũng xảy ra rồi, không là không thể nào?

Vì câu này của anh, đột nhiên cô cảm giác muốn đánh người.

"Chồng..." Cô nói, vươn tay, dùng sức lực cuối cùng níu lấy âu phục của anh:

"Bụng của em..hình như chảy máu rất nhiều..."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Tổng Tú Lan bị lộ

Lúc cô nói câu này, hơi thở đã yếu đi, sau khi nói xong, cặp mắt anh đào cũng nhắm lại.

"Không sao, lát nữa sẽ ngưng chảy, yên tâm.. Anh đưa em đi bệnh viện."

Yết hầu Lục Dục Thần nhấp nhô, tránh bản thân thất thố.

Anh đã chú ý dưới bụng của cô từ đầu.

Nhưng mà, không muốn cô lo lắng, anh chỉ có thể ép buộc bản thân lờ đi.

Cô còn trẻ như vậy, chắc chắn không hiểu chuyện này có nghĩa gì.

Nhưng anh, đã từng gặp qua chuyện này, khi đó, anh còn thậm chí nói một tiếng xui xẻo.

Nhưng bây giờ, nhìn thấy Đường Tâm Lạc bị như vậy, trái tim như bị người ta bóp nát, đau đến không thở được.

Không nghĩ chuyện khác nữa, Lục Dục Thần cẩn thận bế cô lên.

Anh không có nhiều thời gian, tính mạng của Đường Tâm Lạc là quan trọng nhất. Mặt lạnh lùng ôm Đường Tâm Lạc, Lục Dục Thần nhanh chân rời khỏi bữa tiệc.

....

Mà trên bậc thang, Tống Tú Lan cầm đầu chạy về phòng nghỉ, miệng thở hổn hển.

Thật nguy hiểm, vừa rồi bà nghe tiếng của Lục Dục Thần.

Bà sợ Đường Tâm Lạc sẽ tố cáo, đến lúc đó không thể chối cãi được, cho nên quyết định thật nhanh không chút nghỉ ngơi đẩy Đường Tâm Lạc xuống.

Cũng may, bà đứng sau Đường Tâm Lạc, Lục Dục Thần không thể thấy bà, cho dù nói bà đẩy, đến lúc đó thì chết không thừa nhận, hai người họ cũng không thể nói gì.

Suy cho cùng bà vẫn là mẹ của bọn họ.

Tống Tú Lan đang suy nghĩ, bỗng nhiên nghe thấy một âm thanh truyền tới.

"Dì, thế nào rồi, có đuổi kịp Đường Tâm Lạc không?"

Bà giật mình, thì ra Tống Gia Ni thấy lâu vậy mà bà chưa về, cho nên định đi tìm.

Vỗ vỗ tim, Tống Tú Lan đặc ý nói:

"Con yên tâm, tuy không đuổi kịp, nhưng chuyện cũng ổn thỏa rồi."

Thấy Tống Gia Ni vẫn chưa hiểu, bà liền giải thích:

"Đường Tâm Lạc bị lặn xuống cầu thang, đều do cô ta không cẩn thận. Đợi sau khi cô ta tỉnh dậy, dì sẽ đến "thăm hỏi" một chút, bảo đảm một chữ cô ta cũng không dám nói ra."

Tống Tú Lan nghĩ rất tốt, dù Đường Tâm Lạc thật sự bị cô đẩy nhưng không có chứng cứ thì làm gì được bà, chỉ cần bà đe dọa thêm tí là xong chuyện.

Hơn nữa, Đường Tâm Lạc biết chuyện này cũng liên quan đến Trác Nhã Dung, càng không dám ăn nói tùy tiện.

Nghe xong câu nói của bà, Tống Gia Ni như bị dọa, đứng im không trả lời.

Tống Tú Lan thở dài, biết cô không đủ hung ác. Nếu không phải Tống Gia Ni có khí chất tốt, đoan trang hiền thực, thì bà cũng không chiều cô.

"Nhìn con xem, mới chút xíu chuyện đã bị dọa thành như vậy. Chuyện này cũng không phải lần đầu tiên, lúc trước cũng đã..." Còn chưa nói hết câu, Tống Tú Lan liền ngừng lại, cảm thấy có chút không đúng.

Sợ đi Tống Gia Ni không dám trả lời, không phải bị lời nói của bà dọa mà chính là...

"Nhã...Nhã Dung... Sao em lại ở đây..."

Trác Nhã Dung đang đứng bên ngoài, ánh mắt âm trầm nhìn bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Cái thai, có giữ được không?

Đường Tâm Lạc được Lục Dục Thần ôm lên xe, Mạnh Trạch lái xe, vượt đèn đỏ mấy lần nhưng cũng không bị gì, lấy tốc độ nhanh nhất chạy đến bệnh viện.

Bên kia bệnh viện đã được thông báo trước, viện trưởng Lâm dẫn đầu, đẩy Đường Tâm Lạc đang hấp hối vào phòng phẫu thuật.

Lục Dục Thần ngồi bên ngoài, thân thể cao to tản ra uy hiếp cường đại.

Đây là phòng VIP của bệnh viện Từ Ái, ngoại trừ y tá và bác sĩ, người không phận sự miễn vào.

Những y tá đi ra đi vào, bước đi nhẹ nhàng. Bởi vì bọn họ cảm giác, chỉ cần gây ra chút tiếng động, sẽ quấy rầy đến người đàn ông đang ngồi ở ngoài, hơi thở xung quanh người của anh thật đáng sợ.

Bên trong viện trưởng cũng đang liều mình cứu Đường Tâm Lạc, dùng bản lĩnh cả đời để giảm nguy hiểm cùng thiệt hại đến mức thấp nhất.

Đây chính là vợ của Lục Dục Thần đấy, đang nằm cho các ông phẫu thuật đấy.

Đã mang thai hơn một tháng nhưng bụng bị va chạm mạnh, chảy máu rất nhiều, muốn bảo vệ thai nhi là điều không thể.

Nhưng Lục gia mang người có thai đến, cho dù sức tàn lực kiệt, bọn họ cũng phải bảo vệ được cái thai này.

Bệnh viện Từ Ái không phải là bệnh viện của nhà nước, mà đã bị Lục Dục Thần mua từ hai năm trước, sau khi anh mua về đã tốn rất nhiều tiền vào cái bệnh viện này, từ cơ sở vật chất tới nhân viên đều là hạng nhất.

Nuôi binh nghìn ngày dùng binh chỉ một giờ, bọn họ phải bảo đảm tính mạng của Lục gia. Nếu không làm được, thì không còn mặt mũi nhìn ai nữa.

Bởi vậy, khi nhận được tin, bọn họ đã tập hợp những người xuất sắc nhất đến, cho dù là người có kinh nghiệm nhất cũng không khỏi khẩn trương.

Hiện tại, tuy nhà nước vẫn minh công bằng, nhưng họ cảm giác nếu không làm xong chuyện này, thì cả bệnh viện đều không xong. Nhất định bọn họ phải toàn lực cứu chữa, chỉ như vậy, mới bảo toàn mạng sống của mình.

....

Lục Dục Thần ngồi trên ghế bên ngoài phòng phẫu thuật, trên mặt lạnh lùng, nhưng tay hơi run đã bán rỏ tâm tình của anh.

Trong lòng anh rất loạn...

Trong nháy mắt, khi thấy Đường Tâm Lạc ngã xuống, tim của anh như ngừng đập.

Cảm giác này chưa bao giờ xuất hiện.

Ngửa đầu nhìn phòng phẫu thuật sau lưng, Lục Dục Thần chán nản nhắm mắt.

Anh cần thời gian, để hiểu rõ, rốt cuộc cảm giác này là gì.

...

Mạnh Trạch ở bên quan sát thiếu gia nhà mình, toàn thân Lục Dục Thần phát ra lãnh ý, cho dù đang nhắm mắt, khí thế vẫn kinh người.

Tóc hơi rối cùng áo hơi nhăn, càng làm cảnh vật thêm sơ xác tiêu điều.

Mạnh Trạch xoa xoa miệng, thiếu gia như vậy, đừng nói là anh, ngay cả ba của anh cũng chưa từng thấy qua.

Thân là trợ lý mà Lục Dục Thần tín nhiệm nhất, anh cảm thấy mình phải nhắc nhở thiếu gia.

Mạnh Trạch đi đến gần anh, cung kính nói:

"Thiếu gia, ngài có muốn thay quần áo khác không? Hiện tại đồ của ngài đã bị máu của phu nhân làm bẩn."

Nói đến chữ cuối cùng, Mạnh Trạch liền hối hận.

Bởi vì Lục gia nhìn anh bằng ánh mắt vô tình, băng lãnh, giống như có thể đóng băng mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triển Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Hoàn thành phẫu thuật

"Tôi sai rồi." Mạnh Trạch vội vàng im lặng đứng một bên, hận không thể tát mình mấy cái.

Cho dù anh luôn đi theo thiếu gia, nhưng vẫn không thể hiểu vì sao Lục gia lại trở thành như vậy.

Áo sơ mi và áo khoác đã bị nhăn nhúm, thậm chí máu của Đường Tâm Lạc còn nhỏ giọt trên áo.

Những vết máu đó, trên nền sơ mi trắng, càng thêm chói mắt.

Không phải Lục gia có bệnh thích sạch sẽ sao?

Sao anh có thể chịu mặc đồ như vậy ngồi chờ 1 tiếng trước phòng phẫu thuật chứ?

Không lẽ..Lục gia thích Đường tiểu thư?

Nếu đúng như vậy thì vị kia làm sao giờ?

Lục gia có còn...

Bỗng nhiên Mạnh Trạch lắc đầu, anh đang làm gì vậy, sao lại tự tiện suy đoán suy nghĩ của Lục Gia!!!

"Mạnh Trạch." Ngay lúc này, âm thanh băng lãnh của Lục Dục Thần vang lên.

"Vâng, Lục gia."

"Cho người cầm camera ở yên hội về, không chỉ trong đại sảnh, tôi muốn tất cả camera ở trong biệt thự."

"Vâng, tôi làm ngay."

Mạnh Trạch đi xuống lầu, vừa vận dụng phải Lục phu nhân Trác Nhã Dung.

Thế là, anh phải vòng lại dẫn đường cho bà.

"Dục Thần..Đường Tâm Lạc sao rồi?" Thoáng cái, Trác Nhã Dung đã đến, quan tâm hỏi han Đường Tâm Lạc.

Lục Dục Thần nhìn mẹ của mình, lãnh đạm nói:

"Còn đang phẫu thuật, chưa biết kết quả."

"Vậy mẹ chờ cùng con." Trác Nhã Dung ngồi xuống, thấy bà hành xử khác thường, Lục Dục Thần không khỏi nhìn bà thêm vài lần.

Trác Nhã Dung là mẹ của anh, đương nhiên anh rất hiểu, bình thường rất ghét đến bệnh viện, hơn nữa, bà cũng không thích Đường Tâm Lạc.

"Mẹ." Bỗng nhiên anh mở miệng:

"Hôm nay ở yên hội, là mẹ dẫn Tâm Lạc đi phải không?"

"Đúng, đúng vậy."

"Nếu vậy, sao đột nhiên em ấy lại lăn từ trên cầu thang xuống?" Mặt Lục Dục Thần thâm trầm, khóe miệng cười lạnh, ngay cả Trác Nhã Dung cũng bị bộ dạng của anh dọa sợ.

"Cái này... Thật ra mẹ cũng không biết nói sao nữa."

Trác Nhã Dung miễn cưỡng cười, bên nhà mẹ bà, Tống Tú Lan là chị dâu của bà, chuyện này thực sự là Tống Tú Lan có lỗi, Trác Nhã Dung cũng không thể che chở cho bà.

Nhưng bà lại mềm lòng, lúc biết chuyện bà cũng tức giận, nhưng khi Tống Tú Lan cầu xin khóc lóc nửa ngày, bà liền bỏ qua.

Dù sao, Đường Tâm Lạc cũng không đúng, Tống Tú Lan là trưởng bối, lúc tranh cãi, Tống Tú Lan cũng vì tức giận nên vô tình đẩy cô.

"Tâm Lạc bị chị dâu của mẹ đẩy xuống lầu...Nhưng con phải tin mẹ, chị dâu không hề cố ý, vì chị ấy quá tức giận nên mới..."

Trác Nhã Dung mới nói nửa câu, liền phát hiện mặt Lục Dục Thần ngày càng lạnh, về phía sau, không cách nào nói ra được.

Lục Dục Thần nhìn mẹ ngồi bên cạnh anh, ung dung quyền quý, con dâu của mình bị tai nạn, mà đầu tóc của bà vẫn không loạn dù chỉ một chút, lễ phục chỉnh tề đoan trang.

Lại một lần, anh cảm thấy thật thất vọng.

Môi mông cười trào phúng, anh nhìn mẹ của mình, lãnh đạm nói:

"Không sao, chị dâu của mẹ cũng không ít thủ đoạn, có mẹ giúp bà ta biện hộ, làm sao con có thể truy cứu? Bất quá, có một chuyện con quên nói cho mẹ biết."

"Chuyện, chuyện gì?" Không hiểu vì sao, Trác Nhã Dung có dự cảm xấu.

Một giây sau, âm thanh trầm thấp của Lục Dục Thần vang lên.

"Không phải một mình Tâm Lạc xảy ra chuyện đâu. Trong bụng của em ấy, còn mang cháu của mẹ."

"Cái gì!"

Đúng lúc này, cửa phòng phẫu thuật bị mở ra, viện trưởng Lâm xuất hiện.

Lục Dục Thần không để ý khuôn mặt tái nhợt của Trác Nhã Dung nữa, đứng lên, nhìn viện trưởng Lâm.

Trước khi bước ra, viện trưởng Lâm đã chuẩn bị tâm lý.

Nhưng thấy đôi mắt đen kịt của Lục Dục Thần như muốn ăn thịt người khác, không khỏi rung mình một cái.

"Lục gia..đứa bé..."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Kết quả phẫu thuật

"Đứa bé thế nào...giữ được không?"

Đột nhiên Trác Nhã Dung xông tới, lo lắng bắt lấy áo của viện trưởng Lâm.

Thấy bà thất thố, không giống một phu nhân quyền quý, mà giống như những người mẹ bình thường.

"Mạnh Trạch, đỡ phu nhân." Lục Dục Thần thấy Trác Nhã Dung như vậy liền nói.

Nếu như kết quả không tốt, Trác Nhã Dung có thể ngất xỉu ngay lập tức.

Trác Nhã Dung muốn nói không cần, nhưng thấy ánh mắt lạnh như băng của con trai mình, liền ngậm miệng.

Bà buông áo của viện trưởng Lâm ra, biết mình thất thố, liền im lặng được Mạnh Trạch đỡ sang bên.

Lúc này, viện trưởng Lâm mới nói tiếp:

"Lục gia, đứa bé vẫn an toàn."

Nghe vậy, chẳng những Trác Nhã Dung và Mạnh Trạch thở ra, mà ngay cả Lục Dục Thần cũng cảm thấy tâm tình tốt hơn chút.

"Nhưng mà..." Viện trưởng Lâm không dám thờ mạnh tiếp tục nói.

Thấy ông do dự, ba người liền căng thẳng.

"Nhưng cái gì?" Trác Nhã Dung khẩn trương.

"Chuyện là... Thiếu phu nhân còn trẻ, lúc lẫn xuống cũng bảo vệ được bụng. Nhưng mà ngoại lực va chạm quá lớn, cho nên... Tuy nhiên chúng tôi đã cố gắng hết sức bảo vệ đứa bé, nhưng cái thai này cũng đã bị ảnh hưởng, cho nên...."

Không cần nói về sau mọi người cũng hiểu.

Tổng Tú Lan, bà ta dám làm vậy với con dâu của bà!

Giờ phút này, Trác Nhã Dung không tha cho Tổng Tú Lan nữa, đối với bà mà nói, Tổng Tú Lan không còn là chị dâu thân thiết nữa, mà là người đã hãm hại cháu của bà.

Lục Dục Thần không nhìn phản ứng của Trác Nhã Lâm, lạnh giọng hỏi viện trưởng:

"Tôi chỉ cần kết quả, nói cho tôi biết, các người nắm chắc bao nhiêu phần trăm?"

Lâm viện trưởng suy nghĩ, cắn răng nói:

"Nếu như thiếu phu nhân nghỉ ngơi đầy đủ, vui vẻ phối hợp với chúng tôi, thì 50%."

50% là quá nhiều rồi, trên thực tế, cái thai mới năm sáu tuần, bị ngoại lực va chạm kèm theo chảy nhiều máu, 95% sẽ sinh non.

Nếu không phải bệnh viện có cơ sở vật chất tiên tiến hiện đại tốt nhất Hoa quốc, thì cái thai này 100% không thể giữ được.

Lục Dục Thần đích thân ôm Đường Tâm Lạc đến, liền biết tình huống nghiêm trọng đến cỡ nào.

Chảy nhiều máu như vậy, cô ta cũng mất ý thức, trong miệng vẫn mơ màng kêu đau.

Nghĩ đến khuôn mặt trắng bệch của cô, Lục Dục Thần trầm giọng nói:

"Toàn lực bảo vệ đứa bé, nếu như không thể..."

Bỗng nhiên anh dừng lại, nhìn viện trưởng Lâm:

"Bảo vệ người mẹ, đừng để em ấy bị thương."

Viện trưởng Lâm sững sốt một chút, qua mấy giây mới phản ứng lại.

Ông gật đầu thật mạnh:

"Lục gia yên tâm, nhất định chúng tôi sẽ bảo vệ thiếu phu nhân, sẽ không để phu nhân bị..."

Còn chưa nói hết câu, Lục Dục Thần đã vượt qua ông, đi thẳng đến phía sau.

Viện trưởng Lâm quay đầu, thì ra Lục thiếu phu nhân đã được đẩy ra.

...

Một đường Lục Dục Thần âm trầm đi bên cạnh giường của Đường Tâm Lạc, chuyện này làm mấy y tá đẩy giường bệnh rất áp lực.

Lúc đẩy giường bệnh tới thang máy, cũng không tránh khỏi va chạm để xoay giường bệnh. Thế là "Bụp" một cái.

Người nào đó liền dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn nhân viên y tá.

Mấy người nhân viên không dám thở mạnh, dùng toàn bộ sức lực nâng giường lên, tiến vào thang máy.

Sau khi tới nơi, cẩn thận nhẹ nhàng đặt giường bệnh xuống, sợ chỉ cần va chạm một chút sẽ chọc giận người kia.

Chờ kiểm tra xong, an bài cô trong phòng Vip nhất bệnh viện, mấy nhân viên lập tức rút khỏi phòng bệnh, để lại không gian riêng cho hai người.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Đột nhiên muốn yêu cô

Lục Dục Thần đứng bên giường, nhìn cô hôn mê.

Giương mặt của cô trắng như tờ giấy, cặp mắt hoa đào mị hoặc ngày nào giờ đã nhắm chặt, không còn bộ dạng đáng yêu, mà thay vào đó là bộ dạng yếu ớt, giống như chỉ cần chạm nhẹ sẽ bị vỡ tan ngay lập tức.

Nhìn cô như vậy, lần đầu tiên anh sinh ra cảm giác sợ hãi.

Nhìn không được đưa tay, chạm vào giữa lông mày của cô, dọc theo lông mày hướng xuống, đi qua chóp mũi tinh xảo, cuối cùng dừng trên môi mềm mại của cô.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt, sau một lát, anh mới giật mình vì hành động của mình.

Nhanh chóng rút tay về, Lục Dục Thần phức tạp nhìn cô.

Đột nhiên anh không thể hiểu chính mình.

Không thể ngăn bản thân mình đối tốt với cô.

Ngồi bên giường bệnh, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh cô khóc trong lòng anh.

Cô yếu ớt, nhỏ bé...Lại chảy rất nhiều máu.

Lục Dục Thần thở gấp, ngón tay thon dài không tự giác bao phủ lên tay nhỏ bé của cô.

Anh cúi thấp người, dựa vào thành giường, nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của cô, chống lên trán cô.

"Đường Tâm Lạc.. Em đừng xảy ra chuyện gì...Anh không cho phép em..."

Âm thanh trầm thấp vang lên, cùng với âm thanh của máy móc, thật lâu không rời.

Trên giường bệnh, mí mắt Đường Tâm Lạc khẽ chấn động.

Không biết mình ngủ bao lâu, khi Đường Tâm Lạc tỉnh lại, cảm giác đau đốn dưới bụng hoàn toàn biến mất.

Trong nháy mắt, cô cho rằng mình bị ảo giác.

Nhắm mắt lại xong mở ra lần nữa, cô liền khẳng định mình không bị ảo giác, bản thân mình không có nhìn lầm.

Cô thấy một gương mặt tinh xảo nằm kề cạnh cô. Nhìn người đàn ông đang ngủ bên giường, Đường Tâm Lạc thất thần, nhìn không được lăm bằm:

"Lục Dục Thần, sao anh lại ngủ ở đây?"

Giống như bị cô đánh thức, anh nhú mày, mở mắt ra.

Đường Tâm Lạc thấy Lục Dục Thần nhú mày, thấy anh mở mắt, đang nhìn mình.

Bỗng nhiên cô nhớ tới lời của Mạnh quân gia, khi Lục Dục Thần bị quấy rầy giấc ngủ, sẽ tức giận.

Hồi nãy anh nhìn cô bằng cặp mắt chứa dao, không cần phải nói, cô đã quấy rầy giấc ngủ của anh.

"À...Em không cố ý, em không nghĩ anh sẽ ngủ ở đây." Đường Tâm Lạc muốn giải thích, nhưng cơ bản Lục Dục Thần không nghe.

Sau khi anh thấy cô tỉnh lại, liền nhích đến gần cô.

Dơ tay chạm vào trán cô, tránh chỗ bị thương, cảm thấy bàn tay không đo được nhiệt độ, anh liền áp trán anh vào trán cô.

Đột nhiên thân thể nam tính đến gần, Đường Tâm Lạc cảm thấy tim mình nhảy một cái, cô không dám nhúc nhích, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm ở trên giường mặc anh "Muốn làm gì thì làm".

Cho đến khi anh đứng dậy, cô mới bình tĩnh lại.

"Anh sẽ bảo người trong nhà mang chút cháo tới, em vừa tỉnh, không thể ăn đồ dầu mỡ." Anh vừa nói vừa cầm tay của cô.

"Nửa đêm em phát sốt một chút, bây giờ đã hạ. Em đã hai ngày không ăn gì, đợi lát ăn chút cháo lót dạ, sau đó anh sẽ bảo bác sĩ kiểm tra cho em."

Bình thường Lục Dục Thần đối với cô cũng không kém, nhưng bộ dạng ôn hòa giống như bây giờ rất hiếm gặp.

Đường Tâm Lạc bị anh làm ngẩn ngơ, thật lâu không phản ứng.

Thấy cô ngây ngốc, trong mắt người khác, giống như con cún đáng thương, làm người ta không nhin được muốn khi dễ.

Lục Dục Thần thấy thế, đưa tay nâng cằm cô lên.

"Ủm?" Cô ngước mắt, cặp mắt anh đảo hơi nhú, mang theo chút mơ màng.

Âm thanh Lục Dục Thần khàn khàn:

"Làm sao bây giờ, đột nhiên anh muốn... Yêu em."

Đường Tâm Lạc: "..."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Lục gia chạy trốn chết

Đường Tâm Lạc bị Lục Dục Thần dọa sợ.

Nhìn mặt cô hồng hồng, Lục Dục Thần nhin không được cúi người hôn lên môi cô.

"Sao lại đỏ mặt, hả?"

"Anh, sao anh có thể..."

Đường Tâm Lạc trừng mắt nhìn anh.

Cô trở mắt nhìn khuôn mặt của anh ngày càng tới gần, sau đó môi bị ngậm lấy.

Hai vai bị anh ôm nhẹ vào lòng, cảm nhận được anh đang muốn tiến vào môi cô, thân thể Đường Tâm Lạc cứng ngắc hoàn toàn.

Cô không biết vì sao Lục Dục Thần lại trở nên nhiệt tình như thế?!

Trước kia bọn họ cũng đã làm qua chuyện này, nhưng phần lớn đều làm đúng thời điểm. Anh đều đột ngột cúi người hôn cô, chặn hô hấp của cô.

Nhưng bây giờ, rõ ràng chỉ đang nói chuyện, anh lại hôn cô, còn hôn say xưa đến như vậy.

Lục Dục Thần hôn càng ngày càng bá đạo, càng ngày càng làm cho người khác không thể kháng cự.

Càng về sau, Đường Tâm Lạc không nhin được choàng tay lên cổ anh.

Nụ hôn này, cũng giống như những nụ hôn trước, nhưng càng hôn, cô càng cảm giác được sự khác biệt.

Đường Tâm Lạc bị Lục Dục Thần hôn đến đầu óc mê muội, anh như muốn hút hết linh hồn của cô.

Cho đến khi môi cô không còn cảm giác, anh mới thỏa mãn thả cô ra.

...

Đường Tâm Lạc nằm trên giường vì vừa bị anh hôn mà có chút mơ màng.

Anh nhìn xuống, cặp mắt anh đảo mơ màng, rung rung nước mắt của cô đều bị anh thu hết vào mắt.

Thật vất vả mới kiềm chế bản thân, giờ phút này lại bị cô khiêu khích lần nữa.

Đáng chết.

Thầm quát trong lòng một tiếng, anh lại cúi đầu, hôn lên môi cô.

"Lục Dục Thần...Em đang bị thương, chẳng lẽ anh còn muốn..." Đường Tâm Lạc đỏ mặt, ngượng ngùng cúi đầu.

Anh nhẹ nhàng nắm bắt:

"Em im lặng có được không?"

Đường Tâm Lạc nhẹ nhàng đẩy anh ra, nhưng lại không đẩy ra được.

"Để anh hôn một chút." Anh nhẹ nhàng bảo đảm:

"Anh sẽ không chạm vào một bệnh nhân đâu."

Lục Dục Thần trấn an cô, động tác liền nhẹ đi không ít.

Lần này hôn, anh đã khắc chế rất nhiều.

Anh từ từ hôn cô, từng chút từng chút một, Đường Tâm Lạc cảm thấy hô hấp ngày càng khó khăn.

Cô mềm mại dựa vào ngực anh, khuôn mặt trắng bệch bây giờ đã nhuộm hồng hoàn toàn.

Nụ hôn của anh, tùy ý lại tra tấn, bá đạo làm cô mất đi lý trí.

Trong chốc lát, cô liền nhấc tay đầu hàng.

Cũng may, người đàn ông nào đó vẫn còn lý trí.

Tình huống hiện tại của cô, chỉ có thể hôn môi thôi.

Anh không thể tiếp tục đi xa hơn nữa.

Lục Dục Thần đứng dậy, chỉnh hô hấp.

Lúc này Đường Tâm Lạc hoàn toàn mơ hồ, nằm trên giường bệnh, mặc cho anh làm gì thì làm.

Anh cúi đầu nhìn cô.

Tóc dài xõa trên gối, cặp mắt hoa đào mê ly, đôi môi bị anh hôn đến sưng đỏ.

KHông thể tiếp tục nhìn nữa. Lục Dục Thần hít sâu một hơi, chỉnh lại áo của cô, đắp mền cho cô, sau đó mới đi ra ngoài.

"Tối nay anh sẽ đến thăm, em nghỉ ngơi trước đi."

Nói xong, đi thẳng ra cửa.

Chẳng biết tại sao, nhìn bóng lưng của anh, bỗng nhiên Đường Tâm Lạc nghĩ đến bốn chữ "Chạy trời chết."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Em nhớ em bị người ta đẩy

Lục Dục Thần rời khỏi, vừa vận cho cô thời gian suy ngẫm.

Cô vừa tỉnh lại, trong đầu rất rối loạn, thậm chí xem quên mất nguyên nhân làm mình vô bệnh viện.

Muốn nhớ lại, thì bị anh bá đạo hôn, hôn đến thất điên bát đảo.

May mắn, lúc cô suy nghĩ ra, anh đã trở về.

Lần này, trong tay còn cầm thức ăn.

"Lục Dục Thần, em nhớ chuyện trước khi hôn mê rồi...Em bị người ta đẩy, là..." Xém chút cô đã thốt ra, thời khắc máu chốt liền dừng lại.

Chuyện này liên quan đến Trác Nhã Dung, nhất thời Đường Tâm Lạc không biết phải làm sao, không nói hay nói?

Lục Dục Thần đưa tay xoa khuôn mặt nhỏ của cô, nhẹ giọng an ủi:

"Anh biết ai làm...Yên tâm, chuyện này anh sẽ xử lý, sẽ không để em chịu ủy khuất."

"Anh...thật sự xử lý?"

Không phải cô không tin anh, chỉ là, chuyện này liên quan đến người thân của anh.

Tuy cô bị Tống Tú Lan đẩy xuống lầu, nhưng bây giờ cơ thể cũng không xảy ra chuyện gì, Lục Dục Thần thật sự vì cô-một người ngoài mà xử lý người thân của mình sao?

"Sao, em không tin anh?" Anh nhướn mi, đôi mắt thâm thúy mang theo chút ánh sáng lạnh.

Theo bản năng Đường Tâm Lạc lắc đầu, có chết cô cũng không dám nhận suy nghĩ không tin của mình.

Lục Dục Thần không giận mà còn cười, vốn vì lời cô nói mà nổi giận, nhưng khi nhìn khuôn mặt nhỏ ngu ngốc của cô thì lại mềm lòng.

Được rồi, cô còn đang tỉnh dương cơ thể, không nên khi dễ cô.

Không tiếp tục đề tài này nữa, Lục Dục Thần lấy cháo ra, đổ vào chén.

"Đói bụng chưa?"

Lúc nắp đựng cháo mở ra, Đường Tâm Lạc đã nhìn chăm chăm vào nó.

Thấy anh bung chén nhỏ tới, cô gấp gấp ngồi dậy, kết quả, người mềm nhũn không chút sức lực, ngã xuống.

"Ngốc, gấp cái gì." Lục Dục Thần bỏ bát cháo lên bàn, đi đến ôm cả người của cô.

Đặt cô nằm chỉnh tề trên giường, chỉnh điều khiển của giường, tới lúc thích hợp mới dừng lại, xoay người cầm bát cháo lên.

Lần này, Đường Tâm Lạc rất thần nhiên đưa tay muốn lấy.

Nhưng Lục Dục Thần vẫn không đưa cho cô.

Anh ngồi gần mép giường, cầm cái muỗng lật qua lật lại trong chén cháo nóng, còn tỉ mỉ thổi thổi, xong mới nói với cô.

"Nào, há miệng."

Đường Tâm Lạc có chút đỏ mặt, cô không nghĩ tới, Lục Dục Thần lại đút cô ăn.

Thấy muỗng đang đưa tới, cô chỉ có thể ngoan ngoãn há miệng, nhưng đôi mắt chuyển động không ngừng, không dám quan sát anh.

Tím cô không tự chủ đập nhanh.

Đường Tâm Lạc chợt phát hiện, hình như bản thân...Đã, có chút động tâm với Lục Dục Thần.

Ăn cháo anh đút, so với ban đầu, càng ăn càng ngon.

Cuối cùng, cô cũng ăn xong.

Lục Dục Thần nhìn cô ăn xong, cái miệng nhỏ kia còn dính chút cháo.

Bỗng nhiên anh thấy trong lòng ngứa ngáy khó nhịn.

"Ngon không?" Anh hỏi, giọng khàn khàn.

"Ngon." Đường Tâm Lạc không nghĩ ngờ gật đầu.

Cô không nghe ra âm thanh khàn khàn của anh, chỉ cười ngây ngô đáp lại.

Mà một giây sau, Lục Dục Thần đã nghiêng người, cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ mề người của cô.

Anh khẽ hôn, không dám dùng quá sức, tránh va chạm mạnh.

Chờ ăn xong đậu hũ, anh liền tỉnh bơ dọn đồ ăn, xong mới nói:

"Ừm, xác thực ăn ngon hơn bình thường."

Đường Tâm Lạc đang ăn trái cây. Sau khi nghe câu nói của anh, kết quả, xem chút bị ghen

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Bên trong bụng của cô, có người thừa kế của Lục gia

"Ăn kiểu gì vậy, cẩn thận chút."

Thấy cô bị ghen, anh lập tức đến vỗ nhẹ lưng cô.

Lục Dục Thần thân nhiên làm, không xa cách cùng cao ngạo, giống như một người chồng bình thường quan tâm chăm sóc vợ của mình.

Hình như anh thay đổi, càng gần gũi hơn, ôn hòa hơn.

Đường Tâm Lạc lén lút nhìn anh, vì cô bị ghen, mà lòng mi của anh hơi nhíu lại.

Trong đôi mắt đen, không có không kiên nhẫn, cũng không có xa cách lạnh lùng, ngược lại nhiều hơn một chút quan tâm.

Cô bắt giác hỏi:

"Lục Dục Thần, anh đang quan tâm em sao?"

"Ừm." Anh gật đầu rất tự nhiên.

Xém chút làm tim cô ngừng đập.

Nhưng sau đó, cô liền nghe anh nói tiếp:

"Trong bụng em có người thừa kế của Lục gia. Anh không quan tâm em thì quan tâm ai?"

Lục Dục Thần khó chịu giải thích, không muốn vật nhỏ cảm thấy, anh thật để ý cô.

Cô làm anh rất hài lòng.

Không chỉ vì cô nhanh mang thai. Mà quan trọng là, cả người cô, từ trong ra ngoài đều làm anh rất hài lòng.

Nếu không phải vì người kia, thậm chí anh nguyện ý để cô làm Lục phu nhân mãi mãi.

"Anh nói cái gì..Em...em mang thai?"

Bắt giác Đường Tâm Lạc xoa bụng mình:

"Ý của anh là, từ lúc em ngã xuống cầu thang, trong bụng em đã có em bé!?"

Đường Tâm Lạc có chút không thể tiêu hóa tin tức này.

Đặc biệt là, chỉ cần nghĩ tới cảnh bảo bảo của mình bị đẩy xuống cầu thang, cô liền lạnh sống lưng.

Cô thật may mắn, xảy ra chuyện như vậy, mà con của cô vẫn còn.

Lục Dục Thần thấy sắc mặt của cô thay đổi, lập tức trấn an:

"Bình tĩnh chút..Đã không sao rồi, đây là bệnh viện tốt nhất ở thành phố A, em chỉ cần an tĩnh nghỉ ngơi."

Sắc mặt anh tối dần, không khỏi cảm thấy hối hận.

Lẽ ra anh phải chờ thêm 2 ngày nữa, để cô bình tĩnh cảm xúc mới nói cho cô biết.

Hồi nãy, cũng không biết vì sao, khi thấy đôi mắt hoa đào của cô, nhin không được nói cho cô biết.

"Em..em hiểu, em phải cố gắng bình tĩnh..." Đường Tâm Lạc tựa vào đầu giường, ổn định hô hấp.

Thế nhưng mà, cô càng hít sâu, càng cảm thấy tim đập nhanh hơn.

"Lục Dục Thần, làm sao bây giờ? Em..em cảm thấy mình bình tĩnh không được, em..à đúng rồi, con của em, lăn từ trên cao xuống như vậy, có còn khỏe mạnh không? Sẽ không bị ảnh hưởng gì chứ?"

Cho dù cô chưa từng làm mẹ, nhưng mà, trong bụng có một sinh mệnh nhỏ bé, phản ứng đầu tiên của Đường Tâm Lạc là lo lắng cho an nguy của đứa bé.

Đôi mắt hẹp dài nhìn Đường Tâm Lạc có chút nhu hòa.

Thật là một cô gái đặc biệt. Đặc biệt ngốc, ngốc đến đơn thuần thiện lương.

Anh chỉ có thể qua loa trách cô:

"Em yên tâm, đứa bé không có chuyện gì. Em chỉ cần an tâm tĩnh dưỡng, làm theo lời của bác sĩ."

Đường Tâm Lạc không nghĩ ngờ gì gật đầu.

"Mà..Mẹ của anh thì sao? Còn có mẹ...Anh sẽ nói thế nào? Em biết, bọn họ không thích em, hiện tại em đang mang thai, rất nhiều chuyện đều..."

Lúc trước cô không biết mình mang thai, cho nên đối với chuyện Lục Dục Thần xử lý Tống Tú Lan, rồi còn chuyện liên quan đến mẹ chồng, cô đều không muốn truy cứu.

Nhưng bây giờ...

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Giữa chúng ta, chỉ là quan hệ hợp đồng

Đường Tâm Lạc lo lắng.

Nhưng cái này chứng minh, cô đang không tin Lục Dục Thần.

Anh kiểm chế con giận, không muốn so đo với phụ nữ có thai.

"Chuyện của mẹ em không cần lo lắng, chờ thân thể em tốt hơn, bà ta sẽ giải thích với em."

"Bà ta xin lỗi em?" Đường Tâm Lạc lắc đầu phủ nhận:

"Không cần đâu, dù sao bà ta cũng là trưởng bối, hơn nữa...cho dù xin lỗi, cũng không thực tâm."

Tống Tú Lan là người như vậy, bà làm gì thực tâm xin lỗi chứ?

Chỉ sợ, càng ghi hận cô thôi.

Bây giờ cô đang mang thai, tốt nhất nên tránh xa bà ta.

Lục Dục Thần nhìn sắc mặt cô liên tục biến đổi, chỉ nhìn, liền biết cô đang nghĩ gì.

"Em yên tâm, dù bà ta là trưởng bối, nhưng phạm phải lỗi này cũng không thể tha thứ được. Cho dù em không tin anh, cũng phải tin bà của anh chứ."

"Bà của anh...Ý anh là bà cụ Lục!?" Không nghĩ tới, chuyện này lại kinh động đến bà.

Hai ngày trước, bà Lục vừa đi chùa Thanh Long, là chùa nổi tiếng nhất Hoa quốc, mỗi lần bà đi đều ở lại đó mấy tháng.

"Ừ." Lục Dục Thần gật đầu.

"Bà nội đã ra lệnh, cho dù cậu của anh có qua biện hộ, cũng không bỏ qua, tập đoàn Hoàn Đình sẽ áp chế chuyện làm ăn của Trác gia. Còn nữa, mẹ của anh cũng đã biết sai, bị bà nội phạt ở trong nhà sám hối, chờ mấy ngày nữa bà sẽ ra, xong liền đi thăm em."

Anh nhắm mắt lại, thái độ hờ hợt, cơ bản giống như đang nói chuyện của người khác.

Nghe Trác gia sẽ bị tập đoàn Hoàn Đình áp chế, còn mẹ ruột của anh cũng bị phạt.

Đường Tâm Lạc nhìn thái độ của anh, giống như chuyện làm ăn của cậu mình bị áp chế, mẹ ruột bị phạt, không liên quan gì đến anh, không những anh không nóng nảy, ngược lại có chút vui vẻ.

Đường Tâm Lạc bắt giác sờ bụng.

Con của cô, có di truyền tính lạnh lùng này của anh không nhỉ.

"Đúng rồi, suốt nữa thì quên!"

Đường Tâm Lạc sờ bụng, đột nhiên ngẩng đầu:

"Trong hợp đồng của chúng ta, không có nói gì về chuyện phát sinh ngoài ý muốn này... Vậy em bé làm sao giờ?"

Cô che bụng, có chút mong chờ nhìn anh.

Cô không biết mình mong chờ cái gì, loại cảm giác này rất mơ hồ, nhất thời cô chưa nghĩ ra.

Lục Dục Thần hạ mắt nhìn cô, con ngươi đen kịt, mang theo cảm giác ngọt ngào.

Lúc anh nhìn cô, cô cũng nhìn anh, nhưng mà, cô vừa nhìn liền biết, anh đang không vui.

"Nếu như có em bé, vậy thì chỉnh sửa hợp đồng một chút." Anh nói chậm rãi, ngồi ở đó, tản ra hơi thở quý tộc.

Trong nháy mắt, không khí đang hòa hợp, liền bị tiêu tán.

Lục Dục Thần dùng giọng điệu làm việc, giống như hiện tại chuyện bọn họ đang nói, chỉ là một bản giao dịch.

Nhưng mà, quan hệ của cô và anh không phải vậy, rõ ràng anh là "chồng"..

Đường Tâm Lạc phải dùng hết sức lực, mới kiềm chế được cảm giác thất vọng.

Cô ổn định, nhẹ giọng phụ họa:

"Anh nói đúng, nhất định phải viết lại hợp đồng."

"Phải như vậy, sau này mới không xảy ra tranh chấp." Nói xong, bất giác cúi đầu, nhếch môi cười yếu ớt, nhưng mắt đã rung rung.

Lục Dục Thần "ừ" nhẹ một tiếng, nhìn từ góc độ của anh, vừa vặn có thể trông thấy cái nhếch môi của cô.

Không khỏi cảm thấy cô quá phận, nhìn có chút chướng mắt.

Anh lạnh lùng mở miệng:

"Đã như vậy, mấy ngày nữa, tôi sẽ bảo luật sư làm lại hợp đồng."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Cũng không phải chưa từng thấy, sợ cái gì

Trong mấy ngày Đường Tâm Lạc ở bệnh viện, ban ngày Lục Dục Thần làm ở công ty, tan làm anh liền đến bệnh viện chăm sóc cô.

Nhưng hai người ở chung một chỗ, nhìn chung bầu không khí có chút xấu hổ.

Một người tựa đầu trên giường xem tivi, một người ngồi trên ghế sofa xem tài liệu.

Đến giờ ngủ, anh sẽ tự động lấy điều khiển của cô, tắt tivi, sau đó dỗ cô ngủ.

Phòng này rất lớn, tối anh ngủ cùng cô, nhưng chỉ ngủ thôi chứ không làm gì cả.

Đường Tâm Lạc nằm nhịn mấy ngày, nhịn miết muốn bệnh luôn.

Thật sự cô cảm thấy mình đã khỏe hơn rất nhiều, nhưng mỗi lần định xuống giường, nếu không có Lục Dục Thần ở bên, thì mấy y tá kia liền vội vàng báo cô nhanh lên giường, coi chừng cẩn thận.

Còn nếu Lục Dục Thần ở bên. Thì, ha ha, muốn xuống giường cũng không được.

Anh trực tiếp ôm cô làm mọi thứ, đến cả đi vệ sinh anh cũng ôm cô đi nốt. Tắm cũng không cho cô tự làm, lấy lý do là phòng tắm quá trơn, sợ cô ngã.

Chuyện này khiến Đường Tâm Lạc xấu hổ vô cùng.

Vậy mà Lục Dục Thần còn dùng giọng nói làm người ta hận tới nghiến răng nói:

"Cũng không phải chưa thấy qua, sợ cái gì."

....

Hôm nay, Đường Tâm Lạc nằm trên giường bấm điện thoại, chuẩn bị liên lạc cho luật sư Phạm. Cô chưa có cơ hội gặp anh ở ngoài.

Lúc trước Lục Dục Thần không cho cô quan tâm chuyện bên ngoài, liền tịch thu máy tính bảng và điện thoại của cô, hôm nay cô cầu xin hơn nửa ngày, anh mới bảo Mạch Trạch chuyển tới.

Cô vội vàng tìm luật sư Phạm, chủ yếu là muốn hỏi chút, cổ phần của Đường gia thế nào rồi.

Kết quả, vừa bật nguồn điện thoại, liền thấy hơn mười cuộc gọi nhờ.

Bấm vào, những cuộc gọi này phần lớn là của Vạn Vi Vi.

Còn về tin nhắn, cũng không ít.

Cung Tuyết Mị và Lục Chí Nghi nhắn tin mắng chửi, cô trực tiếp xóa không thèm nhìn.

Mà tin nhắn của dì Đường Nhược Lan, làm Đường Tâm Lạc nở nụ cười hiếm thấy.

Tuy giọng điệu không tốt lắm, nhưng so với lúc trước cũng đỡ hơn, chứng minh hành động của luật sư Phạm có tác dụng.

Đường Tâm Lạc đang chuẩn bị nhắn tin trả lời thì đột nhiên Vạn Vi Vi gọi tới.

Nhìn màn hình không ngừng lấp lóe, bất giác cô nghĩ đến chuyện ở quảng trường Hằng Phong.

Vạn Vi Vi... Vẫn còn là bạn mà cô biết khi xưa sao?

Thờ dài, cuối cùng Đường Tâm Lạc vẫn lựa chọn cho đối phương một cơ hội.

"Alo, Tâm Lạc... Cuối cùng cậu cũng nghe máy, xảy ra chuyện gì vậy? Hai ngày nay đều không liên lạc được với cậu, làm mình sốt ruột muốn chết!"

Vừa bắt máy, liền nghe âm thanh lo lắng của Vạn Vi Vi.

Thấy bạn thân quan tâm, Đường Tâm Lạc có chút dễ chịu.

Quả thật là cô suy nghĩ nhiều, Vi Vi vẫn như trước đây, không có thay đổi.

"Không có gì, mấy ngày trước mình bị bệnh, bây giờ khá hơn chút rồi." Sợ bạn thân lo lắng, cô không nói nhiều lời.

"Bị bệnh? Bị bệnh mà không trả lời điện thoại được hả? Tâm Lạc, có phải cậu có chuyện gì không, hôm qua họp lớp họ đều nói cậu không dám tới, hai ngày trước mình liền gọi cho cậu, kết quả không liên lạc được. Có phải cậu giống như trong lời của bọn họ, không dám đi?"

"Sao lại như thế được, bọn họ nói không đúng sự thật, mình có gì mà không dám đi? Mình thật sự bị bệnh mà."

"Thật sao?" Âm thanh của Vạn Vi Vi có chút hoài nghi.

Nhưng rất nhanh, cô liền đổi thành giọng quan tâm

"Tâm Lạc, rốt cuộc cậu bị bệnh gì? Mình là bạn tốt của cậu, không đến thăm cậu, mình vô cùng lo lắng."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triển Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Phu nhân chạy, tiên sinh mau đuổi theo

Nghe giọng của Vạn Vi Vi lo lắng, Đường Tâm Lạc liền nhẹ nhàng nói:

"Chỉ là thân thể có chút không thoải mái, không có gì to tát, cậu đừng lo."

Cho dù là bạn thân, cô cũng không muốn nói mình đang dưỡng thai.

Dù sao, chuyện kết hôn với Lục Dục Thần, vì mấy hôm trước không nhìn ra thái độ của anh, nên tạm gạt Vạn Vi Vi vậy.

Nếu lúc này cô nói chẳng những mình kết hôn mà còn đang mang thai. Mấy ngày trước không đi họp lớp là vì bị té lầu, chắc cậu ấy sẽ kinh hãi.

Đường Tâm Lạc trả lời qua loa, mà Vạn Vi Vi bên kia cũng không tính bỏ qua.

Vạn Vi Vi hỏi Đường Tâm Lạc rất nhiều, cuối cùng, Đường Tâm Lạc không thể từ chối nữa, chỉ có thể nó địa chỉ bệnh viện cho cô ta.

"Bệnh viện Từ Ái, lầu A tầng 3, phòng số 88 phải không? Tâm Lạc chờ mình, mình sẽ tới ngay."

Không cho Đường Tâm Lạc cơ hội từ chối, Vạn Vi Vi đã cúp máy.

...

Đường Tâm Lạc nhìn điện thoại của mình, luôn cảm thấy biểu hiện của Vạn Vi Vi có chút kỳ lạ.

Bất quá cô cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp gọi cho trường y tá, bảo khi nào bạn của cô tới thăm thì báo cho cô.

Phòng bệnh này, còn cao cấp hơn so với phòng lần trước.

Tới thăm bệnh mà không đăng ký, cơ bản không vào được.

Đường Tâm Lạc gọi điện cho luật sư nói chuyện một chút, sau khi bàn xong kế hoạch, cảm thấy hơi mệt, chuẩn bị đi ngủ.

Vừa mới nằm một chút, liền nghe một trận ồn ào ở ngoài.

Từ trước đến nay, tầng này rất yên tĩnh, sao hôm nay lại ồn ào như vậy.

"Dì ơi, làm phiền đi đi xem một chút, bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?" Ban ngày Lục Dục Thần không ở đây, trong phòng cô luôn có một dì giúp việc bảo vệ cùng chăm sóc.

Dì giúp việc ra ngoài, không lâu sau thì khinh thường trở về.

"Phu nhân, bên ngoài có mấy phụ nữ như hồ ly, ồn ào nói muốn đi thăm bệnh. Nhìn bộ dạng bọn họ, tất cả đều không đáng hoàng, ăn mặc cũng không đúng đắn, không hề giống với người đi thăm bệnh. Trường y tá kêu bảo vệ chặn các cô ta, không cho tiến vào, các cô ta liền trực tiếp cãi vã với trưởng y tá."

Đường Tâm Lạc nghe xong, không biết tại sao, liền nghĩ tới Vạn Vi Vi.

Nhưng mà, nghĩ lại cũng không đúng.

Bề ngoài Vạn Vi Vi rất thanh thuần, mà cô cũng đã nói với trưởng y tá, nếu thật sự là Vạn Vi Vi, không có khả năng không cho cậu ta vào.

Cô đang nghĩ, đột nhiên điện thoại di động vang lên.

Cầm lại nhìn, là Vạn Vi Vi.

"Alo.."

"Tâm Lạc, cậu mau ra đây! Đây là bệnh viện gì vậy, mình muốn vào thăm cậu, thì y tá cùng bảo vệ ngăn mình lại, không cho vào! Tâm Lạc, sao bọn họ lại có thể khinh thường người khác như vậy!"

Đường Tâm Lạc nghe xong, vậy mà thật sự là Vạn Vi Vi.

Cô lập tức trấn an bạn của mình:

"Đừng vội, mình sẽ ra ngay."

Nói xong, Đường Tâm Lạc trực tiếp ngắt máy, mang dép định đi ra ngoài.

"Phu nhân, tiên sinh nói ngài không thể đi lại tùy ý, ngài đừng..."

"Dì yên tâm, tôi ra ngoài gặp người, ngay ở hành lang, lập tức về liền." Đường Tâm Lạc cảm thấy cơ thể của mình không vấn đề gì nữa, cũng không hiểu tại sao Lục Dục Thần lại trông chừng cô như em bé.

Thật ra cô có thể gọi điện thoại báo người cho bọn họ đến, nhưng thật sự nhìn đến hồng rồi, nên tìm cớ để chạy ra ngoài.

Di giúp việc không dám cản cô, sợ lôi kéo làm cô ngã, chỉ có thể đi theo cô, rồi nhắn tin cho Lục Dục Thần.

"Phu nhân chạy ra ngoài, tiên sinh ngài mau trở về đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triển Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Bạn thân???

Đường Tâm Lạc vừa tới hành lang, đã nhìn thấy một đám người nháo nhào lôi kéo nhau.

Vì hơi xa, nên cô không thấy mấy người kia là ai. Nhưng nhìn qua bên cạnh một chút, đứng ở gần góc tường, mặc một bộ quần áo dài trắng, không ai khác chính là Vạn Vi Vi, nổi bật nhất trong đám người.

Đường Tâm Lạc không khỏi nhú lông mày, không nghĩ tới người gây chuyện, lại là người của Vạn Vi Vi mang tới.

Bên kia nháo thành một đoàn, cô mặc đồ bệnh nhân, đi từ hành lang qua cơ bản không làm người khác chú ý.

Khi đến gần, cuối cùng cũng nghe rõ họ cãi nhau cái gì.

"Rốt cuộc bệnh viện của các người là bệnh viện gì, chúng tôi đều là bạn học cũ của Đường Tâm Lạc, hiện tại hào tâm đến thăm cô ta, mắc mớ gì mà các người lại cản chúng tôi!"

"Đúng vậy...Chúng tôi đi thăm bệnh, liên quan gì đến các người, các người dựa vào cái gì mà chặn đường!"

Đường Tâm Lạc nhận ra hai âm thanh này, hai người này là hai bạn học ở kế bên phòng cô, sau khi tốt nghiệp đại học, ngoại trừ họp lớp, cơ bản không liên lạc gì với nhau.

"Tiểu thư Đường Tâm Lạc là khách Vip, tôi đã nói, muốn thăm thì phải đăng ký trước. Các cô không có đăng ký, nên không thể vào."

"Xùy, khách Vip, ai mà không biết Đường Tâm Lạc bị đuổi ra khỏi nhà, cô ta dựa vào cái gì mà ở phòng Vip? Chắc là dờ chút thủ đoạn dựa vào hơi mấy ông già nhà giàu chứ gì, còn giả thanh cao!"

"Đúng vậy..Vi Vi cậu ra đây giải thích xem nào.. Vừa rồi cậu nói Đường Tâm Lạc nhập viện, bảo chúng ta cùng nhau tới nhìn. Kết quả cậu nhìn xem, hiện tại người ta chỉ cho một mình cậu đi vào, cản chúng mình ở đây, cậu nhất định phải cho chúng mình một lời giải thích!"

Bộ dạng Vạn Vi Vi nhu nhược, làm sao phản kháng lại được những phụ nữ trang điểm đậm lôi kéo.

Đường Tâm Lạc cũng không hiểu Vạn Vi Vi muốn làm gì, coi như lúc gọi điện thoại, Vạn Vi Vi ở cùng với mấy người này, nhưng cũng không thể dẫn tất cả tới chứ.

Hôm nay dẫn mấy người này tới, lúc đi học thì đây đưa không rõ với mấy học sinh nam khác, có hai vụ nổi tiếng trong trường về chuyện này nữa.

Xưa đến nay, Vạn Vi Vi hình như không liên quan đến những người này, chẳng lẽ vì hợp lớp, nên mới quen biết nhau?

Vạn Vi Vi bị mấy người xô đẩy lôi kéo, đôi mắt to liền chảy ra nước mắt.

"Các bạn đừng hiểu lầm, sao Tâm Lạc có thể như vậy, nhất định là có chuyện khó nói...Đúng rồi, chắc Tâm Lạc không tiện gặp người khác. Tạm thời không muốn gặp các cậu, làm các cậu tới đây vô ích, mình thay mặt Tâm Lạc xin lỗi các cậu!"

Nói mấy câu, Vạn Vi Vi đã đổ hết tội cho Đường Tâm Lạc, cô cúi đầu đắc ý nhếch môi, nhưng không hề biết, Đường Tâm Lạc đứng ở cách đó không xa, vừa vận thấy cái nhếch môi đó của cô.

Vi Vi..Sao lại như vậy...

"Có cái gì mà không tiện gặp, ai mà không biết cô ta đi sửa mặt..."

"Đúng vậy, cho dù cô ta như xác ướp, thì chúng mình cũng không cười cô ta đâu."

Bọn họ riu rít châm chọc cười nói, không cảm thấy mình nói chuyện vô duyên một tí nào.

Một bên các y tá đều không vui nhíu mày. So với mấy người này, Lục phu nhân đẹp hơn gấp trăm lần! Hơn nữa, cái lão già trong miệng họ nói lại là tiên sinh Lục Dục Thần.

Lật tung cả thành phố này mấy chục lần, chỉ sợ cũng không tìm được người đàn ông vừa nam tính vừa mị lực như Lục tiên sinh.

Đàn ông như Lục tiên sinh, phàm là phụ nữ thì ai cũng tư tưởng làm vợ ngài...Còn mấy người này, chẳng những lớn lên không xinh đẹp, mà ánh mắt cũng kém vô cùng.

Trường y tá định đuổi mấy người này, vừa nhìn, không cẩn thận phát hiện Đường Tâm Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Tưởng cô dễ khi dễ sao?

"Đường Tâm Lạc, cuối cùng cô cũng xuất hiện rồi..."

"Thật là, bạn học cũ như chúng tôi nghe cô bị bệnh liền có ý chạy đến thăm, kết quả bị những tên mất chó này cản lại. Đường Tâm Lạc, bảo bọn họ rút ngay, đừng ở đây cản đường!"

Bọn họ thấy cô ra, liền phách lối hơn so với vừa rồi.

Dù sao trong ấn tượng của bọn họ, ngoại trừ Đường Tâm Lạc có gia cảnh tốt hơn người khác, thì toàn thân từ trên xuống dưới đều là một đại tiểu thư vô dụng.

Nói dễ nghe một chút thì là hiền hoà, còn nói khó nghe thì chính là một quả hồng mềm, mặc người ta bóp nắn.

Trước kia, Đường Tâm Lạc là thiên kim Đường thị, các cô cũng không sợ cô ta. Hơn nữa, bây giờ cô ta phải dựa hơi một lão già mà sống.

Hôm nay mấy người đi theo Vạn Vi Vi đến thăm Đường Tâm Lạc, không ngoại lệ đều là những người từng làm tình nhân hoặc vợ bé cho người khác.

Sở dĩ hôm nay bọn họ ăn mặc lộng lẫy như vậy, kỳ thật là muốn người nào đó để mắt đến mình.

Muốn cái lão bao nuôi Đường Tâm Lạc để ý, nói không chừng có thể đoạt được người trong tay Đường Tâm Lạc.

Dù gì, coi như Đường Tâm Lạc bị đuổi khỏi Đường gia, cũng quen biết nhiều người có tiền hơn bọn họ.

Chỉ cần tùy tiện câu dẫn một người, cũng đủ chi tiêu mấy năm cho bọn họ.

Mấy chủ ý này của bọn họ, Đường Tâm Lạc cũng không biết.

Cô chỉ là không có chút thiện cảm nào với bọn họ.

Đang chuẩn bị bảo trường y tá đuổi người, bỗng nhiên Vạn Vi Vi đi tới gần cô.

"Tâm Lạc, thì ra cậu đã tới từ lâu rồi! Nếu vậy, sao không nói tiếng nào? Mọi người đều thành tâm đến thăm cậu, cậu còn đứng một bên nhìn, như vậy thì không đúng rồi... Cậu nhìn xem, hiện tại, đều làm chúng mình mất mặt!"

Nếu là lúc trước, tuyệt đối Đường Tâm Lạc không nghe ra thâm ý trong lời của Vạn Vi Vi.

Nhưng trải qua nhiều chuyện, lại nhìn tình cảnh bây giờ, cô liền cảm thấy, Vạn Vi Vi không còn như xưa nữa. Cô cũng không còn chút thiện cảm cùng tín nhiệm nào.

Đáng tiếc, trước kia cô chưa từng chú ý, giờ mới phát hiện, mỗi lần Vạn Vi Vi mở miệng, đều hát nước bần lên người cô.

Đường Tâm Lạc cũng giả bộ như không biết chuyện gì, gật gật đầu:

"Ừm, đúng vậy."

Thấy Đường Tâm Lạc nghe lời của mình, Vạn Vi Vi đắc ý nói:

"Vậy cậu còn không nhanh qua cho họ vào, tiện thể xin lỗi bọn họ luôn..."

Cô ta nói xong, còn cố ý giảm âm lượng, nhỏ giọng nói:

"Bọn họ đều hào tâm đến thăm cậu, tình cảnh bây giờ của cậu ai cũng biết, đây là thời cơ lời kéo sự giúp đỡ của người khác. Nếu cậu làm bọn họ giận, bọn họ sẽ trả thù đấy!"

Nói qua nói lại, đều có ý tốt quan tâm cô.

Đường Tâm Lạc quét mắt nhìn Vạn Vi Vi, thấy cô ta tránh ánh mắt của mình, đang chuẩn bị nói gì nữa, thì Đường Tâm Lạc đã lên tiếng.

"Được, mình sẽ qua nói chuyện với bọn họ."

Thấy Đường Tâm Lạc nghe lời mình, qua xin lỗi mấy người kia, Vạn Vi Vi đứng sau lưng Đường Tâm Lạc nhếch môi cười.

Hừ, quả nhiên vẫn ngu xuẩn giống như trước.

Tưởng sau khi trải qua biến cố ở quảng trường Hằng Phong, Đường Tâm Lạc sẽ thông minh hơn trước, hiện tại xem ra bản thân nghĩ quá nhiều rồi.

Vạn Vi Vi chờ Đường Tâm Lạc mất mặt xin lỗi người khác.

Kết quả, lại như muốn tát vào mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Cô muốn đụng ngã Đường Tâm Lạc

Đường Tâm Lạc nhìn bạn học cũ đang bị bảo vệ ngăn cản, hỏi:

"Cô là Vu Ly Ly?"

Cô gái bị hỏi ngẩng đầu, đầu tiên là sững sờ, sau đó khinh thường lắc đầu. Cô mà là cái con Ly Ly một sách kia sao, cô còn chưa nói chuyện với con Ly Ly được mấy lần nữa mà.

Đường Tâm Lạc lại hỏi thêm một người:

"Vậy còn cậu, là Cung Giai Di?"

Cung Giai Di là lớp trưởng của bọn họ, mặc dù là người rất nhiệt tình, nhưng luôn báo cáo chuyện xấu của bọn họ cho giáo viên biết.

Đối với những học sinh hay trốn học mà nói, quả thật là kẻ thù không đội trời chung.

Đương nhiên cô gái kia phủ nhận, muốn nói tên của mình ra, nhưng Đường Tâm Lạc không thèm để ý, tiếp tục hỏi những người tiếp theo.

Hỏi một hỏi, đương nhiên không khớp nhau cái nào.

Hỏi xong, Đường Tâm Lạc xoay đầu, nói với trưởng y tá.

"Trưởng y tá, cô cũng thấy đấy...Mấy người này, tôi đều không quen. Bọn họ nói là bạn học của tôi, nhưng tên lại không khớp tí nào."

Cô vừa nói vừa cầm giấy đăng ký trên bàn.

Lật đến tờ có tên Vạn Vi Vi, cười nhạt hỏi:

"Có phải tầng này có quy định, chỉ có người đăng ký vào giấy đăng ký, mới được vào thăm bệnh?"

Cô hỏi như vậy, trưởng y tá liền hiểu:

"Đương nhiên, cả thành phố A, quy định của bệnh viện chúng tôi là nghiêm ngặt nhất, cho dù là bạn của viện trưởng, cũng phải đăng ký mới được vào."

"Đã như vậy...Tôi cũng không còn cách nào."

Đường Tâm Lạc thở dài, vô tội nhìn mấy người kia đang ghen hòng, nói:

"Mấy bạn cũ à, các bạn cũng nghe rồi...Ngay cả tên các bạn tôi cũng không biết...Đã không quen nhau, thôi các bạn vẫn nên quay về đi."

"Cô... Đường Tâm Lạc, tôi nhỏ vào...Cô nghĩ rằng chúng tôi thật sự tới thăm cô!"

"Đúng đấy, giả thanh cao làm gì!"

"Hừ, cô còn nghĩ bản thân là tiểu thư Đường gia sao? Đúng là mặt dày không biết xấu hổ, có tin chúng tôi đánh cô bầm mặt không hả!? Mẹ nó, hôm nay lão nương không tin, lão nương muốn đi vào, các người có bản lĩnh thì đánh chết lão nương xem nào!"

Chủ nhân của giọng nói chanh chua này chính là người to con nhất trong đám- Vương Hồng Diễm.

Vạn Vi Vi cố ý bảo cô tới, chính là muốn cô cùng cô ta xảy ra xung đột.

Lấy tính cách của Vương Hồng Diễm, nếu thật sự nổi điên, liền bất chấp tất cả, thà cá chết lưới rách cũng sẽ cào nát mặt Đường Tâm Lạc.

Nhân viên trong bệnh viện gặp qua vô số người, nhưng chưa thấy ai vô lý vô duyên như vậy.

Rõ ràng Đường tiểu thư đã nói là không quen, bọn họ còn không chịu về mà ở đây la ó ưm xum.

Nói là đi thăm bệnh, mà không mang theo cái gì, tay không xông vào bệnh viện làm âm ỉ, bị người ta đuổi còn mặt dày không đi, hoàn toàn là một phụ nữ đánh đá.

Trưởng y tá cũng nghiêm túc, có bảo vệ ở đây, Đường tiểu thư là khách quý của họ, liền trực tiếp kêu bảo vệ mạnh tay.

Rất nhanh bọn họ đã bị bảo vệ chế ngự, Vương Hồng Diễm cũng bị bảo vệ ngăn lại.

Thấy vở kịch sắp kết thúc, Vạn Vi Vi đang đứng yên bỗng kêu to:

"Tâm Lạc, đừng làm như vậy, bọn họ đều là phụ nữ, sao cậu có thể đối xử mạnh bạo với bọn họ như vậy!"

Cô ta kêu xong, liền kéo Vương Hồng Diễm ra khỏi tay bảo vệ, làm Vương Hồng Diễm thoát thân.

Mà Vương Hồng Diễm cũng không làm Vạn Vi Vi thất vọng, vừa mới thoát thân, liền chạy tới đẩy Đường Tâm Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Biết sai rồi hả?

Vương Hồng Diễm là người miền Bắc, cao một mét bảy, dáng người đặc biệt nở nang.

Đường Tâm Lạc đứng trước mặt cô, như là một con chim non gầy yếu.

Chuyện xảy ra quá nhanh, tất cả mọi người đều không kịp ngăn cản.

Mất thấy Đường Tâm Lạc sắp bị xô ngã, thì bỗng nhiên một cánh tay rắn chắc đưa đến, ôm Đường Tâm Lạc vào ngực.

Vương Hồng Diễm vô huyệt, ngã xuống đất.

"Dục Thần..." Đường Tâm Lạc bị dọa xém chút nghẹn, thấy rõ người tới, liền chậm rãi nói.

Lục Dục Thần hạ mắt nhìn cô, đôi mắt đen mang theo chút u ám.

Đường Tâm Lạc liền hiểu, chột dạ cúi đầu, lại bị anh nắm cằm lên.

"Biết sai rồi hả?" Anh nhếch môi, giống như đang chê cười cô không biết lượng sức mình.

Đường Tâm Lạc đỏ mặt, xấu hổ.

Cô đang mang thai, hoàn toàn không nên tự tiện chạy ra ngoài.

Hồi nãy xém chút xảy ra chuyện xấu, nếu không phải Lục Dục Thần tới kịp, nói không chừng bây giờ cô đã...

Nghĩ đến đây, Đường Tâm Lạc sờ sờ bụng, không khỏi áy náy nhìn Đường Tâm Lạc.

"Thật xin lỗi... Là em không đúng, em không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy." Cô ngoan ngoãn nhận sai, làm Lục Dục Thần rất vừa ý.

Híp mắt, nhìn vật nhỏ trong ngực, Lục Dục Thần không quan tâm mọi người xung quanh, trực tiếp ôm ngang cô lên.

Ôm cô vụng về vào ngực, anh cắn vành tai của cô, trầm giọng hỏi:

"Về sau, có dám làm vậy nữa không?"

Đường Tâm Lạc muốn hỏi anh về khía cạnh nào, nhưng không dám nói, chỉ có thể ngoan ngoãn lắc đầu, lẩm bẩm nói:

"Không dám."

Lục Dục Thần hài lòng hôn môi cô một cái, cô bị anh ôm trước mặt mọi người, đã sớm xấu hổ không biết trời trăng gì rồi.

Tay nhỏ chống đỡ lồng ngực của anh, muốn đẩy anh ra, lại không đẩy được, chỉ có thể để người ta xem cảnh hôn miễn phí.

Sau khi hôn xong, Đường Tâm Lạc không muốn ở lại đây nữa, vùi khuôn mặt nhỏ vào ngực anh, ôm cổ anh thúc giục:

"Ôm em về, em... em muốn về nghỉ ngơi."

Vì thẹn thùng, nên Đường Tâm Lạc muốn rời khỏi đây ngay lập tức.

Nhưng Lục Dục Thần thì khác. Một đám ở đây, không đáng để anh ra tay, nhưng không có nghĩa là anh không truy cứu.

...

Lục Dục Thần xuất hiện làm không khí thay đổi vi diệu.

Mấy phụ nữ đang la ó ầm ĩ muốn cùng Vương Hồng Diễm dạy cho Đường Tâm Lạc một bài học, nay đã im lặng.

Thân thể một mét chín của Lục Dục Thần, phối hợp với tây phục màu đen, chẳng những làm người ta cảm giác áp bức, mà còn mang theo cảm giác sang trọng uy quyền.

Thân thể nhỏ nhắn của Đường Tâm Lạc bị anh ôm trong ngực, cùng thân thể cao lớn của anh, vừa vặn tạo ra sự đối lập rõ ràng.

Đàn ông như vậy, phạm là phụ nữ đều muốn chinh phục anh, muốn lọt vào mắt xanh của anh.

Tiếc là...Người đàn ông như thiên thần này, từ khi xuất hiện, anh chỉ nhìn Đường Tâm Lạc.

Giống như, ánh mắt của anh, cũng không nguyện bỏ thí cho người khác.

Bốn người tới quấy rối, trừ Vương Hồng Diễm đang nổi điên không biết gì kia, thì ba người còn lại đã sớm quên mục đích tới đây của mình.

Ánh mắt của ba người, một mực rơi vào khuôn mặt của Lục Dục Thần, sợ hãi mất một tia biểu cảm trên khuôn mặt tuấn mỹ vô khuyết kia.

Đáng tiếc, đàn ông càng tuấn mỹ, tâm càng hung ác làm người khác nghiêng rãng.

Lục Thất mang theo một đội thuộc hạ áo đen tới, thoáng chốc, ba hoa si kia liền bị dọa không có dũng khí nhìn Lục Dục Thần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Có chồng chân dài thật tốt

Mười người mặc áo đen, nghiêm chỉnh vây quanh mấy người bọn họ.

Trường hợp này, bọn họ chưa từng gặp qua bao giờ.

Thấy ai cũng cơ bắp cuộn cuộn, bị dọa đến chân như nhũn ra. Ngay cả Vạn Vi Vi thủ đoạn âm hiểm cũng không nhịn được run run tay.

Đường Tâm Lạc, rốt cuộc cô đã bám được vào cây cổ thụ lớn nào vậy?!

Vạn Vi Vi nhịn không được nhìn người đàn ông đang ôm Đường Tâm Lạc.

Người kia ôm Đường Tâm Lạc không tốn chút sức, dáng người cao một mét chín, mặc tây phục đắt đỏ.

Tây phục bó sát làm hiện rõ dáng người của anh, phối hợp với khuôn mặt đẹp như tạc tượng, khiến người ta không thể dời mắt được.

Vạn Vi Vi khẳng định, lên giường với người đàn ông này, sẽ càng thỏa mãn hơn Lục Kinh Hạo.

Gần như làm cô không nhịn nổi muốn thử một chút.

Trong khi Vạn Vi Vi đang hùng hực suy nghĩ, thì người khác biệt nhất trong đây, chính là Vương Hồng Diễm.

Cô ta là một người nảo phẳng. Vừa rồi đẩy Đường Tâm Lạc không thành công, hiện tại chỉ muốn rửa sạch nhục nhã, chỉ muốn đánh Đường Tâm Lạc.

Cô luôn trừng mắt nhìn Đường Tâm Lạc, trong mắt cũng chỉ có Đường Tâm Lạc, cơ bản không chú ý tình huống xung quanh.

Thấy người đàn ông đang nói chuyện với Đường Tâm Lạc, không chú ý tới mình.

Lập tức Vương Hồng Diễm nắm bắt cơ hội, đứng lên tiến lại gần Đường Tâm Lạc.

Canh đúng thời cơ, dùng toàn bộ trọng lượng của cơ thể đụng vào Đường Tâm Lạc.

Vương Hồng Diễm đã nghĩ kỹ, cho dù không thể đụng ngã Đường Tâm Lạc, thì phải tranh thủ cào nát mặt cô ta.

Đến lúc đó, xem cô ta lấy cái gì câu dẫn đàn ông!

Thế nhưng, ngay lúc cô sắp đụng vào Đường Tâm Lạc, thì bị một bàn chân dơ ra, đá thẳng vào tim cô.

Một giây sau, dáng người cao một mét bảy của Vương Hồng Diễm cứ thế bay ra ngoài.

Tất cả mọi người trợn mắt há mồm nhìn, cho đến khi nghe "rầm" một cái, mọi người mới khiếp sợ tỉnh táo lại.

Không ai nghĩ tới, một người tôn quý bất phàm như anh, lại ra tay với một phụ nữ.

Cái gì mà đàn ông không đánh phụ nữ, giống như cơ bản vị kia không để vào mắt.

Đá người ta còn chưa tính, sau khi đập xong cũng không thèm nhìn một cái.

Chuyện này làm bầu không khí bắt đầu lúng túng, tất cả mọi người ở hiện trường, bao gồm y tá và bảo vệ, cũng không dám hó hé tiếng nào.

Ngược lại, Lục Thất muốn thỉnh tội, chuyện vừa rồi, anh phản ứng chậm không bằng Lục gia.

Anh đứng một bên, còn phiên Lục gia ra tay, trở về nhất định bị đánh vài roi.

Nhưng hiện tại cơ bản Lục gia không nhìn anh, ngài đang bận ôm Lục phu nhân, Lục Thất liền cúi đầu lui sang một bên.

Lục Dục Thần nhìn cô vợ nhỏ trong ngực:

"Đó là bạn của em?"

Lúc anh nói chuyện, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, mang theo nghiền ngẫm, còn có chút ý cười nhạo ánh mắt chọn bạn của cô.

Đường Tâm Lạc nói nhỏ:

"Em không quen bọn họ, bọn họ là bạn học thời đại học, nhưng thật sự không thân thiết là bao."

"Em cũng không biết tại sao bọn họ lại chạy tới đây... Còn nháo thành dạng này..." Cô cảm thấy bản thân thật oan uổng.

Lục Dục Thần thấy vật nhỏ vênh vênh môi anh đào, không khỏi động tâm.

Lại gần tai cô trầm giọng nói:

"Đừng sợ, anh mang em vào."

"Ừm." Cô đáp nhẹ một tiếng, rất nhu thuận tựa vào ngực anh.

Thấy hai người muốn đi vào trong, Vạn Vi Vi nhanh lấy lại tinh thần.

Tuyệt đối cô không để Đường Tâm Lạc cứ đi như thế!

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Bạch liên hoa diễn kịch

"Tâm Lạc..chờ mình một chút..." Trong nháy mắt gọi Đường Tâm Lạc lại, hốc mắt Vạn Vi Vi đỏ ửng.

Đường Tâm Lạc không nghĩ Vạn Vi Vi sẽ gọi mình.

Qua chuyện vừa rồi, cô cảm thấy mình tỏ thái độ rất rõ ràng.

Bạn của cô ới, chẳng lẽ cô không rõ lập trường của mình sao?

Được rồi, nếu đã như vậy, cô sẽ nói hết tất cả ra.

Đường Tâm Lạc giật giật cánh tay của Lục Dục Thần, nhẹ nói:

"Thả em xuống, em có vài lời muốn nói với cô ta."

Lục Dục Thần không thả cô ra, vẫn ôm cô trong ngực, nhìn Vạn Vi Vi.

Ánh mắt của anh thanh lãnh, híp lại.

Nhìn Vạn Vi Vi như đang xem người ta diễn kịch.

Cô gái mặc một bộ quần áo trắng, tóc đen xõa ở vai, hốc mắt đỏ ửng, sắc mặt trắng bệch, giống như chịu rất nhiều oan ức.

Đây là lần đầu tiên anh nhìn một người khác trừ Đường Tâm Lạc sau khi anh xuất hiện.

Vạn Vi Vi thấy Lục Dục Thần nhìn mình, cả người liền co lại, hai vai khẽ run, tăng thêm mấy phần mềm mại đáng yêu.

Cô biết, đàn ông đều thích phụ nữ mềm mại đáng yêu.

Lúc trước, cô cũng dùng chiêu này cướp lấy Lục Kinh Hạo, bây giờ cũng dùng chiêu cũ này, Vạn Vi Vi cảm thấy phần thắng của mình còn cao hơn so

với lần trước.

Đáng người mảnh mai yếu đuối, nhất định có thể lọt vào mắt xanh của người đàn ông đang đứng trước mặt này.

Vạn Vi Vi nghe âm thanh trầm thấp vang lên:

"Cô ta cũng là bạn của em?" Anh đang hỏi Đường Tâm Lạc.

Đường Tâm Lạc hơi do dự, gật đầu.

Chuyện có chút phức tạp, cô cũng không biết nói sao.

Ánh mắt Lục Dục Thần hơi tối lại, nhíu mày nhìn Đường Tâm Lạc:

"Xem ra, ánh mắt lựa chọn bạn bè của em không tốt lắm nhì."

Vạn Vi Vi nghe Lục Dục Thần nói vậy, sắc mặt trắng nhợt:

"Tiên sinh, anh hiểu lầm rồi...Em và Đường Tâm Lạc đã quen biết nhiều năm, là bạn rất thân của nhau!"

Cô lo lắng nói, sợ lưu lại ấn tượng xấu cho Lục Dục Thần.

"Em biết hôm nay em tới hơi đột ngột, nhưng mà...Em làm vậy cũng là quan tâm đến cậu ấy. Gần đây xuất hiện nhiều lời đồn không tốt với Tâm Lạc, em sốt ruột đi tìm cậu ấy, nhưng không cách nào liên lạc được...Hôm nay, vất vả lắm mới gọi được, biết cậu ấy đang nằm viện, làm em cực kỳ lo lắng! Tâm Lạc, mình biết mình không tốt, sốt ruột đến tìm cậu...Không suy nghĩ cho cảm giác của cậu, không nghĩ tới cậu sẽ làm như vậy với mọi người...càng không nghĩ chuyện này sẽ xảy ra như vậy..."

Nói xong câu cuối, vai Vạn Vi Vi run run, khuôn mặt nhỏ cúi thấp xuống làm người ta không thấy rõ cảm xúc của cô, chỉ có thể thấy những giọt nước mắt chảy xuống không ngừng.

Bộ dạng nhu nhược như vậy, làm người khác không đành lòng trách mắng.

Cả trường y tá và bảo vệ, cũng có chút không đành lòng nhìn Vạn Vi Vi.

Từ đầu đến cuối, cô gái này đều không gây chuyện với y tá, một mực ở bên nhu nhược khuyên can.

Muốn mắng cũng không mắng được.

Mang theo một đám người đến gây chuyện, nhưng nói vài lời, liền phui sạch quan hệ. Cuối cùng lấy sự đồng tình của mọi người, đây chính là thủ đoạn của Vạn Vi Vi.

Cô cúi đầu, đáng vẻ đáng yêu làm người khác xiêu lòng, giống như bản thân bị vu oan, giống như người gây chuyện không phải là cô mà là Đường Tâm Lạc.

Bất giác Đường Tâm Lạc nhíu mày.

Giống như cô đang quay lại ngày xưa. Vạn Vi Vi cũng như bây giờ, một ánh mắt, một cái nhẹ giọng nức nở liền đổ hết tội lên đầu cô.

Đến bây giờ, cô mới chính thức thấy rõ khuôn mặt của người "bạn thân" này.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Kết quả của việc câu dẫn Lục gia

Đường Tâm Lạc còn chưa lên tiếng, Lục Dục Thần một mực ôm cô đã nhíu mày.

Anh ghét bỏ nói:

"Bạn của em, đầu óc có vấn đề sao?"

Đường Tâm Lạc sững sốt, không phản ứng kịp.

Lục Dục Thần thấy cô chưa hiểu, liền mở miệng nhìn Vạn Vi Vi.

"Cô, có phải nào có vấn đề hay không?"

Vạn Vi Vi: (0.0)

Lúc này Đường Tâm Lạc mới hiểu ý anh, không nhịn được bật cười.

"Há há..Không có. Lúc đi học thành tích của cô ta cũng không tệ, sau đó đi làm ngôi sao, gần đây vận may cũng không tồi, nếu nào có vấn đề thì sao mà lẫn lộn được đến bây giờ."

Đường Tâm Lạc không biết, sở dĩ Vạn Vi Vi gặp may là vì cô ta leo lên giường của Lục Kinh Hạo.

Không có Lục Kinh Hạo đầu tư, cơ bản cô ta không thể nổi tiếng.

"Nếu nào không có vấn đề, thì khóc cái gì? Người bị ức khuất cũng không phải cô ta, em còn chưa khóc, cô ta làm gì có tư cách chứ?"

Một câu nói trúng tim đen, âm thanh trầm tĩnh thanh lãnh, trong phút chốc liền làm mọi người thông suốt.

Đúng vậy nha, Đường tiểu thư mới là người bị hại. Đường tiểu thư không khóc, mà vị Vạn tiểu thư này lại khóc đến thương tâm, vậy là ý gì?

Cô ta muốn úp sọt Đường tiểu thư sao?

Mọi ánh mắt tập trung vào Vạn Vi Vi, nhưng không đồng tình như lúc này.

"Em..Em không có ý..Em chỉ là..." Vạn Vi Vi muốn giải thích, nhưng không biết giải thích thế nào.

Lục Dục Thần thấy dáng vẻ của Vạn Vi Vi, liền không muốn tiếp tục lãng phí thời gian nữa, ôm Đường Tâm Lạc định đi vào phòng.

Vạn Vi Vi không chịu như vậy, cô không thể để Lục Dục Thần rời đi.

Chạy lên trước Lục Dục Thần, Vạn Vi Vi duỗi tay chặn anh lại.

"Vị tiền sinh này...Anh, anh không thể bỏ đi như thế!" Cô nhìn Lục Dục Thần, khẽ cắn môi mòng.

Lần này, nước mắt đã đảo quanh hốc mắt, vì lời nói của Lục Dục Thần, mà kiên cường không rơi xuống.

Đây là nội dung phim mà cô từng đọc qua, nữ chính nghèo khổ quật cường, vì không nhận thua, luôn luôn đối đầu với nam chính, chẳng những không làm nam chính ghét mà còn yêu say đắm nữ chính.

Sau khi Vạn Vi Vi nghe Lục Dục Thần châm chọc, liền làm như vậy.

Biết đối phương không thích phụ nữ nhu nhược, liền dùng dáng vẻ quật cường này thử xem.

"Tiền sinh, anh hiểu lầm em cũng không sao. Nhưng mà..Vốn bạn của em, làm như vậy với các bạn ấy là không đúng. Bọn họ có ý tốt đến thăm Đường Tâm Lạc. Hiện tại anh làm bọn họ bị thương như vậy, xong cứ thế rời đi, sẽ làm tổn hại danh dự của Tâm Lạc."

Lục Dục Thần lạnh lùng hỏi:

"Vậy cô nói xem, tôi nên làm thế nào?"

Thấy cuối cùng Lục Dục Thần cũng để ý mình, Vạn Vi Vi khó nén vui vẻ:

"Vừa này tiền sinh ra tay, có chút hơi nặng, nhưng cũng vì tình thế cấp bách. Em cảm thấy, không bằng mọi người nhường nhau một chút, các bạn ấy cũng là phụ nữ, thân thể ít nhiều cũng bị tổn thương. Tiền sinh anh xem như vậy có được hay không, anh trả tiền thuốc men cho bọn họ, coi như đền bù tổn thất."

Đương nhiên Vạn Vi Vi không ham gì chút tiền này. Chỉ là cô không dám bảo Lục Dục Thần xin lỗi, vì muốn đối phương ân tượng, nên mới cảm tiền thuốc men trong tay.

Người đàn ông này, nhìn chút là biết có quyền có thế.

Nếu như giống trong phim, anh sẽ giật một tờ chi phiếu, tiện tay ký tên rồi vứt cho cô.

Cứ như vậy, cô sẽ biết thân phận của anh, lại lợi dụng tờ chi phiếu tiếp tục dây dưa với anh.

Chỉ tiếc, trong phim và đời thực hoàn toàn khác nhau.

Lục Dục Thần nghe Vạn Vi Vi nói xong, nhếch môi, cười vô tình.

"Tiền thuốc men...Tôi thích ý kiến này."

Anh nhìn Vạn Vi Vi, giống như đang nhìn một con kiến.

"Lục Thất, phế bỏ chân trái của bọn họ, xong cho bọn họ mỗi người một trăm vạn tiền thuốc men. Nếu muốn cảm ơn, thì hãy cảm ơn vị Vạn tiểu thư này."

Nói xong, không để ý tiếng kêu thảm thiết của bốn người kia, ôm Đường Tâm Lạc đi vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Cô lại dám sợ anh!

Đường Tâm Lạc được Lục Dục Thần ôm vào trong ngực, bị hoảng sợ cũng không ít hơn mấy người Vạn Vi Vi.

Tầng của cô và của Vạn Vi Vi khác nhau, đối với thủ đoạn ra tay vô tình của "Lục gia" sớm đã được nghe đồn như sấm.

Nhưng nghe đồn là nghe đồn, thật ra tiếp xúc cùng Lục Dục Thần lâu nay tuy cảm thấy anh đáng giận nhưng lại chưa từng ra tay tàn nhẫn với cô.

Nếu không phải hôm nay tận mắt nhìn thấy, Đường Tâm Lạc chút nữa đã quên đi lời đồn đó về Lục Dục Thần.

Không tự chủ liên đề nén hô hấp, dựa vào ngực anh tuy sợ hãi nhưng lại không dám tùy ý lộn xộn.

Cho đến tận bây giờ cô mới biết, người đàn ông ôm cô lúc này có thể lực như thế nào.

Là một người có thể tùy tiện quyết định sinh mệnh của người khác, những người khác so với anh càng thấy nhỏ bé hèn mọn.

Cũng như cô lúc này mới chân chính biết được cô cùng người đàn ông này có một khoảng cách không thể vượt qua.

...

Cả đoạn đường Lục Dục Thần ôm cô trở về.

Từ lúc cô gái trong ngực mình không lộn xộn nữa anh cũng đã cảm giác được cơ thể cô có thay đổi rõ ràng.

Vừa cứng ngắc vừa khản trương, hiển nhiên là cô đang sợ anh.

Nhẹ rũ mắt xuống nhìn qua khuôn mặt nhỏ của cô.

Lục Dục Thần là người vui buồn không hiện lên mặt nhưng lại rất hiểu lòng người.

Chỉ qua một ánh mắt đã xác định được suy đoán của mình.

Rất tốt, cô gái không có lương tâm Đường Tâm Lạc này, anh giúp cô dạy dỗ những người đó, vậy mà cô lại dám sợ anh!

...

Ánh mắt của Lục Dục Thần dần dần lạnh lùng như phủ lên đầy mắt một lớp băng mỏng.

Không khí quanh người anh giảm xuống, từ lúc Đường Tâm Lạc xuất hiện những loại tâm lý vẫn luôn chú đến cảm xúc của anh.

Cảm giác được tâm trạng của Lục Dục Thần không tốt, cô rụt cổ lại càng không dám nói thêm lời nào.

Hai người cứ nặng nề như vậy cho đến khi Lục Dục Thần ôm cô đến phòng bệnh.

"Ai nha...bà chủ đã về! Ông chủ, may mắn là ông đã đến, vừa rồi làm tôi sợ muốn chết, còn tưởng rằng..." Di hộ lý vừa nhìn thấy hai người vào cửa, lập tức tiến lên giúp Lục Dục Thần mở cửa phòng bệnh.

Trong miệng nói lời quan tâm nhưng kết quả lại nhìn thấy sắc mặt Lục Dục Thần đen kịt lập tức không dám nói gì.

Không dám nói thêm gì, di hộ lý lập tức mở cửa đi ra ngoài để lại không gian cho hai người.

Nháy mắt trong phòng chỉ còn lại cô cùng Lục Dục Thần, tâm trạng của Đường Tâm Lạc càng không yên.

...

Cô được Lục Dục Thần đặt lên giường.

Mà người đàn ông ôm cô về cũng không rời đi mà thuận thế ngồi xuống mép giường.

Khụ khụ... Đường Tâm Lạc bất giác nuốt nước miếng, cô cảm giác không khí càng té nhị.

Cô ngồi ở đầu giường, dựa vào gối đầu phía sau, vẫn luôn cúi đầu nhìn tay mình không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Nhưng Lục Dục Thần so với cô càng kiên nhẫn.

Cô có thể cảm giác được ánh mắt của anh đặt ở trên người mình, nhưng anh không nói một lời, cô cũng không dám nói lời nào, hai người cứ giằng co như vậy.

Đợi một lâu vẫn không có ai lên tiếng, Đường Tâm Lạc đột nhiên cảm giác được như vậy không được hay.

Tục ngữ có câu nói rất hay, duỗi tay cũng không được đánh khuôn mặt tươi cười, cô không thể ngồi như vậy đợi chết.

Mặc kệ thế nào, trước tiên chịu thua khẳng định không sai!

Đường Tâm Lạc ngẩng đầu nũng nịu nhìn Lục Dục Thần mà khi đôi mắt đối diện với ánh mắt đen nhánh cô vẫn run lên, nhưng vẫn lấy hết can đảm chớp chớp mắt.

Đáng thương mở miệng, "Rất xin lỗi, em biết sai rồi. Em không nên không nghe lời anh xúc động chạy đi thiếu chút nữa làm cục cưng bị thương... Em đảm bảo sẽ không có lần sau, anh không nên tức giận a."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Sau này ngoan một chút, đừng làm anh lo lắng

"Đừng tức giận nữa, có được không?" Cô cẩn thận xin tha lỗi, lại hoàn toàn nghĩ sai nguyên nhân Lục Dục Thần tức giận.

Đường Tâm Lạc cho rằng Lục Dục Thần tức giận là vì mình chưa được đồng ý đã tự ý đi ra ngoài.

Lại không biết rằng, anh càng giận là vì bản năng sợ hãi và chống cự của cô đối với anh.

"Ách...Anh không nên tức giận nữa mà! Bây giờ tốt xấu gì em cũng có thai phụ đấy, nhường em một chút có được không?" Cô thấy Lục Dục Thần vẫn không tỏ thái độ, liền chủ động kéo ống tay áo anh, nhẹ lay.

Trời biết cô phải có bao nhiêu dũng khí mới dám đối diện với ánh mắt lạnh lùng của anh làm nũng.

Lục Dục Thần rũ mắt nhìn cô, nhìn vậy có chút nào giống với người sắp làm mẹ đâu.

Hồn nhiên dụ dỗ ~ Phạm tội lại không tự biết của cô vợ nhỏ~

Chỉ lãnh đạm nhìn lại cô, thấy bộ dáng nũng nịu của cô trong lòng cũng mềm đi.

Sau đó lại không vui nhử mày vì mình lại mềm lòng.

Thấy anh nhử mày, Đường Tâm Lạc cho là mình làm nũng không có hiệu quả, đành suy sụp buông tay, rầu rĩ ôm gối vào ngực.

Ai, yên lặng thờ dài, Đường tâm Lạc cảm thấy làm vợ quả là một việc vô cùng vô cùng mệt mỏi.

Ngay khi đầu cô rũ xuống gối ôm, cô còn cho rằng Lục Dục Thần sẽ tiếp tục chiến tranh lạnh một thời gian nữa, bỗng nhiên có bàn tay đặt trên cái gối ôm nhỏ.

"...?"

Đường Tâm Lạc kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Lục Dục Thần.

Anh vậy mà chủ động nắm tay mình!!

"Thật sự biết sai rồi?" Anh nắm lấy tay nhỏ không an phận, nắm trong tay vừa chơi vừa như không có việc gì hỏi.

"Vâng, thật sự, thật sự... biết sai rồi!" Đường Tâm Lạc gật đầu như giả vờ, sợ chậm là Lục Dục Thần lại thay đổi.

"Biết mình sai ở đâu chưa?" Anh nhìn cô, ánh mắt thâm thúy.

"Sai ở chỗ không nghe lời chồng!"

Ánh mắt anh lóe lên, tuy rằng đáp án chưa hoàn mỹ, nhưng từ "chồng" thật sự rất dễ nghe.

Muốn hung hăng giáo huấn một cô trợn, nhưng vì từ này mà buông xuống.

"Anh yên tâm, về sau em chắc chắn sẽ ngoan ngoãn,.. hôm nay em sơ suất quá, thiếu chút nữa hại đến cục cưng. sau này em tuyệt đối sẽ không như vậy!"

Cô ngẩng đầu lên, kiên định bộc lộ lập trường của mình.

Tuy rằng Lục Dục Thần bá đạo rất đáng sợ, nhưng Đường Tâm Lạc biết, hôm nay anh hạ lệnh đáng sợ như vậy cũng là vì bảo vệ mình cùng con.

Mặc dù cô vẫn như cũ sợ anh, vì đó là một loại phản ứng bản năng rồi.

Bởi vì anh có khí thế lạnh lùng, khiến người khác có cảm giác hít thở không thông, cho nên bây giờ không phải can đảm đối mặt.

Sợ hãi, là một phản ứng rất bản năng.

Thế nhưng loại sợ hãi này lại đi đôi với cảm giác an toàn cực độ.

Bởi vì có anh khí thế sắc bén bên người cho nên cô mới càng thấy yên tâm.

Rõ ràng chỉ là một giao dịch, nhưng đường Tâm Lạc lại cảm thấy cảm giác của mình đối với Lục Dục Thần không giống với trước kia.

Vẫn sẽ sợ anh, ngẫu nhiên bị sự lãnh khốc vô tình của anh dọa sợ, nhưng chỉ cần anh ở đây trong lòng liền có cảm giác an toàn.

...

Nhìn cô bộc bạch cuối cùng ánh mắt hung ác của Lục Dục Thần cũng thay đổi, nhìn cô gái đang ngẩng đầu, nhìn không được duỗi tay ra vuốt ve cảm tình xảo của cô.

Dùng bàn tay nhéo nhéo, còn dùng ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt qua cằm dưới của cô.

Nhìn qua như đang trêu chọc một con mèo không nghe lời.

Đường Tâm Lạc bị ngón trỏ của anh cọ đến thoải mái, nhìn không được nheo mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Vì cô ăn chay

Lục Dục Thần cúi đầu nhìn lại, thấy cô như vậy càng giống một con mèo lười biếng.

"Sau này ngoan ngoãn một chút, đừng làm cho anh lo lắng." Anh thu lại ngón tay xoa dưới cằm cô.

Bỗng nhiên mất đi sự ôn nhu an ủi, Đường Tâm Lạc nhìn không được phát ra tiếng hừ nhẹ đầy thất vọng.

Giây tiếp theo, môi anh đào bị một ngón tay đè lên.

Cô mở mắt ra, rũ mắt nhìn ngón tay đang đè trên môi mình.

Đó là ngón trỏ vừa đặt dưới cằm cô bây giờ đang đè trên môi cô.

Đường Tâm Lạc lộ vẻ mặt nghi ngờ, không rõ Lục Dục Thần muốn làm gì.

Thấy biểu tình trên mặt cô hồn nhiên ngây thơ, bỗng nhiên Lục Dục Thần có phản ứng.

----đáng chết!

Cố nén cảm giác kỳ quái, anh nhìn về phía ánh mắt của cô, không hề thanh lãnh cấm dục như trước.

"Em dám cắn anh?" Anh nhìn từ trên cao xuống.

Giọng nói vững vàng như đang nói chuyện bình thường.

Chỉ là Đường Tâm Lạc nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh tai bỗng nhiên nóng lên.

"Em không có, rõ ràng là chính anh..."

Đường Tâm Lạc lơ đãng nhìn qua mắt anh, thấy đáy mắt có tia mờ ám quen thuộc, đôi mắt anh đào đang mơ say thoảng chốc tỉnh táo lại.

Vội vàng đem tay anh đẩy ra.

Cô cúi đầu trốn tránh, "Em, em... không cố ý, đừng nóng giận."

Ba chữ cuối cùng cô gần như không có cách nào nói ra miệng.

Bởi vì cô vừa rũ mắt xuống đúng lúc dừng trên người anh.

Phản ứng của Lục Dục Thần quá rõ ràng, cô không dám nhìn thẳng.

Cho đến bây giờ cô rốt cuộc mới nhớ.

Từ sau khi bọn họ kết hôn, chỉ cần cô không đến tháng, mỗi đêm đều sẽ bị anh lấn lộn nhiều lần.

Nhu cầu về phương diện kia của Lục Dục Thần cùng vẻ thanh lãnh cấm dục bên ngoài của anh khác nhau một trời một vực.

Chỉ là, từ sau khi cô mang thai, đến bây giờ đã hơn một tuần bọn họ không làm chuyện ấy.

Người như Lục Dục Thần sao có thể vì cô mà không gần gũi sắc úy khuất chính mình.

Đường Tâm Lạc còn tưởng rằng bây giờ cô không thể thỏa mãn anh thì bên ngoài sẽ có các cô gái khác làm ấm giường giúp anh.

Nhưng nhìn tình hình bây giờ, chẳng lẽ hơn một tuần này anh vẫn luôn thủ thân ăn chay!?

Lục Dục Thần đã trả lời, xác minh suy đoán của cô.

"Lục phu nhân còn mang thai hơn tám tháng, tám tháng này em muốn anh giải quyết thế nào đây?" Anh nói một câu sau đó đẩy ngã cô lên giường.

"Nhưng không phải bác sĩ đã nói, ba tháng đầu không thể làm chuyện này rồi sao?"

Lại nhớ đến lần trước Lục Dục Thần hỏi vấn đề này, Đường Tâm Lạc liền cảm thấy mắt mặt.

Anh lại có thể nghiêm túc hỏi chuyện đó, còn nói là vì sức khỏe của vợ.

Mà vị bác sĩ kia cũng thực rất có tâm.

Bởi vì Lục Dục Thần dò hỏi, mà còn cố ý cập nhật mấy tư thế để phù hợp với họ.

Sau đó còn dặn dò, tuy cơ thể cô hồi phục không tồi, nhưng ba tháng đầu vẫn không được vận động quá kịch liệt.

"Anh biết." Người đàn ông nói giọng trầm thấp, "Nhưng em làm sai, nên bị phạt."

"Anh muốn phạt em?" Cô mở to mắt nhìn người đàn ông ở trên người mình.

"Ừ." Anh cúi đầu, nhẹ hôn lên vành tai cô.

Cảm nhận được người dưới thân run lên, mới chậm rãi thổi khí, "Phạt em, như vậy..."

Lục Dục Thần dán lên bên tai của cô, nhỏ giọng nói mấy chữ.

Đường Tâm Lạc vừa nghe mặt đã đỏ bừng.

"Anh... anh sao có thể..." Tâm Lạc trừng lớn mắt nhìn người đàn ông trước mắt, lần đầu tiên có cảm giác muốn đó chỉ là ảo giác.

Người đàn ông vô cùng hoàn mỹ như thế, sao có thể làm cô...

"Sao? không muốn?" Lục Dục Thần thấp giọng hỏi, giọng nói lười biếng.

Anh hướng dẫn từng bước, "Hay là, Lục phu nhân thật sự quyết định, tám tháng tiếp theo cũng để cho anh tự mình tới?"

Tâm Lạc vừa nghe, mặt nhỏ càng cúi thấp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Rốt cuộc cũng có thể xuất viện

Mặt Đường Tâm Lạc đỏ đến mức có thể nhỏ ra máu, rốt cuộc anh làm hai lần mới hoàn toàn buông tha cô.

Một lúc sau anh mới ôm cô gái không dám ngẩng đầu đi vào phòng tắm vệ sinh..

Xem ra trận này, thực sự là kim nén không nhẹ..

Đường Tâm Lạc sau khi được Lục Dục Thần đặt xuống giường vẫn không dám nhìn anh.

Nhấp nhồm ngồi trên giường, Đường tâm Lạc thấy lòng đang rỉ máu.

Cái hiệp nghị kết hôn có các điều này lúc nào a!

Mà người đàn ông sau khi thư giãn, lại lười biếng ngồi trên sô pha.

Nhìn Đường Tâm Lạc đang lấy tư thế đã điều lừa dối mình, khóe môi nhin không được hiện lên ý cười thỏa mãn.

Ý cười ở khóe miệng càng lớn hơn.

Nếu như đã nghe lời, Lục Dục Thần anh đương nhiên không phải người bủn xỉn, tự nhiên sẽ khen thưởng cô thật tốt.

Nghĩ như vậy ánh mắt anh lại thâm thúy rơi xuống trên bụng nhỏ của Đường Tâm Lạc.

"Trong thời gian này, ở bệnh viện đến ngọt ngọt rồi đúng không?"

Tại Đường Tâm Lạc run lên, lập tức nghĩ đến Lục Dục Thần hỏi câu này có phải là cô sắp được ra ngoài rồi hay không?

Cô liền vội vàng gạt đầu nào còn bộ dáng xấu hổ vừa rồi.

"Nếu vậy, xuất viện thôi." Anh vốn chuẩn bị ngày mai mới cho cô xuất viện,.

Cơ thể của cô tất cả đã bình thường, viện trưởng Lâm đã nói khả năng khôi phục của cô khiến người khác thật kinh ngạc.

Xét đến cùng vẫn là mẹ của Đường Tâm Lạc chăm sóc cô rất kỹ, nên từ nhỏ đến lớn không để cô phải chịu khổ, cô lại còn trẻ, cơ thể đương nhiên tốt.

Bây giờ đứa nhỏ coi như được bảo vệ, chỉ cần sau này có thể bình bình an an sinh con thì sẽ không có vấn đề gì.

"Thật... thật sự?" Đường tâm Lạc như không thể tin được điều mình vừa nghe.

"Đương nhiên." Anh gạt đầu, mắt lại nhìn lên bụng nhỏ của cô.

Chỉ cần đến ba tháng anh sẽ lập tức bảo luật sư làm hiệp nghị mới đến.

Bây giờ con còn chưa ổn định, anh sợ tùy tiện để cô thấy sẽ khiến đứa nhỏ lại có vấn đề.

Lục Dục Thần ôm Đường Tâm Lạc quay về Lam Loan Nhã Uyển, Vạn Vi Vi đang nôn nóng chờ ở phòng làm việc của phó tổng giám đốc.

Mọi chuyện vừa rồi xảy ra quá đáng sợ, đến bây giờ cô còn chưa kịp tiêu hóa được những gì mình vừa thấy.

Đem chân của bốn người sống sờ sờ đánh gãy, lại để bệnh viện cứu sống.

Lúc đó cô đi theo phía sau bốn người, nhìn các cô ấy bị kéo đến một góc của tầng lầu, một lát sau lại được người kéo ra.

Máu tươi ở nơi chân bị gãy chảy lên mặt đất, người các cô bị kéo thành các vệt máu dài.

Càng chăm chọc hơn là vừa đánh gãy đùi người ta lại lập tức gọi nhân viên y tế đến cứu.

Thời điểm cứu người, người đàn ông mặc đồ đen còn nghiêm túc dặn dò, mọi người không cần cứu khỏi chân hoàn toàn, chỉ cần bảo toàn tính mạng, không cần để chân lành lại.

Đến cuối cùng, Vạn Vi Vi hoàn toàn không nhớ mình hoảng hốt từ bệnh viện chạy ra như thế nào.

Cô ta không ngốc mà đi xuống, sợ những người đó bởi vì mệnh lệnh của Đường Tâm Lạc mà ra ta với mình.

Đường Tâm Lạc... cô ấy sao có thể với đến một người đàn ông tôn quý như vậy!

Lục gia, anh rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Tra nam tiện nữ

"Sao em lại đến công ty không phải đã nói với em không có việc gì thì đừng đến sao?" Vạn Vi Vi còn đang nghĩ đến những chuyện vừa xảy ra, còn đang sợ hãi lại bị Lục Kinh Hạo hét lên một câu mà sợ tới mức suýt chút nữa ngã từ sofa xuống.

Nhìn Lục Kinh Hạo, khỏe mắt cô ta đỏ lên, mềm mại như gió. "Kinh Hạo anh không biết hôm nay em đáng thương như thế nào đâu, vì để xả giận cho anh em suýt chút nữa bị người đàn bà Đường Tâm Lạc đánh chết! Người ta hoàn toàn vì anh vậy mà anh vừa gặp mặt không khen thì thôi lại hung ác với người ta như vậy!"

Lục Kinh Hạo chịu không nổi nhất là đôi mắt thanh thuần đầm nước này, vừa nhìn thấy trong lòng đã sinh tà niệm. Cô gái này quả nhiên là khắc tinh đối với đàn ông, vừa mới nổi giận lên đã bị hai hàng nước mắt của cô làm hạ. Anh ta đi lên ôm lấy giai nhân kiên nhẫn dỗ dành: "Được rồi đừng khóc, cô ta là người đàn bà đánh đá, anh biết em tốt với anh, anh không phải vì sợ mọi người ở công ty nhìn thấy mà chịu ảnh hưởng không tốt sao! Em biết đấy, anh vừa ngồi lên vị trí phó giám đốc, nếu để người khác nhìn thấy anh và em ở bên nhau sẽ truyền đi lời nói không hay."

"Anh và Đường Tâm Lạc không phải đã ly hôn sao, còn có cái gì không hay chứ!" Cô ta ở trong ngực Lục Kinh Hạo làm nũng, biết rõ người đàn ông này chịu không nổi nhất là bộ dáng này của mình. Lục Kinh Hạo quả nhiên nói, "Bảo bối, từ từ, anh đi khóa cửa."

Dù sao người cũng đã đến, không ăn cũng uống. Gần đây công ty xảy ra nhiều chuyện, anh ta vẫn không có thời gian đi tìm Vạn Vi Vi, dục vọng tích góp đã sớm làm anh ta không còn kiên nhẫn. Chẳng được bao lâu, anh ta liền cởi quần áo của Vạn Vi Vi ra, không chút cố kỵ liền ở phòng làm việc mà... Đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa mạnh liệt. "phanh phanh phanh--" cửa văn phòng bị gõ đến rung lên. Lục Kinh Hạo vừa mới bắt đầu bỗng nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa, thiếu chút nữa từ trên người Vạn Vi Vi ngã xuống bàn.

"Lục Kinh Hạo, mở cửa!" Giọng Lục Chí Hạ đầy tức giận từ ngoài cửa vang lên.

"Là ba anh... em nhanh trốn đi!"

Lục Kinh Hạo bên ngoài luôn là bộ dáng một công tử giàu có, người anh tuấn tài giỏi. Nhưng ở trước mặt Lục Chí Hạ, anh ta vẫn sợ ánh mắt cùng thủ đoạn của ông ấy, cho nên vẫn luôn không dám ngẩng đầu. Bởi vì anh ta sợ chết, nếu không vì vậy, anh ta cũng chẳng sợ cha của anh ta Lục Chí Hạ.

Nhưng anh ta còn chưa hoàn toàn nắm quyền cho nên khi trước mặt anh ta, Lục Chí Hạ vẫn luôn có sắc mặt không tốt. Lục Kinh Hạo nhanh chóng sửa sang lại quần áo của chính mình, rồi đem quần áo phụ nữ vừa cởi ra nhét vào trong tay Vạn Vi Vi đẩy cô ta xuống dưới bàn, chỉnh sửa lại văn kiện trên bàn rồi mới đi ra mở cửa. Cửa vừa mở ra Lục Chí Hạ không chút khách khí liền xông vào. Lục chí Hạ tuy rằng đã qua năm mươi tuổi nhưng vì chăm sóc tốt, nên từ mặt ông cũng có thể thấy được lúc còn trẻ cũng là người phong lưu. Duy chỉ có một nơi chính là bụng hơi to nên kéo khí chất của ông ta xuống vài phần.

"Ba, ba tìm con gấp như vậy là có chuyện gì sao?" Lục Kinh Hạo đóng cửa phòng, cẩn thận đi theo phía sau Lục chí Hạ. Lục Chí Hạ nghi ngờ nhìn mũi, quay đầu lại nhìn anh ta:

"Con vừa nói xong liền chạy đi, ta tìm nơi nào cũng không thấy. Vừa rồi đến tìm con, thư kí còn giúp con ngăn cản...Lục Kinh Hạo, trong văn phòng con có phải dấu phụ nữ hay không?"

"Sao có thể ba, con vội vàng quay về là muốn nghĩ cách xử lý lỗ hổng tài chính cho công ty, sao có thể có thời gian tìm phụ nữ." Lục Chí Hạ nhìn anh ta một cái, lúc này ông ở ngoài cửa như nghe thấy giọng của phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triển Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Đường Tâm Lạc leo lên Lục gia

Ông hiểu con trai mình cũng như hiểu chính mình. Đàn ông nhà họ cái gì cũng tốt chỉ có điều luôn đặt nhiều tâm tư lên người phụ nữ. Chính năm đó ông ta cũng như vậy nếu không cũng sẽ không có Lục Kinh Hạo cùng Lục Chí Nghi. Mà con của ông... Ngay cả con dâu tốt như Đường Tâm Lạc cũng có thể bỏ thì có thể hiểu được có đức hạnh như thế nào. Lục Chí Hạ ngồi trên sofa yên lặng thờ dài, cũng không biết về sau Lục Kinh Hạo có thể như ông hối hận năm đó đã làm chuyện không có lương tâm hay không. Xoa hết các suy nghĩ lung tung trong đầu, Lục Chí Hạ nói:

"Kinh Hạo, tình huống bây giờ của công ty con cũng đã biết. Từ chuyện lần trước mẹ con đắc tội với Lục gia, chúng ta phải huy động một số lượng lớn mới chuộc được mẹ con về, từ đó tình hình tài chính của công ty liền có vấn đề."

"Bây giờ bên phía tập đoàn Hoàng Đình vốn là để chúng ta phụ trách toàn bộ hạng mục, vậy mà bây giờ lại xét duyệt tổ chức tài lực một lần nữa. Nếu chúng ta muốn giành được hạng mục đó, nhất định phải cần một khoản tài chính rất lớn để cạnh tranh, nhưng tình hình hiện tại... ai..."

Lục Chí Hạ vừa nói chuyện này liền hận không thể đuổi Cung Tuyết Mị ra khỏi nhà lớn của Lục gia.

Lúc trước ông ta bị mù mắt ham muốn người đàn bà có chút tư sắc kia, nếu không cũng không gặp họa lớn đến như vậy.

Lục Kinh Hạo nhìn sắc mặt của Lục Chí Hạ, liền biết ông đang oán trách mẹ của mình, tuy rằng Lục Kinh Hạo cũng biết lần này Cung Tuyết Mị quá mức ngốc nghếch nhưng rốt cuộc đó cũng là mẹ của anh ta, cho dù tổn thất anh ta cũng chỉ có thể nói an ủi.

"Ba, chuyện lần này ba yên tâm, con có biện pháp giải quyết. Ba cho con chút thời gian, con đảm bảo trước kỳ hạn sẽ giải quyết tốt."

"Con có thể có biện pháp nào? Theo ta thấy còn không bằng đưa mẹ con đến trước mặt Lục gia mà nhận tội."

"Ba, Nếu như Lục gia bằng lòng gặp mẹ, chúng ta cũng sẽ không cần ở đây lo lắng suông đầu. Ba cũng đã nói, ba chỉ có thể ở buổi họp mặt của gia tộc Lục gia mới có thể gặp Lục gia một lần, muốn gặp Lục gia đâu có thể đơn giản như vậy. Ba tin tưởng con một lần, con sẽ nghĩ cách lấp vào chỗ trống."

"Thật sự?" Lục Chí Hạ nhìn anh ta.

"Vâng." Lục Kinh Hạo gật đầu.

"Nếu như vậy, dựa vào con." Lục Chí Hạ thờ dài, ông đã nghĩ qua biện pháp, nếu Lục Kinh Hạo không làm được, cũng chỉ có thể để lão già này đi cầu Lục gia thôi.

Ông vừa mới bước chân đi, Lục Kinh Hạo lập tức khóa cửa lại, Vạn Vi Vi kích động bò từ dưới bàn ra.

Cô ta vừa rồi ở dưới bàn quần áo cũng chưa kịp mặc, lúc này bò ra trên người vẫn là một mảnh lộn xộn.

Lục Kinh Hạo nhìn cô ta bộ dáng chật vật, không còn vẻ băng thanh ngọc khiết, nhìn không được nhú mày.

Vạn Vi Vi cũng không để ý kích động chạy đến ôm anh ta, "Kinh Hạo, anh cùng ba anh vừa nói đến Lục gia... Người đó là ai, rất lợi hại sao?"

Lục Kinh Hạo không chút dấu vết kéo dài khoảng cách giữa hai người, "Ừ, hán ta là người đứng đầu Lục gia, Lục Dục Thần, em hẳn đã nghe qua tên

này."

"Hóa ra, hẳn chính là Lục Dục Thần a..." Nghĩ đến người đàn ông có thân hình cao lớn khuôn mặt đẹp trai kia đầy mắt Vạn Vi Vi liền hiện lên tia tham lam cùng ghen ghét.

"Sao vậy, em biết hẳn?"

"Không, em không biết anh ta. Là người vợ trước của anh, cô ta bây giờ đã leo lên người vị Lục gia kia."

"Đường Tâm Lạc? Em chắc chắn?"

"Đương nhiên." Vạn Vi Vi trực tiếp nói chuyện xảy ra hôm nay cho Lục Kinh Hạo.

Nghe xong, Lục Kinh Hạo liền cười tà, "Thật là tốt quá, anh còn đang lo không có biện pháp giải quyết rắc rối!"

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Chồng trước mặt dày vô sỉ

Đường Tâm Lạc vừa về Lam Loan Nhã Uyển một lát, Lục Kinh Hạo liền gọi điện thoại đến đây.

May mà lúc đó Lục Dục Thần đang ở trong thư phòng họp, Đường Tâm Lạc không chút suy nghĩ tắt máy.

Chỉ là Lục Kinh Hạo như không hết hy vọng liên tục gọi đến, khi cô chuẩn bị cho dây số đó vào danh sách đen, thì có một tin nhắn gửi đến.

[Ở nhà lớn còn có chút đồ của cô, có muốn hay không? Nếu không đến lấy, tôi liền vứt giúp cô.]

Đang chuẩn bị ấn xuống để trả lời, chỉ là nháy mắt số điện thoại đó lại gọi đến.

Hít sâu một hơi, cô chỉ có thể nhận điện thoại.

"Alo." Đường Tâm Lạc lạnh lùng bình tĩnh, như đang nhận điện thoại của một người xa lạ.

Bên kia điện thoại, Lục Kinh Hạo nói giọng bắt cần đòi, "Đường Tâm Lạc, sao cô có thể thế a! Người ta nói nhất dạ phu thê bách nhật ân, cho dù chúng ta ly hôn, cô cũng không nên để tôi gọi liên tiếp chín cuộc điện thoại mới nhận chứ?!"

"Tôi không muốn nói lời vô nghĩa, đồ tôi để ở nhà, mấy ngày nữa tôi sẽ đến lấy." Nếu có thể, cô thật sự không muốn thừa hơi nói với Lục Kinh Hạo.

Vốn định trước tiên xử lý việc bên Đường gia, rồi đến nhà Lục Kinh Hạo lấy đồ lúc trước của mình.

Nhưng mà bây giờ, trước hết cần đi một chuyến rồi.

"Khoan đã, tôi còn chưa nói sẽ đồng ý cho cô lấy đồ đi." Bên kia điện thoại, giọng nói Lục Kinh Hạo mang theo ghét bỏ nồng đậm.

"Lục Kinh Hạo, anh có ý gì?!"

Đường Tâm Lạc cảm thấy Lục Kinh Hạo hơn phân nửa là có bệnh, nếu như ghét bỏ cô tại sao không cho cô đem đồ đi?

"Ý trên mặt chữ." Giọng nói lạnh băng cùng với chán ghét cô.

"Đường Tâm Lạc, nói thật cho cô biết, đồ của cô, Lục Kinh Hạo tôi chạm vào còn sợ dơ. Nếu không phải... Quên đi dù sao đồ cô để ở nhà muốn đến lấy cũng có thể, nhưng từ khi chúng ta ly hôn đến bây giờ, Lục gia cũng miễn phí bảo quản giúp cô thời gian không ngắn, cô nói xem có phải nên trả chút phí bảo quản hay không?"

"Phí bảo quản..." Đường Tâm Lạc còn cho rằng mình nghe nhầm.

Cả nhà Lục Kinh Hạo đúng là chìm nhận vất cổ chày ra nước, lúc ly hôn đã đoạt một nửa cổ phần Đường thị của cô, bây giờ cô muốn lấy đồ còn phải trả tiền phí bảo quản.

Đường Tâm Lạc nhin không được trào phúng: "Lục Kinh Hạo, Lục gia các người không cần mặt mũi phải không? Nếu để người ngoài biết Lục thiếu lại có thể đòi phí bảo quản từ vợ cũ, không phải sẽ cười rộ lên a?!"

"Hừ, cô ít nói lời vô nghĩa đi." Nếu không phải bắt đắc dĩ, anh ta cũng sẽ không mượn cớ này đòi tiền từ Đường Tâm Lạc.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến, ở chợ đêm vì chuộc Cung Tuyết Mị mà trả một số tiền lớn, Lục Kinh Hạo chỉ có thể cắn răng: "Chiều nay tôi ở nhà đợi cô, khi đến cô mang theo hai ngàn vạn đến đây nếu không có số tiền này thì cô cũng đừng đến."

"Hai ngàn vạn... Lục Kinh Hạo sao anh không đi cướp luôn đi!"

Lục Kinh Hạo cười châm chọc, "Không có biện pháp, tôi không phải Đường tiểu thư, dạng hai chân ra là có người bao nuôi. Nói thật cho cô biết, Đường Tâm Lạc, tôi biết cô được ai bao, cũng biết cô bây giờ không thiếu tiền...Đồ cô để ở đây, dù có thế nào, nếu chiều nay không thấy tiền, tôi liền vứt hết toàn bộ."

"Anh.." Đường Tâm Lạc tức đến ngực phát đau, cô không biết từ trước đến nay Lục Kinh Hạo là người không biết xấu hổ như vậy.

"Đừng tức giận, con người tôi từ trước đến nay đối với người ngoài sẽ không hạ thủ lưu tình a. Nhắc nhở thêm cô một câu, tôi nhớ rõ trong đồ kia còn có di vật mẹ cô để lại cho cô, nếu như cô không cần, thì cứ nói cho tôi, vừa lúc tôi đang thiếu đồ tặng người khác."

"Lục kinh Hạo, anh dám..."

"Tôi có dám hay không cô hẳn rất rõ ràng. Tắt máy đây, hy vọng cô có thể đứng giờ."

Run rẩy tắt điện thoại, Đường Tâm Lạc quyết định đi tìm Lục Dục Thần.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Lục gia, không thích phụ nữ dính anh ấy quá chặt

Tìm khắp nhà cũng không thấy Lục Dục Thần, hỏi qua di Trương mới biết bên công ty có việc anh đã đến công ty.

Nghĩ lại, chuyện này nên đổi mặt nói mới tốt, Đường Tâm Lạc sốt ruột trực tiếp gọi tài xế đưa mình đến công ty.

Cô cũng không phải lần đầu đến tập đoàn Hoàng Đình, đến tập đoàn lập tức đi theo trí nhớ nhưng vừa đến chỗ cà phê lại bị bảo vệ ngăn lại.

"Tiểu thư, xin lỗi. Bên này là tầng chuyên dụng, khách thăm bình thường đi đường bên kia."

Đường Tâm Lạc mới phản ứng lại, lần trước là Mạch Trạch đưa cô đến đây, bây giờ chỉ có mình cô đương nhiên không thể đi đường bên này.

Cũng không để bảo vệ khó xử, cô qua đi đường bên kia.

Kết quả lúc vào, lại bị lễ tân cản lại.

"Tiểu thư, khách muốn gặp phải đăng kí trước, sau khi xác định mới được lên. Mời cô vui lòng đến đăng kí một chút, muốn tìm ai, ở vị trí nào? Có hẹn trước chưa?"

Người phụ trách đăng kí thấy Đường Tâm Lạc khí chất không tầm thường, ăn mặc rất xinh đẹp nên nói chuyện với cô vô cùng khách khí.

Có thể ở nơi này làm việc là những người rất có cách nhìn, thái độ nho nhã, trên mặt luôn là nụ cười chuyên nghiệp.

"Tôi không có hẹn trước... Tôi tìm Mạch Trạch, Mạch trợ lý."

Đường Tâm Lạc do dự một chút, liền báo tên Mạch Trạch.

Cô ghi trên tờ đăng kí, kí tên mình nhưng lại để trống tên công ty.

Người nhận giấy đăng kí nhìn lại giấy đăng kí lại nhìn không được nhìn Đường Tâm Lạc.

"Đường tiểu thư cô đợi một lát, tôi gọi điện xác nhận với Mạch trợ lý."

Không hổ là tập đoàn Hoàng Đình, làm việc rất có quy tắc.

Đường Tâm Lạc ngồi một bên chờ, đợi nhân viên ở quầy đăng kí gọi điện cho trợ lý, vậy mà trợ lý nói trực tiếp xuống lầu đón.

Đợi đến khi Mạch Trạch đưa Đường Tâm Lạc đi lên, ba nhân viên nữ ở quầy đăng kí mới nói chuyện bát quái.

"Vị Đường tiểu thư vừa rồi rốt cuộc có địa vị gì mà Mạch trợ lý lại tự mình xuống đón vậy?"

"Ai biết được, cô ấy chỉ đăng kí họ, còn những cái khác đều không có."

"Ách, ta nghĩ, người mà Mạch Trợ lý tự mình xuống đón chắc chắn có quan hệ với tổng giám đốc. Tôi thấy Đường tiểu thư so với Kiều tiểu thư còn xinh đẹp, lịch sự lại khí chất hơn."

"Tôi cũng thấy vậy...Không xong, cô nói tôi mới nhớ, Kiều tiểu thư hình như đang ở trên đó?"

"Cái gì, cô ấy đến đây lúc nào?!"

...

Mạch Trạch trực tiếp đưa Đường Tâm Lạc đi vào đường bên kia, dưới ánh mắt kinh ngạc của bảo vệ vào thang máy dành riêng cho tổng giám đốc.

"Thiếu phu nhân, lần sau cô đến trực tiếp gọi điện cho tôi là được rồi, không cần đến đăng kí đâu."

"Ừ, tôi biết rồi, làm phiền anh rồi Mạch trợ lý."

Là cô quá sốt ruột, quên mất công ty lớn luôn có những quy tắc riêng.

"Thiếu phu nhân..." Mạch Trạch biết Đường Tâm Lạc cùng Lục Dục Thần có hiệp định, anh ta đối với Đường Tâm Lạc có ấn tượng khá tốt nên quyết định nhắc nhở cô.

"Lục gia, ngài ấy không thích phụ nữ dính chặt mình, cho nên lần sau nếu không có việc gì gấp, cô đừng đến đây."

Mạch Trạch cũng là có lòng tốt, anh ta cho rằng Đường Tâm Lạc cũng chỉ vì tiền, cho nên làm như vậy mới tốt.

Nhưng lại không biết lời này lại khiến Đường Tâm Lạc cho rằng đó là ý của Lục Dục Thần.

Ánh mắt của Đường Tâm Lạc chán nản, "Tôi hiểu rồi, cảm ơn Mạch trợ lý đã nhắc nhở."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Cô ấy là Đường Tâm Lạc, vợ của tôi

Đường Tâm Lạc cùng Mạch Trạch vừa đến ngoài cửa văn phòng tổng giám đốc đã bị người ngăn lại.

"Mạch trợ lý, tổng giám đốc đang nói chuyện với khách bên trong chỉ sợ không có thời gian tiếp khách." Thư Kí ngăn cản Mạch Trạch cùng Đường Tâm Lạc.

Lục Dục Thần bận rộn nhiều việc, ngoài Mạch Trạch là trợ lý bên ngoài còn có một văn phòng thư kí có năm người.

Người đang ngăn hai người đây là người đứng đầu phòng thư kí, Trương Ly.

Mạch Trạch thấy người ngăn cản là Trương Ly, mặt liền lộ vẻ khó xử.

Lục gia còn chưa công bố ra ngoài thân phận của Đường Tâm Lạc, anh ta cùng Trương Ly đều là người bên cạnh Lục gia, lúc này Trương Ly ngăn cản, khẳng định bên trong là khách quan trọng.

Nhưng thân phận của Đường Tâm Lạc...

Mạch Trạch nhất thời không biết nên nói với Trương Ly hay không.

Đường Tâm Lạc không muốn khiến Mạch Trạch khó xử, nên khách khí hỏi, "Không thể gặp bây giờ vậy tôi có thể ở bên ngoài đợi anh ấy được không? Tôi thật sự có việc rất gấp."

"Cái này..." Thư kí Trương khó xử đánh giá Đường tâm Lạc, phụ nữ mà Mạch Trợ lý đưa đến chỉ sợ có quan hệ với tổng giám đốc không đơn giản.

Chỉ là bây giờ, vị tiểu thư kia còn ở bên trong, nếu thật sự để hai người gặp nhau, cô sợ không cẩn thận lại làm sai chuyện.

Đang lúc Trương Ly do dự, cửa văn phòng bỗng nhiên mở ra.

"Anh Dục Thần, người ta đã lâu như vậy không gặp anh, đêm nay anh phải ở cùng em đây! Chúng ta mở tiệc lớn đi, lần trước anh đã nói sẽ đi cùng em rồi!"

Giọng nói nũng nịu đầy sức sống truyền đến, ngay sau đó là một cô gái mặc áo khoác lông dê kéo tay Lục Dục Thần đi ra ngoài.

Hình như không nghĩ đến ngoài cửa có người, hai người liền dừng bước.

"Di, Mạch Trạch, đã lâu không gặp... Em còn mới nói tại sao lần này về còn chưa gặp được anh, hóa ra anh ở đây a!" Mặt cô gái mang theo nụ cười vui vẻ có thể thấy là nỡ nhân.

"Kiều tiểu thư, đã lâu không gặp." Mạch Trạch khách khí trả lời, trong lòng hồi hận muốn chết.

Sớm biết Kiều tiểu thư đã trở về, anh ta sẽ không dẫn thiếu phụ nhân đến a!

Lục Dục Thần cũng phát hiện ra Đường Tâm Lạc đứng ngoài cửa, mắt dừng trên bụng nhỏ của cô, nhịn không được nhũn mỳ "Tại sao em lại ở đây?"

Bác sĩ đã nói, cô vừa mới ra viện, không thể đi lung tung.

Ánh mắt Đường tâm Lạc sụp xuống, đem cái nhũn mỳ của Lục Dục Thần lý giải thành anh bị quấy rầy nên không vui.

Trong lòng như có chỗ nào đó co rút một chút.

Cô nhìn qua khuôn mặt của người phụ nữ, lại nhìn đến cánh tay đang khoác lên tay Lục Dục Thần cuối cùng mới nhìn về phía Lục Dục Thần.

"Em đến đây tìm anh có chút việc, bây giờ anh có thời gian không? Sẽ không lâu lắm đâu, nói xong em sẽ đi ngay." Cô vừa rồi đã nghe họ muốn đi ăn cơm, không có nhiều thời gian dành cho cô.

Lục Dục Thần lạnh lùng nhìn cô, mỳ càng nhăn lại vì lời nói khách khí của Đường Tâm Lạc.

Đang chuẩn bị nói gì đó, bỗng nhiên có một giọng nói vang lên, "Anh Dục Thần, cô gái này là ai? Không phải trước kia anh rất để ý chuyện này sao... Sao có thể để loại phụ nữ này tìm đến công ty chứ?!"

Nói xong còn bĩu môi, nhìn Đường Tâm Lạc khinh thường.

"Nói bậy gì đó, đây là chị dâu của em." Lục Dục Thần lạnh lùng nhìn cô bé bên cạnh, "Cô ấy là Đường Tâm Lạc, vợ của anh."

"Tâm Lạc, đâu là Kiều Nhân Nhân...xem nó như em gái mình là được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Chán ghét người phụ nữ Đường Tâm Lạc kia

Đường Tâm Lạc cố tình bỏ qua lời nói không lễ phép của Kiều Nhân Nhân, chủ động vươn tay chào hỏi cô ta.

Nhưng Kiều Nhân Nhân lại trực tiếp làm lơ cánh tay đang giơ ra chào hỏi của Đường Tâm Lạc, kéo tay Lục Dục Thần làm nũng.

"Anh Dục Thần, anh kết hôn khi nào vậy? Hôn lễ cũng chưa có a! Anh, em mới không tin đâu, anh kết hôn là chuyện lớn vậy mà em còn chưa nghe bác gái nói đến...cái này khẳng định là lừa em đúng không?!"

Diện mạo của Kiều Nhân Nhân trời sinh dễ thương nên rất thích hợp để làm nũng.

Cô ấy kéo tay Lục Dục Thần như vậy nhìn qua không thấy chút chán ghét nào ngược lại còn thấy ngây thơ.

Nhưng hiển nhiên Lục Dục Thần cũng không phải thích bộ dạng này, ánh mắt anh dừng ở bàn tay nhỏ của Đường Tâm Lạc.

Ánh mắt anh hơi tối lại sau đó rút tay ra khỏi tay đang bị Kiều Nhân Nhân ôm lấy, duỗi tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ của Đường Tâm Lạc.

"Em cảm thấy anh sẽ lấy chuyện này ra đùa giỡn sao? Hôn lễ tạm thời chưa có thời gian làm... Anh cùng Tâm Lạc có chuyện cần nói, trước tiên em ở ngoài đợi đi."

"Không được...Anh Dục Thần anh đừng đi," Kiều Nhân Nhân thấy Lục Dục Thần muốn đưa Đường Tâm Lạc vào văn phòng lập tức tiến lên nắm chặt tay anh, "Anh Dục Thần anh đã đồng ý buổi tối ở cùng em!"

"Đừng càn quấy, chúng ta nói chuyện xong sẽ cùng em ăn cơm. Bây giờ em cứ ở bên ngoài cùng Mạch Trạch một lát, rất nhanh thôi." Nói xong đưa tay xoa đầu Kiều Nhân Nhân, không để cho cô có cơ hội nói thêm gì liền kéo tay Đường Tâm Lạc vào.

Cửa văn phòng bị anh đóng lại, khóa trái.

Kiều Nhân Nhân, Mạch Trạch, Trương Ly bị ngăn cách ở bên ngoài.

Nhìn cửa phòng bị đóng lại, Kiều Nhân Nhân tức giận dậm chân.

"Chán ghét chán ghét,... Anh Dục Thần cũng đáng ghét như anh của em vậy!"

Kiều Nhân Nhân tức giận, Mạch Trạch cùng Trương Ly đương nhiên muốn khuyên.

Hai người đều biết thân phận của Kiều Nhân Nhân, là thiên kim tiểu thư của Kiều thị, Lục Dục Thần là bạn tốt của Kiều Mạc Hàn, anh trai của Kiều Nhân Nhân. Lục gia cùng Kiều gia là thế gia có quan hệ thân thiết, thường xuyên qua lại với nhau.

Lục Dục Thần từ nhỏ đã lớn lên cùng hai anh em này, nói Kiều Nhân Nhân giống như em gái của anh cũng không quá.

Chẳng qua, thời gian trước Kiều Nhân Nhân ra nước ngoài du học, vẫn chưa về nước cũng không biết tại sao hôm nay lại đột nhiên trở về.

"Mạch Trạch!" Cô bĩu môi nhìn về phía Mạch Trạch, "Anh nói cho em biết... Anh Dục Thần thực sự cùng cô gái kia kết hôn rồi sao?"

Bộ dáng nhỏ bé, cùng vẻ mặt hồn nhiên trời sinh khiến cho người khác không có cách nào cự tuyệt.

Kiều Nhân Nhân lớn lên rất đáng yêu, rất có cảm giác là em gái hàng xóm đáng yêu.

Lúc mà cô bĩu môi mở to mắt rất khó để người khác cự tuyệt yêu cầu của cô.

Mạch Trạch nuốt nước miếng lập tức thấy áp lực mười phần.

Anh ta biết Lục gia cùng Đường tiểu thư chỉ là hiệp nghị nhưng việc này hiển nhiên không thể nói cho Kiều tiểu thư.

Nhưng nhìn bộ dáng này của Kiều tiểu thư..

Ài!

"Kiều tiểu thư, chuyện Lục gia tôi không thể đánh giá, cô ngồi ở đây đi, tôi đi lấy đồ uống cho cô." Mạch Trạch nói xong liền chạy như bay.

Trương bí thư cũng mới biết thân phận của Đường Tâm Lạc, cô hết sức khiếp sợ, đang cố gắng để bình tĩnh lại.

Kiều Nhân Nhân thấy hai người trốn tránh mình lập tức thấy không vui.

Cô tức giận đi đến sofa ngồi xuống, quyết tâm hôm nay nhất định phải đuổi cô gái kia đi, tìm cơ hội nói chuyện một mình với anh Dục Thần để làm rõ chuyện này.

Nghĩ đến anh Dục Thần thật sự có khả năng đã cưới cô gái tên Đường Tâm Lạc kia, đáy mắt Kiều Nhân Nhân hiện lên một tầng u tối.

Người phụ nữ đáng giận...

Lúc đầu cô nghe thấy tin tức này chỉ nghĩ là tin đồn.

Cho dù cô không tin nhưng cũng lập tức đặt vé máy bay về nước.

Không nghĩ đến người phụ nữ kia thật sự tồn tại.

Khóe miệng cô ta mím thành một đường thẳng...

Cô sẽ không quên vừa rồi anh Dục Thần buông tay cô ra để nắm tay người phụ nữ kia.

Chán ghét chán ghét... Cô ghét muốn chết người phụ nữ tên Đường Tâm Lạc kia!

Chương 121

Đường Tâm Lạc đi theo Lục Dục Thần vào văn phòng, nghe thấy tiếng "Lạch cạch" khóa cửa không khỏi nhú mày.

Đang chuẩn bị nói với anh là mình sẽ không làm chậm trễ thời gian của anh, thì anh bỗng nhiên đi sát lại gần.

"A..." Đường Tâm Lạc kinh ngạc thờ nhệ ra tiếng.

Chỉ thần người mình nhẹ đi, một tay Lục Dục Thần để sau gối cổ, một tay phía dưới đầu gối cô, bế cô lên theo kiểu công chúa

"Lục Dục Thần, anh mau để em xuống!"

Kiểu mị mở to mắt, nhìn khuôn mặt anh tuấn gầy trong gang tấc mặt cô đỏ ửng lên.

Nhưng giây tiếp theo trong đầu lóe lên hình ảnh Kiều Nhân Nhân khoác tay anh. Cả người như bị dội một chậu nước lạnh, tâm vừa động đã yên tĩnh lại.

"Cơ thể em vừa mới khỏe lại một chút..." Lục Dục Thần chưa phát hiện ra tâm trạng của Đường Tâm Lạc thay đổi, "Không ôm em, anh không yên tâm"

Dứt lời, anh ngồi xuống sô pha, Đường tâm Lạc cũng tự nhiên ngồi trong lòng anh.

Đường Tâm Lạc nghĩ thầm, anh muốn ôm thì cứ ôm thôi, dù sao anh cũng là kim chủ.

Nhưng đôi mắt vừa rũ xuống, tầm mắt lại nhìn thấy một vật tinh xảo trong góc sô pha.

Đó là một hộp phấn hồng số lượng có hạn, rất thích hợp với con gái.

Nghĩ đến Kiều Nhân Nhân ở bên ngoài, cái này càng hợp với cô ấy dùng.

Cô ấy vừa rồi... cũng ngồi trên ghế sô pha này?

Rũ mắt xuống, Đường Tâm Lạc bỗng cảm thấy, tâm của mình không thích hợp.

"Sao vậy, em có ý đến đây tìm anh là để làm đả điều sao?" Lục Dục Thần nhìn cái đầu nhỏ đang rũ xuống, nhin không được hỏi.

Cô gái đáng yêu này sau khi từ bệnh viện trở về liền trốn tránh anh.

Biết cô thẹn thùng nên anh mới để lại không gian cho cô bình tĩnh.

Biết cô da mặt mỏng cho nên lúc này ở bên ngoài mới không động tay động chân với cô.

Sớm biết cô vào phòng vẫn thẹn thùng như vậy chỉ bằng trực tiếp ôm cô từ bên ngoài đi vào.

"Không...không phải.." Cô lẩm bẩm, nhớ đến mục đích mình đến đây.

Hai ngàn vạn, di vật của mẹ cô nhất định phải dùng hai ngàn vạn để lấy về!

Không rảnh để ý tâm trạng rối loạn của mình, Đường Tâm Lạc ngược mắt nhìn Lục Dục Thần, chỉ động lấy hai tay vòng lên cổ anh.

Cô được anh ôm vào trong ngực, hai người trán dán trán, mắt dán mắt, mũi chạm mũi, môi...

Môi mỏng của Lục Dục Thần gầy trong gang tấc.

Anh rũ mắt nhìn cô gái trong ngực mình, môi mỏng cười tà "Xem ra Lục phu nhân đến công ty là vì muốn Lục tiên sinh, àn?"

Từ "Àn" cuối cùng nói trầm thấp khiến cho tim của Đường Tâm Lạc run lên.

Cô cưỡng chế lòng mình, không nói lời nào vòng tay ôm chặt cổ người đàn ông.

Khuôn mặt anh tuấn phóng đại trước mắt, Đường Tâm Lạc chớp chớp mắt, nhìn Lục Dục Thần ở trước mắt.

Tiếp theo, chủ động hôn lên môi anh, đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh.

Khi đôi môi mềm mại dán lại, Lục Dục Thần rõ ràng sùng sốt một giây.

Cả người cứng đờ trong nháy mắt sau đó thả lỏng, sung sướng hưởng thụ được Đường Tâm Lạc phục vụ.

Mắt đen híp lại, nhìn cô gái kiều mị trong ngực mình, Lục Dục Thần lần đầu tiên sinh ra cảm giác muốn giấu cô ở nhà không cho người khác nhìn thấy.

Tuy rằng cái ý nghĩ này ấu trĩ đến buồn cười.

...

Hôn hôn một lát, người đàn ông rốt cuộc không chịu nổi đoạt lại quyền chủ động.

Nụ hôn nhẹ nhàng chuyển thành một trận cuồng dã, cho đến khi Đường Tâm Lạc hô hấp không xong anh mới chịu kết thúc nụ hôn này.

Nhìn không được lại nghĩ đến trước khi xuất viện, viện trưởng lâm đã ý vị thâm trường dặn dò.

"Phụ nữ có thai, hô hấp không tốt."

Lục dục Thần nhìn cô gái trong ngực đang thở hổn hển, rốt cuộc vẫn nhìn không làm hành động tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Cô bị lạnh nhạt

"A... Anh đừng như vậy...Anh để em xuống trước được không, em có lời muốn nói cùng anh." Cô bị anh ôm vào trong ngực, đôi mắt có nước.

tim đập nhanh quá mức.

Rõ ràng là cô chủ động lấy lòng anh, chỉ vì hai ngàn vạn kia, nhưng lần đầu tiên chủ động hôn lại suýt chút nữa mình cũng sa đọa vào trong đó.

"Có chuyện gì cứ như vậy nói, anh thích ôm Lục phu nhân." Hình như tâm trạng của anh rất tốt, không biết có phải vì nụ hôn vừa rồi không.

Đường Tâm Lạc ổn định lại tinh thần, phát hiện đôi mắt anh không còn u ám nữa, trong lòng liền thả lỏng một chút.

Tâm trạng tốt, cô có thể nhân cơ hội đề xin.

"Là cái này..."Hai tay cô nắm chặt lại, nhìn qua thấy rất khẩn trương, "Anh còn nhớ rõ hiệp định chúng ta ký kết không?"

Bởi vì không biết mở miệng như thế nào nên đầu lại cúi thấp xuống.

Đường Tâm Lạc cúi đầu xuống nhìn tay mình, nên không phát hiện người đàn ông vốn đang vui vẻ bởi vì nghe cô nhắc đến hiệp định mà trở nên lạnh lùng.

"Hiệp định có vấn đề gì?" Giọng nói lạnh lùng không có chút cảm xúc.

Đường Tâm Lạc lắc đầu, "Không, không có vấn đề gì. Em chỉ nhớ rõ, trong hiệp định kia có nói qua, một năm sau khi chúng ta tách ra... Đến lúc đó anh sẽ bồi thường cho em chút tiền. Nếu cuối cùng bởi vì vấn đề của em mà ly hôn, anh nhất định cho em ít nhất là hai ngàn phí chia tay đúng không?"

Trên thực tế, nội dung hiệp định đó là, nếu hai người đứng sau một năm ly hôn thì nhà trai sẽ cho nhà gái một căn biệt thự, cùng mười ngàn vạn phí bồi dưỡng.

Nếu nhà gái trong quá trình hôn nhân có hành vi làm tổn hại danh dự của nhà trai, khi đó phía chia tay là hai ngàn vạn.

Nói cách khác mặc kệ cuối cùng hai người vì sao mà chia tay, Đường Tâm Lạc cũng có thể từ Lục Dục Thần lấy ít nhất hai ngàn vạn.

"Ừ." Anh nghe xong, khóe môi hiện lên nụ cười lạnh, "Cho nên, Lục phu nhân đến đây là để xác định lại hiệp định?"

"Cũng không hoàn toàn vậy."

Cô vẫn cúi thấp đầu, không dám ngẩng đầu nên vẫn không phát hiện ánh mắt lạnh lùng của anh, "Em muốn nói, có thể hay không cho em hai ngàn vạn kia. Em...có chuyện cần dùng gấp...."

"Cần dùng gấp?" Anh lạnh lùng nhìn cô, không khí lạnh lẽo bắt đầu.

A, cô vậy mà không đợi nổi muốn dùng phí chia tay anh sau một năm?

Rõ ràng anh nên nghi ngờ cô dùng số tiền này để làm gì, hay là nghi ngờ mục đích cô chủ động hôn cũng được.

Nhưng hết lần này đến lần khác, nghe xong lời của cô, trong đầu hiện lên ý nghĩ đầu tiên đó là không vui vì cô đòi phí chia tay.

Chẳng lẽ cô chắc chắn một năm sau hai người sẽ tách ra?!

Lạnh lùng nhún mày lại, Lục Dục Thần cũng không hiểu chính mình, rõ ràng kết quả sớm đã được định sẵn, anh rốt cuộc còn để ý cái gì?

"Sao vậy, không được sao ạ?" Nhìn anh mãi không có phản ứng, Đường Tâm Lạc nhin không được ngước mắt lên.

Đôi mắt anh đào còn mang theo nước mắt.

"Anh yên tâm, em sẽ không lấy tiền rồi không giữ lời hứa. Lấy tiền của anh rồi, em chắc chắn sẽ hoàn thành tốt hiệp định, thời gian một năm này em sẽ đóng tốt vai Lục phu nhân, em sẽ cố gắng làm thật tốt. Hai ngàn vạn kia...là phí chia tay anh cho em trước cũng không sợ mất."

Cô vắt hết óc suy nghĩ muốn anh cho cô vay, hoàn toàn xem nhẹ sắc mặt lạnh lùng của anh.

Cô nói một câu sắc mặt anh tối đi vài phần.

Ngay khi cô sắp không nghĩ được gì để nói, anh cuối cùng cũng mở miệng.

"Được, tối nay đưa cho em."

"Thật sự? Thật tốt quá, cảm ơn anh!"

Cô kích động vươn tay muốn ôm anh nhưng tay còn chưa kịp ôm đã bị anh cản lại.

"Em về trước đi, anh còn có việc."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Mua cô làm Lục phu nhân, rất có lời

"Không phải nói lát nữa cùng Kiều tiểu thư ăn cơm sao?" Cô nhỏ giọng nói cũng thuận tiện quan sát sắc mặt ah.

Lục Dục Thần để cô ngồi xuống sofa, "Em về trước đi, phụ nữ có thai không thích hợp đi chơi đến khuya."

Có ý là anh và Kiều Nhân Nhân sẽ đi chơi đến khuya mới về?

Đường Tâm Lạc hơi nhún mày lại.

Lục Dục Thần lại giống như bình thường, sau khi buông cô ra trực tiếp trở lại ngồi sau bàn làm việc.

"Em về trước đi." Đầu cũng không ngẩng lên đã hạ lệnh đuổi khách với cô.

Sắc mặt anh lạnh như băng khiến cho tim Đường Tâm Lạc như ngừng đập một nhịp.

Cô cũng không nghe lời rời đi, ngược lại đi đến bên bàn làm việc, nhẹ giọng nói, "Anh đang tức giận sao?"

Lục Dục Thần nghe vậy ngược đầu lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt như đang nổi sóng, khiến cho Đường Tâm Lạc không thể nhìn được cảm xúc của anh.

"Cần anh gọi Mạch Trạch đưa em ra ngoài?" Giọng nhàn nhạt lộ điểm xa cách.

Đáy lòng Đường Tâm Lạc cứng lại, anh quả nhiên đang tức giận.

Nghiêng đầu nghĩ nghĩ, cô rút cuộc cũng không nghĩ ra tại sao anh lại tức giận.

"Nhìn đủ rồi chứ?" Anh híp mắt lại, thúc giục một lần nữa.

Đường Tâm Lạc ngẩn người, bỗng nhiên hiểu ra.

Đúng rồi, chắc là đang chán ghét cô vì quấy rầy "nhã hững" của anh?

Dù sao bên ngoài cũng có một cô gái nhìn quan hệ không tệ đang đợi anh.

Cô tự giác xoắn xoắn tay, nhỏ giọng nói, "Không cần, dưới lầu có tài xế."

Nói xong, không hề lưu luyến quay đầu đi đến sô pha lấy túi xách.

Vừa cầm lấy túi xách, thoi son môi lại đập vào mắt.

Cô do dự một chút, quay đầu lại nhìn anh đang cúi đầu, nhìn người đàn ông kia ngay cả ánh mắt dư thừa cũng không muốn cho cô, vẫn nhặt thoi son môi lên.

Cầm lấy đi đến bàn làm việc, hôn nhân của cô cùng Lục Dục Thần vốn dĩ chỉ là một cuộc giao dịch, dù sao anh cũng cho cô rất nhiều, cô cũng cần báo lại cho anh chút giá trị mới không tính là lấy không tiền của anh.

"Ông xã."

Cô bỗng nhiên mềm mại gọi anh hai tiếng "ông xã" khiến cho ánh mắt của anh ngừng lại một chút.

Anh ngẩng đầu nhìn cô, híp mắt lại.

Chỉ thấy khóe môi cô đang cười, trong tay còn đang cầm vật gì đó.

Đi đến bên người anh mới dừng bước.

"Này, đây là son môi của người khác để lại đi? Là bản giới hạn, rất khó mua đây." Đường Tâm Lạc duy trì tươi cười, đem thoi son môi đến trước mặt Lục Dục Thần.

"Nhưng mà anh yên tâm, Lục phu nhân rất đại nhân đại nghĩa, phát hiện có dấu vết để lại cũng sẽ không cùng anh càn quấy."

Cô đặt tay ở hai bên ghế của anh, cả người hơi ép xuống, nhìn người đàn ông vẫn không nhúc nhích, "Anh xem, đây là cái tốt của hiệp nghị, hai ngàn vạn kia của anh, thật sự không uống đâu."

"Cưới em về làm Lục phu nhân, thật sự là một cuộc mua bán có lời." Nói xong còn không quên hôn một cái lên má anh.

"Được rồi, em về trước đây,... ông xã tối nay chơi vui về nha!" Nói xong cô vừa muốn rời đi, lại bị anh cản lại.

Đáy mắt Lục Dục Thần hiện lên tia tức giận, "Đi chơi vui về?"

"A." Khóe môi anh như cười như không nhìn cô, "Lời nói vừa rồi của em lặp lại lần nữa."

Ánh mắt lạnh băng khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Đường Tâm Lạc thiếu chút nữa nhũn hai chân ra, đừng nói lặp lại câu vừa nói, chính là mở miệng còn không có dũng khí.

Qua rất lâu cô mới tìm được giọng nói của mình.

"Em...em đi trước."

Theo bản năng muốn chạy trốn, lại bị bắt lấy.

Anh lại một lần nữa giam cô vào trong ngực.

Khác với lần nhẹ nhàng che chở lúc trước, anh trực tiếp nắm lấy cằm của cô.

Cúi người, hôn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Lạnh lòng, vô tình bá đạo

"Ngô, Lục Dục Thần....Anh từ từ..." Đường Tâm Lạc bị anh hôn mà sợ.

Anh hôn không chút ngọt ngào, chỉ có chiếm đoạt không chút lưu tình.

Cô bị anh hôn đến mức không thở nổi, bởi vì anh ôm trong ngực nên tư thế cuộn tròn khiến cho ngực chịu áp lực, càng khiến cô hô hấp không được.

"Không nên như vậy."

"Không cần... Tại sao lại không cần?" Anh lạnh lùng cười, ôm cô đứng dậy.

Trực tiếp đặt cô ngồi lên trên bàn làm việc

Lục Dục Thần nắm chặt cằm của Đường Tâm Lạc, môi mòng rời cánh môi cô, để cho cô thở dốc một lát.

"Không phải cô nói, cưới cô rất có lời sao? Chỉ cần hai ngàn vạn, liền muốn tống cổ tôi...Đường tâm Lạc, là cô quá ngây thơ hay là Lục Dục Thần tôi quá ngu xuẩn?"

"Em, em không có."

"Không có?" Anh rũ mắt nhìn cô, ánh mắt lạnh lẽo khiến tim cô run lên.

"Nếu không có, vậy cho tôi nhìn thấy thành ý đi. Hai ngàn vạn...Ít nhất đừng để tôi thấy không đáng giá."

Dứt lời, môi anh lại tiếp tục, cơ thể to lớn hoàn toàn bao vây cơ thể cô, hai tay chống trên bàn làm việc, cả người cô hoàn toàn bị anh giam cầm.

Nụ hôn này so với trước đây hoàn toàn kịch liệt, anh gắt gao ôm cô vào ngực, cường thế hôn xuống khiến cho Đường Tâm Lạc càng thở dồn dập.

rất nhanh, váy áo bị cởi xuống.

"Lục Dục Thần, anh bình tĩnh một chút..."

"Đừng như vậy, trong bụng em có cục cưng..."

Người đàn ông đã mất lý trí, khi nghe được hai chữ "cục cưng" rốt cuộc cũng bình tĩnh lại trong thời điểm mấu chốt.

Ánh mắt đỏ lên lại trở lại lạnh lùng trầm tĩnh.

Anh nhìn người phụ nữ bị anh vây lấy trên bàn khuôn mặt nhỏ ửng đỏ, cả cổ và xương quai xanh đều nhiễm màu hồng nhạt.

Nhắm mắt để không nhìn thấy vẻ đẹp kiều diễm của cô, chỉ là sau khi nhắm mắt hình ảnh của cô lại hiện lên trong đầu.

Lục Dục Thần không vui nhú mày, buông cô ra đi đến sofa.

"Mặc quần áo vào, đi ra ngoài." Anh không nhìn cô, đi thẳng đến sofa.

Cúi đầu nhìn thân dưới, tâm trạng của Lục Dục Thần càng kém.

Phía sau truyền đến âm thanh sột soạt mang áo quần.

Đồng thời còn có âm thanh nức nở dù cô đã cố gắng kiềm chế.

Cô khóc...

Cho dù không quay đầu lại, trong đầu vẫn hiện lên hình ảnh cô cúi đầu, liều mạng chịu đựng nước mắt, hai vai run rẩy.

Ngón tay ấn chặt ấn đường, người đàn ông đang ngồi trên sofa lại đứng lên quay lại.

Cô gái phía sau, mắt đỏ bừng, đang cố sức kéo khóa kéo phía sau.

Hôm nay cô mặc một thân váy liền khóa kéo ở phía sau. Váy có khóa kéo ở sau lưng, kiểu áo này rất khó để tự mình kéo lên.

Rõ ràng không với tới, nhưng cô lại cố tình không mở miệng gọi anh giúp đỡ, ngược lại chảy nước mắt, không buồn lên tiếng.

Nhìn thấy cô như vậy, đáy lòng có chút hờn giận không tự chủ lại yên lặng hết.

Anh đi đến, muốn giúp cô kéo khóa lên.

Tay còn chưa đụng đến người cô, cô theo bản năng liền tránh đi.

Hai mắt anh nhin không được lại híp lại.

"Sao rồi, không muốn anh chạm vào em?" Ánh mắt anh trầm xuống dừng trên khuôn mặt cô.

"Đáng tiếc, bây giờ em là Lục phu nhân. Anh muốn chạm vào em lúc nào cũng được." Nói xong câu đó khóe miệng còn nở nụ cười trào phúng.

Lục Dục Thần trực tiếp đuổi tay kéo cô lại, thay cô kéo khóa kéo lên.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Trầm mê với sự ôm ấp của anh

Đến cuối cùng vẫn là Đường Tâm Lạc bị đưa về Lam Loan Nhĩ Uyển.

Trước khi cô rời đi, Lục Dục Thần đã gọi Mạch Trạch đưa cô xuống lầu.

Khi đến gần thang máy, phía sau lại truyền đến tiếng cười duyên dáng của Kiều Nhân Nhân khiến cho tim cô không hiểu sao lại đau đớn.

Nhớ đến vừa rồi, Mạch Trạch có nói qua, Lục Dục Thần không thích phụ nữ đến công ty tìm anh.

Nhưng hiển nhiên, phụ nữ này không bao gồm Kiều Nhân Nhân.

...

Trước khi lên xe, Mạch Trạch đưa cho cô một chi phiếu.

Trên đó viết hai ngàn vạn cùng chữ ký rồng bay phượng múa của Lục Dục Thần.

Thái độ của Mạch Trạch đối với cô vẫn cung kính như cũ, nhưng Đường Tâm Lạc biết, ánh mắt anh ta nhìn cô đã xa cách hơn rất nhiều.

"Cảm ơn." Cũng không giải thích dư thừa, cũng không nói sẽ dùng số tiền này vào chuyện gì, cô nhận chi phiếu sau đó lên xe.

Cô nhìn ra được Mạch Trạch rất muốn hỏi số tiền này cô sử dụng làm gì, nhưng Lục Dục Thần không hỏi đến anh ta tự nhiên không nhúng tay vào.

Ngồi lên xe, Đường Tâm Lạc nhìn ba chữ Lục Dục Thần đến phát ngốc.

Nhìn nhìn đột nhiên cô cười khẽ.

A, cô thật sự ngu xuẩn...

Trên đường đến, thế mà cô còn có suy nghĩ kể cho Lục Dục Thần chuyện Lục Kinh Hạo uy hiếp cô.

"Ngu ngốc..." Đường Tâm Lạc nhìn chi phiếu lác đầu, cô chính là ngu ngốc, thiếu chút nữa lại động tình với người như Lục Dục Thần.

Sau khi về đến nhà, Đường Tâm Lạc ăn tối một mình, tắm một mình, xem TV một lát cuối cùng lên giường đi ngủ.

Đến khi cô đi ngủ, Lục Dục Thần vẫn chưa về.

Thời tiết cuối thu cũng không khác gì đầu mùa đông.

Khi Lục Dục Thần về phòng, phát hiện cô gái trên giường đã ngủ.

Thật ra buổi tối không chỉ có anh và Kiều Nhân Nhân ăn cơm, mà còn có bạn tốt Kiều Mạc Hàn chỉ là, buổi chiều bị lời nói của Đường Tâm Lạc làm bức mình cho nên khi cô rời đi cũng không giải thích gì.

Lục Dục Thần rất không thích khi tự nhận ra chính mình có khác thường, thu hồi lại ánh mắt đang nhìn Đường Tâm Lạc, xoay người đi vào phòng tắm.

Một lát sau đã mang áo tắm dài đi ra, mang theo một thân khí nóng đi đến.

Lên giường, thuận tiện ôm Đường Tâm Lạc vào ngực, thấy tay chân cô lạnh băng thì sắc mặt anh trầm xuống.

Quá lạnh!

Lạnh như vậy cô còn có thể ngủ?

Mắt liền hiện lên tia không vui, anh ôm chặt lấy cô.

Cả người nhỏ co lại thành một cục, như cảm nhận được hơi ấm cả người không tự chủ lại hướng đến người anh mà cọ cọ.

Trong lúc ngủ, đầu tiên Đường Tâm Lạc mơ mình không cẩn thận bị rơi vào một hố băng, sau đó được người cứu lên.

Người đó ôm cô vào trong ngực, đã ấm áp còn thấy an toàn.

Cô không biết ai cứu mình chỉ theo bản năng ôm lấy anh, muốn cảm giác an toàn sưởi ấm.

Thật thoải mái...

Cô thích ôm người này.

Ngày hôm sau, khi Đường Tâm Lạc tỉnh lại, cả người đều bao phủ bởi một sự ấm áp dào dạt.

Từ lúc ở bệnh viện đã lâu cô không ngủ được thoải mái như vậy.

Mơ mơ màng màng kéo chăn, lại cảm nhận được cơ bụng cùng cơ ngực của người nào đó, cô híp mắt cọ cọ.

A... Ở trong nhà thật tốt, chẳng những chăn thoải mái, gối đầu cũng thoải mái, ngay cả được Lục Dục Thần ôm cũng tốt như vậy.

Ôm chặt eo thon của người đàn ông, ở trong ngực anh cọ cọ vài cái, Đường tâm Lạc đang chuẩn bị rời giường bỗng nhiên ngừng lại một lát.

Đột một lát.

Vừa rồi cô cọ là cái gì?

Đường Tâm Lạc bỗng nhiên tròn mắt, kinh ngạc thở dốc.

"Lục Dục Thần! Anh...Anh về lúc nào vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Hôn như vậy mới đủ tư cách

Cơ thể kiều diễm ở trong ngực lui lại khiến cho Lục Dục Thần đã sớm tỉnh lại bất mãn nhú mày.

Anh đã tỉnh lại từ sớm, còn ôm cô một hồi lâu.

"Tôi hôm qua đã về." Vừa mới tỉnh ngủ, giọng nói khàn khàn gọi cảm, ngay cả khuôn mặt cũng ôn hòa hơn nhiều.

Hắn đưa tay kéo cô gái một lần nữa trở lại trong ngực mình.

"Để ôm chút nữa." Anh cực kỳ vừa lòng với cơ thể mềm mại này.

Khi chưa ôm còn tốt, đến khi ôm rồi, giống như bị nghiện, không muốn buông ra.

Đường Tâm Lạc còn tưởng rằng, tối hôm qua anh sẽ ngủ lại với Kiều Nhân Nhân...không nghĩ đến...

Người không tự chủ mềm đi một chút, cô biết, hành động của anh bây giờ chính là không muốn rời giường.

Nhưng hôm qua sau khi tạm biệt trong không vui, Đường Tâm Lạc còn tưởng rằng bọn họ sẽ bắt đầu chiến tranh lạnh.

Được rồi, như vậy cũng tốt rồi, coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra, ít nhất so với chiến tranh lạnh còn tốt hơn.

.....

Bởi vì cái ôm rời giường này mà quan hệ của hai người họ tốt hơn rất nhiều.

Ít nhất lúc ăn sáng không gian giữa hai người họ vẫn rất vui vẻ.

Anh không nói đến chuyện hai ngàn vạn, cô cũng không nói đến Kiều Nhân Nhân, giống như trong lòng rõ ràng nhưng không nói ra, hai người như không có chuyện gì ăn sáng.

"Đúng rồi." Tiền anh đến cửa, lúc sắp lên xe bỗng nhiên anh dừng bước.

"Buổi chiều mẹ sẽ đến thăm em...Em yên tâm, bà ấy sẽ không bắt em là gì, có thể đối phó bình thường."

"Đường Tâm Lạc gật đầu, "Vâng, em đã biết."

Mẹ chồng cô đã bị bà nội hung hăng giáo huấn một trận, hơn nữa bây giờ trong bụng cô còn có em bé, địa vị cao hơn mẹ chồng rất nhiều, trừ phi đầu óc bị rút gân mới có thể tìm phiền toái với cô.

"Lục tiên sinh cứ yên tâm đi làm, em sẽ biểu hiện cho tốt, không để Lục tiên sinh mất mặt." Cô cười duyên nhón chân, hôn như chuồn chuồn lướt nước trên môi anh.

Giống như vợ chồng tiền nhau đi trong phim truyền hình.

Đôi mắt Lục Dục Thần khi thấy cô lui lại thì u ám, đôi tay vươn ra kéo eo cô lại, một tay khác nắm lấy cằm cô, cúi người xuống hôn.

Một nụ hôn sâu kéo dài.

Cô bị anh hôn đến đầu óc trống rỗng, anh khẽ cười, trầm thấp nói với cô, "Lần sau hôn tạm biệt phải như thế này mới tính."

Khuôn mặt anh tuần tự gần như vậy giống như đang thưởng thức một kiệt tác tuyệt mỹ của thượng đế.

Anh nói xong câu đó còn dùng ngón cái sờ nhẹ cánh môi mềm mại của cô.

Nhìn cô gái đang ngây ngốc trong ngực mình, Lục Dục Thần cười khẽ, lúc này mới buông cô ra, lên xe rời đi.

...

Cho đến khi không còn nhìn thấy xe hơi màu đen, Đường Tâm Lạc mới chậm rãi lấy lại tinh thần.

Trời ạ, thật mất mặt!

Vừa rồi cô còn mê luyến nụ hôn của Lục Dục Thần!

Hai má đỏ bừng cô thẹn thùng lấy tay che mặt, chỉ cảm thấy tim đập thành thịch như con nai đang nhảy nhót.

Không được, không thể suy nghĩ miên man!

Đường Tâm Lạc dùng sức lắc đầu, muốn đem hình ảnh kia xóa đi.

Bọn họ kết hôn chỉ vì lợi ích, chuyện kia xảy ra cũng chỉ vì nhu cầu.

Đường Tâm Lạc, tuyệt đối không thể động tâm---hãy nghĩ lại cô gái hôm qua, cô đừng ngu ngốc!

Dùng hết một buổi sáng mới khiến cho tim mình bình tĩnh lại, vừa ăn cơm trưa xong, muốn ngủ chốc lát, vú Trương đã lên gọi cô, nói là bà chủ đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127

"Cháu xuống bây giờ." Đường Tâm Lạc từ giường đứng dậy, vuốt vuốt tóc, cũng không thay quần áo đã đi xuống lầu.

Bây giờ cô mới mang thai hai tháng, bụng chưa thấy rõ, nếu chỉ mang đồ bình thường căn bản không nhận ra là có thai.

Mặc đồ mỏng ở nhà là để nhắc nhở mẹ chồng cô, bây giờ cô đang mang thai cháu của bà.

Hãy nhìn mặt mũi của cháu để hy vọng bà không làm mình khó xử.

Mới vừa xuống lầu, Trác Nhã Dung ngồi trên ghế sofa lập tức đứng lên.

"Tâm Lạc, sao con lại xuống đây?"

Trác Nhã Dung đi đến chỗ cô, nhìn không được lại nói với vú Trương đang đi theo phía sau bà, "Không phải tôi đã nói chị đừng gọi Tâm Lạc sao? Nó đang mang thai, thích ngủ...Chúng tôi dù sao cũng không có việc gì, để nó ngủ nhiều một chút cũng được, sao lại đánh thức nó chứ?"

Mặt vú Trương chột dạ, bà mới đầu còn nghĩ rằng lời của Trác Nhã Dung chỉ là lời khách khí, không nghĩ đó là thật.

"Bà chủ, rất xin lỗi." Vú Trương liên tục xin lỗi, nhưng Trác Nhã Dung căn bản không chịu bỏ qua.

Bà có mắc nợ với Đường Tâm Lạc nên chỉ muốn đối tốt với cô.

Vú Trương là người của bà ta, từ đầu bà đã có thành kiến với Đường Tâm Lạc, sở dĩ nếu Vú Trương lạnh nhạt với Đường Tâm Lạc bà đương nhiên sẽ vui vẻ.

Nhưng bây giờ bà phải khiến cho những người làm này hiểu rõ, thái độ của bà đối với Đường Tâm Lạc đã thay đổi. Nếu ai nói Đường Tâm Lạc không tốt chính là đối đầu với bà.

"Được rồi mẹ... Con cũng không sao, chỉ là chợp mắt nghỉ ngơi một chút, không quan trọng." Đường Tâm Lạc nói giúp vú Trương một câu, "Bà Trương làm phiền vú đem điểm tâm đến đây lại nấu một chút trà hoa quả đúng lúc cháu muốn uống."

Vú Trương cảm kích nhìn Đường Tâm Lạc, lập tức trốn vào bếp.

Đường Tâm Lạc lúc này mới nhìn sang hai người.

Tổng Tú Lan và Tổng Gia Ni lần này cũng đi theo Trác Nhã Dung đến, lúc này chỉ đang câu nệ đứng bên sofa cười lấy lòng với cô.

So với sắc mặt không vui của Trác Nhã Dung, Tổng Tú Lan cùng Tổng Gia Ni bộ dáng cũng rất thảm.

Đặc biệt là Tổng Tú Lan, sắc mặt già đi còn chưa tính ngay cả người cũng gầy đi một vòng, sắc mặt vàng vọt, dù đã đánh một tăng phần cũng không che được vẻ tiều tụy.

Có thể thấy được, sau khi xảy ra chuyện kia, bà ta ở Tổng gia sống không được tốt.

Nhìn thấy ánh mắt Đường Tâm Lạc nhìn Tổng Tú Lan, Trác Nhã Dung lập tức giải thích, "Tâm Lạc, lần này mọi nhờ dùng Gia Ni cố ý đến đây xin lỗi. Đương nhiên chuyện này cũng không phải nhỏ, con có thể tha thứ cho hai người cũng được, mà không tha thứ cũng không sao. Chính là để mình vui vẻ là được rồi, đừng để cho mình bức tức.

Bây giờ lòng của Trác Nhã Dung đều đặt ở trên người Đường Tâm Lạc.

Hôm nay bà đưa hai người Tổng tú Lan đến đây là vì hai người họ cầu xin nên mới đồng ý.

Bà biết Trác gia đã lệnh cho Tổng Tú Lan mệnh lệnh nhất định phải được Đường Tâm Lạc tha thứ.

Nhưng Trác Nhã Dung thấy, chuyện này chắc chắn trong lòng Đường Tâm Lạc không thoải mái, nếu đổi lại là bà chắc chắn cũng không dễ dàng tha thứ cho người đẩy mình xuống lầu.

Đặc biệt là với tư cách là người mẹ, bà càng hiểu cảm giác của Đường Tâm Lạc.

Cho nên lần này bà chỉ làm cầu, hơn nữa cũng sẽ không nói giúp cho cô cháu Tổng Tú Lan một câu.

Ai biết Trác Nhã Dung vừa mới kéo Đường Tâm Lạc ngồi xuống, Tổng Tú Lan không nói một lời đã đứng trước mặt cô quỳ xuống.

"Mợ nhỏ, mợ làm gì vậy... nhanh đứng dậy thôi!" Đường Tâm Lạc sợ tới mức vội vàng kéo bà ta dậy.

"Không, Tâm Lạc... Chuyện lần đó là ta bị che mắt là mợ hồ đồ... Tâm lạc mợ xin lỗi cháu, mợ đập đầu cầu xin mong cháu tha lỗi cho mợ đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Quỳ ở nơi này đến chết cũng được

Tổng Tú Lan căn bản không để ý đến Đường Tâm Lạc đang ngăn cản, cứ quỳ trên mặt đất khóc thét.

Bà ta khóc thét cũng dọa đến Trác Nhã Dung, Tổng Tú Lan xin bà, bà cũng đồng ý đưa bà ta đến đây. Nhưng đến đây lại trực tiếp quỳ gối trước mặt Đường Tâm Lạc tính là gì đây!

Trác Nhã Dung nhìn không được nhú mi, bà cảm thấy lần này đã bị Tổng Tú Lan bẫy rồi.

"Mợ nhỏ, mợ đừng nói nữa... Đứng lên trước đi, có chuyện gì chúng ta ngồi nói chuyện." Đường Tâm Lạc sốt ruột muốn kéo Tổng Tú Lan lên nhưng với sức của cô căn bản là kéo Tổng tú Lan không nhúc nhích được.

"Không, cháu không tha thứ cho mợ, mợ liền không đứng dậy!" Tổng Tú Lan cắn răng quỳ xuống, nói gì cũng không chịu đứng dậy.

Đây là nhiệm vụ của bà ta hôm nay đến đây.

Nêu không được Đường Tâm Lạc tha thứ, sau khi trở về bà ta không biết sẽ làm thế nào để ở lại Trác gia.

"Gia Ni, ai bảo cháu đứng một bên xem, nhanh lại đây quỳ xuống trước Lục thiếu phu nhân nhận tội!"

Bốn chữ Lục thiếu phu nhân, Tổng Tú Lan nhấn mạnh oán khí rõ ràng.

Tổng Gia Ni nghe Tổng Tú Lan nói, lập tức hiểu ý, cũng đi đến quỳ trước mặt Đường Tâm Lạc.

Hai người cùng quỳ xuống, trong đó có một người là trưởng bối của Đường Tâm Lạc, cái mũ lớn như vậy chụp xuống đầu, Đường Tâm lạc không muốn tha thứ cũng không được.

Đừng nói là Đường Tâm Lạc, mà Trác Nhã Dung cũng nhú mày.

Tổng Tú Lan này lại dám dùng cách này để Đường Tâm Lạc tha thứ.

Cái này đâu phải là xin lỗi, rõ ràng là uy hiếp!

Đường Tâm Lạc nhìn thấu ý đồ của Tổng Tú Lan, đáy lòng lập tức dâng lên một cỗ bức bối.

Cô còn chưa gặp qua ai không biết xấu hổ như Tổng Tú Lan, hai cô còn chưa nói, đến cửa xin lỗi còn không chút thành ý.

Nếu như bà ta biết sai, thật lòng xin lỗi có lẽ cô sẽ tha thứ cho bà ta. Nhưng bây giờ, lấy tư cách là người lớn cái này không phải xin lỗi mà là đến tạo áp lực.

Đã như vậy, bà ta xin lỗi thì cô phải nhận sao?

Cô cố tình không nhận xem hai người họ còn làm được gì!

Đường Tâm Lạc không khuyên Tổng Tú Lan nữa, người lại trở về ngồi trên ghế sofa, ung dung nhìn hai người "biểu diễn"

Tổng Tú Lan lúc này vẫn đang không ngừng khóc thét, gào khóc già mù sa mưa.

"Tâm Lạc a, là mợ sai rồi... Mợ thật sự xin lỗi cháu... Khi đó mợ không nên không cẩn thận như vậy... Mợ làm cháu phải chịu khổ a!"

"Chuyện thành như vậy mợ hối hận muốn chết! Nếu cháu không tha thứ cho mợ, mợ chỉ có thể tiếp tục quỳ ở đây đập đầu lạy thôi! Mợ tuy đã lớn tuổi nhưng không sao, chỉ cần cháu tha thứ, muốn mợ quỳ bao lâu cũng được!"

Tổng Tú Lan khóc xong, Tổng Gia Ni lại nhảy ra khuyên Đường Tâm Lạc.

"Lục thiếu phu nhân, cô tôi đã lớn tuổi, không quỳ được lâu. Mọi người đều là người quen, cô ấy lại là mẹ của cô, cô nên nhanh tha thứ cho cô, để cô đứng lên đi!"

Lời nói của Tống Gia Ni rất tự nhiên, giống như chuyện này là do Đường Tâm Lạc làm nên.

Đường Tâm Lạc khẽ cười nhưng đáy mắt đều là ý lạnh.

Cô lắc đầu "Mẹ cũng đã nói, trước khi tôi tha thứ cho mẹ, mẹ sẽ không đứng dậy. Nếu bà ấy thanh tâm thành ý như vậy tôi cũng cần gấp. Thật ra con người tôi rất dễ nói chuyện. Chỉ là bảo bối trong bụng tôi tính tình lại không tốt lắm, cho nên vừa rồi nó mới nói với tôi nó vẫn chưa nguôi giận, cho nên...Mẹ vẫn nên tiếp tục quỳ đi, quỳ đến khi bảo bối nguôi giận thì thôi."

"Cô--- Đường Tâm Lạc, cô có ý gì!" Tống Gia Ni tức giận đứng lên.

"Chính là, ý trên mặt chữ...Hai người muốn xin lỗi nhưng tôi không nhận. Nếu như hai người thích quỳ thì quỳ đến khi chết đi.

Nói xong, cô cúi đầu nhìn Tống Tú Lan đang sừng sốt, "Mẹ, mẹ đừng quên vừa rồi đã nói. Nếu tôi không tha thứ mẹ sẽ không đứng lên, cho nên ngàn vạn lần đừng nuốt lời a!"

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Bị ném ra khỏi Lục gia

"Cô... Đường Tâm Lạc, nói như thế nào tôi cũng là trưởng bối của cô, cô để tôi quỳ không sợ thiên lôi sẽ đánh xuống sao?"

Tống Tú Lan căn bản không chịu nổi nhục này, nếu như già bộ thì không sao nhưng Đường Tâm Lạc thật sự bắt bà ta quỳ.

Bà ta đứng lên, oán độc nhìn Đường Tâm Lạc.

Đường Tâm Lạc cũng không phải cha mẹ bà ta dựa vào cái gì mà dám nhục nhã bà ta như vậy?

"Tống Tú Lan, cô phát điên cái gì, ai cho phép cô nói chuyện như vậy với Tâm Lạc!" Đường Tâm Lạc còn chưa trả lời, đã bị Trác Nhã Dung đen mặt nói.

Tống Tú Lan bị Trác Nhã Dung nằng, khí thế lập tức xẹp xuống.

"Chị...Nhã Dung, em...em cũng thấy rồi đấy, đây là con dâu em, rõ ràng cố ý làm nhục chị! Chị tốt xấu gì cũng được coi là trưởng bối của nó, vậy mà nó chẳng thèm để cho chị chút mặt mũi, cũng chính là không cho Trác gia chúng ta mặt mũi. Chị thấy cô ta a, chỉ là ý vào có Dục Thần chống lưng, cho nên xem thường Trác gia chúng ta!"

"Trác gia? Cô còn không biết xấu hổ mà nói đến Trác gia..." Trác Nhã Dung tức giận mắng bà ta.

"Nếu không phải nể mặt của anh hai, chị cho rằng chị còn có thể đến đây xin lỗi sao? Bây giờ nếu chị muốn thật lòng nhận lỗi với Tâm Lạc thì làm còn nếu không thì đi ra ngoài cho tôi...Lục gia chúng tôi không dung nổi đại Phật như chị!"

"Nhã Dung, em đừng nói vậy...vừa rồi chị quỳ xuống là thành thật muốn xin lỗi nó...cô a...cô ta xem thường trưởng bối, vừa rồi biểu hiện của cô ta nói chuyện với chị đâu phải biểu hiện nói chuyện với trưởng bối chứ!"

Tống Tú Lan cho rằng mình là chị dâu của Trác Nhã Dung, cho nên Trác Nhã Dung sẽ đứng về phía mình.

Tình cảm của bà ta cùng Trác Nhã Dung, so với Đường Tâm lạc vừa mới vào cửa sâu hơn nhiều. Huống chi, Đường Tâm Lạc là lần kết hôn thứ hai, thân phận như vậy, bà ta không tin là Trác Nhã Dung sẽ tiếp nhận cô ta.

Nhưng mà, sự thật thường làm người ta không đoán trước được.

Trác Nhã Dung chẳng những không giúp Tống Tú Lan, người lại lạnh mặt nói với bà ta, "Rất tốt, bây giờ chị thật có năng lực, dám ra về uy phong với người Lục gia!"

"Di Trương, gọi người đến đưa Trác phu nhân ra ngoài cho tôi!" Trác Nhã Dung nói, không có chút tình cảm.

Tổng Tú Lan nghe thế hoảng hốt, lập tức nhào lên ôm lấy hai chân Trác Nhã Dung.

"Nhã Dung...em...em đừng đuổi chị đi như vậy... Chị trở về như vậy sẽ bị anh hai em đánh chết, chị vì em khổ tâm nên mới như vậy a, em đừng đuổi chị đi!"

"Vì tôi.." Trác Nhã Dung cười nhạo, "Chị như vậy là muốn tốt cho tôi! Nếu như vì tốt cho tôi, thì không nên đối với con dâu tôi như vậy!"

Trong bụng Đường Tâm Lạc còn có cục cựa, người thừa kế tương lai của Lục gia.

"Thật sự, chị thật sự là muốn tốt cho em!" Tổng Tú Lan biết Trác Nhã Dung kiêng dè chuyện kia, nhưng bà ta không quản được như vậy.

"Thân phận của Đường Tâm Lạc căn bản không xứng với Dục Thần a! Nhã Dung, em nhanh tỉnh lại, đừng để bị cô ta mê hoặc. Nếu thật sự Dục Thần cùng cô ta sinh con, sản nghiệp tương lai của Lục gia không chừng sẽ bị người ta cướp đi, Nhã Dung em..."

"Đừng trước mặt tôi nhắc đến người kia!" Trác Nhã Dung tức giận, lập tức đưa chân đá Tổng tú Lan ra.

Đúng lúc này, vú Trương đưa người đến, đem Tổng Tú Lan cùng Tổng Gia Ni ra khỏi biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Bị mẹ chồng làm cho cảm động

"Cô...Cô không sao chứ!"

"Ta không sao!" Tổng Tú Lan đứng dậy.

Bà ta đứng ngoài cửa Lục gia, ánh mắt cay độc.

"Trác Nhã Dung, nuôi chó cũng có cảm tình....hôm nay cô đối với tôi như vậy, sau này đừng trách tôi độc ác!" Giọng nói trầm thấp lạnh lùng, mang theo oán hận sâu sắc.

"Cô..." Tổng Gia Ni sợ hãi mở miệng.

"Hừ, sợ cái gì...Kiều Nhân Nhân đã bị chúng ta lừa trở về, không lâu nữa người phụ nữ kia cũng sẽ trở về. Vừa rồi ta bảo cháu quay lại, cắt đi có lúc cần dùng đến!"

Tổng Tú Lan cùng Tổng Gia Ni bị đưa ra ngoài, Trác Nhã Dung về mặt xin lỗi nhìn về phía Đường Tâm Lạc.

"Tâm Lạc...Hôm nay lại khiến cho con chê cười rồi. Hai người họ nói muốn cùng mẹ đến đây xin lỗi, đều do mẹ, nhất thời hồ đồ. Con yên tâm, sau này mẹ sẽ không để cho hai người họ đến quấy rầy con...Con cứ yên tâm dưỡng thai, ngàn vạn lần đừng vì chuyện này mà động thai khí."

Trác Nhã Dung mắt sáng bừng lên, hận không thể lúc nào cũng đặt trên người Đường Tâm Lạc.

Bây giờ bà cực kỳ hối hận, sớm biết Tổng Tú Lan đến để gây chuyện thì đã không đưa đến đây.

"Không sao đâu mẹ, bác sĩ nói con đã hồi phục rất tốt, chuyện này có thể chịu đựng được."

Nếu lúc đầu Đường Tâm Lạc còn lo lắng về thái độ của Trác Nhã Dung thì bây giờ thái độ của cô đã hoàn toàn thay đổi.

Và kiểu quan tâm này cũng không khác với nhà mẹ đẻ, Trác Nhã Dung cũng không phải kiểu người không có đầu óc.

"Được rồi, thân thể con không có chuyện gì thì mẹ yên tâm rồi. Đúng rồi, hôm nay mẹ đến đây còn mang quà đến cho con đây."

Bà từ trong túi lấy ra một tập văn kiện đưa cho Đường Tâm Lạc.

"Đây là..." Đường Tâm Lạc nhận lấy, sững sờ "Đây là cổ phần của Đường thị!"

"Đúng vậy." Trác Nhã Dung cười ôn hòa, "Trước kia mẹ hiểu lầm con, sau khi mẹ điều tra chuyện của con thì mới biết được con cũng không dễ dàng!"

"Những cổ phần đó là cổ phần rải rác của Đường thị. Mẹ biết những cổ phần này đối với con rất quan trọng, cho nên tự mình làm chủ mua về cho con.

Đáng tiếc, cổ phần rải rác của Đường thị không nhiều lắm, chỉ có 8%, con cứ cầm trước, sau này nếu có cơ hội chúng ta lại mua thêm."

"Mẹ..." Đường Tâm Lạc xoa xoa mũi, chút nữa lại khóc.

Cô không nghĩ Trác Nhã Dung sẽ mua cổ phần rải rác của Đường thị về cho về.

Những cổ phần này có lẽ đối với Lục gia không đáng tiền, nhưng cái tâm này không phải có tiền là mua được.

"Đứa nhỏ ngốc, khóc cái gì...Con nhìn con xem khóc thành con mèo nhỏ rồi! Mau mau lau nước mắt đi, không lẽ Dục Thần về lại tưởng mẹ bắt nạt con!"

Đường Tâm Lạc ngượng ngừng lau nước mắt, phía sau bỗng truyền đến giọng người đàn ông, "Mẹ, mẹ bắt nạt ai? Có phải lúc con không ở nhà bắt nạt vợ con đúng không?"

Bỗng nhiên lục Dục Thần xuất hiện phía sau hai người, cũng không biết đi vào khi nào.

"Mẹ thương vợ con không hết sao có thể bắt nạt nó chứ."

Trác Nhã Dung liếc mắt nhìn con mình, trêu ghẹo nói, "Sao hôm nay về sớm như vậy? con bình thường cũng không về sớm như vậy, có phải sợ mẹ bắt nạt vợ con nên về sớm hay không?"

Mắt Lục Dục Thần hơi lóe lên, ánh mắt sâu thẳm dừng trên mặt Đường Tâm Lạc, "Sao có thể như vậy, hôm nay không có việc gì cho nên mới về sớm."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Người Lục gia không muốn nhắc đến bí mật

Đường Tâm Lạc bởi vì bị Trác Nhã Dung trêu chọc nên gương mặt ửng đỏ lên. Cô cúi đầu, bất giác liếc mắt nhìn trộm Lục Dục Thần.

Chỉ tiếc là, ánh mắt hai người đã chạm nhau.

Nhìn ánh mắt sâu thẳm trầm lắng của Lục Dục Thần, trong đầu cô bỗng nhiên hiện ra nụ hôn vào buổi sáng trước khi chia tay đó. Ánh mắt trong xanh đào hoa kia đột nhiên sụp xuống, gương mặt cũng dần đỏ lên.

Trác Nhã Dung là người từng trải, đâu có chuyện nhìn không ra chuyện mờ ám giữa hai người.

Chứng kiến con trai và con dâu yêu nhau như vậy, bà nhìn không được mà cười vui mừng.

"Được rồi được rồi, chắc mẹ ngớ ngẩn mất rồi, sẽ không quấy rầy các con nữa đâu."

Trác Nhã Dung quyết định không lại tiếp tục lưu lại làm bóng đèn cản trở nữa.

Đường Tâm Lạc nghe bà muốn đi khỏi, liền lập tức giữ lại:

"Mẹ, cũng sắp đến giờ cơm rồi, mẹ ở lại ăn cơm với bọn con đi."

"Không được, mẹ còn có việc nên không ở lại được."

Trác Nhã Dung đứng lên, trông thấy Đường Tâm Lạc cũng muốn đứng dậy theo, liền ngăn cản nói:

"Con bây giờ đang mang thai, cũng đừng ra ngoài trời lạnh, để Dục Thần tiễn mẹ là được rồi."

Đường Tâm Lạc không lay chuyển được Trác Nhã Dung, đành phải ngoan ngoãn ngồi xuống.

...

Đi đến bên cạnh xe, Trác Nhã Dung quay đầu lại nhìn về phía cổng biệt thự, sau khi không thấy bóng dáng Đường Tâm Lạc đâu, mới mặt lạnh đem chuyện vừa rồi nói với con trai.

Ánh mắt Lục Dục Thần lạnh lùng:

"Nếu như vậy, về sau ít lui tới với các cô ấy đi."

“Thế con nghĩ mẹ thích lắm đấy à?”

Trác Nhã Dung tức giận trừng mắt nhìn con trai:

“Mẹ như vậy còn không phải là vì con đấy à. Trác gia tuy rằng thua kém Lục gia, nhưng mấy năm này việc làm ăn trong tay ảnh cả ngày càng phát triển, lại có cậu cả con ủng hộ, địa vị gia chủ Lục gia mới có thể vững chắc hơn. Dục Thần, bố con bên kia đã không đáng tin cậy rồi, nếu như mẹ không giúp con, một mình con...”

“Mẹ, việc đó không cần mẹ phải lo đâu.”

Lục Dục Thần nghe được mẹ nhắc tới bố mình, đôi mắt vốn lạnh đạm nay lập thêm vài phần lạnh lùng.

“Cậu cả con là người hiểu chuyện, hướng chi, Lục Dục Thần con cũng không phải là phế vật cần sự nâng đỡ từ người khác. Đồ của con, cho dù người kia tự mình đến đoạt cũng không thể đâu.”

Trác Nhã Dung và Lục Dục Thần cũng không muốn nhắc đến người kia, nghe được con trai nói như vậy, bà không muốn nói nhiều nữa. Chỉ là lúc đang muốn lên xe thì bỗng nhiên lại đứng khựng lại.

“Chờ một chút.”

Bà gọi Lục Dục Thần lại:

”Mẹ đột nhiên nhớ tới một việc, nha đầu nhà Kiều gia kia, có phải là đã trở lại hay không?”

Lục Dục Thần ánh mắt tối sầm lại, con ngươi đen láy nhìn thẳng vào mặt Trác Nhã Dung:

”Vâng.”

“Dục thần...”

Nhìn phản ứng của Lục Dục Thần, Trác Nhã Dung vốn đang yên tâm lại bỗng hoảng loạn lên.

“Tâm Lạc hiện tại đang mang thai, con... Con nhất định không khiến nó kích động. Mẹ biết có những việc nói ra sẽ làm phiền con, nhưng mà mẹ vẫn muốn nhắc nhở con một câu, con là người đã có vợ, con hiểu chưa?”

“Yên tâm đi mẹ, con hiểu mà.”

Lục Dục Thần chậm rãi gật đầu, không biết che giấu tâm tình dưới bộ mặt lạnh lùng như thế nào.

Trác Nhã Dung lại lần nữa liếc nhìn Lục Dục Thần, biết rõ nói thêm gì đi nữa cũng vô dụng, chỉ có thể tạm thời dừng khuyên can.

Trên đường trở về, Trác Nhã Dung suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng quyết định, chờ thêm thời gian hai ngày nữa, bà phải đích thân đi gặp nha đầu nhà họ Kiều kia.

...

Lục Dục Thần sau khi tiễn Trác Nhã Dung liền trở về phòng, vừa vặn trông thấy Đường Tâm Lạc vẽ mặt trần đầy hưng phấn cười ngây ngô với một tập tài liệu.

Anh nhẹ nhàng tiến đến gần cô, giật ngay tập tài liệu trên tay cô.

“Lục Dục Thần, trả lại cho em.”

Tập tài liệu đại biểu công ti Đường thị đột nhiên biến mất trước mắt, Đường Tâm Lạc gấp đến độ thiếu chút nữa nhảy dựng lên đoạt.

“Ngồi xuống.”

Lục Dục Thần cau mày ấn Đường Tâm Lạc ngồi xuống ghế salon.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Muốn anh sao?

Anh thuận thế ngồi xuống, một tay ôm chặt lấy thân thể mềm mại của Đường Tâm Lạc, một tay cầm văn bản tài liệu lật xem.

“Đây là cổ phần công ty Đường thị, mẹ của anh đưa cho em à?”

Anh nhú mày hỏi.

“Đúng vậy a, sao anh biết?”

Đường Tâm Lạc lộ vẻ khó xử:

“Mẹ đưa em thứ quan trọng như vậy, em thật sự cảm thấy rất xấu hổ. Quan hệ chúng ta như vậy... Anh nói xem, nếu một năm về sau mẹ biết được, đến lúc đó sẽ đau lòng đến nhường nào?”

Đường Tâm Lạc cảm giác mình thật sự rất có lỗi với người Lục gia.

Sau khi lừa lấy được tình cảm của bà cụ Lục, hiện tại lại thành công lừa dối Lục phu nhân, hai người phụ nữ ấy luôn đối xử với cô rất thật tình, nhưng cô đã lỡ kí bản hợp đồng chết tiệt kia mất rồi.

Lục Dục Thần không thêm đề ý chút nào nói:

“Nếu trong lòng em đang lo lắng băn khoăn như vậy, vậy hãy giúp anh sinh hạ một tiểu bảo bối khỏe mạnh đi. Em sinh cho mẹ anh một đứa cháu, cho bà nội đứa cháu, hai người ấy vui còn không kịp, tại sao lại trách em chứ?”

Đường Tâm Lạc suy nghĩ một chút, dường như cũng chỉ có thể như vậy.

Nhưng mà lời Lục Dục Thần vừa nói, vừa vắn tắt nhờ cô một việc.

“Đúng rồi, lần trước anh nói luật sư Phạm sẽ thảo ra một thỏa thuận mới đưa đến đây. Vậy thỏa thuận mới đâu rồi, sao còn chưa thấy chuẩn bị gì?”

Thảo thuận mới về đứa bé, Lục Dục Thần một mực nói muốn một lần nữa ký kết, nhưng hiện tại cô mang thai ba tháng được ba tháng rồi mà còn chưa thấy bản thỏa thuận kia đâu.

Lục Dục Thần lúc này ôm lấy cô, từ góc độ của anh nhìn lại, người phụ nữ nằm trong lòng anh có khuôn mặt trắng nõn, một đôi mắt đào hoa ngẩng lên nhìn anh, mỗi lần chớp mắt tựa như dùng lông chim phẩy vào trái tim anh vậy.

Nhìn cô như vậy, ánh mắt anh hơi trầm xuống, thân nhiên nói:

“Có thể là gần đây bận quá, luật sư Phạm gần đây bận rộn thay em tranh đoạt cổ phần công ty Đường thị. Có lẽ mấy ngày nữa sẽ có kết quả. Đến lúc đó, anh lại phải người giúp em, đem Đường thị mang về”.

“Mấy ngày nữa... Nhanh như vậy sao?!”

Đường Tâm Lạc hưng phấn tròn mắt:

“Thật tốt quá, luật sư Phạm thật lợi hại, em còn tưởng rằng chuyện này ít nhất kéo dài mấy tháng chứ.”

Lục Dục Thần sau khi khéo léo đá sang chuyện khác, hài lòng đem người phụ nữ của mình vui vẻ một lần nữa ôm vào trong ngực.

“Lợi hại không phải là luật sư Phạm, mà là chồng em. Chồng làm nhiều như vậy, có phải em cũng nên làm chút gì đó báo đáp không nhỉ?”

Cô "ừ" một tiếng trầm thấp gợi cảm, hơi thở thổi vào vành tai khiến Đường Tâm Lạc bất giác run rẩy lên.

Trông thấy mặt cô đỏ ửng lên, ánh mắt của anh cũng trở nên âm trầm theo.

Tại bên tai cô, anh nói giọng khàn khàn:

“Sao, muốn anh rồi hả?”

“Em... em không có ý đó, anh đừng nói lung tung”

Cô cúi đầu, không dám giương mắt nhìn anh.

Đường Tâm Lạc cũng không biết mình hôm nay là thế nào, từ sau khi nộ hôn buổi sáng đó, cô hôm nay dường như đều có chút hoảng hốt.

Dù sao vẫn không tự giác, sẽ lâm vào trạng thái vô cùng nguy hiểm.

Đó là một loại trạng thái, phút chốc bị người đàn ông trước mắt hấp dẫn.

“Không có ý đó? Sao mặt lại đỏ thế kia?”

Anh đưa tay nhẹ nhàng nâng cằm cô lên.

Đường Tâm Lạc ngượng ngùng ngó lơ, không dám đối mặt với đôi mắt thần bí của anh:

“Em, em từ nhỏ đã là dạng người dễ xấu hổ, anh đừng nghĩ sai, em không có ý đó.”

Anh vừa rồi hỏi cô vấn đề như vậy, cô có thể không đỏ mặt sao!

Hỏi mình có phải "muốn" hay không, loại lời này, anh ấy nói ra miệng được ư!

Lục Dục Thần bỗng nhiên thấp giọng nở nụ cười, vừa cười nhẹ vừa đặt cô ngồi trên đùi mình.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Nhanh chóng sợ phát khóc

Vừa rồi Đường Tâm Lạc chỉ là ngồi ở bên cạnh anh, còn lúc này, toàn bộ người bị anh bế lên, trực tiếp ngồi ở trên đùi anh.

Cô biết rõ cái tư thế ngồi này có bao nhiêu nguy hiểm.

Lần trước trong xe, chính là ngồi như vậy, ngồi, khiến cho anh thiếu chút nữa đã đi quá giới hạn.

Cô không dám tùy ý động đậy, sợ lại một lần nữa kích động người nào đó.

“Thật sự không muốn anh sao, hả?”

Anh lại một lần thấp giọng hỏi.

Lúc này anh không thủ thi ở vành tai cô nữa, mà là trực tiếp đặt gần môi cô.

Cô bị anh giữ hai tay trước ngực, chỉ cần thoáng thu hai tay lại là có thể đem toàn bộ người cô ôm lấy.

“Lục Dục Thần, anh đừng... A.....”

Lời cự tuyệt, đã trực tiếp bị anh nuốt vào bụng.

Nụ hôn của anh rơi lên cánh môi của cô, không có tiến sâu thêm, chỉ là trần trụi trên đôi môi của cô.

Đường Tâm Lạc bị anh cưỡng hôn không còn kiên nhẫn, cũng không biết tại sao phải biến thành như vậy.

Dù sao cô đang cảm thấy đáy lòng trống trơn, giống như có một loại cảm giác kỳ quái, làm cho tâm tình của cô trở nên bị động.

“Nói, có phải muốn anh rồi hay không?”

Anh cong môi khẽ cười, làm cho đôi mắt vốn tĩnh mịch thâm sâu của anh lộ ra sáng hơn.

Đường Tâm Lạc bị anh trêu ghẹo như vậy không có cách nào khác, chỉ có thể nhỏ nhẹ đáp lại:

“Thật sự không muốn, trong bụng em còn có Bảo Bảo...”

nhìn vẻ mặt lạnh lùng, giống như có chút tức giận của anh, nghĩ đến tất cả những gì anh đã làm cho Đường gia, cô lại vội vàng bổ sung:

- Nếu như anh muốn báo đáp, vậy hôn nhẹ đi... Anh nói, vậy có được không?

Cô nhẹ nhàng vòng tay qua cổ anh, nịnh nọt chui rúc vào cổ anh.

Cô biết rõ người đàn ông này thích gì, anh thích cô giống như con mèo nhỏ nịnh nọt anh, loại thời điểm này, để tránh Lục Dục Thần âm tình bất định tính khí phạm vào, chỉ có thể mọi cách nịnh nọt.

“Chỉ là hôn nhẹ thôi?”

Anh nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt thâm trầm đen láy không hiểu làm cho Đường Tâm Lạc có chút chột dạ.

Mặt cô ngày càng đỏ lên, cắn môi nói:

“Cùng lắm thì tối nay, chúng ta lại...”

Ánh mắt anh hơi nheo lại:

“Lại cái gì?”

“Anh...”

Đường Tâm Lạc ừy khuất nhúu mày, cô nhanh chóng bị anh chọc tức đến phát khóc rồi.

Cô cũng đã thỏa hiệp, tại sao anh lại cứ muốn bức cô nói chuyện đó.

Thấy cô vừa đáng thương vừa đáng yêu như thú con, Lục Dục Thần thấp giọng nói:

“Được rồi, nếu ngoan ngoãn nghe lời như vậy thì cứ như em muốn. Hiện tại cứ hôn nhẹ đã, buổi tối trở về phòng mới ban thưởng cho em thật tốt.”

Dứt lời, gáy cô trực tiếp bị anh ôm lấy.

Hơi thở người đàn ông quen thuộc lập tức đập vào mặt, Đường Tâm Lạc bị Lục Dục Thần hôn đến mức gần như não thiếu khí.

Nụ hôn của anh thật nóng bỏng, ngọt ngào.

Cô bị anh hôn đến toàn thân như nhũn ra, hoàn toàn mất đi lực chống cự, chỉ có thể thả người trong lòng anh.

May mắn, bọn họ đang ngồi đây, bằng không, cô bây giờ nói không chừng đã không có mảnh vải che thân rồi.

“A....”

Nụ hôn vừa chấm dứt, anh cũng buông cô ra.

Vừa mới chuẩn bị mở miệng nói chuyện, anh bỗng ôm chặt cô vào lòng, đặt cằm trên vai cô, hơi hơi thở hỗn hển nói:

“Đừng nhúc nhích, để anh ôm em một chút.”

“Nhưng mà...”

Vành tai cô đột nhiên bị anh thổi vào một luồng khí.

Tâm Lạc vô thức run rẩy.

“Ng Sloan, đừng nhúc nhích...”

Giọng nói trầm thấp khàn khàn vang lên bên tai cô:

- Nếu như không muốn bây giờ anh muốn em, tốt nhất đừng nhích tới nhích lui khiêu chiến sự nhẫn nại của anh.

Đường Tâm Lạc bị anh dọa đến mức không dám nhúc nhích, bởi vì cô đã rõ ràng cảm giác được anh đang cố gắng kiềm chế lấy.

Cô vội vàng đưa tay đẩy ngực anh ra, ý đồ muốn để mình rời xa mối nguy hiểm.

Nhưng hiển nhiên, cô thật không thể hiểu nổi anh.

Cô vừa mới hoạt động một chút, anh dường như càng thêm khó chịu.

“Lục Dục Thần, anh còn muốn ôm bao lâu? Không thể buông em ra đã sao?”

Cô thực sợ, dường như trong giọng nói đã muốn khóc nức nở.

Chương 134: Cô và chồng trước còn liên lạc

Đến cuối cùng, cô vẫn bị Lục Dục Thần đạt được ý muốn.

Cô trực tiếp bị anh bế lên lầu.

Cô Trương vốn đã bày biện đồ ăn lên bàn, chuẩn bị kêu Lục Dục Thần và Đường Tâm Lạc ngồi vào vị trí. Chứng kiến cảnh Lục Dục Thần ôm Đường Tâm Lạc lên lầu liền kịp thời phân phó nhà bếp mang đồ ăn trễ hơn một chút.

Mà Đường Tâm Lạc, sau khi bị Lục Dục Thần ôm trở về phòng, kiên trì phối hợp với anh.

Dù sao, chờ sau khi mọi chuyện kết thúc, toàn thân cô mềm nhũn nằm trên giường, hầu như không còn ý thức.

Ngày hôm sau, Lục Dục Thần theo lịch đến công ty.

Trước khi đi, Đường Tâm Lạc tiễn anh lại bị anh ôm vào lòng hôn mãnh liệt. Mãi đến khi Đường Tâm Lạc hôn đến thở dốc, anh mới chịu buông ra.

“Chỉ biết bắt nạt người ta...”

Cô đưa hai tay chống vào ngực anh, nũng nịu kháng nghị.

“Ngày hôm đã dạy em rồi đấy, về sau goodbyekiss đều phải như vậy mới được.”

Lục Dục Thần túm lấy chiếc cằm của cô nhẹ nhàng lay động:

“Mới đó mà quên rồi hả?”

“Không dám, em làm sao dám quên.”

Cô hơi bĩu môi, giận dỗi nói.

Biết mình tối hôm đã giãy vò cô không nhẹ nhàng lắm, Lục Dục Thần đành nhẹ giọng dụ dỗ:

“Ngoan nghe lời ở nhà nghỉ ngơi, buổi tối chờ anh về cùng ăn cơm nhé.”

Thời gian trước anh đã rất bận, tuy rằng mỗi ngày đều đi bệnh viện cùng cô, nhưng thời gian ăn cùng nhau lại không nhiều.

“Được.”

Đường Tâm Lạc ngoan ngoãn trả lời, Lục Dục Thần đang muốn lên xe, lại bị bàn tay nhỏ nhắn của cô từ phía sau kéo lại.

“Đợi một chút...”

Nàng túm lấy ống tay áo của anh, nhỏ giọng nói:

“Có chuyện này...em đột nhiên nhớ tới, lúc trước rời đi quá vội vàng, em còn một chút đồ còn để ở nhà Lục Kinh Hạo.”

Cô vốn không định nói cho anh biết, muốn bản thân vụng trộm đi một chuyến đến Lục gia là xong. Nhưng không biết tại sao, nghĩ đến muốn gạt anh chuyện này, trong nội tâm cô dù sao vẫn rất bất an. Do dự sau nửa ngày, vẫn là quyết định nói ra.

“Em muốn buổi chiều sang đó một chuyến để lấy đồ về.”

Cô cúi đầu, bởi vậy bỏ lỡ ánh mắt vừa mới lóe lên của anh.

“Ừ, để anh cử người đi cùng em.”

“Không cần phiền toái như vậy đâu.”

“Không được, không ai đi cùng anh sẽ rất lo lắng.”

Anh vẻ mặt thân nhiên, ngoài miệng nói quan quan tâm, nhưng đáy mắt lại lạnh lùng hơn vài phần:

“Đưa bé còn nhỏ, anh sợ người Lục Tứ gia sẽ làm khó em.”

Đường Tâm Lạc biết rõ anh rất lo lắng cho đứa bé, đây dù sao cũng là đứa con đầu của Lục Dục Thần, nếu không dẫn người theo, nhất định anh sẽ không cho cô đi.

“Cái kia... Được rồi.”

Cô miễn cưỡng đáp ứng, chỉ có thể đến lúc đó lại nghĩ cách đem chi phiếu cho Lục Kinh Hạo đổi lấy đồ.

“Được rồi, vào đi...Lát nữa anh sẽ cử người đến.”

Lục Dục Thần hôn lên trán cô một cái, sau đó lên xe rời đi, hoàn toàn không thấy điều gì bất ổn.

Nhưng chẳng biết tại sao, đưa mắt nhìn anh rời đi, Đường Tâm Lạc cảm thấy lòng bất ổn, cảm giác, cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

...

Lục Dục Thần sau khi lên xe, không khí trong xe ngay lập tức như đóng băng.

Anh ngồi ghế sau, sắc mặt không chút biểu lộ, đôi mắt màu đen càng trầm lạnh làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Lục Dục Thần là hạng người gì, chỉ bằng hai ba câu nói, liền biết được Đường Tâm Lạc đang giấu diếm anh chuyện gì đó.

Nếu như trước đó cô không có giao ước với Lục Kinh Hạo, cô sẽ không mạo muội chạy tới Lục gia để lấy đồng đồ cũ làm gì.

Điều này thể hiện, cô và Lục Kinh Hạo chắc chắn vẫn còn liên lạc.

Chỉ cần vừa nghĩ tới Đường Tâm Lạc và Lục Kinh Hạo đang giấu diếm liên lạc với nhau, Lục Dục Thần trong lòng không khỏi tối tăm phiền muộn.

Mạnh Trạch ngồi ở trước, cảm giác được từ phía sau truyền đến bầu không khí căng thẳng liền một mực không dám quay đầu lại.

Nhưng Kiều tiểu thư bên kia một mực gửi tin nhắn thúc giục, anh ta suy nghĩ một chút, rồi quay đầu hướng Lục Dục Thần nói:

- Ông Lục, Kiều tiểu thư bên kia muốn mời ông cùng dùng cơm tối, có nên từ chối không?

Anh ta vừa rồi nghe thấy ông Lục và Thiếu phu nhân nói buổi tối phải về nhà ăn cơm, hiển nhiên cho rằng Lục Dục Thần sẽ đáp ứng lời mời của Kiều Nhân Nhân.

“Từ chối..”.

Lục Dục Thần đôi mắt màu hơi tối, đột nhiên đổi ý:

“Không, đồng ý đi, chọn một nhà hàng mà cô ấy thích.”

Anh bỗng nhiên rất muốn biết, nếu như Đường Tâm Lạc biết mình thất ước, trên khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm kia, sẽ biểu lộ như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Ôm ghen lần đầu tiên

Đường Tâm Lạc rốt cuộc không biết mình đã bị Lục Dục Thần thả câu.

Sau khi cô trở lại biệt thự liền muốn vào bếp, muốn phân phó nhà bếp chuẩn bị một số đồ ăn mà Lục Dục Thần thích.

Không ngờ vừa mới vào phòng bếp, mùi thức ăn đã xộc thẳng vào xoang mũi, nếu trước kia cô cảm thấy dễ chịu, thì hiện giờ lại chỉ cảm thấy buồn nôn khó chịu.

“Oe...”

Cô chịu không được nữa liền che miệng chạy vào nhà vệ sinh nôn một trận.

“Thiếu phu nhân... Cô sao vậy, không thoải mái ở đâu sao?”

Bà Trương sau cái lần Đường Tâm Lạc biện hộ cho bà, thái độ đối với Đường Tâm Lạc liền khác hẳn.

Bà vội vàng đỡ Đường Tâm Lạc đến phòng khách ngồi xuống, hỏi tình trạng của cô, lập tức hiểu được.

“Thiếu phu nhân, chắc do cô ốm nghén rồi. Đây là phản ứng bình thường khi mang thai, ba tháng sau sẽ từ từ chuyển biến tốt đẹp.”

Bà Trương vừa vuốt vuốt lưng cho Đường Tâm Lạc, vừa bảo người đem đồ chua đến cho Thiếu phu nhân để bớt buồn nôn.

Trước đó bà còn thấy khó hiểu, tại sao Thiếu phu nhân có con, đã hai tháng nhưng lại không thấy ốm nghén gì cả.

Bình thường phụ nữ mang thai, chừng một tháng liền sẽ bắt đầu có dấu hiệu ốm nghén, mãi đến ba tháng sau mới từ từ giảm bớt. Có trường hợp phụ nữ có thai tình trạng ốm nghén đặc biệt nghiêm trọng, có người thì nhẹ một chút.

Đường Tâm Lạc đến thời điểm này mới xuất hiện dấu hiệu ốm nghén đầu tiên, đưa bé trong bụng quả là không muốn làm khổ mẹ nó.

“Bà Trương...tôi không sao rồi.”

Đường Tâm Lạc hơi thở rất cuộc cũng trở lại bình thường, vừa rồi trong phòng bếp, nghe tới mùi đồ ăn liền không nhịn được muốn nôn, nhưng sau khi đi ra, hít thở không khí trong lành, đã cảm thấy đỡ hơn rất nhiều.

Cô cũng biết, phụ nữ mang thai sơ kỳ ít nhiều đều như vậy, lúc ở bệnh viện, bác sĩ cũng đặc biệt dặn dò cô chuyện này.

Nhưng từ sau khi mang thai, cô vẫn luôn không phát sinh tình trạng này, thế cho nên cô cũng không mấy quan tâm đến.

Lần đầu tiên như vậy, thiếu chút nữa đã phản ứng không kịp.

“Thiếu phu nhân, thân thể cô không thoải mái, buổi chiều còn muốn ra ngoài không?”

Bà Trương nhìn sắc mặt tái nhợt hơn bình thường của Đường Tâm Lạc, nhịn không được mà khuyên nhủ.

Người thiếu gia cứ đến cho thiếu phu nhân đã đến, bà Trương lúc ấy đã tự mình sắp xếp, tự nhiên biết rõ cô buổi chiều sẽ muốn ra ngoài.

“Không được.”

Đường Tâm Lạc lắc đầu cố nén cảm giác buồn nôn:

“Không có chuyện gì đâu bà Trương, tôi ngồi nghỉ một lát là khỏe ngay. Vừa rồi là do đột nhiên ngửi thấy mùi phòng bếp nên mới như vậy, chỉ cần không đến đó là không sao rồi.”

Bà Trương khuyên cả buổi, thấy Đường Tâm Lạc khư khư cố chấp, nên chỉ có thể sai người hầu tìm vài loại đồ ăn vặt chua ngọt cho Đường Tâm Lạc ngăn chặn cảm giác buồn nôn.

May mắn, sau khi ngồi trong phòng khách chốc lát, cảm giác buồn nôn rất cuộc cũng rút đi.

Bởi vì bây giờ cô thật sự "dị ứng" với mùi đồ ăn nên Đường Tâm Lạc đến cơm trưa cũng không ăn, chỉ là dùng một chút đồ ăn vặt lót dạ rồi dẫn người đến nhà Lục Kinh Hạo.

Lục Dục Thần phái tổng cộng bốn người, đều mang đồng phục đồ âu đen, cơ bắp cuộn cuộn mạnh mẽ trắng hếu.

Xe của cô lái phía trước, xe bốn người hộ vệ ở phía sau, đến được bên ngoài cổng lớn Lục gia thì dừng lại.

Đường Tâm Lạc từ trong cửa sổ xe nhìn về cánh cửa sắt đóng chặt nhà Lục gia.

Xuyên thấu qua khe hở cửa sắt, tòa "Thạch ma" từng nhốt cô nửa năm, rất cuộc lộ ra gương mặt dữ tợn.

Nơi này chính là Lục trạch, được coi như là Nhất mạch chi nhánh của Lục gia, Lục Chí Hạ đứng thứ tư trong địa vị Lục gia, người Lục gia có thói quen gọi ông là Lục Tứ.

Trên thực tế, Lục Dục Thần và Lục Chí Hạ vai vế ngang nhau, Lục Kinh Hạo thấy Lục Dục Thần, trái lại phải gọi đối phương một tiếng "chú".

Chỉ có điều, chú là cách gọi thân mật, Lục Chí Hạ tại gia tộc Lục gia địa vị bình thường, không thân thiết với người trong tộc Lục gia cho lắm, bởi vậy, Lục Kinh Hạo có muốn gọi thật, cũng chỉ có thể giống người khác, gọi Lục Dục Thần một tiếng Lục gia.

Có thể nói, nếu như không có Đường Tâm Lạc, Lục Dục Thần cũng không nhất định biết rõ Lục gia có một người tên là Lục Kinh Hạo.

Chương 136: Gặp lại chồng trước

Đường Tâm Lạc xuống xe, bốn người hộ vệ đồ đen cũng từ chiếc xe phía sau đi xuống.

Hai người bảo vệ đứng sau lưng Đường Tâm Lạc, còn hai người từ phía sau thùng xe lấy ra bốn chiếc va li lớn.

Đồ cô để lại Lục gia không ít, bốn chiếc va li này vừa vận chất được những thứ kia.

Đường Tâm Lạc trước khi đến đã gọi điện cho Lục Kinh Hạo, tuy rằng rất ghét đối phương, nhưng vì chiếc vòng cổ mà mẹ cô đã để lại, cô phải kiềm chế sự buồn nôn trong lòng, lá mặt lá trái với Lục Kinh Hạo.

Thấy Đường Tâm Lạc đã đến, người quản gia sớm chờ lệnh từ trước vô cùng sốt ruột dẫn người vào biệt thự.

Nếu không phải được Thiếu gia phân phó, ông ta quả thực sẽ không kiên nhẫn hầu hạ cô tiểu thư nghèo khổ không quyền không thế này.

“Đường tiểu thư, bảo người của cô cẩn thận một chút...”

Quản gia đi theo bên cạnh Đường Tâm Lạc, ý nhị nhìn bốn người hộ vệ mặc đồ đen cường tráng đi theo phía sau.

“Những thứ kia đều rất quý, nếu đụng hư cái gì thì phải vỡ cái đó, nhưng đó không phải là đồ mấy người có thể bồi thường được đâu.”

Đang khi nói chuyện, khóe mắt đuôi lông mày ông ta, tất cả đều tỏ vẻ khinh bỉ đối với Đường Tâm Lạc cũng với bốn người bảo vệ.

Đường Tâm Lạc khẽ nhếch môi cười, người quản gia này là họ hàng xa của Cung Tuyết Mị, cô vừa được gả cho Lục gia không bao lâu thì ông quản gia cũ đã bị người này ép bỏ đi.

So sánh với lão quản gia phục vụ Lục gia đã nhiều năm kia thì người quản gia mới đi bên cạnh cô cũng thật không hổ là họ hàng với Cung Tuyết Mị.

Thiển cận, keo kiệt, không có trình độ, lại còn mang tính cách chua ngoa của người nhà họ Cung.

Đường Tâm Lạc đến một câu cũng không thèm trả lời, trực tiếp đi vào bên trong biệt thự.

Vừa đi ra vài bước, liền nghe phía sau truyền đến tiếng kêu đau.

Quay đầu nhìn lại, người quản gia vừa rồi còn kiêu ngạo cảnh báo cô, cũng không biết tại sao lúc này lại nằm dài trên nền đá cẩm thạch thống khổ kêu lên.

Trán ông ta chảy ra rất nhiều máu, phần đá cẩm thạch bên dưới đã nhuộm một mảng màu đỏ.

- Máu... Thật là nhiều máu... Đầu của tôi...a...

Quản gia sờ lấy dòng máu sền sệt đang chảy từ trán mình, sợ tới mức toàn bộ tay đều đang phát run.

Đường Tâm Lạc như có điều suy nghĩ nhìn về bốn người hộ vệ đang đứng sau lưng người quản gia ba bốn mét, tuy rằng bốn người bọn họ mang theo kính râm, vẻ mặt trang nghiêm tức cứ như không thấy gì.

Nhưng cô biết rõ, người quản gia nằm rạp trên mặt đất chặt vật không chịu nổi kia, tuyệt đối không khỏi liên quan đến bốn người ấy.

“Sao lại đứng thất thần thế kia! Quản gia nhà mấy người đi đường không có mắt, đi trên sàn bằng phẳng mà còn vấp ngã được, mấy người còn không nhanh đưa người đi xử lý vết thương?!”

Hai người hầu đi sau lưng quản gia, nghe thấy Đường Tâm Lạc nói vậy mới kịp phản ứng, lập tức đi lên trước ba chân bốn cẳng đỡ người quản gia dậy.

Bọn họ vừa rồi cũng đi sau lưng quản gia, mọi người đi rất bình thường, cũng không biết vì cái gì đột nhiên trông thấy quản gia quản gia ngã sập xuống.

Nơi này là cổng chính biệt thự, cửa ra vào đều trải đá cẩm thạch.

Sợ người làm sao có thể so sánh với nền đá cẩm thạch, đầu quản trực tiếp đập xuống mặt đất, chất lỏng đỏ tươi từ trán ông ta tràn ra, cũng đủ khiến bọn họ kinh hãi.

May mắn có Đường Tiểu Thư nhắc nhở...

Thấy ba người rời đi, Đường Tâm Lạc lúc này mới dẫn người của mình tiếp tục đi vào trong biệt thự.

Bước qua cửa trước, một bước vào phòng khách đã nhìn thấy Lục Kinh Hạo ngồi trên ghế salon.

Mặt mũi anh ta vẫn anh tuấn bất phàm như trước, thân hình vạm vỡ cao lớn, anh ta còn giống như trước đây, nụ cười lúc thức dậy có thể làm cho người ta si mê, nhưng sự lạnh lùng lúc không vui trong ánh mắt anh ta thực sự có thể làm cho người ta phải nhượng bộ lui binh.

Nhưng mà, đó chỉ là cảm giác lúc trước, bây giờ Lục Kinh Hạo trong mắt Đường Tâm Lạc, chỉ còn lại cảm giác chán ghét mà thôi.

Lục Kinh Hạo trông thấy Đường Tâm Lạc đi tới, ánh mắt hiện lên một chút ám muội không người nào nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Đừng cho rằng là tôi thích anh

Lục Kinh Hạo ánh mắt lướt qua Đường Tâm Lạc, rồi dừng lại ở bốn người vệ sĩ mặc đồ đen đứng phía sau cô.

Chỉ liếc một cái, anh ta liền cảm thấy khí chất toát ra từ bốn người này không giống như vệ sĩ bình thường.

Sâu âm u đôi mắt lại tối tối, xem ra địa vị Đường Tâm Lạc thật đúng đã lên cao.

“Ngồi đi.”

Lục Kinh Hạo khước miệng gầy nhẹ, không chút che giấu vẻ mỉa mai.

“Không cần đâu.”

Đường Tâm Lạc không muốn cùng nói nhiều với loại người này:

“Tôi đến để lấy đồ, xong tôi sẽ đi ngay.”

Nghe được cô nói vậy, Lục Kinh Hạo đáy mắt càng hiện lên sự khinh thường:

“Lên được giường Lục gia rồi, quả nhiên khí thế khác hẳn nhĩ. Đường Tâm Lạc, được người ta cưng chiều đến mức ý vậy sao?”

Lúc trước cho rằng cô là một người yếu ớt lại nhạt nhẽo, vậy mà không ngờ sau kịch biến lại có thể lập tức thay da đổi thịt, còn bò được lên giường của kẻ tai to mặt lớn kia.

Đường Tâm Lạc... Anh ta quả thật đã đánh giá thấp cô rồi.

Lục Kinh Hạo muốn cô cảm thấy khó chịu, nhưng lại không biết, anh ta đối với Đường Tâm Lạc mà nói, đã sớm mất đi sức ảnh hưởng rồi.

Chưa nói đến việc cô được Lục Dục Thần nâng đỡ mới có tất cả, cho dù cô có bán thân quyến rũ người khác thì có sao?

Chẳng lẽ Đường Tâm Lạc cô đáng bị cả nhà Lục Kinh Hạo giẫm dưới chân, đáng bị đám người Đường gia mang danh người thân kia chèn ép mới được sao?

Bất kể là bán thân, hay là bò lên giường, chỉ cần có thể báo thù, cô không quan tâm nhiều như vậy.

“Lục Kinh Hạo, đừng chậm trễ thời gian nữa. Đồ đạc của tôi ở đâu, mau dẫn tôi đi... Anh cũng không muốn đến cuối cùng lại không lấy được thứ anh muốn chứ?”

Nghe ra thâm ý trong lời nói của Đường Tâm Lạc, Lục Kinh Hạo chau mày.

“Đi theo tôi.”

Anh ta quay người lên lầu.

Anh ta lên lầu, Đường Tâm Lạc cũng dẫn theo bốn vệ sĩ đi theo.

“Đồ của cô đều ở bên trong, căn phòng này tôi chưa từng xáo trộn gì cả.”

Lục Kinh Hạo đứng ở cạnh cửa, đem cửa phòng mở ra.

Màu cam ấm áp của ánh đèn rơi rải xuống, đây là một căn phòng ấm áp lạ thường.

Đường Tâm Lạc đứng ở trước cửa, ánh mắt trong khoảnh khắc chớp động, rồi nhanh chóng khôi phục bình thường.

Nơi đây, đã từng là nơi mà cô chăm chỉ làm việc.

Gian phòng ngủ này, là phòng của cô và Lục Kinh Hạo, từ bức màn, giấy dán tường, tất cả những vật trang trí từ nhỏ đến lớn, tất cả đều được cô sắp xếp tỉ mỉ.

Chỉ tiếc, người và vật không còn.

Lúc trước, trong lòng cô đã tràn đầy ước mơ có thể cùng Lục Kinh Hạo sống chung ở đây, nhưng từ khi kết hôn đến bây giờ, hiện tại mới là lần đầu tiên hai người cùng có mặt trong căn phòng này.

A, thật sự là buồn cười.

- Đồ đạc của cô tôi chưa đụng vào đâu, sau khi cô đi, tất cả những thứ đó vẫn được giữ nguyên vẹn.

Lục Kinh Hạo đứng ở cạnh cửa, phía sau lưng hơi dựa vào vách, cúi đầu nói với nàng.

Nếu những người khác, có lẽ sẽ nghĩ Lục Kinh Hạo làm như vậy, chắc vẫn còn cảm tình với vợ trước.

Nhưng Đường Tâm Lạc hiểu rất rõ anh ta, người đàn ông này không đụng vào đồ của cô, tuyệt đối không phải bởi vì nguyên nhân như vậy.

Quả nhiên, cô nghe được Lục Kinh Hạo tiếp tục nói:

“Tôi khuyên cô tốt nhất đừng ôm mộng tôi còn tình cảm với cô. Tôi nghe nói cô đang chuẩn bị một số tiền để phẫu thuật thẩm mỹ, lại mượn cơ hội trở lại bên cạnh tôi? A, Đường Tâm Lạc, cô sẽ không nghĩ khi cô thay đổi ngoại hình thì tôi lại thích cô đấy chứ?”

Lục Kinh Hạo ánh mắt lạnh lùng vô tình nhìn Đường Tâm Lạc, tuy rằng cảm thấy bộ dạng cô không đeo kính thuận mắt hơn quá khứ rất nhiều, thế nhưng bởi vì bị ép, vì thân phận địa vị nên đành lấy cô, chứ sự chán ghét vẫn chưa thể rút đi.

“Nói thiệt cho cô biết... Không đụng vào đồ của cô, chỉ là bởi vì tôi cảm thấy rất ghê tởm, không muốn ô uế tay của mình. Đương nhiên, về sau tôi phát hiện, lưu lại những thứ này có lẽ còn có giá trị, nên tôi càng không muốn động vào.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triển Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Bỏ một cánh tay anh ta

Giọng nói anh ta trầm thấp êm tai, nhưng lời nói ra thật là tàn nhẫn.

Anh ta cho rằng, nói ra như vậy, Đường Tâm Lạc tất nhiên sẽ giống như lúc trước, lạnh run, sau đó những giọt nước mắt khiến người ta chán ghét sẽ lại rơi xuống.

Nhưng người phụ nữ hiền lành trong trí nhớ của anh ta, sau khi nghe lời này, chẳng những không hèn mọn cúi đầu xuống nhẹ giọng khóc nức nở, ngược lại còn hất cằm lên, dùng đôi mắt tinh anh can đảm nhìn thẳng vào anh ta.

“Lục Kinh Hạo...”

Cô nhìn anh, ánh mắt kiên nghị:

“Anh ảo tưởng quá rồi đấy.”

Đường Tâm Lạc đáp trả bằng ánh mắt căm ghét, trong giọng nói sự khinh thường ngày càng lớn.

“Nếu như anh ghét tôi đến mức đồ đạc của tôi cũng không muốn động, vậy trước lúc ly hôn, tại sao lại không biết xấu hổ cướp từ tay tôi 20% cổ phần công ty Đường thị? Nếu như anh khì khải thật như lời anh nói, trước kia anh đã không vì mục đích thoát khỏi thân phận con riêng mà lấy tôi rồi! Lục Kinh Hạo, đừng đem mình tung hô như vậy, không xứng đâu!”

“Cô ——!”

Lời nói của Đường Tâm Lạc như một cái tát vào mặt Lục Kinh Hạo.

Trong lòng đột nhiên giận dữ, anh ta trực tiếp giơ tay phải lên, định hướng mặt Đường Tâm Lạc mà tát.

Một bóng đen cao lớn bỗng nhiên xuất hiện từ sau lưng Đường Tâm Lạc, trực tiếp gấp cánh tay phải của Lục Kinh Hạo.

Tiếp theo trong nháy mắt, Đường Tâm Lạc nghe được tiếng hét thảm thiết, cánh tay phải của Lục Kinh Hạo bị bẻ ngoặt xuống.

Chỉ là chưa đến một giây, người được Lục Dục Thần cù theo cô liền đem cánh tay Lục Kinh Hạo bẻ cho trật khớp!

“Đường Tâm Lạc, cô... Cô dám ra tay ở Lục gia sao?”

Lục Kinh Hạo trên trán chảy mồ hôi to như hạt đậu, cả khuôn mặt đã vo thành một nắm.

Anh ta biết rõ thân phận của những người này, lại càng thêm e ngại thực lực của bọn họ.

Vì vậy, cho dù bị bọn họ bẻ một cánh tay, anh ta cũng không dám chất vấn gì, chỉ có thể đem lửa giận trút lên Đường Tâm Lạc.

“Lục Kinh Hạo, nếu không phải anh muốn động thủ với tôi trước, bọn họ cũng không thêm ra tay với anh đâu.”

Cô đã sớm không còn là Đường Tâm Lạc của lúc trước, sẽ không đi chỉ vì cái nhử mồi của Lục Kinh Hạo.

“Được, xem như cô lợi hại...”

Lục Kinh Hạo dựa vào tường, biết rõ hôm nay có bốn người vệ sĩ này, bản thân tuyệt đối không thể ức hiếp được Đường Tâm Lạc.

Lúc đầu vốn chuẩn bị hống hách làm nhục cô, hiện tại xem ra, chỉ có thể mau chóng lấy chi phiếu mà đuổi người đi mà thôi.

“Cô thu dọn mau mau chút đi, dọn xong nhớ đưa đồ cho tôi đây.”

Lục Kinh Hạo vịn lấy cánh tay phải bắt lực nghiêng răng nói.

Đường Tâm Lạc không muốn cho bốn người vệ sĩ biết rõ "Giao dịch" lén lút giữa cô và Lục Kinh Hạo, chỉ có thể cho bốn người thay cô xếp đồ vào vali, còn cô liếc mắt ra hiệu cho Lục Kinh Hạo đi ra ngoài.

Gian phòng này từ khi cô kết hôn cũng chỉ có một mình cô ở, đồ vật bên trong hầu hết đều mang từ Đường gia đến.

“Cô muốn làm gì?”

Lục Kinh Hạo theo cô đi ra ngoài, trái tay vịn vào cánh tay phải bắt lực, tuy rằng rất muốn Đường Tâm Lạc gọi người nói khớp lại cho, nhưng lại không còn mặt mũi nào mở miệng.

Đường Tâm Lạc cũng không nói nhiều, trực tiếp lấy tám chi phiếu từ trong túi ra:

“Anh trả lại đồ cho tôi.”

Lục Kinh Hạo thấy tám chi phiếu hai mặt liền sáng ngời lên, đang muốn thò tay lấy đi thì Đường Tâm Lạc lại rút tay trở về.

“Trước tiên trả đồ của tôi cho tôi đã”

Món di vật của mẹ đối với cô là thứ quan trọng nhất, cô tin Lục Kinh Hạo tuyệt đối sẽ không để trong phòng để cô tự đến lấy.

Quả nhiên, ánh mắt Lục Kinh Hạo tối lại, sau đó lấy từ trong túi áo ra một chiếc hộp nhỏ màu lam đậm.

Đường Tâm Lạc nhận chiếc hộp màu lam, mở ra, một chiếc vòng cổ vàng gắn đá thạch anh được chế tác tinh xảo lẳng lẳng nằm bên trong.

Trông thấy chiếc vòng cổ quen thuộc, đáy mắt cô hiện lên một tầng thủy quang.

Mẹ...

Chương 139: Có người lái xe đâm cô

“Đưa chi phiếu cho tôi, cô đã có thứ cô muốn, tôi thì chưa.”

Lục Kinh Hạo nhìn đau, trực tiếp đoạt lấy tấm chi phiếu trong tay Đường Tâm Lạc.

Anh ta cầm lên nhìn qua, con số hai ngàn vạn, cùng với tên ba chữ rồng bay phượng múa đề bên trên đập vào mắt.

Lục Kinh Hạo không ngờ nở cười cười thâm sâu, đã có ba chữ "Lục Dục Thần" bảo đảm, tấm chi phiếu này tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì.

“Đường Tâm Lạc... Làm nhân tình của một người ta to mặt lớn như vậy, một ngày lại bị đá đấy. Nhưng mà cô yên tâm, nể tình một thời gian làm vợ chồng, nói không chừng đến lúc đó, tôi sẽ nâng đỡ cô một chút.”

Lục Kinh Hạo dùng giọng điệu bố thí nói với cô, ánh mắt tràn vẻ trịch thượng.

Đường Tâm Lạc liếc nhìn Lục Kinh Hạo, sau đó trực tiếp đem vòng cổ cất vào trong túi rồi rời đi.

Đối với Lục Kinh Hạo mà cô căm ghét, nói thêm một câu cũng chỉ là thừa thãi.

Lục Kinh Hạo tựa ở góc tường, nhìn theo bóng người Đường Tâm Lạc dần đi khuất, khoe miệng dần nở nụ cười khẩy.

Hừ, Đường Tâm Lạc... Cô cứ kiêu ngạo đi, chẳng bao lâu cô lại sẽ trở về cầu xin tôi thôi.

*

Đường Tâm Lạc cùng bốn người vệ sĩ áp đen thu dọn đồ đạc, tuy rằng Lục Kinh Hạo nói không đụng đến đồ của cô, nhưng khi cô nhìn sơ qua bố cục căn phòng đã ngay lập tức biết rõ những thứ này đã có người động tới.

Không phải là Lục Kinh Hạo, mà là người khác.

Người tham lam ở Lục gia không chỉ dừng lại ở một mình Lục Kinh Hạo, bất kể là Lục Chi Nghi hay là Cung Tuyết Mi, thậm chí là vị lão thái thái kia, toàn bộ đều không phải là đèn đã cạn dầu.

Mẹ yêu thương nàng, đã để lại cho cô không ít châu báu.

Một số cất ở nhà lớn Đường gia, một số cô đã mang qua Lục gia khi cưới chồng.

Kết quả, số trang sức ở Đường gia bên kia bị quân gia bán cho bà nội cùng bác gái.

Số trang sức để lại Lục gia, mặc dù không mất đi toàn bộ, nhưng sau khi Đường Tâm Lạc kiểm kê lại thì một khối trong đó có một khối Ngọc bài pha lê màu lục loại Đế Vương vô cùng quý giá đã không cánh mà bay.

“Thiếu phu nhân, tất cả đồ đạc đã được sắp xếp xong.”

Một người vệ sĩ bước đến báo cáo với cô:

“Cô nhìn xem có bỏ sót thứ gì hay không, nếu có thì chúng tôi giúp cô lấy về.”

Ba chữ "giúp lấy về", anh vệ sĩ áo đen nhấn mạnh, Đường Tâm Lạc biết rõ, bọn họ sẽ không "giúp lấy về", mà là phải giúp cô cướp về.

“Được rồi, tôi không muốn tiếp tục ở chỗ này, chúng ta đi thôi.”

Cái khối Ngọc bài pha lê loại Đế Vương kia tuy rằng quý giá, nhưng hôm nay cô tới đây, chủ yếu là lấy lại chiếc vòng cổ vàng đá thạch anh kia.

Hiện tại đồ đã lấy được, cô thật sự không muốn tiếp tục ở lại chỗ này.

Ở chỗ này lâu thêm một chút, dường như sẽ khiến cô nghĩ cái giai đoạn mà cô đã phải chịu nhục nhã ê chề ở đây.

“Vâng.”

Trước khi đến, ông Lục đã phân phó, phải nghe lời Thiếu phu nhân.

Bốn người vệ sĩ không dám trễ nãi, lập tức đi trước mở đường.

Lục Kinh Hạo sau khi lấy được hai ngàn vạn đã sớm không thấy bóng dáng đâu, cũng không biết là sót ruột đi ngân hàng rút về, hay là tìm người nắm lại tay cho mình.

Lục Kinh Hạo không có ở đây, quần gia cũng không có ở đây, Đường Tâm Lạc chẳng muốn giao tiếp cùng người Lục gia, trực tiếp cho bốn anh vệ sĩ chuyển đồ ra xe, còn cô thì ung dung đứng bên cạnh.

Vừa chuyển một chiếc vali đi thì sau lưng đột nhiên truyền đến âm thanh "két".

“Thiếu phu nhân cẩn thận!”

Đường Tâm Lạc còn không có kịp phản ứng, đã được một vệ sĩ thao tác nhanh nhạy đẩy cô về sau lưng bảo vệ.

Ba người khác cũng tức thì vây lại, che chở cho cô sau thân hình vạn võ to lớn.

Xuyên qua bức tường người, Đường Tâm Lạc chứng kiến một chiếc xe thể thao màu đỏ cực kì phô trương, xem chút nữa đã đụng vào xe bọn cô.

Khoảng cách tới chỗ cô đứng vừa rồi cũng chỉ là vài milimet.

Nếu như không phải được người của Lục Dục Thần kịp thời kéo ra, Đường Tâm Lạc cho dù không bị thương cũng sẽ bị chấn kinh quá độ mà dẫn đến động thai.

Nghĩ vậy, đôi mắt tròn xoe như mè không khỏi nheo lại, lạnh lùng nhìn về phía chiếc xe thể thao màu đỏ bóng loáng kia.

Cô nhận ra chiếc xe này, đây là xe của Lục Chi Nghi.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triển Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Đường Tâm Lạc, cô dám làm mất mặt Lục gia?

“Mấy người đang làm gì đó! Đây là đồ của Lục gia chúng tôi, ai cho mấy người động vào!”

Lục Chi Nghi và Cung Tuyết Mị từ trên xe bước xuống, thấy được bốn cái rương đặt cạnh xe, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Cung Tuyết Mị lờm ngớt, liền trông thấy bóng hình xinh đẹp phía sau lưng mấy người vệ sĩ:

“Ôi ôi, Đường Tâm Lạc... Thì ra là cô!”

Vừa rồi xa xa phát hiện có người khuôn đồ từ trong nhà ra, đã cảm thấy bóng dáng người kia có chút quen thuộc, bây giờ đến gần nhìn, quả nhiên là Đường Tâm Lạc.

“Cô đúng là cái đồ đệ tiện không biết xấu hổ, còn dám đến Lục gia khuôn đồ! Tôi nói cho đồ tiểu tiện nhân cô biết, cô và Lục gia không có bất cứ quan hệ nào, mấy thứ này đều là của Lục gia, đừng hòng mang thứ gì đi khỏi đây!”

“Mẹ nói đúng! Đường Tâm Lạc, cô bị anh tôi đuổi ra khỏi nhà rồi, dựa vào cái gì tới Lục gia lấy đồ vậy? Mẹ đợi ở đây, con vào gọi người.”

Lục Chi Nghi lập tức chạy vào trong biệt thự, không đầy một phút liền dẫn bảo vệ và người hầu Lục gia đi ra.

Đường Tâm Lạc nhú mày, còn chưa kịp nói gì thì anh vệ sĩ áo đen bên cạnh cô đã mở miệng trước:

“Thiếu phu nhân đừng lo lắng, những người này không chịu nổi một cước đâu, chúng tôi có thể giải quyết.”

“Không cần phải làm vậy đâu.”

Cô nhẹ nhàng khoát tay, quay đầu nhìn về phía sắc mặt âm tàn của Cung Tuyết Mị.

“Bà Lục, tôi khuyên bà hãy tìm hiểu rõ mọi chuyện hẵng sai người đến ngăn cản tôi. Tốt nhất bà nên đi hỏi con trai bảo bối của bà, mấy thứ này rút cuộc là của Lục gia nhà bà, hay là của Đường Tâm Lạc?”

“Hừ, cô đừng nghĩ lời Kinh Hạo là tôi sợ!”

Cung Tuyết Mị nhìn cô khinh thường nói:

“Nói cho cô biết, thứ đàn bà như cô, Kinh Hạo nhà tôi không thèm đếm xỉa đâu! Lúc cô ở Lục gia nó cũng không thèm chạm vào cô, bây giờ cô cút ra Lục gia rồi, chẳng lẽ Cao Hạo còn muốn nói chuyện với cô sao? Ừ trời, đứng ở đó mà nằm mơ!”

Cung Tuyết Mị có lẽ cảm thấy Đường Tâm Lạc chướng mắt, cũng không biết mối quan hệ giữa Đường Tâm Lạc và Lục Dục Thần.

Bà bình thường không qua lại với giới thượng lưu thành phố A, đến bây giờ cô vẫn giống với đại đa số, cho rằng Đường Tâm Lạc đến được với kẻ có tiền nhưng vẫn chưa dứt được tình cảm với con trai bà, đồng thời còn chuẩn bị kiếm một số tiền lớn đi phẫu thuật thẩm mỹ để được con trai bà chú ý đến.

Cũng bởi vì như vậy, Đường Tâm Lạc dưới mắt bà, chỉ có sự khinh miệt mà thôi.

“A, nếu như vậy...”

Đường Tâm Lạc chẳng muốn phản bác Cung Tuyết Mị, cũng không thèm quan tâm đến đám người hạ cấp đang muốn lại đồ của cô.

“Mấy anh để ý đồ đạc cho tôi, đừng để cho bọn họ đụng vào, tôi đi gọi điện thoại một chút.”

Cô căn dặn người vệ sĩ đứng cạnh, bản thân tức thì cầm lấy điện thoại quay người đi về chỗ yên tĩnh.

Trông thấy Đường Tâm Lạc tránh ra, Cung Tuyết Mị cho rằng cô sợ, lập tức đắc ý sai bảo đám người Lục gia đem đồ trở lại biệt thự.

Kết quả, sau khi Đường Tâm Lạc nói chuyện điện thoại xong trở về, rương đồ vẫn như lúc cô đi, được bảo toàn nằm im lại chỗ.

Mà cả đến chục người Lục gia vây quanh lúc này, tức thì tất cả đều nằm trên mặt đất, ôm lấy chỗ bị thương mà rên la.

Hai người Cung Tuyết Mị và Lục Chi Nghi thì càng thảm hơn.

Mặc dù không bị thương, nhưng cứ xem sắc mặt trắng bệch và đôi chân run rẩy của hai người đó mà xem, bọn họ đang hoảng sợ không ít so với những người khác.

Đường Tâm Lạc thấy thế liền rất hài lòng, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

“Thiếu phu nhân.”

Thấy cô trở về, người vệ sĩ trưởng thấp giọng nói:

“Đồ đạc vẫn để nguyên đây, không để cho bọn họ đụng vào một cái.”

“Rất tốt.”

Đường Tâm Lạc mỉm cười gật đầu, đối với bốn người được Lục Dục Thần cử đi theo này, thật sự là càng lúc cô càng thích.

Không hổ là người của Lục gia, vô cùng được việc.

“Tiểu tiện nhân, cô đừng tưởng rằng có lão già nào lăm tiền chống lưng mà đắc ý!”

Cung Tuyết Mị nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Đường Tâm Lạc:

“Tôi...tôi cho cô biết, nơi này là Lục gia, cô biết gia chủ Lục gia là ai không? Hừ, ở thành phố A này, không ai dám không nể mặt Lục gia! Kể cả lão già lăm tiền của cô, nếu biết rõ cô gây sự với người Lục gia, cũng sẽ nể Lục gia mà cho cô một đạp đấy biết không!”

“Đường Tâm Lạc, cô cứ đắc ý đi, chẳng được bao lâu nữa đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Giáo huấn mẹ con Lục gia

Lần này đừng nói là Đường Tâm Lạc, ngay cả bốn vệ sĩ cường tráng, cũng dùng một loại ánh mắt SB nhìn Cung Tuyết Mị.

Người đàn bà chanh chua này là ai?

Trái lại một lời có thể Lục gia, phải một lời Lục gia, đem Lục gia treo trên bờ môi ra về ta đây!

Bà ta gặp qua Lục gia, quen biết Lục gia sao?

Đúng thật là càng buồn cười, bà ta biết người đứng ở trước mặt là ai sao?

Biết danh tiếng của Lục gia, làm sao còn dám ở trước mặt thiếu phu nhân phát ngôn bừa bãi?

Cung Tuyết Mị không biết Đường Tâm Lạc bọn họ nhận xét, thấy trên mặt Đường Tâm Lạc và bốn vệ sĩ lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, thì cho là bọn họ bị lời nói của chính mình hù dọa.

“Hừ, bây giờ biết sợ rồi sao?” Bà ta đắc ý hất cằm lên, dùng lỗ mũi đối với bọn họ: “Đáng tiếc, hiện tại đã quá chậm! Tôi nói cho các người, hôm nay các người một người cũng đừng nghĩ chạy, bây giờ tôi liền gọi điện thoại cho Kinh Hạo, để cho Kinh Hạo tố cáo việc này cho Lục gia. Chúng tôi có Lục gia làm chỗ dựa, các người...”

Bà ta còn chưa có nói xong, hiện trường đột nhiên vang lên một hồi chuông điện thoại di động.

Cung Tuyết Mị phát hiện ra tiếng chuông là từ trong túi của mình truyền ra, cầm ra điện thoại vừa nhìn, điện thoại gọi đến chính là Lục Kinh Hạo.

Bà ta hài lòng tiếp nhận điện thoại, để kéo dài hù dọa bọn họ Đường Tâm Lạc, còn cố ý mở ra loa ngoài.

“Con trai... Mẹ nói với con, Đường Tâm Lạc tiểu tiện nhân kia...”

“Mẹ, mẹ làm cái gì! Những cái này là con đồng ý cho Đường Tâm Lạc chuyển đi, mẹ mau tránh ra.” Giọng nói Lục Kinh Hạo từ trong điện thoại không kiên nhẫn truyền ra.

“Kinh Hạo... Có phải hay không là con làm rồi hả? Những cái này đều là của Lục gia chúng ta, dựa vào cái gì cho cái đồ dê tiện kia chuyển đi! Cô ta đã không phải...”

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa. Bây giờ hãy để bọn đi, con còn làm việc bên ngoài, mẹ đừng thêm phiền phức cho con!”

Nghe ra con trai thực sự tức giận, Cung Tuyết Mị đành phải khúm núm đồng ý.

Cúp điện thoại lại nhìn Đường Tâm Lạc bọn họ, cảm thấy mặt mình đều nhanh bị đánh sưng lên.

Dù Đường Tâm Lạc vẫn ung dung nhìn bà ta, “Lục phu nhân, bây giờ chúng tôi có thể đi chưa?”

Có bốn vệ sĩ mở đường này, nếu là thực sự cô muốn đi, căn bản nơi này không ai ngăn được cô.

Nhưng Đường Tâm Lạc lại cứ thích xem bộ dạng Cung Tuyết Mị bị mất mặt, cho nên vừa rồi mới đặc biệt gọi điện thoại cho Kinh Hạo, nói uy hiếp anh ta muốn đem chi phiếu chặn đứng, mới khiến Lục Kinh Hạo vô cùng lo lắng giận giữ mắng mỏ Cung Tuyết Mị một chút.

“Hừ, lẩn lẩn lẩn... Muốn lẩn nhanh mau mau, về sau đừng để cho tôi gặp được cô!”

Cung Tuyết Mị buồn bực đuổi người, lời kéo Lục Chi Nghi đứng ở bên cạnh, nhìn cũng không muốn liếc mắt nhìn Đường Tâm Lạc một cái.

Nhưng Đường Tâm Lạc cũng không tính toán buông tha hai người như vậy.

Cô cười nhẹ, đối với Lục Chi Nghi ngẩng cằm lên, “Trong tay cô cầm cái túi kia, giúp tôi lấy lại đây.”

Vừa dứt lời, Lục Chi Nghi chỉ kịp kêu thảm một tiếng, trong tay cô ta cầm túi da bản số lượng giới hạn đã bị một vệ sĩ cướp đi.

“Anh làm cái gì... Đây là túi của tôi... Trả lại túi cho tôi!”

“Đường Tâm Lạc, cô đừng khinh người quá đáng, túi đây là của Chi Nghi, các người đây là cướp bóc!”

Lục Chi Nghi và Cung Tuyết Mị nghĩ muốn ngăn cản vệ sĩ cướp đoạt túi, lại bị bọn họ hung hăng quăng trên mặt đất.

Vệ sĩ áo đen đưa túi cho Đường Tâm Lạc.

“A, cướp bóc? Các người nên là trộm cắp mới đúng.” Đường Tâm Lạc đem túi cầm ở trong tay, kéo khóa mở ra, lộn ngược túi trong tay ra.

Nháy mắt trong túi gì đó rơi rớt xuống đất, đồ trang điểm, điện thoại, chìa khóa thậm chí còn có một hộp phòng tránh YUN tất cả đều từ trong túi rơi xuống.

“Đường Tâm Lạc, cô người đàn bà không biết xấu hổ này, tôi và cô liều mạng!”

Lục Chi Nghi muốn trực tiếp bỏ nhào tới xé nát mặt Đường Tâm Lạc, nhưng còn không có tiếp sát đến bên người cô, đã bị một vệ sĩ áo đen phía sau dẫn ra ngoài.

Lục Chi Nghi bị ngã chổng vó, cầm đụng trên mặt đất, bị đụng ra chảy máu.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Lại sẽ còn đánh vào mặt hai người

“Chi Nghi... Chi Nghi con không sao chứ!”

Cung Tuyết Mị kích động nâng Lục Chi Nghi dậy, “Mấy người các ngươi, còn thất thần làm gì, còn không mau gọi điện cho gia đình bác sĩ!”

Trước cửa Lục gia tất cả luồng cuồng tay chân, Cung Tuyết Mị từ trong túi lấy ra khăn tay sạch giúp Lục Chi Nghi che đi cầm không ngừng chảy máu.

Nói rồi giận rống to với Đường Tâm Lạc: “Đường Tâm Lạc, cô người đàn bà không biết xấu hổ, cướp đoạt đồ vật tính thôi, cô lại có thể còn dám đánh người! Cô chờ đó cho tôi, cô chờ đó cho tôi... Nhất định tôi sẽ làm cho Lục gia chính đồn cô!”

Nhất thời bốn vệ sĩ không nói gì.

Thực sự một nhà này không bớt lo, đến lúc này, còn dám chạm đất giả danh lừa bịp tên.

“Xuy... Lục phu nhân, phiền bà biết rõ một điểm, ta lấy lại đích thị cái gì của bản thân. Đây không gọi là cướp đoạt, cái này gọi là vật quy nguyên chủ.”

“Phi! Cái túi này là tôi tự mình mua cho Chi Nghi, đây là bản số lượng toàn cầu, loại phế vật như cô bị Đường gia đuổi ra khỏi cửa, làm sao cô có thể mua nổi?!”

Căn bản Cung Tuyết Mị không sợ Đường Tâm Lạc, túi này tính là của Đường Tâm Lạc thì thế nào, trên túi này không viết tên, bà nói là mình mua, thì chính là mình mua.

Đường Tâm Lạc cười nhẹ, “Là sao? Đây là bà mua?”

“Đương nhiên!” Cung Tuyết Mị một mực chắc chắn.

“Vậy làm phiền Lục phu nhân nói cho tôi biết, bên trong này thêu cái gì?” Đường Tâm Lạc cầm túi hàng hiệu trong tay chuyển lại, lộ ra bên trong túi sách.

Trên sườn túi sách, ba chữ cái in vàng lộ ra.

“TXL”, đây là ba chữ viết tắt của Đường Tâm Lạc.

Khi mẹ Đường còn, tuy cố đem việc ăn mặc của Đường Tâm Lạc thành khuôn hình nữ tính, nhưng mua tất cả mọi thứ cho cô, trước giờ đều là tốt nhất.

Cái túi sách này, không tính là xa xỉ cấp cao, nhưng cũng là một cái nào đấy nhãn hiệu sản phẩm số lượng. Bởi vì là đặc biệt mua cho Đường Tâm Lạc, cho nên mẹ Đường thuận tiện để cho phẩm bài thêu tên viết tắt của cô lên trên.

“Thấy sao? TXL, Đường Tâm Lạc... Ba chữ mẫu, với Lục Chi Nghi, Cung Tuyết Mị một chút quan hệ cũng không dính đến. Hơn nữa, như loại túi sách xa xỉ này, khi chữ thiếu đều lưu lại, nếu các người lại lần qua lần lại, tôi không ngại mời cảnh sát đến xử lý chuyện này.”

“Cô... Cô...” Cung Tuyết Mị không nói được, Lục Chi Nghi lại càng không dám mở miệng.

Bọn họ nói cái gì cũng không tương được, bên trong một cái túi sách, còn có thêu tên viết tắt của Đường Tâm Lạc.

Không xong, bọn họ lại vẫn vụng trộm giấu vại thứ của Đường Tâm Lạc, không biết trên vại thứ kia có thể có hay không...

“Lục phu nhân, Lục tiểu thư, hôm nay tôi đem lời đặt ở đây...” Đường Tâm Lạc nhìn bọn họ, trong mắt hoa đào xinh đẹp ẩn giấu cảnh cáo.

“Tôi biết, ngoài cái túi sách này, các người vẫn giấu không ít đồ vật của tôi. Nhưng mà không sao cả, các người muốn giấu liền giấu tôi chút, tốt nhất vĩnh viễn đừng có gặp tôi. Nếu không, ngày nào đó các người không nhận được đem ra ngoài, bị tôi bắt gặp, đến lúc đó cũng đừng trách tôi giống như hôm nay, chẳng những muốn đem đồ vật lấy lại, còn muốn thuận tiện đem hai người đánh sưng mặt.”

Cô nói xong liền lên xe, lại không quan tâm về mặt đã bị bóp méo của hai mẹ con Lục gia.

Bốn vệ sĩ liếc mắt cảnh cáo hai mẹ con Lục gia, đồng thù, đi theo Đường Tâm Lạc cùng đi.

Mãi đến không nhìn thấy hai chiếc xe, Lục Chỉ Nghi mới chậm rãi mở miệng.

“Mẹ... Mẹ nói, ông già bao đường Đường Tâm Lạc cuối cùng đến đây? Con... Con muốn...”

“Con muốn làm gì?” Cung Tuyết Mị hung hăng trừng mắt nhìn Lục Chỉ Nghi, cô ta sợ tới mức đem câu nói tiếp nuốt trở lại.

“Lục Chỉ Nghi, mẹ nói cho con, tương lai của con là phải gả cho nhà giàu có, tốt nhất con đừng suy nghĩ miên man! Theo mẹ đi vào, chờ một lúc để cho bác sĩ nhìn xem cho con.”

Cung Tuyết Mị dắt Lục Chỉ Nghi trở về phòng, trong lòng Lục Chỉ Nghi lại như cũ vang vọng ý nghĩ vừa rồi.

Đường Tâm Lạc có thể lấy, vì sao Lục Chỉ Nghi cô ta không thể?

Cho dù người già thì thế nào?!

Chỉ cần có thể mang cho cô ta đầy đủ Phú Quý cùng phôi tương, chờ cô kiếm đủ rồi, chỉ là lại đi tu bổ một màn lập gia đình cho là được!

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 143: Dây chuyền thủy tinh màu vàng thần bí

Sau khi hung hăng hạ mặt mẹ con Lục gia, bởi vì Lục Kinh Hạo uy hiếp mà cảm xúc bị kìm nén cuối cùng dễ chịu rất nhiều.

Đến biệt thự Lam Loan Nhã, đem theo bốn cái thùng mang về Lục gia giao cho vú Trương cất kỹ, Đường Tâm Lạc trở lại phòng ngủ, từ trong túi lấy ra hộp nhỏ màu lam.

Mở ra hộp nhỏ màu lam, cô nhìn không được đưa tay xoa kích cổ đá cuội trên dây chuyền thủy tinh màu vàng.

“Mẹ...”

Đây là từ khi cô có ký ức đến nay, vẫn đeo dây chuyền ở trên cổ.

Mẹ đã từng nói qua, sợi dây chuyền này ẩn chứa tình yêu sâu nhất của chính mình, cho nên bất luận như thế nào, cũng không được đánh mất.

Bà lại vẫn dặn dò cô, nhất định phải mang theo trên người.

Khi còn nhỏ, ngoài tắm rửa ra, dường như Đường Tâm Lạc không có để cho dây chuyền ra ngoài người.

Nhưng mà về sau có một lần, cô không cẩn thận làm mất vòng cổ, thời gian lâu sau đó, mẹ mới giúp cô đem vòng cổ tìm trở về.

Lần đấy, cũng là lần đầu tiên cô thấy mẹ tức giận.

Còn nhỏ cô không hiểu vì sao, nhưng nhớ kỹ, sợi dây chuyền này rất quý giá.

Cho nên, từ sau khi đó, cô lại không dám đem theo sợi dây chuyền này ra ngoài, ngược lại đem nó cất giấu ở trong hộp trang sức, mãi cho đến khi gả cho Lục gia.

Ngón tay trắng nõn mảnh khảnh vuốt ve mặt thủy tinh hình trứng, ngón trở tay trái ấn chặt một điểm trên mặt cắt, ngón giữa tay trái giữ mặt trái dây chuyền, khẽ cái ba lần, dự tính sẽ xuất hiện tình huống nhưng không có phát sinh.

Sao lại thế này?

Làm sao có thể mở không ra?

Đường Tâm Lạc lại lo lắng mở lần hai, phát hiện dù cô có di chuyển như thế nào, mặt cắt thủy tinh màu vàng vẫn như cũ không có mở ra, cuối cùng cô mới nheo mắt lại.

Lục Kinh Hạo...Cô bị anh ta lừa!

Ngoài cô và mẹ, không ai biết sợi dây chuyền này có hai lớp, càng không ai biết biện pháp mở sợi dây chuyền này ra.

Lục Kinh Hạo...Vậy mà anh ta dùng dây chuyền giả, đi đổi tới hai ngàn vạn!

Bỗng nhiên Đường Tâm Lạc hiểu ra mình bị lừa, trong lòng phiền muộn, bỗng nhiên dạ dày nổi lên một chút co rút ghê tởm.

“Ừm...” Cô khó chịu che miệng lại, nháy mắt cúi đầu, mắt nhìn vào trên vòng cổ.

Một cổ áo nào thêm sâu cùng khuất nhục để cho cô đỏ hộc mắt, cô mạnh mẽ nắm vòng cổ lên, chuẩn bị ném ra ngoài cửa sổ.

Nhưng tay phải vừa mới giơ lên, bỗng nhiên lại hạ xuống.

Không được, cô không thể ném.

Không chỉ không thể ném, cũng không thể để Lục Kinh Hạo phát hiện cô đã biết rồi.

Lục Kinh Hạo không biết bí mật của vòng cổ, có lẽ sau này lại uy hiếp cô một lần.

Nếu như vậy, cô thành thật dùng đồ dỏm đổi về thật.

Quyết định chú ý tốt, Đường Tâm Lạc cố nén ghê tởm đem vòng cổ cất đi, vừa mới cất kỹ, vú Trương đến gõ cửa.

Vú Trương đi vào, phát hiện sắc mặt của cô không tốt, giọng nói càng thêm lo lắng: “Thiếu phu nhân, cô có muốn ăn cái gì đó hay không? Từ giữa trưa cô đã bắt đầu không ăn cái gì, như vậy đối với thân thể không có tốt.”

“Vú Trương không cần, Dục Thần nói buổi tối về ăn cơm, chúng tôi cùng ăn.”

Hiếm có Lục Dục Thần nói muốn về ăn cơm, cô muốn đợi anh.

“Nếu không ăn cơm, cũng cần ăn một chút gì lót bụng. Ở phòng bếp có hầm tổ yến, cái này loãng, hương vị cũng không lớn như vậy, cô trước ăn một chút, chờ thiếu gia trở lại lại cùng ăn cơm.”

Đường Tâm Lạc biết vú Trương là thật lòng, chỉ có thể xuống lầu cùng bà.

Ai biết, còn chưa có ăn tổ yến vào trong miệng, chỉ vừa bung đến trước mặt cô, cô thiếu chút nữa nôn ra.

“Thiếu phu nhân...Cô không sao chứ, mau ăn cái chua một chút.” Vú Trương cũng bị phản ứng của Đường Tâm Lạc dọa sợ, lập tức cho người đem tổ yến bụng đi.

“Tôi không sao...Ừm...Chỉ một lúc là tốt thôi...”

“Ai nói không có việc gì, mặt mũi cô trắng bệch...Thiếu phu nhân, như vậy không được, nếu không tôi gọi điện thoại, để cho thiếu gia trở về sớm một chút?”

“Đừng gọi.” Đường Tâm Lạc giữ tay vú Trương, “Anh ấy nói sau khi tan làm liền trở về, bây giờ là thời gian đi làm, đừng quấy rầy anh ấy.”

“Nhưng mà...”

“Không có việc gì, Lục Dục Thần cũng không phải bác sĩ, để cho anh ấy trở về tôi nên nôn vẫn lại nôn, anh ấy về cũng vô dụng.”

Vú Trương nghĩ lại cũng đúng, không có gọi điện thoại.

Kết quả, bọn họ chờ, chờ đến buổi tối.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Không có khả năng anh thích Đường Tâm Lạc!

“Thiếu phu nhân, tôi đi gọi điện thoại cho thiếu gia. Đầu đã qua bảy giờ, cho dù là kẹt xe trên đường, bây giờ cũng nên về nhà rồi.”

Về mặt vú Trương đầu lòng nhìn Đường Tâm Lạc, vốn cô cũng không lớn khuôn mặt nhỏ nhắn bằng bàn tay, bởi vì nôn nghén liên tục mà càng trở nên trắng xanh tiêu tụy.

Thiếu gia không trở về, thiếu phu nhân không để cho bọn họ mang thức ăn lên. Tổ yến bùng qua hai lần, nhưng mỗi lần bùng lên, thiếu phu nhân đều buồn nôn.

“Vú Trương, thực sự không cần, anh ấy chưa về có lẽ là có việc.” Đường Tâm Lạc che ngực, bởi vì nôn vài lần, lúc này đã không có chút sức lực gì.

Hiếm khi Lục Dục Thần nói muốn về ăn cơm, cô không thể không nể mặt anh.

Dù sao, anh là người làm ra tiền, cũng là giúp cô lấy lại Đường thị.

Cô không có gì có thể báo đáp anh, chỉ có thể đóng tốt vai nhân vật Lục phu nhân, mới không làm anh thất vọng khi trợ giúp cô.

Hơn nữa, bây giờ cô ăn không vào, ngủ thấy mùi thức ăn liền thấy ghê tởm.

Thay vì một người ngồi trên bàn khó chịu với thức ăn, không bằng đợi Lục Dục Thần trở về, có lẽ có người cùng ăn cơm, tâm tình sẽ tốt hơn một chút.

Vú Trương thấy cô không phản ứng, chỉ có thể đi xuống.

Đường Tâm Lạc ngủ ở trên ghế dựa nhỏ một lúc nheo mắt, chẳng mấy chốc lại tỉnh dậy, đã qua tám giờ.

“Làm sao còn chưa có về?” Cô thì thầm một tiếng, trong lòng có chút lo lắng.

Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì...

Cuối cùng Đường Tâm Lạc phát hiện có chuyện bất thường, cầm điện thoại lên, bấm gọi cho Lục Dục Thần.

*

Lúc này Lục Dục Thần đang ở một nhà hàng phong cách Pháp nổi tiếng hơn người ở thành phố A.

Địa điểm ăn cơm là Kiều Nhân Nhân chọn, không khí trong phòng ăn rất tốt, ngọn đèn lơ mơ ái muội, so với bàn công việc càng thích hợp tình nhân hoặc bạn bè tụ họp nhỏ.

Vốn hôm nay anh không đến.

Nhưng buổi sáng ra cửa, cũng không biết dây thần kinh nào bị xúc động, vậy mà bởi vì Đường Tâm Lạc muốn đi gặp Lục Kinh Hạo mà tạm thời thay đổi chủ ý.

“Anh Dục Thần, nhà hàng này thế nào... Có phải là vô cùng thú vị hay không?”

Đối diện với anh là nữ sinh nhỏ mang theo vẻ mặt thẹn thùng gọi anh một tiếng, cũng đưa anh có suy nghĩ hơi chút muộn phiền cắt ngang.

Anh nhấp nhẹ một ngụm rượu đỏ, “Cũng không tệ lắm.”

Kiều Nhân Nhân biết Lục Dục Thần từ trước đến nay đối với cô ta nói ít, có thể anh nói chuyện trắng đêm cùng anh Kiều của cô ta, nhưng trước giờ anh cũng không nói nhiều với cô ta.

Đương nhiên, bởi vì quan hệ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Lục Dục Thần đối với cô ta so với người khác tốt hơn.

Ít nhất, khi cô ta không lộ rõ thái độ miễn mọ quá mức, anh đều yêu mến coi cô ta như em gái.

Nhưng, cũng chỉ là em gái mà thôi.

Đây không phải là Kiều Nhân Nhân muốn!

“Anh Dục Thần... Thực sự anh muốn kết hôn với người phụ nữ gọi Đường Tâm Lạc sao? Em... Em không tin...”

“Không phải muốn kết hôn, bây giờ cô ấy đã là Lục phu nhân.”

Nghe được Lục Dục Thần lạnh lùng trả lời, Kiều Nhân Nhân cảm thấy vô cùng tủi thân.

Cô ta yêu thích Lục Dục Thần nhiều năm như vậy, đã từng bởi vì chị Huyền Nhi cho nên vẫn kiềm chế... Ai biết không còn chị Huyền Nhi nữa, đột nhiên lại xuất hiện một Đường Tâm Lạc.

Thật sự là tiện nghi người phụ nữ Đường Tâm Lạc kia!

“Anh Dục Thần, anh không cần lừa em, em biết, không có khả năng anh thích...Căn bản là cô ta không xứng với anh. Anh Dục Thần, nếu là anh cùng với cô ta, vậy chị Huyền Nhi...”

“Kiều Nhân Nhân...”

Đột nhiên Lục Dục Thần cắt ngang lời nói của Kiều Nhân Nhân, trong giọng nói ẩn dấu thâm giận để cho Kiều Nhân Nhân hoảng sợ.

“Anh Dục Thần, không phải em cố ý...”

“Đủ rồi.” Ánh mắt của Lục Dục Thần vô cùng lạnh, “Chuyện này không phải em nên hỏi đến, về sau không được nói nữa.”

Cuối cùng, vẫn mang theo cảnh cáo liếc mắt một cái nhìn cô ta, “Đừng nói chuyện này cho Huyền Nhi, thân thể cô ấy, chịu không nổi loại tin tức này.”

“Em...Em biết rồi...” Kiều Nhân Nhân bị dọa không nhẹ, khóc nức nở gật đầu.

Lục Dục Thần thấy Kiều Nhân Nhân đồng ý, lúc này mới bớt tức giận, đúng lúc này, điện thoại vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Anh lạnh nhạt

Trên màn hình điện thoại, hiện ra ba chữ Đường Tâm Lạc, Lục Dục Thần mới tiếp điện thoại.

Bởi vì đề tài vừa nói, tâm trạng của anh không tốt lắm.

Giọng nói, lộ ra lãnh đạm xa cách, “Chuyện gì?”

Đường Tâm Lạc đầu bên kia đi điện thoại ngẩn người.

Cô nhớ rõ buổi sáng khi ra khỏi nhà, thái độ của Lục Dục Thần vẫn rất bình thường, bây giờ làm sao, đột nhiên giọng điệu trở nên lạnh nhạt rất nhiều.

Giọng nói của cô mềm mại, mang theo một chút xin lỗi, “Xấu hổ, có phải quấy rầy đến anh rồi hay không? Em nghĩ đến anh muốn trở về ăn cơm, cho nên mới gọi điện hỏi...”

“Không cần chờ anh, anh ăn ở bên ngoài.”

“A...vốn dĩ là như vậy.” Hiển nhiên Đường Tâm Lạc không nghĩ đến, Lục Dục Thần sẽ nói như vậy.

Cô còn tưởng rằng, anh là tạm thời bị công việc bận rộn cản trở, hóa ra, anh đã ăn qua ở bên ngoài rồi.

Cho nên, tại sao cô như đứa ngốc như vậy, một mực trong nhà chờ anh trở về, thậm chí dừng khí để cho vú Trương gọi điện thoại thúc giục anh cũng không có.

Bỗng nhiên cô cảm thấy được, chính mình rất ngu ngốc.

Không khí trong điện thoại, đột nhiên trầm mặc.

Nghe thấy hô hấp mỏng manh của Đường Tâm Lạc, Lục Dục Thần muốn hỏi chút gì, cuối cùng cũng không có mở miệng nói.

Hiện tại tâm trạng anh không ngao ngát, cho dù là đứa bé trong bụng Đường Tâm Lạc, cũng không tưởng đến trấn an suy nghĩ.

“Còn có việc sao? Không có việc gì anh tắt máy.” Anh lạnh như băng nói.

Tay Đường Tâm Lạc nắm điện thoại, các đốt ngón tay có chỗ trở nên hơi trắng, “Không có, em đây...”

Còn chưa nói xong, đầu bên kia điện thoại bỗng nhiên truyền đến một giọng nữ yếu đuối.

“Anh Dục Thần, khi ăn cơm không cần nghe điện thoại, một người ăn thật nhàm chán...”

Êm ái, mang theo chút sức sống thanh xuân và làm nũng, giọng nói kia Đường Tâm Lạc vô cùng quen thuộc, đó hình như là...Kiều Nhân Nhân!?

Cô vẫn không kịp hỏi nhiều một câu, bỗng nhiên truyền đến tút tút...

Đường Tâm Lạc đưa điện thoại cầm, mới phát hiện, đối phương đã sớm tắt điện thoại của chính mình.

Lục Dục Thần, đột nhiên anh thất hứa, nguyên nhân là vì hẹn với Kiều Nhân Nhân...

Ngày đó ở công ty, Kiều Nhân Nhân kéo cánh tay Lục Dục Thần, cảnh tượng thân mật từ trong phòng làm việc đi ra, lại hiện ra trong đầu.

Đường Tâm Lạc cảm thấy hô hấp bị kiềm hãm, giống như bị thứ gì đó liên tiếp đánh vào ngực.

“Ừm...” Đột nhiên trong bụng trào dâng một trận thế mạnh như nước, Đường Tâm Lạc nằm úp sấp mặt trên tay vịn nôn ra một trận.

*

Vú Trương bận việc ở bên ngoài một lúc, thấy đã tám giờ mà Lục Dục Thần còn chưa có trở về, thật sự không nhịn được, kêu phòng bếp chuẩn bị cháo hoa, chính mình đi mời Đường Tâm Lạc xuống ăn một chút.

Kết quả, vừa vào phòng ngủ, thì thấy Đường Tâm Lạc đang úp sấp trên ghế dựa, dường như đã bất tỉnh nhân sự.

“Thiếu phu nhân...Thiếu phu nhân cô làm sao vậy...Thiếu phu nhân cô đừng làm tôi sợ!!!”

...

Một hồi lẫn qua lẫn lại được, mấy người mới vội vàng đưa Đường Tâm Lạc trên giường.

Vú Trương gọi điện cho gia đình bác sĩ, lại vội vàng gọi điện thông báo cho Lục Dục Thần.

Kết quả, không biết bên kia thiếu gia làm sao, điện thoại vẫn tắt máy, gọi Mạnh Trạch bên kia, vẫn lại không gọi được.

Gọi điện thoại nhiều lần, lại vẫn không người nào nghe máy, vú Trương không quan tâm nhiều như vậy, thẳng đem điện thoại gọi cho phu nhân.

“Cái gì, Tâm Lạc té xỉu rồi hả?!”

Trác Nhã Dung nghe được vú Trương nói, thiếu chút nữa cầm điện thoại không được, “Vú...Vú trước ở bên xem, tôi lập tức tới ngay.”

Bà vô cùng lo lắng khi tới biệt thự Lam Loan Nhã, gia đình bác sĩ vừa lúc làm kiểm tra cho Đường Tâm Lạc.

Trác Nhã Dung không dám làm phiền bác sĩ, chỉ có thể lúi cúi kéo vú Trương bên cạnh hỏi, “Vú Trương, Dục Thần đâu? Vợ nó té xỉu, làm sao nó không ở nhà!?”

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Mẹ chồng cho cô chỗ dựa

“Phu nhân, tôi...Tôi cũng không biết!” Vú Trương xoa xoa tay, còn sốt ruột hơn Trác Nhã Dung.

“Buổi sáng hôm nay khi thiếu gia đi ra ngoài còn nói đến chiều còn muốn trở về ăn cơm. Cũng bởi vì vậy, thiếu phu nhân vẫn chờ thiếu gia. Kết quả...Ài...”

“Tâm Lạc mang thai, Tâm Lạc nói muốn chờ các người không biết khuyên Tâm Lạc ăn trước sao? Phụ nữ có thai làm sao có thể đói bụng!”

Vú Trương khó xử giải thích, “Khuyên khuyên, làm sao lại không khuyên, nhưng mà thiếu phu nhân cô ấy lại không nghe. Mà còn, buổi sáng thiếu gia ra ngoài, thiếu phu nhân đột nhiên bắt đầu nôn nghén, phản ứng lại vô cùng kịch liệt. Ngoài có thể ăn một chút chua ra, cái khác cái gì cũng đều không ăn trôi, ăn một lần liền nôn.”

“Có nghiêm trọng như vậy?”

Trác Nhã Dung không nhịn được nhíu mày, “Khi tôi mang thai Dục Thần, chuyện gì đều không có, ngoại thích ăn chua, hầu như không có nôn.”

Nhưng mà, Trác Nhã Dung nghe được Đường Tâm Lạc thích ăn chua, mà còn chỉ có thể ăn chua mới có thể ép được con buồn nôn, không khỏi mừng thầm trong lòng.

Đều nói là ăn chua con trai ăn cay con gái, khi phụ nữ mang thai thích ăn chua, chứng minh cái thai này khả năng lớn là con trai.

Bởi vì nhận thức này, vốn Trác Nhã Dung đôi mắt âm đậm trở nên sáng ngời.

Đúng lúc này, gia đình bác sĩ đi ra.

“Bác sĩ Trương, làm sao, con dâu tôi có việc gì hay không?”

Bác sĩ Trương là bác sĩ tư nhân của Lục gia, khoảng chừng năm mươi tuổi, phục vụ Lục gia đã nhiều năm.

“Phụ nhân bà yên tâm, thiếu phụ nhân không có việc gì.”

Bác sĩ Trương giải thích: “Nôn nghén là hiện tượng dễ dàng xuất hiện thời điểm ban đầu mang thai, chẳng qua, tình hình thực tế của thiếu phụ nhân là nghiêm trọng hơn. Phản ứng nôn nghén nghiêm trọng như vậy, đặc biệt dễ dàng dẫn đến hoa mắt váng đầu. Lại thêm thiếu phụ nhân một ngày chưa có ăn cơm, thân thể suy yếu, cho nên mới phát sinh chuyện ngất xỉu.”

“Nhưng mà phụ nhân yên tâm, tôi đã chuyển dịch dinh dưỡng cho thiếu phụ nhân, bắt đầu từ ngày mai đừng làm cho thiếu phụ nhân ngửi thấy mùi dầu mỡ, thức ăn nấu loãng, chuẩn bị nhiều đồ chua hoặc là miếng gừng ở bên người...”

Bác sĩ Trương dặn dò thực sự tường tận, một đồng công việc cần chú ý.

Vú Trương cầm bút ghi chép lại, trong lòng Trác Nhã Dung lo lắng cho Đường Tâm Lạc, cảm ơn bác sĩ Trương rồi đi đến phòng ngủ.

Một lát sau, vú Trương tiễn bác sĩ Trương ra về, vừa hay nhìn thấy Trác Nhã Dung lau nước mắt từ trong phòng ngủ đi ra.

“Phụ nhân, xảy ra chuyện gì, bà làm sao vậy...”

Trác Nhã Dung lắc đầu, “Không có việc gì... Không có việc gì. Tôi nhìn thấy đứa nhỏ Tâm Lạc nằm ở bên trong, khuôn mặt nhỏ nhắn như vậy trắng xanh, Dục Thần cũng không ở bên cạnh... Tôi, bỗng nhiên tôi lại nghĩ đến chính mình năm đó, vú Trương...”

“Phụ nhân, đừng đau lòng, việc đã qua đi nhiều năm như vậy. Bây giờ thiếu gia đã trưởng thành,... Ông ấy cũng đã không có ở Lục gia, nên bà hưởng phúc, đừng nghĩ đến chuyện trước kia nữa!”

Vú Trương là bà già bên cạnh Trác Nhã Dung, với chuyện năm đó một rõ cả hai ràng.

“Tôi biết, chỉ là tôi nhìn thấy Tâm Lạc, nhìn không được thấy cảnh si tình.”

Trác Nhã Dung nhú mi lại, từ trước đến nay đoan trang ung dung trên mặt hiếm có khi xuất hiện tức giận.

“Đứa nhỏ Dục Thần này, hơi quá đáng... Tâm Lạc ở nhà mang thai cốt nhục của nó, nhưng nó đối với Cố Huyền Nhi vẫn không có ý cắt đứt. Quan hệ giữa Kiều Nhân Nhân và Cố Huyền Nhi tốt, nếu là Kiều Nhân Nhân hẹn Dục Thần ra ngoài nói chuyện Cố Huyền Nhi, vú nói Dục Thần có thể đi hay không?”

“Vậy, vậy bây giờ nên làm cái gì?”

Vú Trương nghe thế cũng nóng nảy, lúc trước cũng là khi phụ nhân mang thai lão gia cũng là ra ngoài... Chẳng lẽ thiếu gia cũng sẽ?

“Hừ, nếu thực sự là nó có can đảm làm loạn vào thời điểm này, tôi là người đầu tiên không tha cho nó! Vú Trương, vú đi xem Tâm Lạc, tôi tự mình đi Kiều gia tìm nha đầu kia.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Anh không phải là ông ấy

Trác Nhã Dung vừa mới ra đến cửa biệt thự, đúng lúc thấy Lục Dục Thần dừng ở trước cửa.

Hắn là Lục Dục Thần vẫn không nhận được tin tức, lười biếng từ xe bước xuống, thấy Trác Nhã Dung, chút chút bắt ngờ.

“Mẹ, muộn như vậy, làm sao mẹ lại đến đây vậy?”

Trác Nhã Dung hí hóp nhìn con trai của mình, “Mẹ đến xem con dâu mẹ, nhận ra có người không quan tâm con bé, ngất ở nhà cũng không ai biết.”

Lục Dục Thần nghe nói như vậy, đột nhiên sắc mặt trầm xuống.

Không nói một câu, nghiêm mặt lạnh đi vào trong.

Trác Nhã Dung đi trước chắn ngang, ngăn trở đường đi của Lục Dục Thần.

“Mẹ, mẹ làm gì?” Anh cúi đầu nheo mắt, cùng Trác Nhã Dung con mắt ôn nhu như trước so sánh, đôi mắt Lục Dục Thần càng thêm hẹp dài vô tình.

Giữa lúc hoảng hốt, Trác Nhã Dung giống như ở trên mặt anh thấy được bóng dáng người kia.

Điều này làm cho bà ngăn cản, càng trở nên kiên định.

“Không làm gì, chỉ là muốn hỏi con một chuyện.”

“Có việc gì tối nay lại nói, trước con vào xem Tâm Lạc.” Từ trước đến nay đàn ông vô tình, khó có được như vậy vội vàng xao động.

Vừa rồi khi nghe điện thoại, tuy hết sức vẫn duy trì lãnh đạm với Đường Tâm Lạc, nhưng đột nhiên điện thoại hết bin tự động dừng, trong lòng anh vẫn không thể phiên muộn thành lời.

Kiều Nhân Nhân bên cạnh một mực nói không ngừng, thỉnh thoảng thấy anh lộ ra không kiên nhẫn, cũng rất có kỹ xảo đem đề tài nói đến trên người Cố Huyền Nhi.

Nhưng mà, lần nào cũng đúng chiều số, bây giờ dường như vô dụng.

Lục Dục Thần ngồi một lúc, trong đầu không ngừng hiện ra ánh mắt nhỏ sợ hãi yếu ớt của Đường Tâm Lạc.

Dường như trong lòng bị thứ gì đó áp trụ, buồn bức không vui nhưng tìm không ra nguyên do.

Hôm nay Kiều Nhân Nhân nói rất nhiều chuyện ở nước ngoài của Cố Huyền Nhi, nhưng anh vẫn không hứng thú.

Cuối cùng, so với thời gian dự tính trước rồi đi, nhưng mà trên đường gặp phải kẹt xe, đến bây giờ mới về đến biệt thự Lam Loan Nhã.

“Không được... Hôm nay con phải nói rõ ràng cho mẹ, nếu không, mẹ tuyệt đối không cho con đi vào!” Từ sau khi Lục Dục Thần trưởng thành, Trác Nhã Dung đã ít khi cường thế đứng ở trước mặt anh như vậy.

Nhưng hôm nay không giống, nằm bên trong tuy chỉ là con dâu của bà, đứng ở trước mặt bà mới là con trai của bà.

Nhưng cảnh ngộ của Đường Tâm Lạc để cho bà nhớ đến lúc còn trẻ của chính mình, dù sao trên người cũng chảy dòng máu của người đàn ông kia, bà sợ anh giống như người kia, lạnh lùng vô tình, giẫm lên vết xe đổ.

Ánh mắt Lục Dục Thần cũng dần dần lạnh xuống, anh nhìn Trác Nhã Dung lộ ra vẻ mặt dứt khoát, trầm giọng nói: “Mẹ muốn hỏi cái gì?”

Trác Nhã Dung nhìn anh, lạnh lùng nói: “Đêm nay con đi đâu vậy hả? Có phải đi gặp nha đầu Kiều gia kia không?”

“Vâng ạ” Lục Dục Thần trả lời vô cùng lưu loát, không chút do dự.

“...” Trác Nhã Dung hít vào một hơi, xem ra cảm xúc không tốt lắm, “Con đi gặp cô ta, là vì Cố Huyền Nhi? Con đối với Cố Huyền Nhi... Con không có buông?”

Bây giờ, đôi mắt đen của Lục Dục Thần thâm thúy so với vừa rồi lạnh hơn, trầm mặc vài giây, mới chậm rãi mở miệng: “Chỉ là tụ họp giữa bạn bè, cô ấy mới vừa từ nước ngoài trở về, mời cô ấy ăn bữa cơm.”

Dường như Trác Nhã Dung cũng không tin lời nói của anh, con mắt cẩn thận xác định rõ cảm xúc trong đáy mắt của anh.

Nhưng Lục Dục Thần là loại người như thế nào, nếu anh không muốn làm cho người khác nhìn thấu, trên đời này không ai có thể nhìn thấu suy nghĩ của anh.

Cho dù là mẹ của anh, cũng giống như vậy.

Trác Nhã Dung nhìn một lúc, phát hiện chính mình cũng không thể nhìn ra manh mối gì trên mặt Lục Dục Thần, chỉ có thể buông tha.

Bà thở dài, “Dục Thần... Năm đó khi mẹ mang thai con, cũng giống như đêm nay Tâm Lạc. Một mình ở nhà, buổi tối khi đứng dậy không cẩn thận vấp ngã. Nửa đêm, trong phòng không có ai, mẹ muốn gọi, đau gọi không ra tiếng. May mắn về sau, vú Trương đi tiểu đêm qua xem mẹ, mới phát hiện một

mình mẹ nằm trên đất.”

“Dục Thần, khi đó thiếu chút nữa mẹ mất đi con. . . Nhưng người kia, lại vội vàng chăm sóc một người phụ nữ khác. Con hiểu rõ, khi đó tâm trạng mẹ ra sao? Con. . . Con không thể giống như ông ta, tuyệt đối không thể, biến thành người đàn ông như ông ta.”

Lục Dục Thần nghe câu đó, đáy mắt lạnh từng bước yếu thế.

“Mẹ, mẹ yên tâm. . . Con sẽ không.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Giả bộ ngủ, không để ý đến anh

“Dục Thần, mẹ hi vọng con có thể nói được làm được.” Trác Nhã Dung nói xong, cuối cùng cũng nhường đường.

Lục Dục Thần liếc mắt Trác Nhã Dung thật sâu, đi nhanh vào trong biệt thự.

Hiện tại anh không có thời gian đi bận tâm suy nghĩ loạn, Trác Nhã Dung nói để cho anh nhớ đến đoạn thời gian thơ ấu không chịu nổi kia. . .

Lục Dục Thần cưỡng chế trong lòng buồn bực bất an, đi nhanh lên trên tầng, đẩy cửa đi vào phòng ngủ, liếc mắt liền nhìn thấy người nhỏ ở trên giường.

Đường Tâm Lạc chính đang nhắm mắt nằm ở trên giường, cau mày nhíu chặt, nhìn qua thật không an ổn.

Nhỏ gầy như vậy, suy yếu như vậy, sắc mặt tái nhợt không có một tia huyết sắc, bàn tay cỡ lớn trên mặt thậm chí nước mắt còn chưa khô.

Cô. . . Khóc?

Con người nhảy mắt co rút lại, Lục Dục Thần bước nhanh đến bên giường.

Nhìn đến ống tiêm cắm trên mu bàn tay cô, đôi mắt trầm trầm lạnh lùng, không nhìn được đưa tay ra xoa xoa mặt đỏ ửng của cô.

Đôi mắt của người đàn ông sâu thẳm như vậy không hề chớp mắt nhìn người phụ nữ nhỏ bé trên giường, đôi mắt bất định huyền ảo biến sắc.

Mãi đến giọng nói của vú Trương từ ngoài cửa truyền đến.

“Thiếu gia, phu nhân về rồi.”

“Ừm.” Anh nhẹ nhàng lau đi nước mắt trong khóe mắt giúp cô.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân từ sáng đã có phản ứng nôn nghén. Hôm nay một ngày đều không thoải mái, trên cơ bản là ăn cái gì nôn cái đó. Tôi vốn để cho phòng bếp nấu cháo hoa cho thiếu phu nhân, muốn để cho thiếu phu nhân trước ăn lót bụng, nhưng thiếu phu nhân kiên trì phải đợi thiếu gia trở về cùng ăn, thiếu phu nhân nói thiếu gia trước khi đi dặn dò qua, buổi tối muốn trở về ăn cơm. . .”

Vú Trương thấy sắc mặt của Lục Dục Thần càng ngày càng âm trầm, giọng nói không khỏi thu nhỏ, nói xong mấy lời cuối cùng dường như nghe không được âm.

Anh nhắm mắt, giọng nói truyền ra lạnh cứng: “Bác sĩ phân phó chăm sóc thiếu phu nhân thật tốt, chuyện đêm nay, không cho phép truyền đến tai thiếu phu nhân.”

Vú Trương khúm núm gật đầu, thiếu gia là người tính tình không biết vui vẻ, bà ấy sợ nhất, là khi thấy sắc mặt xanh mét của anh.

“Thiếu gia yên tâm, tôi sẽ dặn dò xuống phía dưới, sẽ không khiến cho người ta nói luyên thuyên.”

Vú Trương đi ra, đêm nay phu nhân đến loạn một hồi cùng thiếu gia, người hầu nhiều ít sẽ truyền ra một chút tin đồn. Bà phải nhanh áp chế, giảm bớt chuyện ngày mai, không cần thận truyền đến tai thiếu phu nhân.

Còn Lục Dục Thần, thân thể anh mệt mỏi xoa xoa ấn đường, ngồi ở bên cạnh giường trông truyền dịch, tự mình rút kim tiêm cho Đường Tâm Lạc, sau đó mới lên giường ôm cô cùng ngủ.

*

Cả đêm Đường Tâm Lạc ngủ vô cùng không an ổn.

Bắt đầu cảm thấy được cơ thể run lạnh, toàn thân không có lực.

Sau nửa đêm, cũng không biết là ai, thả cái lò sưởi ở bên cạnh cô.

Trong người trái lại không lạnh, nhưng vô cùng ngột ngạt, cảm thấy dường như bị thứ gì đó đè nặng.

Cô muốn lật người đều không dễ dàng, thân thể giống như bị vật nặng đè, cái loại cảm giác này giống như là bị ma quỷ đè trên giường.

Khó khăn xoay chuyển người, muốn rời xa cái bếp lò kia, một cánh tay thon dài giữ lấy cái eo nhỏ của cô, dễ dàng lôi cô trở về.

Ngủ không được!

Đường Tâm Lạc tức giận trợn mắt, đang chuẩn bị đẩy ra cái bếp lò, lại thiếu chút nữa há hốc mồm.

Cô nhìn thấy gì?

Lục Dục Thần... Cô còn tưởng rằng, đêm nay anh không có trở về.

Nhìn đến anh, cảm thấy trong lòng chua xót.

Nhớ lại thời điểm trước lúc hôn mê, bỗng nhiên Đường Tâm Lạc nằm lại chỗ cũ.

Cô không biết vì sao mình lại phản ứng như vậy.

Rõ ràng không đề ý là anh, nhưng bỗng nhiên cô không muốn đối mặt với người đàn ông này, chợt dạ xoay người, tiếp tục giả bộ ngủ.

Nhưng mà, từ lúc cô liều mạng vịn vẹo, người đàn ông ôm cô đã tỉnh.

Nhìn cô nhìn cô mê mẩn mở mắt, nhìn cô chết đứng tại chỗ trợn mắt há hốc mồm.

Tối hôm qua trước khi đi vào giấc ngủ trong lòng còn lạnh, bỗng nhiên đã bị một loạt mờ ám của Đường Tâm Lạc biến thành mềm mại rất nhiều.

“Thức dậy?” Bỗng nhiên anh đứng dậy đè thân dưới của cô, hai cánh tay chống đỡ ở hai bên thân thể cô, cứ như vậy từ trên cao nhìn xuống cô.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149: Không được trốn anh

Lúc này Đường Tâm Lạc đã tỉnh táo rất nhiều, toàn bộ tối hôm qua đều hiện lên tâm trí.

Cô quay mặt sang một bên, không nguyện chống lại tầm mắt của Lục Dục Thần.

Đường Tâm Lạc khép hờ mắt. mím môi, không nhìn anh, cũng không nói...vừa thấy nhất định là so đo chuyện tối ngày hôm qua.

Đôi mắt đen của Lục Dục Thần híp lại, đưa tay nắm cằm dưới của cô, đưa mặt của cô để chính diện, bắt buộc tầm mắt của cô đan vào chính mình.

“Đang trốn anh, hả?” Tiếng nói khàn khàn trầm thấp âm u, mang theo mùi nguy hiểm.

Đường Tâm Lạc âm thầm cười, “Không có, làm sao dám.”

Đúng vậy, làm sao cô dám.

Hai người vốn là giao dịch, chữ đen nhằm lẫn được viết rõ ràng như vậy, mỗi người không can thiệp.

Là cô quá ngu xuẩn, vậy mà ở trong loại giao dịch này, không thể nhận thấy không nên có tình cảm trộn lẫn.

“Không dám?” Ngón tay anh nắm dưới cằm cô càng mạnh hơn, “Anh xem là em thật sự dám.”

Trong giọng nói lạnh lùng mang theo tức giận vô danh, anh cũng không biết chính mình tức giận cái gì, cô mang thai, rõ ràng vào lúc này không nên nổi

giận với cô.

Nhưng đối với đôi mắt lạnh lùng xa cách kia, vậy mà để cho anh sản sinh một loại cảm giác hoảng hốt bị đè nén.

Thật giống như có cái gì quan trọng, đang từng chút từng chút rời xa.

Đường Tâm Lạc nhếch môi cười lạnh, “Lục gia nói sai rồi, em bị Đường gia đuổi ra khỏi nhà, không nhà để về toàn bộ đều dựa vào Lục gia thu nhận và giúp đỡ. Em cảm tạ Lục gia còn không kịp, làm sao dám trốn tránh Lục gia.”

Biết là rõ ràng không nên nói nhảm như vậy, nhưng lời nói đến miệng, vẫn không nhịn được, hờn dỗi thẳng thừng nói ra.

“Đường Tâm Lạc...” Bỗng nhiên anh gọi tên cô, giọng nói vô cùng nguy hiểm.

Đường Tâm Lạc sùng sốt, đột nhiên tim đập nhanh.

Nói không dọa người là giả, trời biết cô bỏ đi bao nhiêu dũng khí, mới dám ở trước mặt Lục Dục Thần tranh luận như vậy.

“Không được trốn anh.” Bỗng nhiên anh nâng cằm xinh đẹp của cô lên, cúi người hôn lên.

Anh gắng hôn hết sức, dường như muốn đem khí trong lồng ngực lấy ra ngoài.

Bàn tay to bá đạo giữ sau đầu cô, dùng sức đem cô áp vào chính mình.

“Ừm... không cần...”

Anh tựa như gã thú nổi giận, không để ý ngăn cản của cô, chỉ không biết thỏa mãn thương thức vẻ đẹp ngọt ngào của cô.

Đường Tâm Lạc bị anh hôn đến đau, đau nhین không được hô ra tiếng.

Hai tay liều mạng để ở trước ngực anh, thế nhưng sức lực đối phương mạnh hơn cô rất nhiều, bất luận là cô phản kháng như thế nào, cũng động không được ôm ấp của anh.

Đường Tâm Lạc bị anh giam cầm trong ngực, hô hấp của hai người từ từ tăng lên, đột nhiên mới khiến cho cô tỉnh táo trong cái hôn này.

“Không được... Buông ra...”

Cô hung hăng cắn lấy đôi môi mỏng manh của anh, cuối cùng cô làm cho đối phương buông ra.

Mới vừa buông tay, một mùi máu tươi ở trong miệng lan tỏa.

...

Bị cô liều mạng kháng cự, lại bị cắn một cái, đôi mắt của Lục Dục Thần lạnh lùng rùng mình.

Chưa từng có ai dám cự tuyệt anh.

Đáy mắt người đàn ông lại xẹt qua một chút giận, đang định nổi giận.

Đột nhiên Đường Tâm Lạc đẩy anh ra, che miệng, chạy thẳng vào phòng tắm.

“Ừm...” Chỉ chốc lát, trong phòng tắm truyền đến tiếng nôn khan.

Tức giận, nháy mắt biến mất.

Đáy mắt lạnh từ từ tan biến, Lục Dục Thần bắt đầu xoa xoa ấn đường, cảnh báo chính mình bất luận như thế nào, vào lúc này cũng không nên tức giận với một người phụ nữ mang thai.

Anh đi vào phòng tắm, nhìn thấy cô nằm úp sấp ở trên bồn cầu, toàn thân không có lực, đột nhiên đôi mắt đen trầm xuống.

Cô nhỏ gầy bé bỏng, chỉ có nhỏ nhỏ.

Cô vô lực úp ở đó, vậy mà để cho anh sản sinh một loại thương tiếc không nên có.

Trái tim hai mươi mấy năm lạnh, không nhịn được liền mềm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Chán ghét cô nghe lời hiểu chuyện

Anh kiên nhẫn ở bên cạnh, chờ cô nôn hết súc miệng, tại chủ động bế cô lên.

“Không cần, tự em có thể.” Lúc này Đường Tâm Lạc còn không có hoàn hồn, bị anh ôm lấy, tập tức muốn kháng cự.

Hai cánh tay anh càng nhanh, trầm giọng nói: “Đừng sợ, anh chỉ ôm em ra ngoài.”

Hiếm khi cô nghe được tiếng nói ôn nhu bên tai, bỗng nhiên không biết làm sao từ chối.

Nếu là anh vẫn là Lục Dục Thần cao ngạo lạnh lùng kia, có lẽ cô có thể trầm xuống đấu tranh với anh, nhưng bây giờ...

Lại không vùng vẫy, ngoan ngoãn ru rú ở trong ngực anh, Đường Tâm Lạc đem đầu dựa vào ngực anh, buồn không nói gì tùy ý để anh ôm ấp chính mình trở về phòng.

...

Lục Dục Thần đem cô ôm về giường, đặt xuống, lại đắp chăn giúp cô.

Làm xong toàn bộ, anh đến bên giường ngồi, bỗng nhiên nắm lấy bàn tay của cô.

Đường Tâm Lạc ngẩng đầu nghi ngờ, đôi mắt hoa đào xinh đẹp, bất an.

“Tâm Lạc.” Bỗng nhiên anh gọi tên cô.

Vừa lúc này tức giận kêu hô cô “Đường Tâm Lạc”, giọng nói hoàn toàn bất đồng.

“Chúng ta nói chuyện.”

“...” Cô sững sốt, gật đầu, “Được.”

Bây giờ Đường Tâm Lạc đã tỉnh táo lại.

Phản ứng vừa rồi của cô, quá mức độ rồi...

Giữa hai người bọn họ, thực sự cũng không phải quan hệ phụ thê.

Nếu thật sự muốn tính, ngược lại là “Hai bên hợp tác” như vậy quan hệ càng thích hợp với bọn họ.

Hợp nghị đã được ký kết, theo như nhu cầu của bọn họ.

Bây giờ mang thai Bảo Bảo, nhưng đứa nhỏ này cũng chưa bao giờ là trong dự tính của bọn họ.

May mắn, cho dù đứa nhỏ là không có ở trong dự tính của bọn họ, cũng có thể dùng hợp đồng thỏa thuận định ra.

Trên thực tế, cùng so sánh với Lục Dục Thần, ngược lại cô không có tuân thủ khế ước, quá mức ngạc nhiên rồi.

Đừng nói bọn họ chỉ là quan hệ hợp tác, cho dù thực sự là quan hệ vợ chồng, giống như người đàn ông như Lục Dục Thần, ở bên ngoài cũng có rất nhiều người phụ nữ yêu thương nhưng nhớ anh.

Anh muốn người nào, cự tuyệt người nào, cho tới bây giờ cũng chính mình cũng không có hỏi chuyện.

Làm Lục phu nhân, toàn bộ tôn vinh của cô đều là Lục tiên sinh cho cô, cô lại dựa vào chuyện gì trí khí cùng anh?

Dường như Đường Tâm Lạc có thể đoán được Lục Dục Thần muốn gì.

Đại khái là cảnh cáo cô, không cần động lòng với anh, càng không thể ở đây lấy giao dịch trộn lẫn tình cảm cá nhân.

Có lẽ còn muốn ngừng lại giáo huấn cô, dù sao, là cô đã đi quá giới hạn.

“Tâm Lạc...Tối hôm qua...” Anh chậm rãi mở miệng, nói thật chậm, như đang cân nhắc dùng từ.

Đường Tâm Lạc mảy má môi, bỗng nhiên cảm thấy được, chính mình không nên để cho chủ thuê khó xử như vậy.

“Chuyện tối ngày hôm qua không có gì, tôi muốn xóa. Anh có trở về nhà hay không, thực gia đi đâu xã giao căn bản không cần nói với em, em cũng không có tư cách đi hỏi chuyện của anh.” Cô nhếch môi nhàn nhạt nói, đáy mắt mang theo ý cười miễn cưỡng.

“Thực ra trước kia, có lẽ em cũng không để ý loại chuyện này. Có thể là mang thai Bảo Bảo, cho nên mới trở nên suy nghĩ lung tung. Bác sĩ cũng nói, phụ nữ có thai cảm xúc có vẻ tương đối mất cân bằng. Nhưng mà anh yên tâm, về sau sẽ không, em tận lực khống chế chính mình, cũng chăm sóc bản thân thật tốt, sẽ không đem lại phiền phức cho anh.”

Một hơi cô đem những lời này nói ra.

Nói xong, nâng mắt lên, đuôi mắt xéch lên nhìn thẳng hơi mang theo ý cười.

Đôi mắt Lục Dục Thần nheo lại, nhìn trên mặt cô cười, cảm thấy vô cùng chói mắt.

Người phụ nữ này, khi nào thì cô, cũng học được nghe lời hiểu chuyện?

Chỉ là, bỗng nhiên nhìn đến Đường Tâm Lạc trở nên nghe lời hiểu chuyện, Lục Dục Thần cảm thấy, vô cùng chướng mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triển Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Thực ra thiếu gia rất đau lòng thiếu phụ nhân

Đường Tâm Lạc cho rằng, lời nói này của mình làm cho Lục Dục Thần vô cùng hài lòng.

Ai ngờ, nghe xong lời của cô, chẳng những Lục Dục Thần không có biểu lộ ra bất cứ cảm xúc gì hài lòng, ngược lại ánh mắt trầm lạnh bình tĩnh nhìn cô.

Mãi đến khi thấy da đầu cô run lên, đáy lòng run lên, anh mới lạnh lùng thu hồi tầm mắt, không nói được một lời đứng lên.

Anh muốn đi đâu?

Đường Tâm Lạc muốn gọi anh lại, giọng nói lại bị mắc nghẹn trong cổ họng, chỉ có thể trơ mắt nhìn anh mang theo bộ mặt u ám đi ra khỏi phòng ngủ.

Anh như vậy, là đang tức giận sao?

Đường Tâm Lạc không hiểu Lục Dục Thần tức cái gì...

Rõ ràng cô làm rất khá, chẳng lẽ cái này không phải là anh hi vọng sao?

Không hỏi hành tung của anh, cũng không quấy rầy anh, chuyên tâm sắm tốt vai Lục phu nhân.

Đường Tâm Lạc bức bối xoa xoa huyết thái dương, thật sự không hiểu Lục Dục Thần tức cái gì.

Rõ ràng toàn bộ đều làm dựa theo yêu cầu của anh, vì sao anh lại phải lộ ra loại ánh mắt này.

Thật giống như, anh vô cùng quan tâm để ý đến cô.

Chẳng lẽ anh không biết, ánh mắt như vậy, để cho cô không cẩn thận nghĩ nhiều, không nghĩ sẽ sa chân vào vùng bùn sao?

Đường Tâm Lạc nằm ở trên giường một lúc lâu sau mới xuống nhà, sau khi cô xuống nhà, không thấy Lục Dục Thần, chỉ thấy vú Trương mang theo vẻ mặt ý cười.

“Thiếu phu nhân cô tỉnh rồi? Mau mau, tôi đang chuẩn bị đi lên tầng gọi cô đây.”

Vú Trương lôi kéo cô ngồi trên ghế sofa, ân cần bày ra một đồng sách nhỏ để cho cô chọn lựa.

“Thiếu phu nhân, từ tối hôm qua đến bây giờ cô chưa ăn cái gì, nhất định là đói bụng? Tôi để cho phòng bếp nấu cháo hoa, cô yên tâm, cháo hoa này là bà chủ đặc biệt gọi điện thoại chỉ đạo nấu, chắc chắn làm cho cô ăn không khó chịu... Còn có những sách này, đều là thiếu gia cho người đưa tới cho cô, cô từ từ chọn, thích cái gì liền vạch ra, toàn bộ để cho người tới nay đưa đến.”

Đường Tâm Lạc nghe được mờ mịt, tùy tiện lấy một cuốn xem.

Vừa mở ra, tất cả đều là siêu xe xa hoa mới ra, có lẽ là được chuyên gia thu thập đóng lại thành sách, mỗi một trang đều là một loại ảnh chụp siêu xe

cộng thêm một đồng lớn số liệu và màu sắc chế tạo chuyên nghiệp.

Đường Tâm Lạc xem không hiểu, hoài nghi hỏi vú Trương, “Đây là cái gì?”

Vú Trương đang bung bát cháo đến, để ở trên bàn.

Bà xem sách trong tay Đường Tâm Lạc, cao hứng nói, “Những thứ này thiếu gia cho người đưa đến, nói là để cho thiếu phu nhân tùy tiện chọn, thích cái gì liền chọn.”

Đường Tâm Lạc không nhìn được nhũ mây, phương thức người đàn ông này tặng “Quà tặng”, có phải là không chú ý hay không?

Bỏ quyển sách kia xuống, Đường Tâm Lạc tùy ý rút một vài cái ra, phát hiện mỗi một bản bên trong đều khác nhau.

Ngoài siêu xe, lễ phục, trang sức châu báu ra, thậm chí còn có dụng cụ quý, thú cưng, khu nhà cao cấp.

Tóm lại, các mặt, cần gì đều có, dường như ăn, mặc, ở, đi lại đều bao hàm cùng lúc.

Vú Trương cười tí mắt đem cái nắp tô cháo hoa mở ra, nhẹ nhàng dùng thìa khuấy cho nguội.

“Thiếu phu nhân, thực sự thiếu gia rất đau lòng cô. Tối hôm qua trở về biệt thự biết cô bị bệnh, sắc mặt kia đau cô xem ra quá nhạy cảm. Hơn nửa đêm, vẫn luôn canh giữ bên cạnh cô, mãi cho đến khi truyền hết tự mình rút kim tiêm, lại lau người cho cô mới nằm ngủ. Thiếu phu nhân, tôi ở Lục gia nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên: Nhìn thấy thiếu gia chăm sóc người khác. Thiếu gia đối với cô, thật sự không giống nhau.”

Đường Tâm Lạc nghe được vú Trương nói, đôi mắt giật giật, cô cũng không nghĩ đến Lục Dục Thần sẽ đặc biệt chăm sóc cô đến nửa đêm.

Nhưng mà, lại có thể đại biểu cái gì?

Có lẽ, chỉ là anh đang khảm trưng cái bụng của cô thôi.

“Vú Trương, tôi đói bụng, mấy thứ này tối lại xem...Ăn trước cháo đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Cùng Anh Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.